

ТРУДИ КАНАВАН МИСИЯТА НА ПОСЛАНИКА

Част 1 от „Изменникът шпионин“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2012

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

При написването на тази книга имах щастието да си спестя стреса и разсейващите фактори, които толкова затрудниха завършването на предишната, затова списъкът с благодарности ще бъде кратък и приятен. Благодарение на Пол.

Три пъти ура за екипа от „Орбит“, особено за Дарън Неш и Джоана Креймър, които винаги проявяваха огромно търпение и готовност за работа, дори във времената на обезсърчаващи технически проблеми. Огромни благодарности и на местния екип на „Орбит“ и особено на Адел, Ейми, Линда и Тод, които ме водеха на срещи с читатели из книжарниците в родните им градове в Австралия и бяха наистина добра компания.

Едно специално благодаря на Мариан дьо Пиер за стилното изстрелване на книгата към пазара и за статистиките, които изненадаха дори мен.

Както винаги, благодаря на Фран, Лиз и всички останали агенти по света, които свършиха вместо мен тежката работа.

И на първите ми читатели, с които осъществихме обратна връзка — Дона, Никол, Джени, мама и татко.

И най-накрая, както винаги — на всичките ми читатели. Дано никога не оставате без хубави книги за четене!

Посвещавам тази книга на моите приятели Ивон и Пол. Благодаря ви за вашата подкрепа, прямота и търпение, и за това, че прочетохте тази история отново, и отново, и отново...

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

СТАРИЯТ И НОВИЯТ

Сред потока словотворци, който извира от Новия град, изпъква поетът Реуин. Най-прочутото му и най-често цитирано произведение се нарича „Градска песен“. Ако се спрете за миг и се вслушате в него, ще откриете всичко онова, което се чува нощем в Имардин — една безкрайна приглушена и отвлечена комбинация от звуци. Гласове. Пеене. Смях. Стон. Издихание. Писък.

В мрака на Новия квартал на Имардин един мъж си припомни поемата. Той се спря и се заслуша, но вместо да се потопи в песента на града, мъжът се съсредоточи върху един далечен дисонантен тон. Звук, който просто не принадлежеше на това място. Звук, който повече не се повтори. Мъжът тихо изсумтя и отново пое по улицата.

След няколко крачки от сенките изскочи някаква фигура. Човекът се навеси застрашително над него и в ръката му проблесна острие.

— Дай парите! — разнесе се груб глас, изпълнен с решителност. Мъжът не отвърна нищо и остана неподвижно на мястото си. Отстрани може би изглеждаше вцепенен от страх. Отстрани може би изглеждаше дълбоко замислен. Но когато отново се раздвижи, го направи с неестествена бързина. Едно прищракване, едно изплющяване на ръкав и крадецът изпъшка, и се свлече на колене. Ножът му издрънча на земята. Мъжът го потупа по рамото.

— Извинявай. Неподходящата нощ, неподходящата мишена и не разполагам с време да ти обяснявам защо.

Когато крадецът се строполи по лице върху калдъръма, мъжът го прескочи и продължи напред. После се спря и погледна през рамо към другата страна на улицата.

— Хей, Гол! Нали трябваше да ме пазиш?

От сенките изникна друга едра фигура и бързо се приближи до мъжа.

— Като гледам, май нямаш нужда от това, Сери. С годините ставам все по-бавен. Скоро ще трябва да плащам на теб да ме пазиш.

Сери се намръщи.

— Слухът и зрението ти са все така остри, нали?

Гол потрепна.

— Колкото твоите — отвърна начумерено той.

— Много си прав — въздъхна Сери. — Може би е време да се оттегля. Но един Крадец никога не се оттегля.

— Освен ако реши да не бъде повече Крадец.

— Освен ако не се превърне в труп — поправи го Сери.

— Но ти не си обикновен Крадец. Предполагам, че за теб правилата не важат. Ти не се издигна по обичайния начин, така че защо да приключваш по обичайния начин?

— Ще ми се всички да мислеха като теб.

— И на мен. Градът щеше да бъде много по-приятно място.

— Когато всички мислят като теб? Ха!

— Поне за мен ще е по-приятно.

Сери се засмя и тръгна отново. Гол го последва на няколко крачки разстояние. „Той прикрива страха си добре — помисли си Сери. — Винаги го е правил. Но сигурно си мисли, че може и двамата да не преживеем нощта. Твърде много от останалите вече не са между живите“.

През последните няколко години бяха измрели повече от половината Крадци — водачите на подземните престъпни групи в Имардин. Отидоха си по различен начин, повечето от неестествена смърт. Намушкани, отровени, блъснати от високи сгради, изпепелени в огън, удавени или затиснати от срутени тунели. Някои твърдяха, че за всичко това е виновен един-единствен човек, самотен отмъстител, наричан Ловеца на Крадци. Останалите смятаха, че за това са виновни самите Крадци, които се опитваха да разрешат стари спорове.

Гол разправяше, че се правят залози не върху това кой ще бъде следващият, а как ще си отиде. Естествено, че на мястото на старите Крадци идваха млади, понякога по мирен път, понякога след бърз, кървав сблъсък. Това можеше да се очаква. Но дори тези смели новаци не бяха имунизирани срещу убийствата. Вероятността те да бъдат следващата жертва бе същата като при старите Крадци.

Между убийствата нямаше очевидна връзка. Между Крадците имаше много търкания, но нито едно не можеше да се приеме като причина за всичките тези убийства. И макар опитите за покушения

срещу тях да не бяха нещо необичайно, големият брой трупове беше новост. Както и фактът, че убиецът на убийците нито се хвалеше с успехите си, нито някой го беше виждал в действие.

„Навремето щяхме да свикаме среща. Да обсъдим стратегиите. Да работим заедно. Но откакто Крадците си сътрудничеха и работеха заедно, измина толкова много време, че май сме забравили как да го правим“.

Той беше прозрял приближаващите промени още в дните след нашествието на ичаните, но не можа да предусети колко бързо ще се случи всичко. Веднага след като беше сложен край на Прочистването — ежегодното прогонване на всички бездомни от града в копторите — бедняшките квартали бяха обявени за част от града и старите граници станаха излишни. Сдруженията между Крадците се разпаднаха и се появиха нови съперничества. Крадците, които бяха работили заедно за спасението на града по време на нашествието, се обърнаха един срещу друг, за да запазят териториите си, да компенсират загубите си и да се възползват от новите възможности.

Сери подмина четирима млади безделници, които се бяха облегли на стените край ъгъла, където уличката се вливаше в по-широка улица. Те го изгледаха и забелязаха малкия медальон на палтото му, който го определяше като човек на Крадците. Единият от тях му кимна с уважение. Сери му кимна в отговор и се спря на изхода от уличката, изчаквайки появата на Гол. Още преди години телохранителят му беше решил, че много по-добре ще забележи потенциалната заплаха, ако върви няколко крачки назад — а и Сери сам можеше да се справи с повечето неприятни срещи.

Докато чакаше, Крадецът погледна към червената линия, нарисувана напреки на уличката и се усмихна развеселено. След като обяви копторите за част от града, кралят с променлив успех се беше опитвал да поеме контрола над тях. Подобренията в някои части доведоха до повишаване на наемите, което, заедно с унищожаването на порутените и опасни къщи, ограничаваше все повече територията, обитавана от бедните. Те копаеха жилища в земята и ги защитаваха с безжалостна решителност, като заклещени в ъгъла животни. Наричаха кварталите си „Черните улици“ и „Укреплението“. Появиха се граничните линии, някои очертани, други подразбиращи се според репутацията си — през тяхне смееше да премине нито един стражник,

освен ако не е придружаван от няколко свои другари, и дори тогава не беше сигурно, че няма да ги нападнат. Единствено присъствието на магьосник можеше да гарантира тяхната безопасност.

Когато телохранителят му се приближи, Сери се обърна и двамата тръгнаха заедно по по-широката улица. Подмина ги една карета, осветена от два полюляващи се фенера. Дежурната охрана, която я придружаваше в колона по двама, също носеше фенери.

Новата улица минаваше през един от опасните квартали на града, известен като „Пущинака“. Първоначално Сери се чудеше защо кралят въобще си беше направил труда да я строи. За всички, които минаваха по нея, съществуваше опасността да бъдат ограбени от обитателите, които живееха от двете ѝ страни, и дори да отнесат някой удар с нож. Но улицата беше широка и почти не предоставяше място за прикритие на крадците, а проходите под нея, които някога представляваха част от подземната мрежа, известна като Пътят на Крадците, бяха запълнени по време на строителните работи. Много от старите, претъпкани къщи, които някога се издигаха от двете ѝ страни, бяха съборени и заменени от големи, надеждни сгради, собственост на търговци.

Разделянето на Пущинака на две прекъсна множество жизненоважни връзки. Макар Сери да бе уверен, че се полагат огромни усилия за прокопаването на нови проходи, половината от местното население бе принудено да се изсели в новите бедняшки квартали, а новата улица раздели на две останалите. Пущинакът, чиито посетители някога идваха тук в търсене на някоя комарджийница или евтина курва, без да се притесняват, че може да бъдат ограбени или убити, беше обречен.

Както винаги Сери се чувстваше некомфортно на открито. Срещата с крадеца го бе изпълнила с безпокойство.

— Смяташ ли, че са го изпратили, за да ме изпробва? — обърна се той към Гол.

Телохранителят му не отговори веднага. Продължителното мълчание подсказа на Сери, че мъжът обмисля много внимателно въпроса му.

— Едва ли. По-скоро човечецът е станал жертва на фатално стечение на обстоятелствата.

Сери кимна. „Така е. Но времената се промениха. Градът се промени. Понякога ми се струва, че живея в различна страна. Или поне

както съм си представял живота в друга страна, тъй като никога не съм напускал Имардин. Непознат. С различни правила. Опасностите се крият там, където никога не си очаквал. Не мога да се отърся от параноята. Та нали все пак съм на път да се срещна с най-опасния Крадец в Имардин“.

— Ей, ти там! — разнесе се нечий глас. Към тях забързаха двама стражници, единият от които носеше фенер. Сери прецени на око разстоянието до другата страна на пътя, после въздъхна и се спря.

— Аз ли? — попита той, обръщайки се към стражниците. Гол мълчеше.

По-високият от стражниците се спря на крачка по-близо до Сери от набития му другар. Той мълчаливо огледа Гол и Сери, като най-накрая погледът му се спря върху по-ниския Крадец.

— Кажете си името и адреса — нареди той.

— Сери от улица „Река“, Северен квартал — отвърна Сери.

— И двамата ли?

— Да. Гол е мой прислужник. И телохранител.

Стражникът кимна, хвърляйки бърз поглед към Гол.

— Къде отивате?

— На среща с краля.

Острото поемане на дъх от мълчаливия стражник му спечели сърдит поглед от другаря му. Сери ги наблюдаваше, развеселен от неуспешния опит и на двамата да скрият изненадата и страха си. Беше му казано да отговаря по този начин и колкото и абсурдно да бе това твърдение, стражниците като че ли му повярваха. Или по-скоро приеха паролата.

По-исокият стражник се изпъна.

— Вървете тогава. И... безопасен път.

Сери се обърна и продължи да върви по улицата, следван от Гол. Зачуди се дали отговорът му им е подсказал с кого точно има среща, или просто означаваше, че човекът, произнесъл тази фраза, не трябва да бъде задържан или забавян. И в двата случая Сери се съмняваше, че двамата с Гол се бяха натъкнали на единствения корумпиран стражник. Винаги бе имало такива, които с готовност сътрудничеха на Крадците, но сега корупцията се беше просмукала навсякъде. В Стражата имаше почтени, морални хора, които се стремяха да разкрият и накажат нарушителите сред редиците си, но това бе изгубена кауза.

„Всички са въввлечени в някакви битки. Стражата се бори с корупцията, Домовете враждуват помежду си, богатите и бедните ученици и магьосници в Гилдията непрекъснато се дърлят, Обединените земи не могат да се споразумеят какво да правят със Сачака, а Крадците воюват помежду си. Всичко това щеше да се стори много забавно на Фарин“.

Но Фарин беше мъртъв. За разлика от останалите Крадци той бе починал пет години по-рано от съвсем обикновена белодробна инфекция по време на дългата зима. Двамата със Сери не бяха разговаряли от доста дълго време преди това. Мъжът, когото Фарин подготвяше за свой наследник, бе поел юздите на престъпната му империя без спорове и кръвопролития. Мъжът, известен като Скелин.

С когото Сери трябваше да се срещне тази вечер.

Докато Крадецът се придвижваше през по-малката част от разделения Пуцинак, без да обръща внимание на подвикванията на уличниците, той прехвърляше през ума си всичко, което знаеше за Скелин. Фарин бе взел под свое крило майката на своя наследник, още когато Скелин бе малко момче, но никой не знаеше дали жената бе негова съпруга или любовница, или просто работеше за него. Старият Крадец ги бе държал в тайна и близко до себе си — така, както повечето крадци постъпваха със семействата си. Скелин се бе доказал като талантлив мъж. Бе поел по-голямата част от подземните начинания на Фарин, бе започнал доста свои дейности и рядко работеше на загуба. Имаше репутацията на умерен и безкомпромисен мъж. Според Сери, Фарин едва ли одобряваше абсолютната безскрупулност на Скелин. Но през годините историите се променяха, така че нямаше как да знае доколко заслужена е репутацията на мъжа.

Сери не знаеше да има животно, което да се нарича „скелин“. Наследникът на Фарин бе първият Крадец, който прекъсваше традицията да се използват животински псевдоними. Това, разбира се, не означаваше задължително, че „Скелин“ е истинското му име. Хората, които смятаха, че е, му се възхищаваха за смелостта да го разкрие. На останалите не им пукаше.

След като свиха по друга улица, двамата се озоваха в по-чистата част на града. Всъщност беше чиста само на пръв поглед. Зад вратите на солидните, добре поддържани къщи, живееха по-богатите уличници, прекупвачи на крадени вещи, контрабандисти и наемни

убийци. Крадците бързо разбраха, че Стражата — която бе разставена нарядко из района — не си правеше труда да рови, ако фасадата изглежда порядъчно. А самите стражници, също като някои богати мъже и жени от Домовете, които имаха съмнителни работни отношения, бързо се научиха да отвличат вниманието на реформаторите на града от неуспехите им в борбата с този проблем, като правеха щедри дарения за благотворителните им проекти.

Тези проекти включваха и болниците, управлявани от Сония, която все още бе считана за героиня от бедните, макар богатите да наблягаха единствено на усилията и саможертвата на Акарин по време на ичанското нашествие. Сери често се чудеше дали тя е наясно, че голяма част от парите, дарени за нейната кауза, идват от корумпирани източници. А и ако знаеше, дали това изобщо я притесняваше?

Когато стигнаха до кръстовището, посочено в инструкциите, двамата с Гол забавиха ход. Пред очите им се разкри странна гледка.

На мястото на някогашната къща сега се простираше зелена поляна, напръскана с ярки цветове. Старите основи и напуканите стени бяха обрасли с растения с най-различна големина. Сери се засмя, когато най-накрая си припомни, че бе чувал името „Слънчевата къща“ и преди. Сградата бе унищожена по времето на ичанското нашествие и собственикът ѝ не бе успял да намери нужните средства, за да я възстанови наново. Той се бе нанесъл в мазето под руините и бе прекарал остатъка от живота си, превръщайки целия имот в градина и насърчвайки всички местни да влизат и да ѝ се наслаждават.

Това бе наистина странно място за среща на Крадци, но Сери можеше да оцени предимствата му. Теренът не бе твърде открит — никой не можеше да се приближи или да подслушва, без да бъде незабелязан — и беше достатъчно посещаван, за да осигури необходимите свидетели при евентуално сбиване или нападение, което би обезкуражило всякакви прояви на коварство и насилие.

Според инструкциите трябваше да чакат до статуята. Когато Сери и Гол влязоха в градината, те видяха наред руините една каменна статуя, поставена върху пиедестал. Тя бе изсечена от черен камък, прорязан от сиви и бели жилки. Представляваше фигура на мъж с наметало, обърнат с лице на изток, но вперил поглед на север. Когато се приближи, Сери откри нещо познато в нея.

„Това трябва да е Акарин — сепна се той. — Обърнат към Гилдията, но гледащ към Сачака“. Той пристъпи напред и се вгледа в лицето. „Но не си прилича много“.

Гол изсумтя предупредително и Сери машинално насочи вниманието си към обграждащия го терен. Към тях вървеше някакъв мъж, следван на няколко крачки от друг.

„Това ли е Скелин? Определено е чужденец“. Ала мъжът не приличаше на нито една от познатите раси. Лицето му беше издължено и слабо, скулите и брадичката му бяха заострени и щръкнали. Неочаквано чувствената му уста беше твърде голяма за това лице. Но очите и косо разположените вежди изглеждаха точно на мястото си — почти красиви. Кожата му беше по-тъмна от характерния за Елийн и Сачака тен и имаше червеникав оттенък, за разлика от синьо-черните лонмарци. Косата му беше далеч по-тъмночервена от ярките глави на елийнците.

„Изглежда така, сякаш е паднал във варел с боя и все още не е успял да я измие докрай — помисли си развеселено Сери. — Бих казал, че е около двайсет и пет годишен“.

— Добре дошъл в дома ми, Сери от Северния квартал — каза мъжът без следа от чуждестранен акцент. — Аз съм Скелин. Скелин Крадеца или Скелин Гадния чужденец, в зависимост от това с кого разговаряш и колко е пиан.

Сери не беше съвсем сигурен как да отговори на това.

— Ти как предпочиташ да те наричам?

Усмивката на Скелин се разшири.

— Скелин ще свърши работа. Не си падам много по титлите — погледът му се прехвърли върху Гол.

— Телохранителят ми — обясни Сери.

Скелин кимна на Гол и отново се обърна към Сери.

— Може ли да разговаряме насаме?

— Разбира се — отвърна Сери. Той кимна на Гол, който се оттегли настрана. Спътникът на Скелин също се отдалечи.

Крадецът отиде до една от ниските стени и седна на един камък.

— Жалко, че Крадците в този град вече не се срещат и не работят заедно — каза Скелин. — Както едно време — той погледна към Сери. — Ти си познавал старите традиции и някога си следвал старите правила. Липсват ли ти?

Сери сви рамене.

— Нещата се променят непрекъснато. Човек губи нещо, а печели друго.

Скелин повдигна едната от елегантните си вежди.

— Печалбата надвишава ли загубата?

— При някои повече, отколкото при други. Аз не спечелих твърде от раздялата, но пък все още имам няколко договорки с някои от останалите Крадци.

— Радвам се да го чуя. Смяташ ли, че ние двамата можем да се споразумеем?

— Подобна възможност винаги съществува — усмихна се Сери.
— Зависи от условията.

Скелин кимна.

— Разбира се — той се поколеба и лицето му придоби сериозно изражение. — Бих искал да ти предложи две неща. Първото вече го предложих на няколко други Крадци и те приеха.

Сери усети прилив на интерес. „Всичките? Но пък той не каза колко са тези няколко.“

— Чувал ли си за Ловеца на Крадци? — попита Скелин.

— Че кой не е?

— Според мен той наистина съществува.

— Един-единствен човек е убил всички Крадци? — Сери повдигна вежда, без да крие недоверчивостта си.

— Да — отвърна твърдо Скелин, издържайки на погледа му. — Ако поразпиташ наоколо — имам предвид хората, които са видели нещо — ще разбереш, че убийствата си приличат.

„Трябва да накарам Гол пак да попрегледа наоколо“ — помисли си Сери. Изведнъж му хрумна нещо. „Дано Скелин не мисли, че след като съм помогнал на Върховния повелител Акарин да намери сачаканските шпиони по време на ичанското нашествие, значи мога да намеря и този Ловец на Крадци. Шпионите се намираха лесно, стига човек да знае какво търси. Ловецът на Крадци е нещо друго“.

— И така... какво смяташ да правиш с него?

— Искам съгласието ти да ми казваш всичко, което чуеш за Ловеца на Крадци. Наясно съм, че мнозина от Крадците не общуват помежду си, затова предлагам да служа като приемник на информацията за Ловеца. Може би ако всички работим заедно, ще

успея да ни отърва от този тип. Или поне ще мога да ви предупреждавам навреме, ако някой предстои да бъде нападат.

Сери се усмихна.

— Последните ти думи не прозвучаха особено оптимистично.

Скелин сви рамене.

— Да, винаги съществува възможността някой Крадец да си замълчи за предупреждението, ако знае, че Ловецът на Крадци се кани да премахне негов съперник. Но не забравяй, че всеки премахнат Крадец намалява източниците ни на информация, които биха могли да ни помогнат да се отървем от Ловеца и да гарантираме собствената ни безопасност.

— Заместниците се появяват достатъчно бързо.

Скелин се намръщи.

— А те може да не знаят толкова, колкото предшествениците им.

— Не се притеснявай! — Сери поклати глава. — Точно сега няма човек, когото да мразя до такава степен, че да му причиня това.

Мъжът се усмихна.

— Значи се договорихме?

Сери се замисли. Макар да не му допаднаше работата, с която се занимаваше Скелин, би било глупаво да отхвърли подобно предложение. Единствената информация, която искаше човекът, бе свързана с Ловеца на Крадци и нищо друго. Освен това тук нямаше нищо задължаващо — ако Сери не можеше да предаде информацията, за да не застраши собствените си дела, никой нямаше да каже, че е нарушил обещанието си.

— Да — отвърна той. — Договорихме се.

— Сключихме едното споразумение — каза Скелин с широка усмивка. — Сега да видим дали ще мога да удвоя това постижение — той потри ръце. — Сигурно знаеш каква е основната стока, която внасям и търгувам.

Без да се старая да прикрива отвращението си. Сери кимна.

— Рокет. Или рот, както го наричан някой. Не ме вълнува. Пък и чувам, че си сложил изцяло ръце върху него.

Скелин кимна.

— Така е. Когато Фарин умря, той ми завеща ограничена територия. Трябваше да се наложи, да затегна контрола. Опитвах да търгувам с няколко неща. Доставка на рокет бе нова и неизпробвана.

Изненадах се колко бързо свикнаха с него киралийците. Оказа се много печеливш и то не само за мен. Домовете си докараха доста добри доходи от наемите за казанджиите — Скелин се поколеба. — Ти също можеш да печелиш от това малко производство, Сери от Северния квартал.

— Наричай ме просто Сери — крадецът наложи сериозно изражение на лицето си. — Поласкан съм, но хората, които живеят в Северният квартал, са твърде бедни, за да си позволят да плащат за роец. Той е само за богатите.

— Но благодарение на теб Северният квартал процъфтява, а с увеличаването на производството му роецът става все по-евтин.

Сери успя да прикрие циничната си усмивка, породена от лаекателството.

— Не съвсем. Ако бъде вкаран прибързано, просто няма да бъде приет добре! „А ако успея да се намеся, никакъв роец няма да влезе в квартала“. Той беше виждал влиянието му върху мъжете и жените, изпаднали в екстаз след приемането му — те забравяха да ядат и да пият или да хранят децата си, а само бързаха да им дават доза от наркотика, за да сложат край на оплакванията им. „Но не съм чак толкова глупав да мисля, че мога завинаги да го държа далеч оттук. Ако не започна аз да го разпространявам, някой друг ще се заеме. А аз трябва да намеря начин да го направя, без да причинявам твърде много вреди“.

— Един ден ще настъпи моментът да вкараме роеца в Северния квартал — каза Сери. — И когато му дойде времето, аз ще знам към кого да се обърна.

— Не чакай твърде много, Сери — предупреди го Скелин. — Роецът е популярен, защото е нов и моден, но накрая ще стане като с бола — просто поредният градски порок, който всеки може да си отглежда и приготвя. Надявам се, че дотогава ще успея да науча някой занаят, за да се издържа — той замълча и погледна встрани. — Някой от старите, почтени занаяти на Крадците. Дори може да се хвана с нещо законно.

Скелин се обърна към Сери и се усмихна, но в очите му проблесна тъга и неудовлетворение. „Може би пред мен стои почтен човек — помисли си Сери. — Щом не е очаквал, че роецът ще се разпространи толкова бързо, може би не е очаквал, че ще нанесе такава

вреда... но това не може да ме убеди да се замеся в разпространението му“.

Усмивката на Скелин посърна и бе заменена от намръщено изражение.

— Навън има хора, които са готови да заемат мястото ти, Сери. Роеът може да се окаже най-добрата ти защита срещу тях, също както се оказа за мен.

— Винаги ще има хора, които ще искат да ме няма — каза Сери. — Ще си ида, когато съм готов.

Другият Крадец го погледна развеселено.

— Наистина ли вярваш, че ще ти бъде позволено да избереш времето и мястото?

— Да.

— И наследника ти?

— Да.

Скелин се засмя.

— Харесва ми увереността ти. Фарин също беше сигурен. И позна поне наполовина: той избра наследника си.

— Фарин беше умен мъж.

— Разказа ми много неща за теб — в очите на Скелин проблесна любопитство. — Как си станал Крадец не по обичайния начин. Че прочутият Върховен повелител Акарин го е уредил.

Сери устоя на желанието си да погледне към статуята.

— Всички Крадци печелят влияние, като правят услуги на могъщи хора. Аз просто извадих късмета да услужа на един от най-могъщите.

Скелин повдигна вежди.

— Той научи ли те на магия?

От устата на Сери се откъсна рязък смях.

— Де да беше така!

— Но ти си отраснал с Черната магьосница Сония и си спечелил мястото си с помощта на бившия Върховен повелител. Не може да не си понаучил нещо.

— Магията не действа така — обясни му Сери. — „Но той сигурно го знае“. Трябва да имаш талант и да те научат как да я контролираш и използваш. Не можеш да я усвоиш само като наблюдаваш отстрани.

Скелин опря показалец на брадичката си и погледна замислено Сери.

— Но ти все още имаш връзки в Гилдията, нали?

Сери поклати глава.

— От години не съм се виждал със Сония.

— Колко жалко, след всичко, което си направил — което са направили Крадците — за да им помогнат — Скелин се усмихна накриво. — Боя се, че репутацията ти на приятел на магьосниците вече почти се е изпарила, Сери.

— Случват се такива неща с репутациите. Почти винаги.

Скелин кимна.

— Така си е. Хубаво, добре си поговорихме, аз направих своите предложения. Сключихме поне едното споразумение. Надявам се, че след време ще договорим и останалото — той се изправи. — Благодаря ти, че прие да се срещнеш с мен, Сери от Северния квартал.

— Благодаря ти за поканата. Успех в залавянето на Ловеца на Крадци.

Скелин се усмихна, кимна учтиво, после се обърна и тръгна бързо обратно по пътя, откъдето се беше появил. Сери го изпрати с поглед, после се обърна към статуята. Наистина хич не си приличаше.

— Как мина? — промърмори Гол, когато Сери се приближи до него.

— Както очаквах — отвърна Сери. — С изключение...

— С изключение? — повтори Гол, когато Сери не довърши.

— Договорихме се да обменяме информация за Ловеца на Крадци.

— Значи наистина съществува?

— Така смята Скелин — Сери сви рамене. Дватама прекосиха пътя и тръгнаха обратно към Пущинака. — Но това не беше най-странното нещо.

— Нима?

— Той ме попита дали Акарин ме е учил на магия.

Гол се спря.

— Всъщност не е чак толкова странно. Фарин все пак скри Сония, преди да я предаде на Гилдията, с надеждата, че тя ще му помага с магия. Скелин сигурно е научил за това.

— Значи смяташ, че иска да си има домашен магьосник?

— Разбира се. Макар че едва ли ще иска да наеме теб, тъй като си Крадец. Може би смята, че може да те използва, за да иска услуги от Гилдията.

— Казах му, че не съм виждал Сония от години — Сери се засмя. — Следващия път като я видя, може да я питам дали иска да помогне на един от приятелите ми Крадци, само за да ѝ видя физиономията.

В уличката пред тях се появи някаква фигура и забърза към тях. Сери бързо огледа наоколо за възможни изходи и укрития.

— Трябва да ѝ кажеш, че Скелин разпитва наоколо — посъветва го Гол. — Той може да се опита да наеме някой друг. Може и да се получи. Не всички магьосници са неподкупни като Сония — Гол забави крачка. — Това е... Това е Хер.

Облекчението, че не ги приближава поредният нападател, беше заменено от загриженост. Хер охраняваше главното скривалище на Сери. Предпочиташе го пред обикалянето на улиците, защото изпитваше панически страх от откритите пространства. Пазачът ги видя. Когато стигна до тях, той дишаше тежко. Нещо на лицето му се белна на светлината и Сери усети как сърцето му се свлече в петите. Превръзка.

— Какво има? — попита Сери с променен глас.

— Из-винявай — рече запъхтяно Хер. — Лоши новини! — той си пое дълбоко дъх; после издиша рязко и поклати глава. — Не знам как да ти го кажа.

— Казвай! — нареди му Сери.

— Мъртви са. Всичките. Селия. Момчетата. Така и не видях кой е. Пропуснахте. Не знам как. Ключалките са здрави. Когато влязох... — докато Хер продължаваше да бърбори; да се извинява и да обяснява, ушите на Сери забучаха. Умът му се опита да открие някакво друго обяснение за случващото се. „Сигурно греши. Ударил си е главата и бълнува. Сънувал го е“.

Но после се насили да приеме истината. Онова, от което се беше страхувал най-много — което от години пораждаше кошмари — се беше случило.

Някой бе успял да преодолее ключалките, охраната и защитите, и да избие семейството му.

ГЛАВА 2

СЪМНИТЕЛНИ ВРЪЗКИ

Събуди се много по-рано от обичайното. Оставаха още няколко часа до зазоряване. Сония примигна в мрака и се зачуди какво ли я е събудило. Сън? Или може би се беше случило нещо, което внезапно да я стресне посред нощ?

В този миг тя чу звука от съседната стая, слаб, но отчетлив. С разтуптяно сърце и пламнала глава, тя стана и тихичко се приближи до вратата. Чу изтупването на крак по пода, последвано от второ. Сония хвана дръжката, почерпи от магията си, издигна около себе си бариера и си пое дълбоко дъх.

Дръжката се завъртя безшумно. Тя леко дръпна вратата към себе си и надникна в стаята. Слабата лунна светлина, процеждаща се през панелите на прозорците, осветяваше някаква фигура, която крачеше през гостната. Мъж, дребен на ръст, когото веднага разпозна и въздъхна с облекчение.

— Сери — каза Сония и отвори широко вратата. — Кой друг би се осмелил да се промъкне в стаята ми посред нощ?

Той се обърна към нея.

— Сония... — после си пое дълбоко дъх, но не каза нищо повече. Последва продължителна пауза и тя се намръщи. Колебанието не беше типично за него. Дали не беше дошъл да моли за услуга, която знаеше, че няма да ѝ допадне?

Сония се съсредоточи и създаде малко светлинно кълбо, достатъчно, за да озари стаята с меко сияние. За миг дъхът ѝ секна. Лицето му бе толкова набръчкано. Опасните и пълни с тревоги години като Крадец го бяха състарили повече от всички, които познаваше.

„На мен годините също ми се отразиха! — помисли си тя. — Но моите битки представляваха просто жалки кавги между магьосници, а не борба за оцеляване в безкомпромисния и често жесток подземен свят“.

— И така... какво те води в Гилдията посред нощ? — попита тя, влизайки в гостната.

Той я погледна замислено.

— Никога не ме питаш как успявам да вляза тук незабелязано.

— Не искам да знам. Предпочитам да не рискувам някой друг да разбере, ако случайно му позволя да проникне в съзнанието ми.

Той кимна.

— Ясно. Как вървят нещата тук?

Тя сви рамене.

— Все същото. Кавгите между богатите и бедните ученици не стихват. А сега, когато няколко от някогашните бедни ученици завършиха и станаха магьосници, кавгите се пренесоха и на по-високо ниво. Има нещо, към което трябва да се отнесем по-сериозно. След няколко дни ще се съберем на съвет, за да обсъдим петицията за отмяна на правилото, което забранява на учениците и магьосниците да общуват с престъпници или хора с лошо име. Ако всичко мине успешно, вече ще мога да разговарям с теб, без да нарушавам закона.

— И ще мога официално да отида до портата и да поискам аудиенция?

— Да. Това вече ще донесе доста безсънни нощи на Висшите магове. Обзалагам се, че съжालяват, че някога са позволили на нисшите съсловия да влязат в Гилдията.

— Винаги сме знаели, че ще съжालяват — отвърна Сери. Той въздъхна и отмести поглед. — Дори аз съжालявам, че беше сложен край на Прочистването.

Сония се намръщи и скръсти ръце, изпълнена с гняв и недоверие.

— Не може да бъде.

— Всичко се промени към по-лошо — той отиде до прозореца и раздалечи панелите, разкривайки тъмнината отвън.

— И причината за това е прекратяването на Прочистването? — Сония присви очи и заби поглед в гърба му. — А не новият порок, който съсипва живота на богатите и бедните имардинци?

— Роеът?

— Да. По време на прочистването бяха избивани стотици, но роеът отнема живота на хиляди — и поробва много повече.

Всеки ден тя се сблъскваше с жертвите му в болниците. Не само онези, които бяха хванати в изкусителния капан на наркотика страдаха, а и техните отчаяни родители, съпрузи, роднини, деца и приятели.

„И доколкото ми е известно, Сери може би е един от Крадците, които го внасят и продават“ — не можа да не си помисли тя, и то не за пръв път.

— Казват, че той носи забрава — рече тихо Сери, обръщайки се с лице към нея. — Край на тревогите и грижите. Никакъв страх. Никаква... мъка.

Гласът му се пречупи при последната дума и изведнъж Сония усети как сетивата ѝ настръхват.

— Какво има, Сери? Защо си дошъл?

Той си пое дълбоко дъх. После бавно го издиша.

— Семейството ми... — каза той. — Бе избито тази нощ.

Сония се залюля на пети. Прониза я ужасна болка, която ѝ напомни за нейната загуба, която никога нямаше да забрави — а и не биваше. Но тя я потисна. Ако ѝ позволише да я обсеби, Сония щеше да е неспособна да помогне на Сери. Той изглеждаше изгубен. В очите му прозираха нескрит ужас и агония. Тя се приближи до него и го прегърна. Той се вцепени за миг, после се притисна към нея.

— Това е част от битието на Крадеца — каза Сери. — Правиш всичко възможно да защитиш своите, но опасността винаги съществува. Веста ме напусна, защото не можеше да се примири с нея. Не можеше да търпи изолацията. Селия беше по-силна. По-смела. След всичко, което преживя, тя не заслужаваше да... и момчетата...

Веста беше първата съпруга на Сери. Тя беше умна, но раздразнителна и избухлива. Селия беше много по-подходяща за него, уравновесена, с тихата мъдрост на някой, който гледа на света с широко отворени, но изпълнени с прошка очи. Сония прегръщаше ридаещия Сери и усещаше как клепачите ѝ се пълнят със сълзи. „Мога ли да си представя какво е да изгубиш дете? Познавам страха, че мога да го загубя, но не и болката от същинската загуба. Сигурно ще е най-ужасното нещо, което би могло да ми се случи. Да знам, че нечий деца никога няма да пораснат... и все пак... а другото му дете? Сигурно вече е пораснала“.

— Аний добре ли е? — попита тя.

Сери застина, после се отдръпна от нея. Лицето му се изопна и на него се изписа несигурност.

— Не знам. След като Веста и Аний си тръгнаха, оставих хората да си мислят, че не се интересувам повече от тях, заради собствената

им безопасност — макар че от време на време се стараех да попадам пред очите на Аний, за да не ме забрави — той поклати глава. — Който го е извършил, е успял да премине през най-добрите ключалки и хората, на които вярвам безпрекословно. Проучил е всичко добре. Сигурно знае и за нея. Или знае, но не е открил местонахождението ѝ. Ако реша да проверя как е, мога да го отведа право при нея.

— Можеш ли поне да я предупредиш?

Сери се намръщи.

— Да. Може би... — той въздъхна. — Трябва да опитам.

— Какво ще ѝ кажеш?

— Да се скрие.

— В такъв случай няма значение дали ще отведеш убийците при нея, нали? При всички случаи ще се наложи да се скрие.

Той се замисли.

— Сигурно.

Соня се усмихна, щом забеляза решителността на лицето му. Тялото му се стегна. Той я погледна и очите му проблеснаха извинително.

— Тръгвай — каза му тя. — И следващия път не чакай да мине толкова време, преди да ме посетиш.

Той успя да се усмихне.

— Няма. О! Има и нещо друго. Просто предчувствие, но мисля, че един от новите Крадци, Скелин, желае да притежава собствен магьосник. Той е доставчик на роев, така че дано някой от твоите да не е пристрастен към него.

— Те не са мои, Сери — напомни му Соня не за пръв път.

Вместо да се ухили както обикновено, лицето му се изкриви в гримаса.

— Да. Както и да е. Сега по-добре иди оттатък, освен ако не искаш да разбереш как влизам и излизам от стаята ти.

Соня завъртя очи, после отиде в спалнята си. Преди да затвори вратата, тя се обърна.

— Лека нощ. Сери. Съжалявам за семейството ти и се надявам Аний да е жива и в безопасност.

Той кимна и преглътна.

— И аз.

След това Сония затвори вратата зад гърба си и зачака. От гостната се чува няколко глухи потропвания, след което настъпи тишина. Тя преброи до сто и отново отвори вратата. Стаята беше празна. Не се забелязваха никакви следи от влизането и излизането му.

Тъмнината зад прозореца вече не беше толкова непрогледна. Тя бе придобила сивкав оттенък и на ранната утринна светлина се забелязваха смътни очертания. Сония се приближи до прозореца и спря. Дали това бе седалището на Върховния повелител или просто така ѝ се струваше? По гърба ѝ полазиха тръпки.

„Престани. Той не е там!“

През последните двама месеца години в старата сграда бе живял Болкан. Тя често се бе чудила дали е усещал присъствието на предишния ѝ обитател, но никога не го беше питала, убедена в нетактичността на въпроса.

„Той е на хълма. Зад теб!“

Тя се обърна и погледна отвъд стените и във въображението ѝ се появи новият блестящ каменен обелиск сред сивите надгробни камъни в древното гробище. Изпълни я познатият стар копнеж, но тя се поколеба. Очакваше я много работа. И все пак беше още рано — тъкмо се развиделяваше. Имаше време. А и отдавна не го беше посещавала. Ужасните новини на Сери я накараха да... какво? Може би да осъзнае загубата му, като си припомни своята. Искаше ѝ се да направи нещо повече, отколкото да прекара деня по обичайния начин, преструвайки се, че нищо лошо не се е случило.

Сония се върна в спалнята си, изми се и бързо се облече. После се уви в наметало — черно върху черно — изниза се през изхода и тръгна колкото се може по-безшумно по коридора към изхода на жилищната сграда на магьосниците.

За последен път бе посетила гробището преди двама месеца години, заедно с лорд Ротан. Оттогава се бяха появили нови пътеки. Буйната растителност беше почистена, но Гилдията бе оставила стена от дървета около най-крайните гробове. Сония забеляза гладките плочи от наскоро изсечен камък. Беше наблюдавала поставянето на някои от тях. Когато някой магьосник умреше, магията, останала в него, се освобождаваше и изпепеляваше тялото му. Затова старите гробове оставаха загадка. Щом нямаше труп, който да бъде погребан, защо изобщо съществуваха?

Преоткриването на черната магия даде отговор на този въпрос. Последните останки от магическата енергия на тези древни магьосници бяха източвани от черен магьосник и телата им биваха погребвани.

Сега, след като черната магия вече не беше табу, макар ѝ строго контролирана, погребенията отново бяха станали популярни. Извличането на последните остатъци от нея се извършваше от двамата черни магьосници на гилдията — тя и Калън.

Сония смяташе, че щом е извлякла последната сила на магьосника при смъртта му, би трябвало да присъства и на погребението му. „Чудя се дали и Калън се чувства задължен да го направи, когато магьосникът избере него“. Тя се приближи до един обикновен, неукрасен надгробен камък, пресуши с магия влагата и седна върху него. Очите ѝ се спряха върху името. „Акарин. Ще ти се стори забавно да научиш колко от магьосниците, които толкова упорито се противопоставяха срещу възраждането на черната магия, преди края си прибягнаха до нея, за да могат останките им да изгният в земята. Може би ще решиш, също като мен, че изгарянето на тялото в последните изблици е много по-подходящо за един магьосник и — тя погледна към все по-пищно украсените нови гробове — далеч не толкова скъпо.“ Сония се съсредоточи върху думите, изсечени в камъка, върху който седеше. Име, звание, име на Дома, семейно име. Накрая с дребни букви бяха изписани думите: „Баща на Лоркин“. Но нейното име не се виждаше никъде. „Няма и да се види, докато семейството ти има думата за това, Акарин. Но поне приеха сина ти“.

Тя преглътна горчивината си и се замисли за Сери и семейството му. Позволи си да изпита мъката и болката от съчувствието. Врълхлетяха я спомени, някои приятни, други не. От мислите я откъснаха приближаващи се стъпки и тя осъзна, че слънцето се е издигнало високо над главата ѝ.

Когато се обърна, видя, че към нея върви Ротан. За миг лицето му се сбръчи от притеснение, но после по него се разля облекчение.

— Сония — каза той, поспирайки да си поеме дъх. — Пристигна куриер за теб. Никой не знаеше къде си отишла.

— Обзалагам се, че това е предизвикало буря от ненужна суетня и вълнения.

Той се намръщи.

— Не мисля, че точно сега е моментът да караш Гилдията да се съмнява в избора си да се довери на магьосниците, дошли от нисшите съсловия, предвид промените, които се очаква да бъдат предложени.

— Че има ли изобщо подходящ момент? — тя се изправи и въздъхна. — Освен това не съм унищожила Гилдията и не съм поробила всички киралийци, нали? Просто отидох да се поразходя. В това няма нищо лошо — тя го погледна. — От двайсет години не съм напускала града, а излизам от земите на Гилдията само за да отида в болниците. Това не е ли достатъчно?

— За някои не е. Най-вече за Калън.

Сония сви рамене.

— От него може да се очаква. Това му е работата — тя го хвана под ръка и двамата тръгнаха по пътеката. — Не се притеснявай за Калън, Ротан. Мога да се справя с него. Освен това той няма да посмее да се оплаче, че съм посетила гроба на Акарин.

— Трябваше да оставиш съобщение за Джона, в което да кажеш къде отиваш.

— Знам, но тези неща имат навика да изникват спонтанно.

Той я погледна.

— Добре ли си?

Тя му се усмихна.

— Да. Имам син, който е жив и преуспяващ, болници в града, където да върша добрини и теб. Какво друго ми трябва?

Той се замисли.

— Съпруг?

Сония се засмя.

— Не ми трябва съпруг. Дори не съм сигурна, че искам да имам. Мислех си, че щом Лоркин се изнесе, ще се чувствам самотна, но установих, че ми харесва да разполагам с повече време за себе си. Един съпруг само... ще ми пречи.

Ротан се разсмя.

„Или ще представлява слабост, която враговете ми биха могли да използват“ — помисли си неочаквано тя. Но тази мисъл сигурно бе породена по-скоро от случилото се със Сери, отколкото от някаква реална заплаха. Макар врагове да не липсваха, те просто я мразеха заради низшия ѝ произход или се страхуваха от черната магия, която

владееше. Нямахте нищо, което да ги мотивира да наранят любимите й хора. „В противен случай вече да са се насочили към Лоркин“.

Докато си мислеше за сина си, тя започна да си припомня детските му години. Спомените се преплитаха, щастливи и разочароващи, и тя отново се изпълни с познатото смесено чувство на радост и болка. Когато бе тих и мрачен, замислен или говорещ умни приказки, той й напомняше ужасно силно за баща си. Но уверената, чаровна, упорита и гръмогласна негова страна бе толкова нетипична за Акарин, че тя можеше да види само една уникална личност, различна от всяка друга. Обаче Ротан не спираше да твърди, че упоритостта и гласовитостта му със сигурност са дошли от нея.

Когато излязоха от гората, Сония погледна към Гилдията. Пред тях се издигаше жилищната сграда на магьосниците, дълго правоъгълно здание, подслоняващо онези магове, които живееха на територията на Гилдията. От другата й страна се намираше дворът, зад който се издигаше друга постройка огледален образ на първата — жилищната сграда на учениците. В другия край на двора се издигаше най-голямата от всички постройки на Гилдията — Университетът. Триетажното здание се извисяваше над всички останали. Дори двамадесет години по-късно Сония отново се изпълни с гордост, че двамата с Акарин бяха спасили тази сграда. И както винаги, тази мисъл бе последвана от тъга и скръб за платената цена. Ако я бяха оставили да се срути, погребвайки онези, които бяха останали вътре, и бяха почерпили сила от Арената, Акарин може би щеше да остане жив.

„Всъщност нямаше да има никакво значение колко сила щяхме да съберем. След като го раняха, той пак можеше да избере да ми даде цялата си сила и да умре, вместо да се излекува — или да позволи аз да го излекувам — и да рискува ичаните да ни победят. Независимо колко сила бяхме събрали, аз пак нямаше да имам време да победя Карико и да излекувам Акарин — тя се намръщи. — Може би все пак Лоркин не е взел упоритостта си от мен“.

— Изкушаваш ли се да говориш в полза на петицията? — попита Ротан, когато тръгнаха надолу по пътеката. — Знам, че подкрепяш отмяната на закона.

Тя поклати глава. Ротан се усмихна.

— Защо не?

— Може да се окаже, че вместо да им помогна, ще нанесе повече вреда на каузата им. Едва ли точно отрасналата в копторите жена, която наруши клетвата си, изучи черната магия и се противопостави на Висшите магове и краля, принуждавайки ги да я изпратят в изгнание, ще вдъхне доверие в магьосниците с нисш произход.

— Ти спаси страната.

— Аз помогнах на Акарин да спаси страната. Разликата е огромна.

Лицето на Ротан се изкриви.

— Ти изигра важна роля и нанесе последния удар. Едва ли са го забравили.

— А Акарин жертва себе си. Дори да не бях родена в копторите и да не бях жена, пак нямаше да мога да се сравня с това. — Тя сви рамене. — Благодарностите и признанието не ме вълнуват, Ротан. За мен значение имат само Лоркин и болниците. И ти, разбира се.

Той кимна.

— Ами ако ти кажа, че лорд Регин е предложил да представлява онези, които се противопоставят на петицията?

Щом чу името, стомахът ѝ се сви. Макар ученикът, който я бе тормозил през първите ѝ години в Университета, вече да се беше превърнал в мъж, женен, с две пораснали дъщери, който след ичанското нашествие се отнасяше към нея единствено с уважение и вежливост, Сония не можеше да не усети отклика от някогашното недоверие и неприязън.

— Това не ме изненадва — каза тя. — Той винаги е бил голям сноб.

— Да, макар характерът му значително да се е променил от ученическите му години.

— Добре, значи е сноб с приятни маниери.

Ротан се изкиска.

— Сега вече изкушаваш ли се?

Тя отново поклати глава.

— Хубаво, но трябва да те предупредя, че сигурно ще потърсят мнението ти по време на разискванията — предупреди я той. — Мнозина ще искат да научат мнението ти и да потърсят съветите ти.

Когато стигнаха до двора, Сония въздъхна.

— Съмнявам се. Но в случай, че се окажеш прав, аз ще обмисля отговорите си на всички въпроси, които биха могли да ми зададат. Не ми се иска да се окажа пречка за подателите на петицията.

„А щом Регин е представителят на противниците ѝ, по-добре да се подготвя за всякакви хитроумни тактики. Маниерите му може и да са се подобрили, но той си остава все така нечестен и хитроумен както винаги“.

На улица „Западен глир“ в Северния квартал има малка шивашка работилница, която, ако познавате правилните хора, ще ви даде достъп до малките частни стаи на втория етаж, които предлагат развлечения на младите богати мъже от града.

Лоркин дойде тук за пръв път преди четири години. Доведоха го добрият му приятел и учител Декър и останалите от групичката им. Както винаги идеята беше на Декър. Той беше най-смелият от приятелите на Лоркин, макар това да бе характерна черта на всички млади Воини. От останалите алхимикът Шеран винаги се съгласяваше с предложенията на Декър, но лечителите Риатър и Орлон не можеха лесно да бъдат въвлечени в пакостите му. Може би предпазливостта беше вродено качество на всички лечители. Във всеки случай Лоркин се беше съгласил да придружи Декър, само защото останалите двама не бяха отказали.

Четири години по-късно те вече бяха завършили магьосници, а шивашката работилница бе предпочитаното им място за срещи. Днес Пърлър бе довел елийнската си братовчедка Джейли, която щеше да посети за пръв път свърталището им.

— Значи това е прочутата шивачница, за която съм слушала толкова много — каза младата жена, оглеждайки стаята. Обзавеждането беше чудесно, състоеше се от поизносени мебели от богатите къщи в града. Картините и прозоречните панели бяха груби и по изработка, и по съдържание.

— Да — отвърна Декър. — С всички удоволствия, които човек би си пожелал.

— Срещу определена цена — каза тя, поглеждайки го косо.

— Срещу определена цена, която сме готови да заплатим, само за да имаме удоволствието да се насладим на компанията ти.

Тя се усмихна.

— Толкова си мил!

— Но не и без одобрението на по-големия ѝ братовчед — додаде Пърлър, поглеждайки спокойно Декър.

— Разбира се — каза младият мъж и леко му се поклони.

— И какви удоволствия предлагат тук? — попита Джейли Декър.

Той махна с ръка.

— Удоволствия за тялото, удоволствия за ума.

— За ума?

— Оха! Хайде да извикаме някой казанджия — каза Шеран с блеснал поглед. — Да ни донесе малко роец за успокоение.

— Не — рече Лоркин. Нечий друг глас отекна заедно с неговия. Той се обърна и кимна с благодарност на Орлон, който също като него ненавиждаше наркотика.

Веднъж го бяха опитали и преживяването доста разтревожи Лоркин. Притесни го не това как наркотикът извади наяве жестоката страна на Декър, който дразнеше и измъчваше момичето, което тогава бе увлечено по него, а как самият Лоркин въобще не се впечатли от поведението му. Всъщност дори му се стори забавно, макар по-късно да не можа да разбере защо.

Онзи ден сложи край на увлечението на момичето и постави началото на любовната връзка между Шеран и наркотика. Дотогава младежът изпълняваше всички желания на Декър. След онзи ден го правеше само ако това не застана между него и роеца.

— Хайде вместо това да пийнем нещо — предложи Пърлър. — Малко вино.

— Магьосниците пият ли? — попита Джейли. — Мислех си, че не им е позволено.

— Прием! — каза ѝ Риатър. — Но напиването не е добра идея. Освен стомаха и мехура ти, със сигурност ще включи и магията.

— Разбирам — отвърна тя. — Това означава ли, че когато Гилдията избира селяци, трябва да внимава да не са пияници?

Момчетата погледнаха към Лоркин и той се усмихна, защото знаеше, че не го правят, защото майка му е „селячка“, а защото знаеха много добре, че започнат ли да се шегуват с нисшите съсловия, той просто ще си тръгне.

— Сред снобите сигурно има повече пияници, отколкото сред селяците — рече Декър. — Имаме си начини да се оправим с тях. Какво вино предпочиташ?

Разговорът се отнесе към разнообразието от вина и Лоркин се извърна настрана. „Селяци“ и „сноби“ бяха прякорите, с които се наричаха бедните и богатите ученици, след като Гилдията реши да разшири приема и извън Домовете. Прякорът „селяци“ се наложи неусетно, защото никой от учениците, които идваха от нисшите съсловия, всъщност не беше беден. Гилдията отпускате щедри суми на всички ученици. Както и на магьосниците, макар че те можеха да увеличат приходите си чрез магически и други методи. Трябваше да им се измисли някакъв прякор и се случи така, че не бе от най-ласкателните, затова селяците си отмъстиха със свой прякор за учениците от Домовете. И според Лоркин той си беше много подходящ. Младежът не попадеше в нито една от групите. Майка му идват от копторите, баща му бе от един от най-могъщите Домове в Имардин. Той бе израснал в Гилдията, далеч от политическите манипулации и задължения на Домовете или от трудния живот в копторите. Повечето от приятелите му бяха сноби. Той не избягваше умишлено селяците, но повечето от тях, макар да не показваха открито презрението си както към останалите сноби, избягваха да общуват с него. Едва няколко години по-късно, след като Лоркин си бе създал постоянен кръг от приятели сноби, той осъзна, че селяците се страхуваха от него — и по-скоро от баща му.

— ... представлява Сачака? Наистина ли още имат роби?

Лоркин внезапно насочи вниманието си към разговора и потрепери. Винаги го побиваха тръпки от името на страната, откъдето бе дошъл убиецът на баща му. И макар някога причината да бе страх, сега го изпълваше странно вълнение. След ичанското нашествие Обединените земи насочиха вниманието си към съседа, когото досега бяха пренебрегвали. Магьосници и дипломати си позволиха да влязат в Сачака, опитвайки се да избегнат бъдещи конфликти чрез преговори, търговия и споразумения. При завръщането си те разказваха за странната култура и още по-странния релеф.

— Имат — отвърна Пърлър. Лоркин се напрегна. По-големият брат на Риатър се беше върнал от Сачака няколко седмици по-рано, след като прекара там цяла година като помощник на Посланика на

Гилдията. — Макар че ти не виждаш повечето от тях. Мантиите ти изчезват от стаята и се връщат почистени, но ти никога не виждаш кой ги взима. Но виждаш робите, които те обслужват, разбира се. Ние си имахме един.

— Значи си имал роб? — попита Шеран. — Това не е ли нарушаване на кралския закон?

— Те не са наши — отвърна Пърлър, свивайки рамене. — Сачаканците не знаят как да се отнасят добре с прислугата, затова им позволихме да ни зачислят роби. Или трябваше да ги приемем, или щеше да се наложи сами да си готвим и перем дрехите.

— Кое то щеше да е кошмарно — обади се Лоркин с престорен ужас в гласа. Лелята на майка му беше нейна робиня и семейството ѝ работеше като прислуга в богатите семейства, но въпреки това те притежаваха достойнство и находчивост, които той уважаваше. Лоркин бе решил, че ако някога му се наложи да върши домакинска работа, той нямаше да се чувства унижен от това, за разлика от останалите магьосници.

Пърлър го погледна и поклати глава.

— Нямаше да имаме време сами да се занимаваме с това. Винаги бяхме толкова заети. А, ето ги и питиетата.

— С какво се занимавахте? — попита Орлон, докато наливаха чашите.

— Сключвахме търговски сделки, опитвахме се да убедим сачаканците да се откажат от робството, за да могат да се присъединят към Обединените земи, изучавахме сачаканската политика — посланик Марон чу за някаква група бунтовници и се опитваше да научи повече за тях, докато не се наложи да се завърне в Киралия заради някакви семейни проблеми.

— Звучи ми доста скучно — каза Декър.

— Всъщност е доста вълнуващо! — Пърлър се ухили. — Понякога е доста страшно, но имах чувството, че правим нещо... историческо. Че се опитваме да променим нещата към по-добро — дори и на малки етапи.

Лоркин усети как го изпълва странен трепет.

— Смяташ ли, че ще променят мнението си за робството? — попита той.

Пърлър сви рамене.

— Някои може би, но е трудно да се каже дали се съгласяват от учтивост или за да спечелят нещо от нас. Марон мисли, че много по-лесно могат да бъдат убедени да се откажат от робството, отколкото от черната магия.

— Доста трудно ще ги убедим да се откажат от черната магия, след като самите ние имаме двама черни магьосници — посочи Риатър. — Не е ли малко лицемерно от наша страна?

— Щом те се откажат от нея, ние също ще го направим — рече уверено Пърлър.

Декър се обърна към Лоркин и се ухили.

— Ако това стане, Лоркин няма да може да наследи майка си.

Лоркин изсумтя подигравателно.

— Като че ли ще ми позволи. Тя предпочита да се занимавам с болниците.

— Че какво му е лошото? — попита тихо Орлон. — Това, че си избрал алхимията, не означава, че не можеш да помагаш на лечителите.

— За да ръководиш една болница, трябва да бъдеш воден от абсолютна, непоклатима преданост — отвърна Лоркин. — А аз не съм. Макар донякъде да ми се иска да бъда.

— Защо? — попита Джейли.

Лоркин разпери ръце.

— Ще ми се да направя нещо полезно в живота си.

— Пфу! — рече Декър. — Щом можеш да прекараш живота си в удоволствия, защо да не го направиш?

— От скука? — предположи Орлон.

— На кого му е скучно? — разнесе се нов женски глас.

Един съвсем различен трепет изпълни гърдите на Лоркин. Той затаи дъх и стомахът му се сви. Всички се обърнаха към тъмнокосата млада жена, която се промъкна през вратата. Тя се усмихна и огледа стаята. Когато срещна погледа на Лоркин, усмивката ѝ помръкна, но само за миг.

— Берия — той произнесе името ѝ сякаш без желание и веднага се възневидя за несигурния си, жалък глас.

— Ела, присъедини се към нас — покани я Декър.

„Не“ — искаше да каже Лоркин. Но нали уж я беше забравил? Бяха минали цели две години, откакто семейството ѝ я отведе в Елийн.

Когато тя седна на стола, той извърна поглед, сякаш не се интересуваше от нея, и се опита да отпусне мускулите си, които се бяха стегнали в мига, когато чу гласа ѝ.

Берия бе първото момиче, в което се беше влюбил и засега — единственото. Срещаха се при всяка възможност, открито и тайно. Тя бе непрекъснато в мислите му и твърдеше, че се чувства по същия начин. Той бе готов да направи всичко за нея.

Някои хора ги окуражаваха, други правеха неохотни опити да го отрезвят — поне що се отнасяше до учебните му занимания. Проблемът беше, че нито майка му, нито семейството на Берия имаха причина да се противопоставят на връзката им. Освен това се оказа, че той е от онези хора, които изпадат в транс, когато са влюбени и нито разговорите, нито строгите мъмрения — дори от лорд Ротан, когото Лоркин уважаваше и обичаше като любим дядо — не можеха да го накарат да стъпи здраво на земята. Всички бяха решили да изчакат, докато се осъзнае достатъчно, за да може да се съсредоточи върху нещо различно от Берия и да му помогнат да навакса с обучението.

Тогава една нейна братовчедка ги хвана в леглото и семейството ѝ настоя двамата да се оженят колкото се може по-скоро. За тях нямаше никакво значение, че той, като магьосник, може да предпази Берия от забременяване. Ако не се оженеха, тя щеше да бъде смятана за „развалена“ от всеки бъдещ ухажор.

Лоркин и майка му се съгласиха. Онзи, който се противопостави, бе самата Берия.

Тя отказа и да се вижда с него. Когато най-накрая той успя да я издебне, тя му каза, че никога не го е обичала. Че го е окуражавала само защото бе чула, че магьосниците могат да правят любов без опасността от зачеване. И че съжалява, че го е лъгала толкова дълго.

Майка му му каза, че онова, което изпитва, е най-близко до разболяването при немагьосниците. Най-доброто лекарство бе времето и любовта на семейството и приятелите му. Тогава тя описа поведението на Берия с такива думи, които той не би се осмелил да повтори в компанията на повечето хора, които познаваше.

За щастие семейството на Берия я отведе в Елийн, така че когато болката му утихна достатъчно, за да почувства някакъв гняв, тя отдавна бе далеч от погледа му. Той се закле да не се влюбва повече, но когато едно момиче от класа му по алхимия прояви интерес,

непоколебимостта му вече беше омекнала. Той харесваше практичната ѝ натура. Тя бе всичко, което Берия не беше. В киралийската култура царуваше странно двуличие — никой не очакваше от жените магьосници да останат безбрачни. Но когато той окончателно осъзна, че не я обича, тя беше истински и изцяло обсебена от него. Лоркин направи всичко възможно да прекрати тази връзка колкото се може по-елегантно, но знаеше, че момичето го е намразило дълбоко. Любовта, реши той, е много объркана работа.

Берия се приближи до един стол и се отпусна в него.

— И така, на кого му е скучно? — попита тя.

Докато останалите отричаха, Лоркин си мислеше за нея и за уроците, които бе научил. През последната година се беше срещал с няколко жени, които бяха добра компания и добри любовници, и не искаше нищо повече от това. Установи, че предпочита точно този тип връзки. Прелъстяванията, в които се впускаше Декър и които завършваха винаги със сълзи и скандали — или още по-зле — въобще не му допадаха. А уреденият брак, към който родителите на Риатър го бяха подтикнали, му звучеше като ужасен кошмар.

„Семейството на баща ми отдавна не е правило опити да ми търси булка. Може би са осъзнали какво удоволствие доставят на майка ми да проваля плановете им за мен. Макар да съм сигурен, че ако се съглася, тя няма да им пречи“.

Разговорът се насочи към няколко общи приятели на Берия и Декър. Лоркин се заслуша и остави следобеда бавно да тече. Накрая двамата лечители си тръгнаха, за да посетят новия хиподром, а Берия отиде на шивач. Декър, Шеран и Джейли поеха към семейните си домове, които се намираха на същата главна улица във Вътрешния кръг, оставяйки Лоркин да се прибира сам в Гилдията.

Докато вървеше по улиците на Вътрешния кръг, той разглеждаше замислено големите сгради. През целия си живот бе живял тук. Никога не беше напускал Кръга. Никога не бе посещавал чужда държава. Никога не бе напускал града. Пред него се появи портата на Гилдията.

„Дали целта ѝ е да ме държи затворник или да ме предпази?“ През портата се виждаше фасадата на Университета, където някога родителите му се бяха изправили срещу сачаканските магьосници в една последна отчаяна битка. „Онези магьосници са били само ичани, сачаканската версия на прогонени престъпници. Как ли щеше да

завърши битката, ако бяха ашаки, благородните воители, които владеят черната магия? Наистина щяхме да извадим късмет, ако бяхме спечелили тази битка. Всички го знаят. Ако сачаканците наистина решат да ни завладеят, майка ми и Черният магьосник Калън няма да успеят да ни спасят“.

Една позната фигура се приближаваше към портата от вътрешната страна. Когато мъжът излезе на улицата, Лоркин се усмихна. Познаваше лорд Денил покрай майка си и лорд Ротан. Доста време беше минало от последния път, когато се беше видял с историка. Както винаги, лицето на Денил бе леко намръщено и Лоркин знаеше, че ако не му се обади, по-възрастният магьосник просто ще мине покрай него, без да го забележи.

— Лорд Денил! — повика го Лоркин с тих мисловен глас. На мисловното общуване се гледаше с неодобрение, тъй като можеше да бъде чуто от всички магьосници — приятели и врагове. Но обръщането по име се считаше за безопасно, защото издаваше твърде малко информация на подслушващите.

Високият магьосник надигна глава, видя Лоркин, и мръщенето изчезна. Дватама тръгнаха един към друг и се срещнаха в началото на улицата, където живееше Денил.

— Лорд Лоркин. Как вървят нещата?

Лоркин сви рамене.

— Сравнително добре. А вашите проучвания?

Денил отново се намръщи и погледна към вързопа, който носеше.

— Голямата библиотека ми изпрати няколко архива, в които се надявам да открия повече подробности за състоянието на Имардин след смъртта на Тагин.

Лоркин не можа да си спомни кой е Тагин, но кимна учтиво. Денил се бе потопил в историята на магията от толкова дълго време и понякога забравяше, че останалите хора не са толкова добре запознати с подробностите. „Сигурно е голямо облекчение да знаеш на какво искаш да посветиш живота си — помисли си Лоркин. — Без да се чудиш какво да правиш със себе си“.

— Как... как ви хрумна идеята да опишете историята на магията? — попита Лоркин.

Денил го погледна и сви рамене.

— Задачата сама ме намери — каза той. — Понякога си мечтая да не беше ставало така, но тогава пък намирам някой интересен откъс и — той се усмихна накриво — си спомням колко е важно миналото да не бъде изгубено. Историята може да ни научи на много неща и може би някой ден ще се натисна на някоя тайна, от която ще спечелим много.

— Като черната магия? — предположи Лоркин.

Лицето на Денил се изкриви.

— Може би нещо, което не води след себе си толкова рискове и саможертви.

Сърцето на Лоркин подскочи.

— Някаква нова защитна магия? Това ще е нещо страхотно! — „Не само ще освободи Гилдията от черната магия, а може и да осигури защита срещу сачаканците или дори да ги убеди да се откажат от черната магия и робството и да се присъединят към Обединените земи. Ако успее да намеря нещо такова... но това е идея на Денил, не моя...“

Денил сви рамене.

— Може въобще да не намеря нищо. Но за мен е достатъчно постижение да открия истината, да я запиша и запазя.

„Така... щом Денил не се интересува... дали ще има нещо против някой друг да потърси алтернатива на черната магия? Дали ще ми позволи да го направя?“ Лоркин потръпна от прилива на надежда. Той си пое дълбоко дъх.

— Мога ли... Мога ли да прегледам досегашните ви открития?

По-възрастният магьосник повдигна вежди.

— Разбира се. Ще ми бъде интересно да разбере мнението ти за тях. Може да забележиш нещо, което съм пропуснал — той погледна към уличката и сви рамене. — Защо не се присъединиш към мен и Тайенд за вечеря? След това ще ти покажа записките и източниците ми и ще ти обясня пропуските в историята, които се опитвам да запълня.

Лоркин кимна, без да се замисля.

— Благодаря ви! — Ако останеше сам в покоите си в Гилдията, щеше да изпадне в мрачно настроение, мислейки за Берия и опитвайки се да се убеди, че животът му е по-добър без нея. — Сигурен съм, че ще бъде увлекателно.

Денил посочи къщата си, голяма двуетажна сграда, която беше наел, след като се оттегли от поста си Посланик на Гилдията в Елийн.

Макар да бе известно, че Денил и Тайенд са повече от приятели, днес малцина го обсъждаха. Денил бе избрал да живее в града вместо в земите на Гилдията, защото, както казваше той, „това е един вид споразумение: Гилдията се преструва на сляпа, а ние не ѝ даваме нищо за гледане“.

— Искате ли първо да се върнете в Гилдията?

Лоркин поклати глава.

— Не, но ако вие искате първо да предупредите Тайенд и прислугата...

— Не, те няма да имат нищо против. Тайенд непрекъснато води у дома разни неочаквани гости. Прислужниците ни са свикнали.

Той му махна с ръка и тръгна към дома си, а Лоркин бързо го последва.

ГЛАВА 3

БЕЗОПАСНИ СГРАДИ, ОПАСНИ ДЕСТИНАЦИИ

Бюрото му винаги е толкова разхвърляно — каза Тайенд на Лоркин.

Денил погледна намръщено учения, Тайенд се ухили и няколко бръчици, които прорязваха челото му, се изгладиха. „Никой не би предположил, че той е на повече от четиридесет години — помисли си Денил. — Аз се превръщам в съсухрен скелет, а Тайенд...“ Тайенд изглеждаше по-добре от всякога, отбеляза той. Леко беше наддал, но му отиваше.

— Само изглежда разхвърляно — каза Денил, и то не за пръв път. — Аз знам точно кое къде се намира.

Тайенд се засмя.

— Сигурен съм, че това е просто тактика, за да е сигурен, че никой няма да може да открадне проучванията и идеите му — той се ухили на Лоркин. — Хайде, не му позволявай да те отегчи до смърт. Ако усещаш, че мозъкът ти започва да ври, ела да поговориш с мен и двамата ще си отворим бутилка вино.

Лоркин се усмихна и кимна.

— Ще го направя.

Ученият му махна с ръка и излезе с жизнерадостна стъпка от стаята.

Денил устоя на порива да завърти очи, въздъхна и се обърна към сина на Сония. Младият мъж разглеждаше колебливо купчините с документи и книги върху бюрото на Денил.

— В хаоса има ред — увери го магьосникът. — Започва се отзад. Първата купчина съдържа всичко, което е свързано с най-ранните архиви за магията. Пълна е с описания на места като Гробницата на белите сълзи и тонове предположения за какво са използвани йероглифите, които предполагат използване на магия — Денил взе скиците, които Тайенд бе направил преди двайсет години, по време на посещението им в Гробницата. Той посочи към йероглифа на мъж,

коленичил пред жена, която докосваше вдигнатите му длани. — Този йероглиф означава „висша магия“.

— Черна магия?

— Вероятно. Но може да означава и лечителска магия — Денил порови в купчината и измъкна друга скица, този път на полумесец и длан.

— Какво е това? — попита Лоркин.

— Символ, който открихме в руините на град Армдже. Той представлява кралското семейство на този град, също както инколът символизира киралийските домове. Смята се, че Армдже е бил изоставен преди около две хиляди години.

— И върху какво е бил изписан този символ?

— Беше изсечен над трегера на една къща и ние го видяхме още веднъж върху нещо, което според мен беше кръвен пръстен — Денил се усмихна, припомняйки си дем Ладейри, ексцентричният благородник и колекционер, в чийто стар замък близо до Армдже бяха отседнали двамата с Тайенд. Но усмивката му постепенно избледня при спомена за подземната зала, наречена „Пещерата на абсолютното наказание“. Странните кристални стени го бяха нападнали с магия и щяха да го убият, ако Тайенд не го беше извлякъл навън след падането на щита му.

Бившият Върховен повелител Акарин беше помолил Денил да запази Пещерата в тайна, за да попречи на други магьосници да попаднат в капана ѝ. След ичанското нашествие Денил разказа за Пещерата на новия Върховен повелител, Болкан и водачът на Гилдията му нареди да запише всичко, което знае, но да продължи да го пази в тайна. Когато книгата бъдеше завършена, Болкан щеше да прецени дали да позволи на останалите да научат за това място.

„Дали Болкан е изпратил някой да го проучи? Не мога да си представя, че един Воин ще устои на изкушението да разбере как функционира Пещерата. Особено когато има такъв Огромен потенциал като отбранително оръжие“.

— Значи преди две хиляди години са знаели как да правят кръвни пръстени?

Денил погледна Лоркин и кимна.

— И кой знае какво още. Но това познание е изгубено — той посочи към втората, по-малка купчина. — Тук е всичко, което свързвам

с времето преди сачаканската империя да покори Киралия и Елийн, преди повече от хиляда години. Малкото архиви, с които разполагаме от онова време, са копия и в тях се споменава, че е имало само двама или трима магьосници, и то с ограничени умения и сила.

— Значи хората, които са знаели как да направят кръвни пръстени и са владеели някаква висша магия, са измрели, без да успеят да предадат познанията си...

— ... дали защото не са вярвали на никого достатъчно, за да го обучат, или така и не са открили никакви надарени ученици.

Лоркин гледеше замислено — и със сигурност не беше отегчен, забеляза с облекчение Денил. Погледът на младия магьосник се прехвърли върху третата купчина.

— Трите века сачаканско владичество — каза му Денил. — Събрах два пъти повече информация от това, с което разполагаме за този период, макар да не беше трудно, защото всъщност нямахме кой знае какво.

— Времена, когато киралийците са били роби — каза Лоркин с мрачно изражение на лицето.

— И робовладелци — напомни му Денил. — Според мен сачаканците са донесли висшата магия в Киралия.

Лоркин го погледна невярващо.

— Едва ли са тръгнали да учат враговете си на черна магия!

— Защо не? След покоряването ѝ, Киралия се е превърнала в част от Империята. Сачаканците не са избили всички благородници, а само онези, които не са се заклели във вярност на Империята. Сигурно е имало междурасови бракове и наследници със смесена кръв. Триста години си е доста време. Киралийците биха могли да са жители на Сачака.

— Но въпреки това са се борили да си върнат земята и да се отърват от робството.

— Да — Денил потупа с длан по купчината. — И това е ясно отразено в много документи и писма отпреди и след решението на императора да върне независимостта на Киралия и Елийн. Двете страни отхвърлили робството, макар че са срещнали някаква съпротива.

Лоркин погледна към купчината от книги, документи и записки.

— В Университета ни учат съвсем друго.

Денил се засмя.

— Така е. А историята, която са ви преподавали, далеч не е толкова орязана, колкото онази, която учих аз като ученик — той потупа с ръка по следващата купчина. — Моето поколение не знаеше, че киралийските магьосници някога са практикували черната магия, като са черпели сила от чираците си в замяна на обучението им. Беше ни особено трудно да приемем тази истина.

Младият магьосник погледна четвъртата купчина от книги с предпазливо любопитство.

— Това ли са книгите, които баща ми е открил под Гилдията?

— Никои от тях са копия на онова, което е изровил. Цялата опасна информация за черната магия е заличена.

— А как смятате да напишете историческа книга за онова време, без да включите информация за черната магия?

Денил сви рамене.

— Щом вътре липсват някакви специфични инструкции, значи няма опасност някой да се научи от написаното как да практикува черната магия.

— Но... Майка ми казва, че черната магия се научава чрез контакт със съзнанието на черен магьосник. Значи не може да се научи от книгите?

— Според нас не може, но не искаме да поемаме такъв риск.

Лоркин кимна със замислено изражение на лицето.

— Значи... следва Сачаканската война? Доста голяма купчина с книги.

— Да — Денил погледна към огромния куп с книги и архиви до купчината за „независимостта“. — Обявих, че търся архиви от онова време и оттогава ме засипва постоянен поток от дневници, разкази и архиви от всички Обединени земи — най-отгоре на купчината лежеше малка книга, която бе открил двайсет години по-рано в Голямата библиотека. Тя първа го бе накарала да се замисли дали гилдийската версия на историята не е погрешна.

— Сигурно добре сте покрили този период.

— Не съвсем — отвърна Денил. — Повечето архиви са от други страни, не от Киралия. Все още има много пропуски. Знаем, че киралийските магьосници са изтласкали сачаканските нашественици и са спечелили войната, а след това са завладели Сачака и известно

време са я управлявали. Знаем, че пустошта, която отслабила страната, е била създадена няколко години след края на войната. Но не знаем как са успели да държат сачаканските магьосници под контрол или как са създали пустошта! — „И какво е онова съкровище, което елийнците твърдят, че са заели или предали на Киралия, и което по-късно е било изгубено, заедно с всичките му тайни?“ Денил усети познатото, странно, приятно чувство на неудовлетвореност. Все още имаше толкова загадки за изследване и тази бе една от най-интригуващите.

— Защо нямате архиви от Киралия?

Денил въздъхна.

— Възможно е да са били унищожени, когато Гилдията е забранила черната магия. Или може би са били изгубени по време на войната. Толкова много от историята е била объркана. Например нас ни учат, че по време на Сачаканската война, Имардин е бил изравнен със земята, но сега аз имам карти от преди и след войната, които показват подобно разположение на улиците. Но няколко години по-късно вече имаме съвсем различно разположение на улиците — това, което познаваме и днес.

— Значи... или картите не са датирани както трябва, или нещо е сринало града по-късно. Случило ли се е нещо драматично след Сачаканската война?

Денил кимна и взе една книга от съседната, много по-малка купчинка. Лоркин я разпозна и изхъмка.

— Архивът на Гилдията — очите му се разшириха, щом осъзна за какво става въпрос. — Лудият ученик го е направил!

Лоркин взе книгата и прегледа последните страници.

— „Всичко свърши — прочете той. — Когато Алик ми разказа новините, не можах да повярвам, но преди час се изкачих по стълбището на Наблюдателницата и видях истината със собствените си очи. Вярно е. Тагин е мъртъв. Само той би могъл да извърши подобно опустошение в последните си мигове“. Силата му се е освободила и е унищожила града.

Денил въздъхна, поклати глава, взе книгата от Лоркин и я постави обратно върху купчината.

— Случило се е точно след победата на Тагин над Гилдията. Не може да му е останала толкова много сила. Била е недостатъчна да унищожи града.

— Може би го подценявате, точно както го е подценила някога Гилдията.

Младият магьосник повдигна вежди в очакване. Денил едва не се усмихна пред предизвикателството. Лоркин бе интелигентен ученик, готов да постави под въпрос всички твърдения на учителите си.

— Може и така да е — Денил погледна към малката купчина книги и документи. — Гилдията... добре, като че ли са искали не само да заличат всичкото познание за черната магия, но и срама, че някакъв си ученик едва не ги е унищожил. Ако не е бил Гилкен, нямаше да разполагаме дори с книгите, открити от Акарин, за да разберем какво точно се е случило.

Гилкен бе запазил и заровил информацията за черната магия от страх, че Гилдията може да се нуждае от нея някой ден, за да защити страната. „Мирът продължи петстотин години — достатъчно, за да забравим за скритото, за това, че някога сме практикували черна магия и че отвъд планините нашият древен враг Сачака все още я практикува. Ако Акарин не беше открил скривалището — и не беше усвоил черната магия — сега щяхме да сме мъртви или поробени“.

— Последната купчина — каза Лоркин. Денил видя, че младежът гледа дебела, подвързана с кожа тетрадка на ръба на масата.

— Да — Денил я взе. — В нея записвах разказите на онези, които са били свидетели на ичанското нашествие.

— Включително на майка ми?

— Разбира се.

Лоркин кимна и се усмихна накриво.

— Това сигурно е онази част от историята ни, която не се нуждае от допълнителни проучвания.

— Да — съгласи се Денил.

Погледът на младия магьосник премина по купчините от книги, документи и архиви.

— Бих искал да прочета всичко. И... може ли да ви помагам при проучванията?

Денил го погледна изненадано. Никога нямаше да предположи, че синът на Сония се интересува от история. Може би младежът се бе отегчил и търсеше нещо, с което да ангажира ума си. Може би щеше да изгуби бързо интерес, особено след като разбере, че Денил е

проверил всички източници на информация. Почти не съществуваше възможност някой от тях да запълни празнините в историята.

„Ако изгуби интерес, няма да навреди на никого. Не виждам защо да не му позволя да опита“.

Едно чуждо око, един различен поглед върху събитията би могъл да доведе до нови открития. А и щеше да е добре да има още някой в Киралия, който да е запознат с работата на Денил, в случай, че той реши да тръгне в търсене на нови източници на информация.

„Което рано или късно ще се случи“.

След ичанското нашествие Сачака и Киралия се наблюдаваха внимателно. За щастие и двете страни бяха склонни да избягват бъдещи конфликти. Всяка бе изпратила посланик и помощник-посланик в другата. Но на останалите магьосници не им беше позволено да прекосяват границата. Денил беше молил всички посланици в Сачака през годините да му помогнат в търсене на материали за книгата му. Те му бяха изпращали всякаква информация, но тъй като не знаеха какво да търсят, изпратеното съдържаше само изкусителни намеци за нецензурирани архиви с различна гледна точка към историческите събития.

На всеки няколко години позицията на посланика се овакантияваше, но Денил не се кандидатираше за нея. Причината отчасти бе, че се страхуваше. Мисълта да влезе в страната на черните магьосници го ужасяваше. Той вече приемаше за даденост, че е един от най-могъщите хора в своето общество. В Сачака той не само щеше да е слаб и уязвим, но и всички разказваха, че сачаканските висши магове се отнасят с магьосниците, които не владеят черната магия, с отвращение, недоверие и присмех.

Но въпреки това те постепенно свикваха с тази мисъл. Напоследък повече уважаваха посланиците на Гилдията. Дори бяха протестирали, когато последният Посланик се прибра в Киралия, заради проблеми със семейните финанси. Бяха започнали да го харесват. Така се беше отворило място за нов посланик и Денил установи, че му е трудно да устои на изкушението. Вече беше имал подобен пост в Елийн, затова бе уверен, че Висшите магове ще го предпочетат пред останалите кандидати. Ако нещата не се получат, винаги можеше да се прибере по-рано — и нямаше да е първият, който го е направил. В Сачака би могъл да потърси архиви, които да запълнят

пропуските в неговата история на магията и сигурно щеше да открие и допълнителни неща.

— Лорд Денил?

Денил погледна към Лоркин и се усмихна.

— Ще се радвам колега магьосник да ми помага в проучванията ми. Кога искате да започнете?

— Удобно ли ще бъде утре? — Лоркин погледна към масата. — Предполагам, че ме чака доста четене.

— Разбира се, че е удобно — отвърна Денил. — Макар че... трябва да попитаме Тайенд дали е планирал нещо. Хайде да поговорим с него... и да вземем с нас тази бутилка вино.

Докато вървеше заедно с младия магьосник към стаята за гости, където Тайенд обикновено отдъхваше вечер, Денил отново се замисли за Сачака.

„Източниците ми пресъхнаха. Не мога да се сетя къде още да търся липсващите късове от историята ми. Това е отлична възможност и мисля, че имам куража да се вкопча в нея“.

Но другата причина да стои далеч от Сачака досега бе, че това означава да остави Тайенд в Киралия. Ученият трябваше да поиска разрешение от елийнския крал да замине за Сачака и едва ли щеше да го получи. Отчасти защото Тайенд не бе твърде популярен в двора, откакто се премести в Киралия, за да заживее с Денил. Отчасти, защото беше „момък“ — мъж, който предпочита мъжете пред жените. Сачаканското общество не бе толкова толерантно към „момците“ като елийнското. То приличаше повече на киралийското — подобни неща се криеха и се пренебрегваха. Елийнският крал нямаше да рискува да обиди една страна, която лесно можеше да го победи, като изпрати сред жителите ѝ човек, когото нямаше да одобрят.

„Ами аз? Защо смятам, че киралийският крал или Гилдията няма да ме отхвърли по същата причина?“

Всъщност Тайенд не беше толкова добър в прикриването на същността си колкото Денил. Скоро след като се засели в Имардин, ученият се ограда с група приятели. Той бе приятно изненадан да открие, че в киралийските Домове, също както сред елита на Елийн, има достатъчно момци и те приеха с ентузиазъм елийнската традиция в организирането на приеми. Наричаха себе си „Тайният клуб“. И все

пак този клуб не бе особено таен. Мнозина в киралийското общество знаеха за него и много от тях бяха изразили неодобрението си.

Денил знаеше, че притесненията му са породени от дългите години, в които криеше истинската си природа. „Може би съм страхливец, а може и да съм свръх предпазлив, но предпочитам да запазя личния си живот... лично за мен. Тайенд просто не ми позволи да го направя. Така и не ме попита как предпочитам да живея или дали не ме притеснява това, че цяла Киралия знае какви сме“.

Но в негодуванието му се криеше още нещо. През годините Тайенд обръщаше все повече внимание на приятелите си. Макар в групичката да имаше неколцина, чиято компания допаднаше на Денил, повечето бяха разглезени богаташки синчета. И понякога Тайенд приличаше повече на тях, отколкото на младия мъж, с когото Денил бе пътувал преди години.

Магьосникът въздъхна. Сега не искаше да пътува с човека, в който се беше превърнал Тайенд. Страхуваше се, че ако бъде принуден да живее с него в някоя друга страна, това ще ги раздели завинаги. Освен това не спираше да се чуди дали ако прекарат известно време далеч един от друг, това няма да ги накара отново да търсят компанията си.

„Но ако няколко седмична или месечна раздяла ни се отрази добре, как ли ще се чувстваме след две години?“

Когато влезе в стаята за гости и видя, че Тайенд вече е отворил бутилка вино и я е пресушил до половината, той поклати глава.

Ако наистина възнамеряваше да запълни пропуските в историята на магията — делото на живота му — не трябваше просто да си седи тук и да чака някой да му изпрати точния архив или документ. Трябваше сам да тръгне да търси отговорите, дори това да означава да рискува живота си или да остави Тайенд в Киралия. „В едно нещо съм сигурен. Каквито и недостатъци да има Тайенд, аз го обичам достатъчно, за да не искам да рискувам живота му. Той ще поиска да дойде с мен и аз ще му откажа“.

И Тайенд нямаше да остане доволен. Никак.

Тя въобще не беше пораснала от последния път, когато Сери я беше видял. Тъмната ѝ коса беше подстригана зле — неравно, и едва

докосваше раменете ѝ. Бретонът ѝ бе зализан на една страна и падаше върху правата ѝ (сякаш отрязана с бръснач) вежда. А очите ѝ... тези очи, от които му омекваха коленете още от първия ден, в който я видя. Огромни, тъмни и изразителни.

Но в момента, докато се пазареше с един клиент, единственото, което се четеше в тях, беше безмилостна, непоколебима решителност. Сери не чуваше думите им, но увереността и предизвикателното ѝ поведение го изпълниха с глупава гордост.

„Аний. Моята дъщеря — помисли си той. — Единствената ми дъщеря. А сега и единственото ми живо дете...“

Пред очите му се появи картината с обезобразените тела на момчетата му и нещо в него се пречупи. Той я прогони, но шокът и страхът продължиха да го терзаят. Заради дъщеря си и за свое добро той не можеше да позволи на мъката да го разсейва. Защото някой го наблюдаваше и дебнеше момента на слабост, за да нанесе отново своя удар.

— Какво да правя. Гол? — промърмори той. Намираха се в една частна стая на последния етаж в пивницата, която гледаше към пазара и сергията на дъщеря му.

Телохранителят му се размърда, понечи да погледне през прозореца, но се спря. Обърна се колебливо към Сери.

— Не знам. Струва ми се, че и да говориш с нея, и да не говориш — все е опасно.

— Значи само си губя времето да го мисля.

— Да. Доколко вярваш на Дония?

Сери се замисли над въпроса на Гол. Собственичката на пивницата, която предлагаше различни странични „услуги“, беше стара приятелка от детинство. Сери ѝ помогна да отвори заведението, когато пет години по-рано бе починал съпругът ѝ — старото приятелче на Сери, Херин. Хората му пречеа на бандите да я изнудват за пари срещу защита. Дори да нямаха толкова здрава връзка помежду си и дори да не му беше благодарна за цялата помощ, тя му дължеше пари и познаваше достатъчно добре Крадците, за да знае, че никой не може да ги предава, без да си понесе последствията.

— Повече... отколкото на който и да е друг.

Гол се изсмя рязко.

— Кое не е кой знае какво.

— Не, но вече ѝ казах да наглежда Аний, макар да не знае защо. Досега не ме е подвеждала.

— Тогава няма ли да ѝ се стори странно, ако поискаш да ти доведе момичето за разговор на четири очи?

— Странно, не... но ще ѝ бъде любопитно — Сери въздъхна. — Хайде да приключваме с това.

Гол се изпъна.

— Ще ида да подреждам разни неща навън и ще се погрижа никой да не подслушва.

Сери го изгледа и кимна. Телохранителят му тръгна към вратата, а Крадецът погледна пред прозореца и видя, че предишният клиент е заменен от друг. Аний гледаше мъжа, който прокара пръст по острието на един от ножовете ѝ, за да провери остротата му.

— И се погрижи докато е тук, някой да наблюдава сергията ѝ.

— Разбира се.

След няколко минути четирима мъже излязоха от пивницата и се приближиха до сергията на Аний. Сери забеляза, че останалите търговци се преструват, че не им обръщат внимание. Единият от мъжете каза нещо на Аний. Тя поклати глава и го погледна. Когато той се пресегна към ръката ѝ, тя отстъпи назад, със светкавична скорост измъкна отнякъде нож и го насочи към него. Той вдигна помирително ръце.

Последва дълъг разговор. Аний бавно свали оръжието, но нито го прибра, нито свали поглед от мъжа. На няколко пъти стрелна с очи пивницата. Най-накрая вирна брадичка и докато той отстъпваше от сергията ѝ, се плъзна покрай него и се затича към пивницата, прибирайки ножа си.

Сери издиша бавно дъха си, който бе задържал доста дълго време и осъзна, че стомахът му се е свил, а сърцето му бие твърде бързо. Внезапно му се прииска да се беше наспал предишната нощ. Искаше му се да е в най-добра форма. Да не допуска никакви грешки. Да не пропусне момента за единствената среща с дъщеря си, която смяташе, че може да си позволи. Не беше говорил с нея от години, когато тя бе още дете. Сега беше млада жена. Младежите сигурно се бореха за вниманието и постелята ѝ...

„Не трябва да мисля твърде много за това“ — каза си той.

После чу приближаващи се гласове и стъпки от стъпалата пред стаята му. Сери си пое дълбоко дъх и се обърна към вратата. Настъпи миг тишина, после познат мъжки глас каза нещо и стъпките продължиха.

Когато тя се появи на вратата, Сери се запита дали да не ѝ се усмихне, но знаеше, че няма да успее да открие достатъчно веселие в себе си, за да изглежда убедително. Вместо това предпочете да отвърне на погледна ѝ със сърдечна сериозност, или поне така се надяваше.

Аний примигна, очите ѝ се разшириха, след това се намръщи и влезе бързо в стаята.

— Ти! — каза тя. — Трябваше да се досетя, че си ти.

Очите ѝ горяха гневно и обвинително. Тя се спря на няколко крачки от него. Сери не потрепна под тежестта на погледа ѝ, макар да усети познатата вина.

— Да. Аз съм — отвърна той. — Седни. Трябва да поговорим.

— Само че аз не искам да говоря с теб! — обяви тя и се обърна да си върви.

— Сякаш имаш някакъв избор.

Аний се спря и погледна към него през рамо с присвити очи. После застана с лице и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво искаш? — попита тя и въздъхна преувеличено драматично.

Това го развесели. Мнозина бащи с деца на нейната възраст се сблъскваха с навъсеното им примирение, гарнирано с црезрение. Но причина за нейното поведение не беше уважението към бащинския му авторитет, а най-вече фактът, че е Крадец.

— Да те предупредя. Животът ти е... в доста по-голяма опасност от обичайното. Има голяма вероятност съвсем скоро някой да се опита да те убие.

Изражението на лицето ѝ не се промени.

— Така ли? И защо?

Той сви рамене.

— Поради нещастния факт, че си ми дъщеря.

— Е, досега съм успяла да оцелея.

— Това е нещо различно. Много по... щуро.

Тя завъртя очи.

— Вече никой не използва тази дума.

— Тогава значи аз съм никой — той се намръщи. — Сериозно говоря, Аний! Смяташ ли, че бих рискувал животите ни, за да се срещна с теб, ако не бях сигурен, че иначе ще стане по-зле?

Презрението и гневът се изпариха от лицето ѝ, но на него не остана никакво изражение, което Сери да може да разчете. После тя погледна встрани.

— Защо си толкова сигурен?

Той си пое дълбоко дъх и бавно го издиша. „Защото жена ми и синовете ми са мъртви“. При тази мисъл го прониза болка. „Не съм сигурен, че мога да го произнеса на глас.“ Сери огледа стаята и отново въздъхна дълбоко.

— Защото от тази нощ ти си единственото ми живо дете — каза ѝ той.

Очите ѝ бавно се разшириха, докато осъзнаваше смисъла на думите му. Тя преглътна и затвори очи. За миг остана съвсем неподвижна, с дълбока бръчка между веждите си, после отвори очи и отново впери поглед в него.

— Каза ли на Сония?

Въпросът ѝ го накара да се намръщи. Защо го беше попитала точно това? Майка ѝ винаги бе изпитвала ревност към Сония, може би защото усещаше, че някога е бил влюбен в това момиче от копторите, което се бе превърнало в магьосница. Не можеше Аний да е наследила ревността на Веста. Или може би дъщеря му знаеше повече от необходимото за продължаващата тайна връзка на Сери с Гилдията?

Как да отговори на въпроса ѝ? Трябваше ли въобще да отговаря? Той се запита дали да не смени темата, но установи, че му е интересно да разбере как дъщеря му ще реагира на истината.

— Да — отвърна той и сви рамене. — Заедно с малко допълнителна информация.

Аний кимна и не каза нищо, запазвайки за себе си причината да му зададе този въпрос. Тя въздъхна и прехвърли тежестта си на другия крак.

— Как предлагаш да постъпя?

— Можеш ли да отидеш на някое сигурно място? При хора, на които вярваш? Бих ти предложил да те защитя, но... добре де, да речем, че решението на майка ти да ме напусне се оказа правилно и... — той усети горчивината в гласа си и премина на останалите причини.

— Собствените ми хора може да са подкупени. По-добре да не разчитам на тях. Освен на Гол, разбира се. Макар че... хубаво ще е да има някакъв начин да се свързваме помежду си.

Аний кимна и той се ободри, когато видя как я изпълва решителност.

— Ще се оправя — каза му тя. — Имам... приятели.

Устните ѝ се свиха в тънка линия. Сери разбра, че тя няма да му разкрие повече. Мъдър ход.

— Добре — каза той и се изправи. — Пази се, Аний!

Тя го изгледа замислено и ъгълчето на устните ѝ потрепна. Внезапно Сери се изпълни с надежда, че тя може би разбира причините за дистанцията помежду им. После дъщеря му се обърна и напусна стаята, без да се сбогува.

ГЛАВА 4

НОВИ ОТГОВОРНОСТИ

Дърветата и храстите в градината охлаждаха летния вятър и сякаш като въздишка го превръщаха в приятен бриз. Лоркин и Декър седяха на една от пейките, разпръснати тук-там за отдых на магьосниците в градинските „стаи“, оградени от големи декоративни дървета пачи. Махмурлукът на Лоркин бе започнал да отшумява и той се облегна назад и затвори очи. Чуруликането на птичките се смеси със стъпките и гласовете в далечината — и подигравателните писъци и възражения, които се разнесоха някъде зад гърба му.

Декър погледна натам едновременно с него. Зад гърбовете им се издигаше стена от храсти и дървета, затова и двамата се изправиха, за да надникнат над зеленината. От другата страна четири момчета бяха заобиколили пето и тормозеха жертвата си.

— Глу-пав се-ляк! — пееха те. — Ня-ма дом. Все ре-ве. Все смър-ди.

— Хей! — викна им Декър. — Престанете или ще ви пратя всичките да помагате в болниците!

Лоркин се намръщи. Майка му въобще не харесваше идеята на лейди Винара да наказва учениците, като ги изпраща да помагат в болниците. Тя казваше, че по този начин те намразват работата и никога няма да я смятат за нещо благородно. Но от доброволци винаги имаше нужда, затова просто не ѝ стигаше куражът да възрази. Никои от онези, които всъщност бяха изпратени при нея за наказание, после избираха да се обучават в лечителство, защото работата с нея ги беше вдъхновила, но всичките им съученици тайно им се присмиваха.

Учениците промърмориха някакви извинения и се разбягаха във всички посоки. Когато Лоркин и Декър отново седнаха на пейката, на входа на градинската стая се появиха двама магьосници.

— А! Стори ми се, че чух гласа ти — каза Риатър, а разтревоженият израз веднага изчезна от лицето на Пърлър, щом разпозна приятеля на брат си. — Имате ли нещо против да се присъединим към вас?

— Съвсем не — отвърна Декър и с жест ги покани на отсрещната пейка.

Лоркин ги огледа внимателно, чудейки се каква ли е причината за намръщената физиономия на Пърлър. Риатър изглеждаше ужасно доволен, че ги е срещнал.

— Пърлър получи няколко лоши новини тази сутрин — каза Риатър и се обърна към брат си. — Кажи им.

Пърлър го погледна.

— За теб не са лоши, надявам се — брат му сви рамене и не отвърна нищо, затова магьосникът въздъхна и се обърна към Декър. — Лорд Марон подаде оставка. Оказва се, че ще му е нужно доста повече време, за да оправи семейните проблеми. Затова аз няма да се връщам в Сачака.

— Няма ли да помагаш на новия посланик? — попита Лоркин.

Пърлър сви рамене.

— Бих могъл, ако поискам. Но... — той погледна брат си. — И аз трябва да се погрижа за някои семейни дела.

Риатър потрепна.

— И кой ще го замени? — зачуди се Декър.

— Някой спомена, че лорд Денил се е кандидатира — Риатър се ухили. — Може би иска да провери как са местните...

— Риатър! — прекъсна го Пърлър.

— Какво? Всички знаят, че той е момък.

— Което не означава, че трябва да си правиш груби шеги с него. Порасни и поумней! — той завъртя очи. — Освен това лорд Денил не би пожелал да отиде. Той е твърде зает с проучванията за книгата си.

Сърцето на Лоркин подскочи.

— Снощи той ми каза, че проучванията му вървят много тежко. Може би... може би се надява да ги продължи там.

Риатър стрелна брат си с поглед.

— Това ще те накара ли да промениш намеренията си? Ох! — той разтърка рамото си след силния удар на Пърлър. — Заболя ме.

— Това беше целта — Пърлър се замисли. — Интересно дали някой ще се кандидатира за негов помощник. Повечето хора са склонни да не обръщат внимание на наклонностите на лорд Денил, но малцина биха рискували да бъдат одумвани, ако се предложат за негови помощници.

Лоркин сви рамене.

— Аз бих отишъл.

Останалите впериха погледи в него. Лоркин огледа шокираните им лица и се разсмя.

— Не, не съм момък. Но винаги съм се разбирал с лорд Денил, а и проучванията му са интересни — и полезни. С гордост бих участвал в тях. — За негова голяма изненада те продължаваха да го гледат разтревожено. С изключение на Пърлър, отбеляза той.

— Но... Сачака — каза Риатър.

— Дали това е мъдър избор? — попита Декър.

Лоркин ги погледна.

— Пърлър е оцелял. Защо да не успее и аз?

— Защото преди няколко години родителите ти са убили няколко сачаканци — посочи Декър с тон, който намекваше, че Лоркин е глупак. — Това няма да им хареса.

Лоркин протегна ръце, обхващайки с жеста си цялата Гилдия.

— Всички магьосници са участвали в битката, както и някои ученици. Има ли значение какво са направили родителите ми?

Декър отвори уста, но от нея не излезе нито звук и той я затвори отново. После погледна към Пърлър, който се засмя.

— Не търси подкрепа от мен по този въпрос — каза по-възрастният магьосник. — Произходът на Лоркин може да предизвика интереса на сачаканците, но стига той да не парадира много с него, едва ли ще се намира в по-голяма опасност от мен — погледна към младежа. — И все пак нека оставим Висшите магове да решават. Може би крият нещо, което ще ти попречи да отпътуваш.

Лоркин се обърна и изгледа триумфиращо Декър. Приятелят му се намръщи и поклати глава.

— Не кандидатствай само за да ме опровергаеш.

Лоркин се засмя.

— Бих ли го направил?

— Сигурно — Декър се усмихна накриво. — Или просто за да ме ядосаш. Като ти знам семейството, нищо чудно ти да се окажеш човекът, който ще убеди сачаканците да се откажат от робството и да се присъединят към Обединените земи и само след няколко години ще се наложи да преподавам Военни изкуства на сачакански ученици.

Лоркин прикри раздразнението си и се насили да се усмихне. „И ето го пак. Същото очакване, че ще извърша нещо важно. Но това никога няма да стане, ако продължавам да се мотая из Гилдията, без да правя нищо“.

— Това е добре, като за начало — каза той. — Нещо друго?

Декър изсумтя грубо и отместил поглед встрани.

— Ако изобретиш вино, което не причинява махмурлук, ще ти простя всичко.

Сония и Ротан влязоха в Университета и тръгнаха по коридора. Той ги отведе право до огромната, висока три етажа стая, която се намирал в средата на сградата и беше известна като Голямата зала. Покривът ѝ бе покрит със стъклени панели, които пропускаха слънчева светлина. Вътре в залата се издигаше една по-стара, по-семпла сграда — Заседателната зала. Тя бе първият дом на Гилдията и когато около нея бяха издигнали много по-мащабната сграда на Университета, вътрешните стени на старата постройка бяха премахнати и тя бе превърната в залата, където се провеждаха редовните съвети и изслушванията.

Днес се осъществяваше открито изслушване, което бе задължително единствено за Висшите магове, а всички останали магьосници можеха да присъстват по желание. Сония бе едновременно поласкана и слисана от огромната тълпа, която чакаше в дъното на залата. „Радвам се, че толкова много хора проявяват интерес, но се съмнявам, че мнозинството подкрепя молбата“.

Висшите магове се въртяха около страничния вход на Заседателната зала. Върховният повелител Болкан стоеше със скръстени ръце и гледаше намръщено мъжа, който му говореше нещо. Бялата му мантия подчертаваше височината и широките му рамене, но освен това издайнически разкриваше мекотата и тлъстините на мястото на някогашните мускули. Тя предположи, че задълженията му на Върховен повелител отнемаха от времето му за практикуване на Воинските умения. Не че магьосническите битки можеха да поддържат един маг в добра физическа форма.

Мъжът, на когото се мръщеше, беше Разпоредителят Оусън. Сония не можеше да погледне към синята му мантия, без да си спомни

за предшественика му с вина и тъга. Разпоредител Лорлън бе загинал по време на ичанското нашествие. Макар Оусън бе способен колкото Лорлън, на него му липсваше топлотата на предшественика му. Освен това така и не можа да прости на Сония за това, че бе овладяла черната магия и бе придружила Акарин в изгнанието му.

Други трима магьосници чакаха търпеливо, наблюдавайки останалите и забелязаха появата на Сония и Ротан. През изминалите двайсет години тя бе започнала да харесва лорд Пийкин, Повелител на алхимиците. Той бе либерален и изобретателен, а с годините се бе разкрил като състрадателен човек, със саркастично чувство за хумор. Лейди Винара бе оцеляла през войната и изглеждаше решена да остане на поста Повелител на лечителите още много години, въпреки напредването на възрастта ѝ. Косата ѝ вече бе напълно бяла, цялата ѝ кожа бе покрита с бръчици, но очите ѝ блестяха все така остри и будни.

При вида на Повелителя на войните Сония усети как в гърдите ѝ се заражда горчиво безпокойство. Лорд Гарел се беше справял без големи скандали и провали, и винаги се бе държал учтиво с нея, но тя не можеше да забрави, че той бе позволил на ученика си Регин да я тормози през първите ѝ години в Университета и дори го беше окуражавал. Може би щеше да му прости цялата тази история, ако не се беше замесил с прочистването на копторите от киралийските Домове, не беше участвал в безмилостни политически манипулации и не бе натрупал богатство от нечисти сделки с Крадците, както мълвяха слуховете.

„Как мога да го съдя, когато самата аз имах Крадец в стаята ми сутринта? Но Сери е нещо различно. Поне се надявам да е. Дано има поне някакви принципи — граници, които не би преминал. Освен това аз не съм замесена по никакъв начин в делата му. Просто съм негова приятелка“.

До тримата Повелители стояха други трима магьосници. Двама от тях бяха деканите лорд Телано и лорд Ерейк, а третият беше Директорът Джерик. Той въобще не се беше променил. Беше си все същият сърдит, кисел мъж, но вече се беше прегърбил, а бръчките правеха лицето му да изглежда вечно смръщено, дори когато даряваше околните с някоя от редките си усмивки. През последните години Сония бе посещавала кабинета му няколко пъти — Лоркин често се

оказваше жертва или извършител на разни ученически номерца, които бяха излезли извън контрол. „Обзалагам се, че когато Лоркин и приятелите му са завършили, той е въздъхнал с облекчение“.

Ротан, като Декан на алхимичните науки, възнамеряваше да се присъедини към колегите си. Винаги ѝ се струваше забавно как Висшите магове търсят взаимната си компания. Но щом зърна забързалата се към тях фигура, която носеше същата черна мантия като нея, тя не почувства желание да стори същото.

Черен магьосник Калън.

След като Гилдията избра нови Върховни магове на местата на загиналите по време на ичанското нашествие, последваха продължителни дебати по въпроса за черната магия... и за Сония. Магьосниците знаеха, че не могат да си позволят да изгубят това познание, в случай, че сачаканците отново се опитат да завладеят Киралия, но се страхуваха, че онези, на които позволят да овладеят черната магия, могат сами да се опитат да завземат контрола над страната.

Все пак това се бе случвало в миналото, когато Тагин — Лудият ученик, я беше овладял и едва не бе унищожил Гилдията. Тогава магьосниците бяха решили, че трябва да забранят напълно черната магия, за да попречат на нови злоупотреби със силата.

За нещастие това бе оставило Гилдията и Обединените земи уязвими за нападения.

Настоящата реши да позволи само на двама магьосници да овладеят черната магия. Те трябваше да се наблюдават взаимно за всякакви прояви на нечисти амбиции. Прислужниците им биваха разпитвани редовно и периодично съзнанията им се преравяха за някакви признаци, че магьосниците, на които служат, увеличават енергията си.

Сония нямаше друг избор, освен да приеме това положение. Нямаше начин наученото за черната магия да бъде изтрито от ума ѝ. Тя се запозна с неколцина от кандидатите за нейни пазачи и Висшите магове поискаха мнението ѝ. Сония нито хареса, нито намрази Калън, когото дотогава не беше срещала, защото преди нашествието той бе заемал поста Посланик на Гилдията в Лан. Но Висшите магове откриха в него нещо, което им допадна и тя скоро разбра, че това е

пълното му и непоколебимо посвещаване при следването на определената задача.

За нещастие неговата цел сега бе тя. Макар никога да не се държеше грубо, той я наблюдаваше непоколебимо и неуморно. Сигурно щеше да се почувства поласкана, ако не беше толкова дразнещо — и абсолютно ненужно. „Това беше добро решение. Когато вече няма да ме има, някой ще трябва да ме замести. Да се надяваме, че изборът на Гилдията ще е мъдър, а ако не е — може би предпазливостта на Калън ще я спаси“.

Сония внимателно наблюдаваше приближаващия се Калън. Той отвърна на погледа ѝ с безизразно лице. Тя не изпълняваше задълженията си да го наблюдава толкова ревностно, колкото той. Никак не беше лесно, при положение, че имаше син, когото да отглежда и болници, които да управлява. Но всеки път, когато се намираше близо до Калън, тя създаваше впечатлението, че внимателно го наблюдава, с надеждата, че това ще успокои групата от магьосници, според които той също се нуждаеше от шпионаж, като някогашната изгнаница от копторите, твърде рано получила важния пост, който едва ли заслужаваше.

Гласовете наоколо утихнаха и това отново привлече вниманието ѝ към Разпоредителя Оусън.

— Директорът на учениците е в Елийн и съветниците на краля също няма да присъстват — обяви той. — И тъй като всички останали са тук, по-добре да започваме.

Той влезе в Заседателната зала и се запъти към мястото си, следван от Висшите магове. Креслата им бяха разположени амфитеатрално в дъното на залата, като най-отгоре се намираха местата на онези с най-високо положение.

Сония се изкачи до креслото си, което се намираше до мястото на Върховния повелител Болкан и се загледа към вратата в другия край, през която започнаха да влизат магьосниците. Две малки групи се събраха от двете страни на площадката пред Висшите магове. В едната бяха магьосниците, подали молбата, а в другата — техните опоненти. Останалите магове насядаха в креслата си.

Щом всички се настаняха, Оусън даде начало на Изслушването.

— Призовавам лорд Пендъл — водач на просителите — да изложи същността на молбата.

Привлекателен млад мъж, чийто баща притежаваше голяма фабрика за обработка на метали, пристъпи напред.

— Когато преди двайсет години на мъжете и жените от нисшите съсловия в Имардин бе позволено да влизат в Гилдията, бяха утвърдени много мъдри и практични правила — започна Пендъл, четейки от лист хартия, който стискаше в ръка. — Но тази неочаквана и необходима промяна в законите на Гилдията включваше и някои точки, които с времето се оказаха излишни.

Гласът на младия мъж звучеше силно и ясно, и Сония кимна одобрително. Просителите си бяха избрали добър говорител.

— Едно от тези правила гласи, че учениците и магьосниците не трябва да общуват с престъпници и хора с лоша репутация — продължи Пендъл. — Въпреки случаите, в които ученици бяха заслужено прогонени от Гилдията заради връзки със съмнителни личности или клики от града, много по-често се е случвало прилагането на тези правила да води до несправедливи присъди. Случаите от последните години доказаха, че общото разбиране на термина „лоша репутация“ включва всички с нисш произход. Това несправедливо разделяше бащи и майки от децата им, което причини ненужни мъка и възмущение — Пендъл замълча и огледа залата. — Този закон заклеява Гилдията като лицемерна институция, тъй като нито един от магьосниците с висш произход не е бил наказван за неговото нарушаване, въпреки че те често посещават комарджийниците, казанджийниците и бордеите.

Той погледна към Висшите магове и се усмихна нервно.

— Въпреки това ние не настояваме магьосниците и учениците от висшите съсловия да бъдат ограничавани и наблюдавани по-строго. Просто молим съществуващият закон да бъде отменен, за да могат онези от нас, които произхождат от нисшите съсловия, да посещават безнаказано семействата и приятелите си — той се поклони. — Благодаря ви, че изслушахте молбата ни.

Оусън кимна, след което се обърна към другата малка група магьосници.

— Призовавам лорд Регин, говорител на опонентите.

Когато мъжът пристъпи напред, Сония почувства как в нея се надига старата неприязън. Заедно с това я връхлетяха и спомените за тормоза, възпрепятстването на заниманията ѝ в училище, клеветите, че

е крадла, след като в чантата ѝ бе открит чужд химикал и за злостните слухове, че отношенията между нея и Ротан въобще не отговарят на тези между ученичка и наставник.

Тези спомени породиха у нея гняв, но се възродиха още спомени, които дори сега я караха да потръпва. Спомени за преследване по коридорите на Университета, за това как бе притисната до стената от група ученици, които я измъчваха и унижаваха, и я бяха оставили магически и физически изтощена.

Водачът на тази група, който бе планирал всичко в ранните ѝ ученически години, бе Регин. Дори след като го беше предизвикала и победила в честен двубой на Арената, (макар че той бе рискувал смело живота си по време на ичанското нашествие и ѝ се беше извинил за всичко, което ѝ бе причинил) тя не можеше да го гледа, без да почувства ехото от унижението и страха, който някога бе изпитвала. И всички тези емоции я изпълваха с гняв и неприязън.

„Трябва да го преодолея — помисли си тя. — Но не съм сигурна дали ще успея. Както и не съм сигурна дали някога ще престана да изпитвам самодоволство всеки път, когато някой магьосник от Домовете бъде представен, без да се обявява семейното му име и титла.“

Когато в Гилдията започнаха да приемат кандидати и извън Домовете, бе решено по време на различните церемонии да не се споменават Семействата и Домовете. От магьосниците се очакваше да жертват живота си за Обединените земи, затова всички трябваше да бъдат еднакво уважавани. Тъй като имардинците, които бяха родени извън Домовете, нямаха семейни имена, скоро този навик бе напълно изоставен.

Дори Регин да се чувстваше засегнат от пропускането на семейството и Дома му, той не го показва по никакъв начин. Нито пък се притесни от вниманието на всички. Дори изглеждаше леко отегчен. Той не носеше никакви записки, а просто огледа стаята и заговори.

— Преди да се замислим дали този закон трябва да бъде променян или премахван, трябва да се запитаме защо изобщо беше създаден. Не за да попречи на добрите хора да посещават семействата си, нито дори да проваля безобидните вечерни развлечения, а за да възпрепятства магьосниците от всякакъв произход да бъдат въвличани в разни престъпни действия. Този закон е както спирачка, така и

ръководен принцип за поведение. Ако го премахнем, ще изгубим ценната за магьосниците мотивация да се противопоставят на онези, които искат да ги изкушат или подкупят.

Докато Регин продължаваше да говори, Сония го гледаше замислено. Тя си спомни младия ученик, който рискува живота си, приемайки да стане примамка за ичаните по време на нашествието. След победата той се отнасяше към нея с уважение и понякога дори се изказваше в нейна защита.

„Според Ротан той се е променил — помисли си тя. — Но въпреки това не мога да се доверя на Регин, след като знам какъв беше като ученик. Сигурна съм, че ако узнае, че съм се срещала с Крадеца, който се е спускал в подземията на Гилдията, той пръв ще докладва, че съм нарушила закона“.

— Висшите магове трябва да решат дали въпросната личност е престъпник или с лоша репутация, затова е необходимо да оставим нещата такива, каквито са — продължаваше Регин. — Вместо да премахваме закона, трябва да разследваме по-пълно и безпристрастно действията на всички ученици и магьосници.

„Неприятното е, че е прав — помисли си тя. — С премахването на този закон ще ни стане още по-трудно да попречим на магьосниците да се замесват с престъпниците. Но Гилдията е твърде непоследователна в прилагането му, за да има голяма полза от него. Като спирачка е абсолютно безполезен, защото богатите ученици знаят, че спрямо тях той никога няма да бъде приложен. Ако премахнем закона, повече няма да хабим време и усилия за онези ученици, чиито майки са уличници и може би ще обърнем повече внимание на магьосниците, чиито богати семейства си имат взимане-даване с Крадците“.

Регин привърши речта си и се поклони. Докато се връщаше при групичката си, Разпоредителят Оусън пристъпи напред.

— Това е въпрос, който трябва да бъде обсъден допълнително — каза той на събралите се магьосници. — Освен това не е ясно дали решението трябва да бъде взето от Висшите магове или чрез гласуване от всички. Затова ще отложам окончателното ми становище, докато не преценя кое е по-добре и да дам възможност на всички, които имат някакви съображения по въпроса, да се срещнат с мен — той се поклони. — Обявявам това Изслушване за приключено.

Сония успя да слезе на площадката едва след няколко минути, защото лейди Винара реши да я разпитва за наличностите на лекарства в болниците. Когато най-накрая успя да се откъсне от нея, тя откри, че Ротан я чака наблизко. Щом магьосникът пристъпи към нея, сърцето ѝ се сви. Отдавна не бе виждала това изражение на лицето му, но веднага го разпозна — виждаше го винаги, когато Лоркин се забърква в нещо.

— Сега пък какво е направил? — промърмори тя и се огледа, за да се убеди, че никой не я е чул. Залата беше почти празна. Бяха останали само Оусън и помощникът му.

— Току-що научих, че лорд Денил е кандидатствал за поста Посланик на Гилдията в Сачака — каза ѝ Ротан.

„Аха, значи е това“. Изпълни я облекчение.

— Наистина неочакван ход. Но не съм изненадана. Той вече е бил посланик. Успя ли да завърши книгата си или я е зарязал?

Ротан поклати глава.

— Подозирам, че не е нито едно от двете. Сигурно иска да отиде там, за да проучи някои нови следи.

— Разбира се. Чудя се дали... — гласът ѝ секна, когато осъзна, че изражението на Ротан не се е променило. — Какво има?

Лицето му се изкриви.

— Лоркин е предложил да замине като негов помощник.

Сония замръзна.

Лоркин?

В Сачака!

Лоркин е предложил да отиде в Сачака!

Сония се усети, че е зяпнала Ротан с отворена уста и бързо я затвори. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Почувства гадене. Мъжът я улови за ръката и я изведе от Заседателната зала, по-далеч от магьосниците, които се въртяха в коридора и обсъждаха молбата. Тя дори не усети присъствието им.

Сачаканците и Лоркин. Те ще го убият. Не — няма да посмеят. Но семейството е длъжно да отмъсти за смъртта. Дори да е смърт на прокуден. И ако не накаже убиеца, то наследниците му...

Изпълни я решителност. Сачаканците нямаше да наранят сина ѝ. Защото тя нямаше да позволи на Лоркин да извърши нещо толкова опасно и глупаво.

— Оусън никога няма да се съгласи — чу се да казва тя.

— Защо? Той не може да му откаже заради родителите му.

— Ще се обърна към Висшите магове. Те знаят, че той ще бъде по-заstrasен от всеки друг магьосник — което означава, че там ще представлява пречка. Денил не може непрекъснато да го пази. А и сачаканците може да откажат да общуват с него, щом разберат кой е бащата на помощника му.

Ротан кимна.

— Все добри аргументи. Но пък е възможно, ако си замълчиш, Лоркин да обмисли всички недостатъци на това решение и да се откаже. Подозирам, че колкото по-упорито се опитваш да го спреш, толкова повече ще затвърждаваш решението му.

— Ще поема риска, че няма да се вразуми — тя го погледна. — Ти как би се почувствал, ако му позволиш да замине и нещо лошо му се случи?

Ротан се поколеба и се намръщи.

— Добре. В такъв случай ни чака доста работа.

Тя изпита дълбока симпатия към него и се усмихна.

— Благодаря ти, Ротан.

Денил огледа трапезарията и въздъхна с облекчение. Едно от предимствата да изостави жилището си в Гилдията и да се премести в къща във Вътрешния кръг бе наличието на огромна площ. Макар че харчеше голяма част от доходите си за наем, изобилието от стаи си заслужаваше. Не само разполагаше с голям кабинет и подредена с вкус трапезария, имаше също лична библиотека и стаи за гости. Не му гостуваха често — от време на време идваше по някой учен, който се интересуваше от историята на Денил. От друга страна, киралийските и елийнски приятели на Тайенд, непрекъснато висяха тук.

„Как ли изглеждат сачаканските къщи? — зачуди се той. — Трябва да проуча, преди да замина. Ако замина“.

Разпоредителят Оусън му бе казал, че не вижда причина Денил да не получи поста на посланик в Сачака, тъй като има нужната квалификация, а и никой друг не е проявил интерес.

„Но това местенце ще ми липсва. Сигурен съм, че понякога ще ми се прииска да грабна някоя книга от библиотеката, да поръчам любимото си ястие на добрия стар Йерак или...“

Пред стаята се разнесоха стъпки и той вдигна глава. След кратка пауза през вратата надникна Тайенд. Той присви очи.

— Кой си ти и къде е истинският лорд Денил?

Денил се намръщи и поклати глава.

— За какво говориш?

— Видях бюрото ти — ученият влезе в стаята и погледна приятеля си с подигравателна подозрителност. — Подредено е.

— Аха — Денил се засмя. — Веднага ще ти обясня. Седни. Йерак чака, а аз съм твърде гладен, за да говоря за каквото и да било.

Когато Тайенд седна, Денил леко побутна с магия звънчето за вечеря.

— Днес си ходил в Гилдията? — попита Тайенд.

— Да.

— Нови книги?

— Не, имах среща с Разпоредителя Оусън.

— Така ли? За какво?

Вратата на кухнята се отвори, спасявайки Денил от отговора. В стаята нахлуха прислужници, които носеха димящи купи и подноси с храна. Денил и Тайенд напълниха чиниите си и започнаха да се хранят.

— А ти с какво се занимава днес? — попита Денил между хапките.

Ученият сви рамене и му разказа историята, която бе научил от друг напуснал родината си елийнец, за някакви видни трафиканти на роет, които решили да изпробват стоката си и били открити голи и изпаднали в делириум на брега на реката.

— И какво искаше да ти каже Разпоредителят Оусън? — попита Тайенд, когато изпразниха чиниите си.

Денил се поколеба, после си пое дълбоко дъх. „Не мога да отлагам повече“. Той погледна Тайенд със сериозно изражение на лицето.

— Каза ми, че тъй като няма други кандидати за поста Посланик на Гилдията в Сачака е много вероятно аз да го получа.

Тайенд примигна и зяпна изненадано.

— Посланик? — повтори той. — Сачака? Не говориш сериозно.

— Напротив.

Тайенд отмести поглед и очите му проблеснаха въодушевено.

— Никога не съм бил в Сачака! И дори няма да се наложи да пътуваме по море!

Денил поклати глава.

— Ти няма да идваш, Тайенд.

— Няма ли? — Тайенд се обърна и впери поглед в него. — Разбира се, че ще дойда!

— Ще ми се да мога да те взема, но... — Денил разпери ръце. — Всички посетители в Сачака трябва да бъдат одобрени или от Гилдията или от техния крал.

— Значи ще помоля моя крал.

Денил отново поклати глава.

— Не, Тайенд. Аз... предпочитам да не го правиш. Първо, това е опасна страна и макар магьосниците и повечето търговци да се завръщат живи и здрави, никой не знае как ще реагират сачаканците на някой благородник-немагьосник, който се осмелява да влезе в тяхната територия.

— Значи ще разберем.

— Освен това трябва да се спазва и благоприличие. Доколкото успях да разбера, сачаканците нито приемат момците, нито ги наказват със смърт. Но ни смятат за нисши и често отказват да общуват с хора, които са далеч под тях в социалната йерархия. Това няма да ми помогне нито за поста, нито в търсенето на исторически архиви.

— Ако сме дискретни, те няма да разберат — каза Тайенд. След това се намръщи и погледна Денил. — Затова го правиш, нали? Нови проучвания!

— Разбира се. Да не би да смяташ, че изведнъж ми се е приискало отново да бъда посланик или да живея в Сачака?

Тайенд се изправи и закрачи из стаята.

— Сега разбирам всичко — той се спря. — За какъв срок се дава този пост?

— Две години, но ако е необходимо, мога да се върна и по-рано. Както и да посещавам родината.

Тайенд отново закрачи из стаята, потупвайки с пръст брадичката си. Внезапно се намръщи.

— Кой ще ти бъде помощник?

— Лорд Лоркин прояви интерес.

Раменете на Тайенд се отпуснаха.

— Какво облекчение. Той не те е съблазнил, за да ме напуснеш.

— Откъде си толкова сигурен?

— О, синът на Сония има доста добра репутация сред дамите — откакто работата с онова момиче се развали. Може би все пак е преувеличена, както обикновено. Но не са малко онези, които биха предпочели да го разберат от първа ръка.

Денил усети как го жегва любопитство.

— Така ли? И защо не са?

— Очевидно младежът подбира.

Денил се облегна назад.

— Това означава ли, че в Сачака ще трябва да го държа под око?

Ученият го погледна лукаво.

— Аз бих могъл да го наглеждам. Така ще можеш спокойно да се занимаваш с проучванията си.

— Не, Тайенд!

По лицето на учения преминаха гняв и раздразнение, той си пое дълбоко дъх и рязко го изпусна.

— По-добре размисли — каза той. — И знай, че ако не го направиш, аз ще... — той се поколеба, после изпъна рамене. — Когато след две години се върнеш в Киралия, може да не ме намериш тук.

Денил погледна любовника си, без да знае как да реагира. Сърцето му се бе свило при заплахата, но нещо го накара да замълчи. Може би причината бе, че Тайенд не се бе опитал да го спре. Просто искаше да се впусне в поредното приключение.

Ученият го погледна с широко отворени очи. После поклати глава, обърна се и бързо излезе от стаята.

ГЛАВА 5

ПРИГОТОВЛЕНИЯ

Когато протегна ръка да докосне стената, Сери почувства прилив на странна привързаност. Някога старата ограда на града бе символ на разделението между бедни и богати — бариера, отвъд която можеха да преминават само Крадците и приятелите им, когато зимното Прочистване прогони всички бездомни скитници и обитателите на препълнените бараки извън града.

Сега тя не означаваше нищо за имардинците, освен неясен спомен за миналото. Стената представляваше част от сградата, собственост на Сери — просторен склад, където вносителите можеха да съхраняват стоките си, законни или контрабандни. В сградата имаше няколко входа към някогашната подземна мрежа от проходи, известна като Пътят на Крадците, но те се използваха рядко. Сери ги държеше само като евентуални пътища за бягство, но напоследък Пътят не можеше да гарантира безопасна евакуация.

Сери се отдалечи от стената и седна. Бе решил, че добре обзаведеното жилище на втория етаж на склада е подходящо за живеене. Завръщането в старото му убежище бе немислимо. И без болезнени спомени, то очевидно не бе безопасно. Не че някое от останалите му леговища бе по-добре защитено, но все пак съществуваше вероятността местоположението им да не е известно на убиеца.

Ала Сери нямаше намерение да се крие. Всеки път когато излезнеше в града, дали в квартала му или не, някой можеше да го нападне. Кое го накара да се замисли дали не е сбъркал в предположението си, че той е истинската цел на убиеца.

„Не. Дори да са изчакали да си тръгна, преди да избият семейството ми, същинската им цел съм аз. Селия и момчетата нямаха врагове“.

При мисълта за тях гърдите го пристегнаха и за миг дъхът му спря. Но той успя по някакъв начин да улови тази задушаваща мъка и да я превърне в нещо друго — дълбока нарастваща ярост. Ако убиецът

(или убийците) или човекът, който ги беше изпратил, възнамеряваше да нарани Сери, значи бяха успели. И щяха да си платят за това! И в този ред на мисли бе по-важното да разбере кой е убил семейството му и защо, а не как са открили убежището и са проникнали в него.

Той въздъхна дълбоко няколко пъти. Гол бе предположил, че Ловецът на Крадци може да ги е убил, но Сери отхвърли тази мисъл. Легендарният убиец не преследваше семействата. Той избиваше само Крадците.

Разнесе се тих звън, който мъжът веднага разпозна. Стана и се приближи до тръбата, която стърчеше от стената и притисна ухо към нея. Гласът, който отекна вътре, бе променен, но разпознаваем. Сери обиколи стаята, дърпайки ръчки и завъртайки дръжки, докато една част не се завъртя и Гол не влезе в помещението.

— Как мина? — попита Сери, връщайки се при стола си. Гол седна срещу него и потри ръце.

— Вече тръгнаха слухове. Не знам дали някой от нашите се е разприказвал или убиецът се е похвалил — Сери кимна. Някои обичаха да разказват за прочутите си жертви, сякаш за да демонстрират умствения си капацитет. — Съмнява ме, че Аний ще каже нещо — додаде Гол.

— Би могла, ако се наложи. По обичайните маршрути ли мина?

Гол кимна.

— Как вървят нещата?

Облегнат на стола си, Сери изслуша разказа на своя телохранител и приятел, относно преживяното от деня. Беше му ужасно трудно да се съсредоточи върху думите на мъжа, но Сери направи всичко възможно. За негово огромно облекчение делата в квартала се движеха в обичайното русло. Гол не бе открил никакви доказателства, че някой се е възползвал от объркването на Сери.

— И така — каза Гол. — Какво ще правиш сега?

Сери сви рамене.

— Нищо. Очевидно някой очаква да реагирам по някакъв начин, но няма да му доставя това удоволствие. Ще продължа да работя по обичайния начин.

Гол се намръщи, отвори уста, но я затвори, без да каже нищо. Сери успя да разтегли устни в невесела усмивка.

— О, не си мисли, че не съм вбесен от убийството на семейството ми, Гол! Ще си отмъстя. Но успеият да нахълта в убежището ми е бил умен и предпазлив. Ще ми е нужно доста време да разбере кой е и защо го е направил.

— Щом докопаме убиеца, лесно ще разберем кой му е платил — увери го Гол.

— Ще видим. Имам чувството, че ще ни е нужно повече от това. Гол кимна, после се намръщи.

— Има ли още нещо? — попита Сери.

Едрият мъж прехапа устната си и въздъхна.

— Ами... нали знаеш, че според Хер някой е използвал магия, за да се промъкне в убежището ти?

— Да — Сери се намръщи.

— Дерн го подкрепя. Казва, че няма никакви следи от взлом. При направата на ключалките е сложил малко маджун, така че той знае най-добре.

Дерн беше ключарят, който бе проектирал и монтирал заключващата система в убежището на Сери.

— Възможно ли е да е някакъв хитроумен шперц? Или самият Дерн?

Гол поклати глава.

— Той ми показва една ръчка, която се премества само, ако вратата е отключена отвътре — от вътрешността на ключалката, де — което означава, че може да е било направено единствено с магия. Попитах го, защо я е монтирал, а той отвърна: „За да се защитя“. Той никога не е обещавал, че ключалките му ще издържат срещу магия, затова трябва да има начин да докаже, че това е причината да бъдат разбити. Не знам. Струва ми се прекалено. Може и да си го измисля, за да се прикрие.

„А може би не“. Сери усети как настръхва. Може би през цялото време е грешал. Може би беше важно да разбере как убийците са достигнали до семейството му.

Той щеше лично да разпита Дерн и да провери ключалката. И ако се окаже, че човекът казва истината, Сери щеше да има още една следа към убиеца на семейството му, която, макар и смущаваща, все пак бе някакво начало.

— Трябва да поговоря с този ключар.

Гол кимна.
— Веднага ще го уредя.

Пърлър се усмихна и кимна на Лоркин, който влезе в стаята. Но лорд Марон се намръщи.

— Благодаря ви, че веднага се съгласихте да ни информирате подробно за всичко — каза лорд Денил. Той махна с ръка към масите и столовете, които представляваха единственото обзавеждане на стаята и всички насядаха.

Погледът на Марон прескачаше от Денил към Лоркин и най-накрая той се усмихна.

— Много сте уверен, че Висшите магове ще удовлетворят молбата на Лоркин да ви придружи в Сачака — каза той. — И че възражението на Черната магьосница Сония ще бъде отхвърлено.

Денил се засмя.

— Не съм съвсем уверен. Никога не съм подценявал влиянието на майка му, а и винаги биха могли да се появят неизвестни за нас фактори, които да променят мнението на Висшите магове. Но ако изчакаме до взимането на решение, Лоркин може да остане недостатъчно информиран — което ще бъде грешка.

— Същото ще се отнася и до заместника му — ако маговете решат, че не могат да го пуснат.

Денил кимна утвърдително.

— Бих довел и евентуалният му заместник, но други кандидати няма.

— В случай, че това се случи, аз бих могъл да ви намеря помощник, да го инструктирам и да ви го изпратя, когато е готов — предложи Марон.

— Ще съм ви много благодарен — каза Денил, кимайки с признателност.

Лоркин запази неутрално изражение на лицето си. Беше си доста дразнещо да те обсъждат така, сякаш въобще не си в стаята. Но все пак можеха изобщо да не го поканят на срещата, затова бе благодарен на Денил, че го включи.

— И така, откъде да започна? — каза Марон, отвори една чанта и измъкна няколко листа хартия. — Това са бележките ми, които

изготвих късно снощи и които ще прибавя към тези на предшествениците ми. Нали разполагате с всички доклади на досегашните посланици?

— Да. И ги прочетох всички. Невероятно четиво.

Марон се усмихна накриво.

— Сачака е много по-различна от Киралия. И от останалите Обединени земи. Очебийните разлики произлизат от всеобщата употреба на черната магия и от робството, но има и някои неуловими от пръв поглед. Примерно отношението им към жените. Макар мъжете да се държат покровителствено към тях в собственото им семейство, те се отнасят към всички останали с подозрителност и страх. Имат някакви странни вярвания, че когато са далеч от мъжете, жените се събират на групички и им гласят всякакви неприятности. Някои дори вярват, че има тайна организация или култ, който отвлича жените от семействата им и променя съзнанията им с магия, за да убеди жертвите в правотата на идеите ѝ.

— Смятате ли, че е истина? — попита Лоркин.

Марон сви рамене.

— По-скоро преувеличават. Страховита история, която да попречи на жените да се събират, да сплетничат и да обменят идеи как да манипулират мъжете си — той се засмя, но после въздъхна и се натъжи. — Малцината, с които се срещнах, бяха покорни и самотни. Липсваше ми компанията на образованата, уверена в себе си жена, макар че щом се срещнах отново със сестра ми, бързо забравих, че такова нещо ми е минавало през главата — той махна с ръка. — Отклоних се. Важното е да знаете, че не трябва да разговаряте с жените, освен ако не ви поканят.

Бившият посланик продължи да говори, а Лоркин започна да си води бележки в подвързания с кожа бележник, който му бе останал от ученическите дни. Марон премина от въпроса за жените, брака, семейният живот и наследството към сложните съюзи и конфликти между основните сачакански семейства и накрая стигна до дворцовия протокол, който трябваше да се спазва.

— Преди са имали сачакански император — посочи Денил. — Сега е крал. Аз успях единствено да открия, че тази промяна е била извършена през първите стотина години след Сачаканската война.

— Знаете ли точната дата и защо сачаканците не са започнали отново да наричат водачите си „императори“ след като управлението на държавата отново е преминало в техни ръце?

— Боя се, че никога не ми е хрумвало да ги питам за това — призна си Марон. — Реших, че е най-добре да избягвам да говоря твърде открито за времето, когато Гилдията е управлявала Сачака. Негодуванието срещу нея е силно... — той се поколеба и се намръщи. — Подозирам, че причината за това по-скоро е пустошта, отколкото промените в обществото им, които е направила Гилдията — или по-скоро които не е успяла да направи.

— Те знаят ли как е била създадена пустошта? — попита Денил. Марон поклати глава.

— Дори и да знаеха, никога нямаше да го споменат пред мен. Ще трябва сам да зададете тези въпроси. Само внимавайте кога и по какъв начин ги поднасяте. Личи си, че са трупали ненавистта си от много дълго време.

Денил погледна към Лоркин.

— Смятате ли, че за Лоркин ще е опасно да влезе в Сачака?

Лоркин се сепна и погледна бившия посланик. Сърцето му затупка бързо. Кожата му настръхна.

Марон го огледа замислено.

— Логичният отговор е — не повече отколкото за всеки млад магьосник. Но не бих споменавал твърде често името на баща ви — каза той на Лоркин. — Те го уважават като защитник на Киралия, но не и заради онова, което се е случило преди това. В същото време признават, че Дакова, магьосникът-ичани, когото Акарин е убил, е бил изгнаник и е сглупил да пороби магьосник-чужденец, затова е заслужил съдбата си. Според мен едва ли някой би тръгнал да отмъщава за Дакова, освен брат му — а той загина по време на нашествието.

Лоркин кимна и почувства как тялото му се отпуска под прилива на облекчение.

— Дори да е така — каза Денил, — трябва ли Лоркин да очаква неотзивчивост от сачаканците или техните роби?

— Разбира се — Марон се усмихна и погледна към Пърлър, който се намръщи. — Те ще бъдат неотзивчиви, независимо кои сте. Освен затрудненията от общ характер, свързани със статуса и

йерархията, ще трябва да свикнете и с робите. Дори когато не могат да направят нещо за вас, те няма да ви го кажат, защото това би означавало да откажат да изпълнят заповед. Трябва да се научите да интерпретирате думите и делата им — има сигнали и жестове, които в края на краищата ще усвоите — а аз ще ви науча как най-добре се дава заповед.

Последва сложният, но изненадващо логичен кодекс от общоприети правила за общуване с робите и Лоркин се подразни, когато малко по-късно разговорът им бе прекъснат от почукване по вратата. Денил махна с ръка и вратата се отвори. Щом видя магьосника, който стоеше на прага, Лоркин изтръпна.

„О, не! Какво ли е направила този път майка ми?“

— Извинете за прекъсването — каза лорд Ротан и набръчканото му лице се разтегна в усмивка. — Мога ли да поговоря с лорд Лоркин за малко?

— Разбира се, лорд Ротан — отвърна Денил и се усмихна широко. Той погледна към Лоркин, после кимна към възрастния магьосник. — Вървете.

Лоркин потисна въздишката си и се изправи.

— Ще се върна възможно най-бързо — каза той на останалите и излезе в коридора. Когато вратата се затвори, той скръсти ръце и се подготви за лекцията, която неизбежно щеше да последва.

Както винаги, Ротан изглеждаше едновременно строг и в добро настроение.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш в Сачака, Лоркин? — попита тихо той. — Не го ли правиш просто напук на майка си?

— Да — отвърна Лоркин. — И не. Наистина искам да отида и не се опитвам просто да ядосам майка.

Старият магьосник кимна със замислено изражение на лицето.

— Наясно ли си с рисковете?

— Разбира се.

— Значи признаваш, че рискове съществуват.

Ха. Пипнаха ли те! Лоркин едва успя да сдържи усмивката си, изпълнен с топла привързаност към възрастния мъж. Ротан се бе навъртал наблизко през целия му живот, грижеше се за него, когато майка му трябваше да изпълнява задълженията си, помагаше му, когато имаше нужда от защита и подкрепа, мъмреше го и понякога дори го

наказваше, когато момчето вършеше глупави неща или нарушаваше законите на Гилдията.

Но този път беше различно и Ротан сигурно го разбираше. Лоркин не нарушаваше никакви закони. Трябваше само да убеди стария си приятел и защитник, че не върши глупости.

— Разбира се, че рисковете съществуват — има ги във всичко, което вършат магьосниците — отвърна Лоркин, повтаряйки нещо, което самият Ротан обичаше да казва на учениците си.

Възрастният магьосник присви очи.

— Но дали в този случай не са твърде големи?

— Това ще решат Висшите магове — отвърна Лоркин.

— И ти ще приемеш решението им?

— Разбира се.

Ротан наведе глава и когато миг по-късно отново срещна погледа на Лоркин, изражението му беше изпълнено със съчувствие.

— Разбирам, че искаш да направиш нещо с живота си. Очакванията ти сигурно са големи. Нали знаеш, че двамата със Сония винаги сме искали да имаш щастлив, спокоен живот?

Лоркин кимна.

— Има и други начини да оставиш своя отпечатък — каза му Ротан. — Начини, които също ще ти донесат удовлетворение и далеч няма да са толкова опасни. Трябва само да бъдеш търпелив и готов да сграбчиш възможността веднага, щом се появи.

— Така и ще направя. Възнамерявам да оцелея в Сачака и да се завърна, за да сграбча каквато възможност се появи на пътя ми — рече твърдо Лоркин. — Но засега искам да направя точно това.

Ротан го изгледа мълчаливо, после сви рамене и отстъпи назад.

— Щом си сигурен и си обмислил възможните последствия... о, да не забравя, майка ти ме помоли да ти предам, че иска довечера да вечеряте заедно.

Лоркин сподави стона си.

— Благодаря. Ще отида.

„Като че ли имам някакъв избор“ — помисли си той. Беше научил по трудния начин, че отхвърлянето на поканата за вечеря е нещо, което майка му не прощава лесно. Преди пет години му се беше случило да пропусне една вечеря — и то не изцяло по своя вина — и тя дори и до днес успяваше да го кара да се чувства виновен.

Ротан се обърна да си върви. Лоркин пристъпи към вратата, но се спря и погледна назад през рамо.

— Ти ще присъстваш ли, Ротан?

Възрастният мъж се спря, погледна го и се усмихна.

— О, не. Тя иска да бъде само с теб.

Този път Лоркин не успя да сподави стона си. Докато насочваше магията си към дръжката на вратата, той чу кискането на отдалечаващия се Ротан.

Сония погледна към мъжа, който седеше срещу нея на масата и се зачуди, не за пръв път тази вечер, защо изобщо си бе направил труда да я посети? Опитите за въздействие върху гласовете на Висшите магове при обсъждането на дадена молба бяха нещо нормално и се очакваха и от просителите, и от противниците им. Но едва ли някой се съмняваше как ще гласува тя, с нейния произход и очевидни симпатии към нисшите съсловия. Защо изобщо се опитваше да вложи усилията си в убеждаването на останалите Висши магове?

— Законът очевидно е прилаган нечестно; при това най-често в случаите с ученици от нисшите съсловия — заключи Регин. — Но не може да се отрече, че някои от тях наистина идват от семейства, които са въввлечени в престъпни дейности.

— Аз редовно лекувам хора, въввлечени в престъпни дейности — каза му тя. — И познавам други от града, които печелят парите си по не съвсем законни начини. Това не ме прави престъпник. И никой магьосник не става престъпник само защото някой от роднините му се оказва такъв. Достатъчно е магьосникът — или ученикът — да се държи така, както искаме от него.

— Само ако можехме да вярваме, че е така — отвърна Регин. — Но всички ученици и магьосници, независимо от произхода им, които имат някаква връзка с непочтени хора чрез семейството или приятелите си, са много по-податливи на изкушенията от онези, които не са — той се намръщи. — Аз вярвам, че този закон им помага, особено ако не са способни да го правят сами. Той би могъл да им послужи като извинение, ако върху тях бъде приложен натиск.

— Или да ги накара да се разбунтуват, ако бъде приложен неправилно. Или ако бъде нарушен по невнимание, те могат да решат, че щом са нарушили един закон, няма да има значение, ако нарушат и

друг. Освен това съществуват и онези, за които забраненото е най-сладкия плод.

— И точно за тях законът ще действа като спирачка.

— Или обратното, като стимул? — тя въздъхна. — Слабостта на този закон е в непоследователното му прилагане — и аз не вярвам, че може да се намери решение на проблема.

— Съгласен съм, че това е слабостта му, но и в това, че не може да се намери решение — Регин се облегна назад и затвори очи. — Проблемът е, че нещата се променят. Престъпността се промъква сред висшите съсловия. Законът е необходим за тях, а не за нисшите.

Сония повдигна изненадано вежди.

— Едва ли смятате, че богатите класи не са посещавали комарджийниците и бордеите и в миналото? Мога да ви разкажа някои истории...

— Не — Регин отвори очи и я погледна. — Не говоря за обичайните лудории. Това е нещо по-голямо. По-злобно. И далеч по-организирано.

Сония разтвори устни, с намерението да го накара да се изясни, но я прекъсна почукване по вратата. Тя се обърна, отключи я с малко магия и когато я отвори, в стаята влезе Джона, понесла голям поднос с храна.

Лелята на Сония — и нейна прислужница — ги погледна и се поклони учтиво.

— Лорд Регин — жената остави подноса на масата, погледна отново към Сония и отстъпи назад.

— Не си отивай заради мен — Регин се изправи и се обърна към Сония. — Ще се върна някой друг път — той леко наклони глава. — Благодаря, че ме изслушахте, Черна магьоснице Сония.

— Приятна вечер, лорд Регин! — отвърна тя.

Джона отстъпи встрани и го пропусна край себе си. Когато вратата се затвори зад гърба му, жената повдигна изненадано вежда.

— Прекъснах ли ви? — попита тя.

— Да, но това няма значение.

Докато леля й подреждаше покритите съдини върху масата, Сония въздъхна и огледа стаята.

Когато за пръв път надникна в помещенията на магьосническите жилища, тя се впечатли от луксозното им обзавеждане, но не откри

нищо необичайно в големината им. Не знаеше, че те са малки в сравнение с домовете, където живееха мъжете и жените от висшите съсловия. Всяко жилище се състоеше от две до четири стаи, в зависимост от големината на семейството на магьосника. Всички те бяха с доста скромни размери.

С изключение на обичайните оплаквания, повечето магьосници бяха склонни да живеят в подобни малки жилища — заради това, че се намираха в земите на Гилдията. Те се бяха адаптирали към ограниченията. Не се хранеха на трапезна маса, а блюдата се сервираха на малки масички пред столовете в гостната. Единствено изключение бяха официалните вечери на Гилдията, които се сервираха на дълга трапезна маса в Банкетната зала.

Всъщност имаше и още едно изключение — малката трапезария в седалището на Върховния повелител.

В съзнанието на Сония проблесна спомен за тази стая и за вкусовете, които не бе усещала от години. Улови се, че се чуди (и то не за пръв път) какво ли се е случило с прислужника на Акарин, Такан — някогашният сачакански роб, който готвеше такива невероятни ястия. След нашествието не се беше чуло нищо за него. Тя се надяваше, че е оцелял.

Джона седна с тежка въздишка на облекчение. Сония погледна към охлаждащите се блюда на масата. Храната не бе нещо екзотично, просто обичайните ястия от кухните на Гилдията. Тя се намръщи. Лоркин беше този, който трябваше да прекъсне разговора ѝ с Регин.

— Той ще дойде скоро — увери я Джона, досещайки се какво е провокирало тревогата ѝ. — Не би посмял да пропусне вечеря с майка си.

Сония изхъмка.

— Изглежда ми доста подготвен да не ми се подчини и да се остави да бъде убит в Сачака. Защо ще го притеснява някаква си вечеря?

— Защото тогава ще трябва да отговаря и пред мен — отвърна Джона.

Сония срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Можеш да си вървиш, ако искаш. Накрая само ще ти проглуша ушите с оплаквания.

— Ушите ми са свикнали. Освен това, ако той не се появи, няма да оставим всичката тази храна да се похаби, нали?

— Знаеш много добре, че ще чакам дори след като се развали, така че няма смисъл и двете да стоим гладни. Върви! Ранел сигурно е гладен.

— Той ще работи до късно тази вечер и ще вечеря в жилищата на прислужниците — Джона стана и огледа рафтовете с книги, после измъкна един парцал от джоба си и забърса праха.

„Няма да мога да я разубедя“ — помисли си черната магьосница. След като пристигнаха в Гилдията, за да помогнат на Сония по време на бременността, раждането и майчинството ѝ, Джона и Ранел решиха да останат и си намериха работа като прислужници — Джона остана при Сония, а Ранел се хвана при шивачите на мантии. Двете им деца израснаха тук, играеха си заедно с Лоркин и накрая си намериха добре платени места като прислужници на богатите семейства в града. Джона беше много доволна от това. Никой от нейното съсловие не би могъл да се надява на повече. Човек, роден извън Домовете, можеше да влезе в благородническата класа на държавата единствено чрез приемането в магьосническата гилдия.

Вниманието им бе привлечено от почукване по вратата. Сония си пое дълбоко дъх и насочи магията си към ключалката. Вратата се отвори и в стаята влезе Лоркин с разкаян вид. Тя въздъхна с облекчение.

— Съжалявам, че закъснях — каза той. — Майко... Джона. — Той кимна на двете жени. — Срещата свърши едва преди няколко минути.

— Дойде тъкмо навреме — каза Джона и се запъти към вратата. — Ако беше закъснял още малко, аз щях да ти изям храната.

— Защо не останеш на вечеря? — попита той и се усмихна обнадеждено.

Тя го изгледа разбиращо.

— И двете да започнем да ти натякваме какъв си глупак?

Той примигна и се ухили печално.

— Лека нощ, Джона.

Тя изсумтя развеселено, преди да се измъкне през вратата и да я затвори след себе си.

Сония го погледна. Очите им се срещнаха за миг, след което Лоркин огледа стаята.

— Има ли някаква промяна тук? — попита той.

— Не — тя му посочи с жест другия стол. — Сядай! Яж! Няма смисъл да оставяме храната да изстива още повече.

Той кимна и двамата започнаха да пълнят чиниите си. Сония забеляза, че той се храни с обичайния си ентузиазъм. Или може би бързаше за някъде? Искаше ли да приключи колкото се може по-бързо с вечерята? Да избяга от властната си майка и да се отърве от непрекъснатото напомняне за неща, които предпочита да забрави — като например рисковете при пътуването до Сачака?

Сония изчака да се нахранят и Лоркин да се поотпусне малко, преди да повдигне въпроса, който той със сигурност очакваше.

— И така — започна тя. — Защо Сачака?

Той примигна и отвърна на погледа ѝ.

— Защото... защото искам да отида там.

— Но защо? Това е най-опасното от всички места — особено за теб.

— Лорд Марон не мисли така. Нито пък лорд Денил. Или поне, че няма да е по-опасно за мен, отколкото за който и да е друг.

Сония се взря в лицето му.

— Това е защото не могат да повярват в нещо, докато не видят доказателство за съществуването му. Единственият начин да се сдобият с доказателство, че Сачака е опасна за теб, е като те отведат там и наблюдават какво лошо ще ти се случи.

Той присви очи.

— Тогава ти също нямаш доказателство.

— Не и от този тип. — Сония се насили да се усмихне. — Едва ли ще ме определят като отговорен родител, ако те отведе в Сачака, за да проверя убеждението си, че там е опасно.

— Тогава откъде знаеш, че е опасно?

— От разказите на баща ти. От потвържденията, които са ми донесли посланиците на Гилдията и търговците. Всички са съгласни, че сачаканците са обвързани от своя код на честта, задължаващ ги да отмъстят за смъртта на всеки член на семейството — дори и да не са го харесвали, въпреки че е бил изгнаник.

— Но посланиците на Гилдията са проучили това. Те твърдят, че семействата на Карико и Дакова не търсят отмъщение. Братята им са представлявали бreme — смъртта им очевидно е донесла само облекчение.

— Но освен това казаха, че семейството е спечелило уважение за смелия опит на брата, въпреки факта, че ичаните са изгнаници и нашествието се е провалило — Сония сви рамене. — Много по-лесно е да чувстваш признателност и преданост към някой, след като вече е мъртъв. Не можеш да пренебрегнеш факта, че посланиците са разговаряли само с отделни членове на семейството, а не с всичките. А и когато главата на рода изрази определени възгледи, останалите, които не са съгласни с тях, си премълчават.

— Но не биха посмели и да действат срещу главата на семейството — посочи той.

— Ще го направят така, че да не бъдат заловени.

Лоркин поклати раздражено глава.

— Никой няма да сипе отрова в храната ни или да ми пререже гърлото, докато спя. Дори да не успея да използвам магията срещу един и да издигна бариера срещу Друг, никой не би се осмелил да наруши мира между двете ни държави.

— Или пък ще те използват като идеалното извинение да го прекратят — Сония се наведе напред. — Може да се обидят, че Гилдията изпраща сина на Акарин в страната им. Малкото ти туристическо пътуване може да съсипе всичко, което Гилдията е постигнала след нашествието.

Очите на Лоркин се разшириха и лицето му се вкамени.

— Това не е туристическо пътуване. Аз... аз искам да помогна на лорд Денил. Смятам, че онова, което се опитва да направи, е... е... то би могло да ни помогне. Ровейки в миналото, ние можем да открием ново познание — нова магия — която да ни помогне да се защитим. Може да не се наложи да използваме повече черната магия.

За миг Сония остана безмълвна. След първоначалната изненада тя бе връхлетяна от чувство за вина.

— Нали не тръгваш на път, за да ме спасиш или нещо такова? — попита тя с неочаквано слаб глас.

— Не! — той поклати глава. — Ако намерим такава магия, тя ще помогне на всички ни. Може дори да помогне на сачаканците. Ако се

окаже, че повече няма да се нуждаят от черната магия, може да склонят по-лесно да се откажат от робството.

Сония кимна.

— Мисля си, че всеки би могъл да потърси тази магия. Лорд Денил вече работи по въпроса. Защо точно ти трябва да отидеш?

Лоркин се поколеба.

— Лорд Денил се интересува единствено от запълването на пропуските в историята. Аз съм заинтригуван повече от това, как тази история — това познание — може да се използва сега. И в бъдеще.

Сония почувства студени тръпки по гърба си. Търсене на магическо познание. Точно това бе накарало Акарин да тръгне по света и накрая да се озове в Сачака. И неговият поход бе завършил много, много зле.

— Подобен стремеж за знания е превърнал баща ти в роб — каза му тя. — И той е извадил истински късмет, че се е стигнало само до това, а не до смъртта му.

По лицето на Лоркин премина замислено изражение, но той се изпъна и поклати глава.

— Този път е различно. Аз не съм скитащ, нежелан и незапознат странник в непозната страна. Сега Гилдията знае много повече за Сачака. Сачаканците знаят повече за нас.

— Гилдията знае само онова, което сачаканците ѝ позволяват да научи. Сигурно има — и ще продължава да има — много информация, която крият от посланиците ни. Те няма как да са напълно сигурни, че ти ще си в безопасност там.

Той кимна.

— Не споря, че рисковете съществуват. Но от Висшите магове зависи дали в моя случай рискът е по-голям.

„Той има съмнения — помисли си тя. — Не е пренебрегнал рисковете“.

— И съм сигурен, че ти ще ги накараш да обмислят всички възможни последствия — добави той и я погледна. — Ако ти обещаеш, че ще се прибера у дома в мига, в който у двама ни с лорд Денил се породят и най-малките съмнения за опасност, ще оттеглиш ли възражението.

Сония се усмихна накриво.

— Разбира се, че не.

Той се намръщи.

— Аз съм ти майка — напомни му тя. — От мен се очаква да ти преча да се нараниш.

— Вече не съм дете. На двайсет години съм.

— Но все още си мой син — тя срещна погледа му и го задържа въпреки гнева в очите му. — Знам, че ще се ядосаш, ако ти попреча да отидеш. Предпочитам това, отколкото да те видя мъртъв. Предпочитам да се присъединиш към култа на Лонмар и повече никога да не те видя. Но поне ще знам, че си жив и щастлив — тя замълча за миг. — Казваш, че вече не си дете. Тогава си задай въпроса дали отчасти не правиш това, за да не се подчиниш на майка си? Доколко волята ти да заминеш произлиза от желанието ти да се докажеш като възрастен? Ако пренебрегнеш тези две желаниа, пак ли ще ти се иска да отидеш?

Лоркин не отвърна нищо, но лицето му се вкамени от гняв. Той внезапно се изправи.

— Ти не разбираш! Най-накрая открих нещо, което си заслужава да бъде направено и ти... ти просто трябва да се опиташ да го развалиш. Защо не можеш просто да ми пожелаеш късмет и да се радваш, че мога да направя нещо с живота си, вместо да се мотая наоколо, да се напивам и да приемам роев?

Лицето му почервения, той отиде бързо до вратата и излезе от стаята, оставяйки Сония вцепенена, неспособна на нищо друго, освен да гледа втренчено изхода, със сърце, разкъсвано между любовта и гордостта, между решимостта да го защити и страха, че може да се провали.

ГЛАВА 6

ИЗСЛУШВАНЕТО

Когато Денил влезе в Голямата зала, той забеляза, че пред Заседателната зала се бе събрала голяма тълпа. За щастие Оусън бе решил, че на Изслушването за изпращането на Лоркин в Сачака можеха да присъстват единствено Висшите магове, самият Лоркин и досегашните посланици в Сачака. Докато гледаше любопитните лица в тълпата, Денил се зачуди защо тези магьосници си бяха направили труда да дойдат, щом знаеха, че няма да бъдат допуснати вътре. Какво се надяваха да видят? Нима искаха да разберат решението веднага, след като бъде взето? Нима това щеше да им повлияе по някакъв начин?

От това дали щяха да позволят на Лоркин да отиде до Сачака, можеха да се правят изводи дали останалите магьосници щяха да получат възможност да посетят страната. „Не, едва ли това е причината. Винаги е имало по няколко кандидати за тамошните постове — Денил забеляза едно познато лице в тълпата. — Регин! Той пък какво ще спечели от това дали Лоркин ще замине или ще остане? — магьосникът се намръщи. — Може би ще получи някакво удовлетворение, ако възражението на Сония се отхвърли. Но откакто завършиха Университета, той не е показвал нито следа от враждебност или неодобрение към нея. Ако таи в себе си някакво негодувание, то значи го прикрива добре“.

Останалите в тълпата може би просто искаха да видят реакцията на Сония в случай, че се провали в опита си да попречи на сина си да отиде в Сачака. Слухът, че един от Черните магьосници на Гилдията е в конфликт със сина на бившия Върховен повелител, сигурно бе породил доста клюки. Денил почти съжали, че е изоставил навика си да посещава събиранията на Гилдията във Вечерната зала. Ако не го беше направил, сега щеше да знае какво е привлякло тази тълпа тук и какво се надяват или се страхуват да научат.

Когато Денил се приближи до вратата на Заседателната зала, през един страничен вход се появи друг магьосник. „Черен магьосник

Калън. Чудя се... дали тълпата не се притеснява, че Сония ще си изпусне нервите и ще използва черната магия, ако не успее да попречи на Лоркин да замине за Сачака?“

Ако наистина вярват, че може да го направи, досега да са се покрили някъде. Денил знаеше, че лично той никога не би предпочел да се намира близо до черен магьосник, който е на път да си изпусне нервите. Но те сигурно смятаха, че Калън ще е способен да я спре и сблъсъкът ще бъде повече развлекателен, отколкото опасен.

Щом влезе в Заседателната зала, Денил забеляза, че повечето Висши магове вече седят по местата си. Лоркин също чакаше, застанал встрани. Денил се приближи до младия мъж, който го посрещна с предпазлива усмивка.

— Нервен ли сте?

Лоркин се усмихна криво.

— Малко.

— Как мина вечерята с майка ви?

— Не много добре — усмивката на Лоркин изчезна и той въздъхна. — Мразя да се карам с нея. Но мразя и това, че трябва винаги да се караме, за да постигам онова, което искам да правя.

— Винаги? — повтори Денил.

Лоркин се намръщи и извърна поглед.

— Е, сигурно не съвсем. Но всъщност го правим често. Снощи, например. Точно когато намерих нещо важно, в което искам да участвам.

— Наистина ли отиването в Сачака означава толкова много за вас? — попита Денил, без да крие изненадата си.

— Разбира се — Лоркин вдигна глава и срещна погледна на Денил. — Според вас защо искам да отида? Дано не мислите, че е защото искам да предизвикам майка си.

— Не — Денил сви рамене. — Мислех, че искате да се впуснете в приключение. Да се махнете от отегчителната, ограничаваща Гилдия — той се усмихна. — Нямах представа, че наистина смятате работата за важна.

— Смятам я — увери го Лоркин. — И поддържането на добри отношения със Сачака, и проучването на историята на магията. Макар при второто да съм повече заинтересован от онова, което бихме могли да направим с откритията ни.

Денил го погледна замислено. Беше се надявал, че младият магьосник ще е най-малкото полезен, а в най-добрия случай интересен придружител. Сега установи, че е доволен да узнае, че помощникът му се интересува както от проучванията му, така и от посланическите задължения, но същевременно бе обезпокоен, че може би няма да успее да прехвърли част от задълженията си на Лоркин, когато пожелае да се позанимава със собствените си интереси.

Залата се изпълни с приглушено мърморене и Денил се огледа, за да види какво го е причинило. В стаята бе влязла Сония, но се беше спряла да разговаря (Я виж ти!) с лорд Регин. Тя го погледна озадачена, но кимна с глава и се извърна. Вместо да се изкачи по стъпалата към обичайното си място, тя остана на площадката, пред Денил и Лоркин, а Регин излезе. Сония изглеждаше спокойна и като че ли дори развеселена. Останалите Висши магове вече бяха пристигнали.

„Несъмнено е пресметнала пристигането си така, че да е една от последните, за да спести на сина си неудобството от присъствието ѝ като негов противник“.

Оусън закрачи бавно напред-назад, показвайки готовността си да започне веднага, щом магьосниците утихнат.

— Възнамерявам да започна това изслушване, стига да не ми посочите някаква причина за отлагането му — каза Оусън. После замълча за миг и след като не последваха никакви възражения, кимна. — Първо ще изложа причините за днешната среща — започна той. — Лорд Лоркин кандидатства за поста помощник на Посланика на Гилдията в Сачака, който бе спечелен от лорд Денил. Черната магьосница Сония изрази протест срещу утвърждаването на лорд Лоркин на съответния пост — той се обърна към Сония. — Какви са причините ви за протеста?

— Че Лоркин, син на бившия Върховен повелител Акарин и моя милост, ще бъде застрашен от отмъщението на семейството на Карико и Дакова, първият от които убих по време на ичанското нашествие, а вторият е бил убит от Акарин преди много години. Както и от отмъщението на семействата на останалите ичани, убити по време на нашествието. Дори в момента да не търсят отмъщение, изпращането му в Сачака може да бъде тълкувано като обида. И в двата случая присъствието му може да застраши мира между двете държави.

Оусън се обърна към Лоркин и Денил.

— А вие, лорд Лоркин, какво ще отговорите на това?

— Аз ще оставя Висшите магове да преценят доколко рискът наистина е толкова голям, както твърди май... Черната магьосница Сония и ще се съобрази с тяхното решение — отвърна Лоркин.

Устните на Оусън се разтегнаха в лека усмивка на одобрение. Той отмести поглед към лорд Денил.

— А вие какво ще кажете, Посланик Денил?

Денил сви рамене.

— Аз се доверявам на наблюденията и заключенията на бившите посланици в Сачака. Според тях присъствието на лорд Лоркин в страната няма да представлява спънка за работата ми и няма да застраши живота и благосъстоянието му. Оценявам и приемам помощта му.

— Тогава призовавам лорд Станин и лорд Марон да изкажат мнението си по въпроса.

Разпоредителят се извърна, а Денил усети погледа на Сония върху себе си. „Тя въобще не е доволна, че окуражавам Лоркин, но аз я познавам твърде добре, за да се плаша от погледите ѝ“. Той се обърна към нея и очите им се срещнаха. По гръбнака му полазиха предателски тръпки. По лицето ѝ нямаше и намек от злонамереност или обвинение. То не издаваше нищо, но въпреки това излъчваше такова напрежение, че Денил се почувства така, сякаш тя съблича кожата от главата му и прочита скритите вътре мисли. Той отмести поглед. „Добре де. Може би погледите ѝ наистина ме смущават“.

Дори още преди да стане ученичка — много преди да се превърне в черна магьосница — тя пораждаше в него безпокойство. Това си беше напълно в реда на нещата, като се имаше предвид, че още като хлапе в копторите бе успяла да го намушка с нож в крака. Щом още тогава, преди да се научи да използва силата си, бе способна на такива неща, нищо чудно, че сега го плашеше.

Дори не му се мислеше какво би могла да му причини, ако с Лоркин се случи нещо в Сачака, затова той насочи вниманието си към бившите посланици, които вече говореха. Върховните магове им задаваха въпроси и отговорите показваха че, макар според тях никой киралиец да не е напълно в безопасност в Сачака, никой не смяташе, че Лоркин ще бъде по-застрашен от който и да е друг магьосник. Ако

Лоркин чувстваше някакво притеснение, той просто трябваше да избягва да говори за родителите си. Но тъй като щеше да изпълнява подчинена роля, която обикновено се даваше на някой роб, малко вероятно бе сачаканците изобщо да му обърнат внимание.

След това бе призован един търговец, който споделяше позицията на Сония. Той разказа, че през ранните си посещения в страната е бил свидетел на вендети между сачаканските семейства, които са продължавали десетилетия. Висшите магове разпитаха подробно и него.

Най-накрая Оусън помоли всички, с изключение на Висшите магове, да напуснат залата, за да могат да обсъдят решението си. Денил чу как Лоркин въздъхна с облекчение, когато Сония бързо се обърна и излезе с объркано изражение на лицето. Когато Денил се озова в препълнената Голяма зала, той се огледа за нея, но тя бе изчезнала.

Сония бързаше по коридорите на Университета и с приближаването ѝ до класните стаи гласовете на събралите се пред Заседателната зала магьосници постепенно се губеха и бяха заменени от по-пискливите гласове на учениците. Утрешните занятия бяха приключили и всички отиваха към Столовата за обяд.

Когато излезе в коридора, готова да си проправи път през тълпата ученици, гласовете рязко секнаха. Тя се огледай осъзна, че всички я гледат. Децата в средата на коридора отстъпиха бързо в страни и изведнъж, като един, всички си спомниха правилата на поведението и се поклониха.

Тя скри усмивката си, с надеждата, че лекото изчервяване от смущението ѝ няма да си личи твърде много. „Знам точно как се чувстват и какво мислят“. В съзнанието ѝ проблесна споменът за високия, намръщен мъж в черна мантия, който вървеше бързо по коридора на Университета, всявайки същата паника и мъничко страх сред съучениците ѝ. „Когато се върна назад се чудя колко сме се страхували от Акарин, сякаш някак сме знаели, че той е по-силен, отколкото би трябвало“. При спомена за него сърцето ѝ се сви, но въпреки това тя не го прогони.

Краката ѝ я отведоха до предпоследната стая, в която седеше единствено магьосникът с червена мантия, който някога бе бродил из тези коридори, за да я тормози.

— Лорд Регин — каза тя. — Не знам с колко време разполагам. Коя е спешната новина, която искате да ми съобщите?

Той я погледна и кимна учтиво.

— Благодаря ви, че дойдохте, Черна магьоснице Сония — каза той. — Ще премина веднага към въпроса. Получих съобщение от един човек, на когото мога да се доверя, че последователите на Пендъл възнамеряват да подготвят някаква засада, чиято цел е да разкрие престъпните връзки на някои богати ученици.

Сония въздъхна.

— Глупаци. Това няма да подпомогне каузата им. Мислех Пендъл за по-умен човек.

— Не съм сигурен, че той изобщо знае за това. Проблемът е, че ако аз му го кажа, той няма да е склонен да ми повярва, а ако го направи, аз може по невнимание да разкрия информатора си.

— Искате да поговоря с него? — предположи Сония.

— Да. Но... — Регин се намръщи. — Информаторът ми не е сигурен за точното време. Страхувам се, че може да е твърде скоро. Може би дори още днес. Те споменаха нещо за възползване от това, че вниманието на Гилдията е отвлечено. Днес не съм виждал нито един от онези, които подозирам, че са замесени.

Тя го погледна.

— Трябва да се върна на Изслушването, лорд Регин.

— Разбира се. Но... — той се намръщи. — Ако поговорите с него при първа възможност, мисля... мисля, че ще се вслуша в думите ви.

— Ще го направя — каза му тя. — Но сега по-добре да се връщам в залата. Не трябва да чакам Разпоредителя Оусън да чака.

Тъглчетата на устата му се извиха нагоре, но погледът му продължи да е напрегнат. Сония се обърна и бързо излезе от стаята в коридора, където останалите ученици отново замръзнаха по местата си и не успяха да се съвземат навреме, за да се поклонят, когато тя минаваше покрай тях. Щом се скри от погледите ми, тя се затича, като забавяше ход единствено при влизането си в друг коридор, за да не се сблъска с някого. Най-накрая се появи в Голямата зала. За нейно облекчение Денил и Лоркин стояха пред Заседателната зала и все още чакаха да бъдат извикани вътре.

Последва мъчително чакане. Сония не искаше да засили неудобството на сина си, като се присъедини към него и Денил. Нито пък бе уместно да разговаря с бившите посланици и търговеца, които се бяха събрали в групичка. Никой от тълпата като че ли нямаше желание да се приближи до нея, а и тя не видя нито един познат, който да приеме компанията ѝ. Пендъл не беше сред магьосниците. Значи просто щеше да стои сама и да чака.

След няколко тягостни минути вратата на Заседателната зала се отвори. Сония с облекчение видя как Оусън махва с ръка на Лоркин и Денил да влязат. После погледна към нея и ѝ кимна. За пръв път лицето му не изглеждаше студено и резервирано. В очите му като че ли проблесна съчувствие.

„Ох, ох. Това означава ли, че са отхвърлили протеста ми?“

Стомахът ѝ се сви. След това пулсът ѝ се ускори. Докато вървеше покрай тълпата към залата, тя се опита да запази безстрастно изражение на лицето. Щом се озова вътре, тя не се сдържа и огледа лицата на Висшите магове. Набръчканото лице на Винара изглеждаше виновно. Пийкин се мръщеше неуверено, но Гарел изглеждаше самодоволен. Стомахът ѝ се сви още повече.

Когато вдигна глава, тя срещна погледа на Болкан. Лицето му бе абсолютно безизразно. Но Калън... Калън изглеждаше раздразнен. Изпълни я надежда.

После погледна към Ротан и сърцето ѝ спря. Той знаеше, че тя умее да го чете като разтворена книга, затова не се опитваше да крие нищо. В очите му бликаше извинение и той клатеше глава.

— Черна магьоснице Сония, Висшите магове обмислиха внимателно възражението ви. Те не откриха сериозни доказателства, че лорд Лоркин ще се намира в сериозна опасност, ако влезе в Сачака, стига да остане под защитата на лорд Денил и Дома на Гилдията и да избягва да споменава ненужно кои са родителите му. Приемате ли решението ни?

Тя погледна към Оусън, пое си дълбоко дъх, опита се да прикрие бушуващите в гърдите ѝ чувства и кимна.

— Да.

— Тогава слагам край на това Изслушване.

В първия момент Лоркин не можа да повярва, след което внезапно му се прииска да нададе едно силно „Юху!“. Но това нямаше

да е уместно в строгия интериор на Заседателната зала и нямаше и да е честно спрямо майка му. Както винаги, тя почти не разкриваше мислите или чувствата си. Нямаше представа как успява да го постигне. Чрез дългогодишна практика? Лоркин се надяваше, че един ден ще наследи тази ѝ способност. Но въпреки това той успя да забележи леки намеци, които останалите пропускаха. Едва забележимото отпускане на раменете ѝ. Колебанието, преди да отговори на последния въпрос на Оусън. Когато се приближи до него, той видя колко са разширени зениците ѝ. Но от гняв или от страх?

— Не се притеснявай за Лоркин — каза ѝ тихо Денил. — Аз ще се погрижа нищо да не му се случи. Обещавам ти.

Тя го погледна и присви очи.

— Ще те държа отговорен, ако не спазиш обещанието си.

Денил видимо потрепна.

— Знам.

— А ти — рече тя и впи очи в Лоркин. — По-добре внимавай! Ако някой сачаканец те убие, докато спиш, ще те намеря и ще те накарам да признаеш, че си сбъркал.

Лек намек за усмивка изви ъгълчетата на устните ѝ.

— Ще го запомня — отвърна той. — Да не бъда убит.

Усмивката избледня и Сония мълчаливо се взря в него. После се обърна рязко към Денил.

— Кога отпътувате? — попита тя.

— Колкото се може по-скоро, за съжаление — отвърна той с извинителен тон. — Гилдията би предпочела някой да замине за Сачака и да бъде обучен от лорд Марон, преди да поеме поста му, но Марон трябваше спешно да се върне в Киралия. Очевидно ако оставим Дома на Гилдията празен за твърде дълго време, те ще му намерят друго приложение и ние ще трябва да живеем в провинцията.

Тя повдигна вежди.

— Колко дълго е „твърде дълго“?

— Не знаем. Никога не са ни казвали.

Тя тихо изсумтя.

— Значи всичко виси на косъм. Доволна съм, че отивате вие, а не аз. Не че бих могла, дори и да исках — тя се извърна и погледна към Висшите магове, които бяха наставали от местата си и вървяха към изхода. Оусън се обърна и се вторачи в тях.

— По-добре да вървим — каза Денил.

— Да — съгласи се Сония. Тя се намръщи и лицето ѝ отново придоби разсеяно изражение. — Трябва да се погрижа за един спешен въпрос — тя ги погледна и успя да се усмихне леко. — Нали няма да тръгнете, без да се сбогувате?

Без да изчака отговора им, тя забърза към вратата. Денил и Лоркин я последваха, макар и с по-бавна крачка. Лоркин гледаше как майка му изчезва през изхода на Заседателната зала.

— Нямам никакво намерение да умирам в Сачака — каза той. — Всъщност смятам, доколкото е възможно, да избягвам да им се навирам в очите. Та нали ако тук достигне и най-малкият намек за проява на глупост, тя веднага ще дойде да ме върне обратно.

— Всъщност не може — отвърна Денил.

Лоркин се обърна и погледна намръщено високия магьосник.

— Забрави ли, че е черна магьосница? Забранено ѝ е да напуска града. Ако наруши това условие, ще бъде прогонена от Обединените земи.

Лоркин усети как страхът лекичко се промъква в сърцето му. „Значи ако попадна в беда, тя няма да може да дойде да ме спаси. Добре тогава, значи трябва да внимавам да не попадам в неприятности. Или по-скоро да бъда готов сам да се измъкна“. Той залепи широка усмивка на лицето си и се обърна към Денил.

— Всъщност майка ми не ми трябва там. Ако нещо се случи, знам, че ти ще ме спасиш.

Денил повдигна вежди.

— Хубаво е да знам, че имаш такава вяра в мен.

— О, нищо подобно — отвърна Лоркин и се ухили. — Просто съм сигурен, че се страхуваш повече от нея, отколкото от сачаканците.

Високият магьосник поклати глава и въздъхна.

— Къде ми е бил акълът? Как от всички помощници на света можах да избира тъкмо онзи с най-страховитата майка и размирна кръв? Обречен съм!

ГЛАВА 7

ПЪТУВАНЕТО ЗАПОЧВА

Когато каретата спря пред Университета, Сония и Лоркин излязоха от сградата, следвани от Ротан. Групата млади магьосници, които се бяха спрели във фойето, му извикаха и замахаха с ръце. Лоркин се обърна и им махна в отговор. След това направи подканящ жест с ръка и един слуга излезе бързо навън, носейки малък сандък.

„А, добре. Младият мъж не е взел много багаж!“ — помисли си Денил.

Капките на ранния пролетен дъжд се пръсваха върху невидимите бариери над главите им. Когато синът и майката стигнаха до каретата, Денил чу как шумът от потропването на дъждовните капки върху покрива на каретата секна и предположи, че магьосникът, който поддържаше щита, го беше разширил и върху колата. Той отвори вратата и слезе да ги поздрави.

— Посланик Денил — каза Сония и му се усмихна учтиво. — Надявам се сандъците ви да са непромокаеми. По всичко личи, че дъждът ще продължи доста дълго.

Денил погледна към двете кутии отзад на каретата, върху които слугата и шофьорът привързваха сандъка на Лоркин.

— Те са нови и непроверени, но майсторът им има добри препоръки — той се обърна и я погледна. — Пък и вътре нямам оригинални документи. Всичко е копия, увити в намаслена хартия.

Тя кимна.

— Мъдро решение — после се обърна към Лоркин, който изглеждаше леко пребледнял. — Ако имаш нужда от нещо, знаеш какво трябва да направиш.

Усмивката му проблесна в отговор.

— Сигурен съм, че ще мога да си купя всичко, което съм забравил. Сачаканците може и да имат някои варварски обичаи, но по всичко личи, че не се лишават от лукс и практични неща.

Двамата останаха загледани един в друг няколко дълги, смущаващи мига.

— Добре тогава, тръгвай! — Сония махна с ръка към каретата така, както майка пропъжда малкото си дете, разваляйки впечатлението за млад мъж, който се е решил сам да тръгне по широкия свят. Денил подозираше, че на нея ужасно ѝ се иска да го прегърне, но знае, че така ще го изложи пред приятелите му. Той размени многозначителен и развеселен поглед с Ротан. Двамата гледаха как Лоркин се качва в каретата, притиснал кожената чанта към гърдите си.

— Няма да те оставя да забравиш обещанието си, Денил — каза тихо Сония.

Усмивката му посърна. Той се обърна, готов да я засипе с уверения, но забеляза развеселените искри в очите ѝ. Магьосникът изпълна гръб.

— Смятам да го удържа — отвърна той. — Макар че, ако се е метнал на майка си и се забърка в нещо глупаво, едва ли мога да бъда държан отговорен за това.

Ротан изпръхтя развеселено. Сония повдигна вежди и Денил се наклони да приеме протестите ѝ, но тя просто сви рамене.

— Добре, но не се оплаквай на мен, ако тръгне да ти създава проблеми. Не ти трябваше да го избираш за помощник.

Денил се престори на притеснен.

— Толкова ли е зле? Нали не е късно да променя мнението си и да избира друг?

Сония повдигна вежди и се взря в него.

— Не ме изкушавай, Денил! — после си пое дълбоко дъх и въздъхна. — Не, не е толкова зле. И наистина ти желая късмет, Денил. Надявам се да намериш онова, което търсиш.

Ротан се засмя.

— Довиждане, стари приятелю — каза той, точно както преди много години се беше сбогувал с него, заминавайки за Елийн при първия си посланически пост.

— Сбогом, още по-стари приятелю — не му остана дължен Денил. Ротан се засмя и бръчиците на лицето му се задълбочиха. „Напоследък изглежда толкова остарял — помисли си Денил. — Но и с мен е така“. Испита съжаление, че през последните няколко години не беше посещавал често стария си наставник и приятел. „Когато се върна, трябва да се реванширам“.

— Хайде, тръгвайте! — Ротан направи същото движение с ръка като Сония. Денил се засмя и се подчини. Качи се в каретата, настани се до Лоркин и се обърна към младия мъж.

— Готов ли си?

Лоркин кимна без колебание.

— Кочияш, време е за тръгване! — извика Денил.

Разнесе се команда и каретата се лашна напред. Денил погледна през прозореца и видя, че Сония и Ротан ги наблюдават. И двамата се бяха намръщили, но когато видяха, че ги гледа, се усмихнаха и помахаха с ръце. Същото направиха и младите мъже, струпани край входа на Университета. Той им махна в отговор, каретата зави към портата и скоро след това те се изгубиха от погледа му.

„Тя няма да спре да се тревожи за него през цялото време, докато го няма. Това е ролята на родителя — той потисна една въздишка. — Откъде дойде тази меланхолия? Трябва да съм изпълнен с вълнение пред започващото приключение“.

Денил погледна към Лоркин и видя, че младият мъж гледа навън през другия прозорец. „Значи не съм само аз. Предполагам, че всяко пътуване означава да напуснеш някого, а това често включва и мъничко тъга. Е, поне Лоркин имаше кой да го изпрати“.

Той се намръщи, припомняйки си отминалите няколко дни. След скарването им Тайенд не му беше продумал повече. Дори когато Денил му каза, че тръгва на следващия ден. Нито една дума за сбогом. Не присъства и когато Денил натовари сандъците си на каретата и потегли.

„Защо се държи така? И без това вече не проявява интерес към проучването ми“.

През годините интересът на Тайенд към работата прогресивно намаля. Той започна да се интересува все повече от дворцовите клюки.

Денил бе казал на мълчаливия учен, че ако оцени Сачака като достатъчно безопасна, ще му изпрати послание и ако Тайенд все още иска да се присъедини към него, може да поиска разрешение от краля на Елийн. Но ученият просто го погледна и напусна масата, без да довърши вечерята си.

„Никога не съм го виждал толкова ядосан. Няма причина за това. Проучванията ми няма да напреднат, ако не отида в Сачака. Добре де,

надявам се там да напреднат, но е напълно възможно и да не открия нищо“.

Но нямаше как да го знае, без да опита.

Каретата мина пред Вътрешната стена и навлезе в Северния квартал. Лоркин продължаваше да гледа през прозореца. Изражението на лицето му бе отнесено и замислено, оприличаващо го още повече на баща му.

„Акарин винаги мислеше за нещо. Оказа се, че е имал причина за това. Кой би предположил, че мъжът, на когото толкова магьосници се възхищаваха, някога е бил роб?“

Естествено никой не подозираше, че техният Върховен повелител е овладял черната магия и е обикалял града, за да убива сачакански шпиони.

Дали сега имаше сачакански шпиони в града? Денил се усмихна. Разбира се, че имаше. Но не от типа, който преследваше Акарин — бивши роби, изпратени от своите господари-ичани. Не, шпионите бяха от старомодния тип, изпратени или наети от своите владетели да наглеждат съседните държави. А и те не биха се занимавали с победните квартали, а щяха да търсят полезни позиции с достъп до двора и търговците.

Денил погледна през прозореца. Спря поглед върху спретнатите каменни къщи в Северния квартал, след което каретата прекоси Външната стена и навлезе в някогашните коптори.

„Толкова неща са се променили тук!“ — помисли си Денил. На мястото на импровизираните колиби сега се издигаха спретнати тухлени къщички. Той знаеше, че в копторите все още има райони, които са мръсни и опасни, но с прекратяването на Прочистването веднага стана ясно, че то не само е ограничавало достъпа на бедните до града, но е пречело и на разширяването им.

А сега бедните не само бяха допускани, но и можеха да кандидатстват за приемане в Гилдията — стига да имат достатъчно силни магически способности. Богатството, което неизменно идваше с тази привилегия, измъкна доста семейства от калта, макар че притокът на кандидати от бедните и слугинските съсловия да бе причинил доста проблеми на Гилдията.

Точно като настоящата бъркотия, в която магьосници и ученици от висшите съсловия бяха открити в комарджийница, управлявана от

контрабандисти, която предлагаше и роет. Те заявиха, че мястото им е било показано от селяците. Най-смуцаващото бе, че къщата бе скрита в уличка във Вътрешния кръг, където никога не бе имало подобни долнопробни заведения. И се намираще съвсем близо до дома на Денил и Тайенд.

Но това вече беше проблем на други. Докато каретата минаваше покрай последните къщи, насочвайки се към Северния път, Денил кимна замислено. Неговото бъдеще и това на Лоркин лежеше пред тях — в древната земя на Сачака.

„Добра компания“ бе една от най-големите пивници в южната част на града. Когато Сери и Гол влязоха вътре, в лицата ги блъсна горещината на тела, глъч от множество гласове и богатият, сладък аромат на бол. Мъжете бяха повече от жените и всички стояха край масите, завинтени за пода. Нямаше никакви столове. Те не изтрайваха дълго. Тук често избухваха свадни, чиято слава се носеше из целия град, макар че когато слуховете за тях достигнеха до Северния квартал, те вече бяха разкрасени до неузнаваемост.

Докато си проправяше път през тълпата, Сери поглъщаше атмосферата и оглеждаше клиентелата, без да задържа погледа си върху никого, за да избегне нежелано внимание. В дъното на огромната зала имаше врата. Зад нея се спускаха стълби, водещи към мазето, в което се намираще една съвсем различна компания. На пейката до вратата седеше пълничка жена на средна възраст, облечена с ярки, доста скъпи дрехи.

— Защо всички съдържателки на бордеи изглеждат по един и същи начин? — промърмори Гол.

— Лукавата Лали е висока и слаба — посочи Сери. — Стрина Сис е ниска и дребничка.

— Но останалите общо взето си приличат. Високи, едрогърди и...

— Тихо! Идва към нас.

Жената беше забелязала погледите им, затова се надигна и тръгна към тях.

— Лелчето ли търсите? Тя е ей там! — жената посочи с пръст. — Хей, Лелче! — извика тя.

Двамата се обърнаха и видяха висока, елегантна жена с дълга червеникава коса да се обръща на пети и да ги поглежда. Пълничката жена ѝ даде знак и червенкосата забърза към тях с широка усмивка на лицето.

— Търсите добра компания, нали? — попита тя. Погледна Гол, който наблюдаваше как другата жена се връща на пейката. — Хората винаги си мислят, че Марша управлява това място — рече тя. — А тя просто наглежда сина си, който обслужва масите. Искате ли да слезем долу?

— Да. Дойдох да видя една стара приятелка — каза ѝ Сери.

Тя се усмихна многозначително.

— С всички е така. И коя е тази стара приятелка?

— Терина.

Жената повдигна вежди.

— Тази, а? Добре, никой мъж не пита за нея, освен ако не знае какво ще получи. Сега ще ви заведе.

Тя ги поведе през вратата надолу по стълбите към стаята, която се намираще под пивницата. Тя бе голяма колкото горната зала, но бе пълна с няколко редици преградени кабинки. Стените им представляваха хартиени пана, които обикновено бяха затворени, за да скриват вътрешността. И съдейки по звуците, които се разнасят от всички страни, повечето се използваша по предназначение.

Лелчето ги отведе при една кабинка в средата на стаята. Паната бяха дръпнати настрана. Вътре имаше само един стол. Той беше доста голям, с широка, мека седалка и здрави облегалки за ръцете. Всички стаички бяха обзаведени по този начин. Жените, които работеха тук, не искаха клиентите им да се чувстват толкова удобно, че да заспят и да им попречат да обслужат още. Сери се обърна и кимна на Гол, който зае позицията на няколко крачки встрани, до друга празна стаичка.

Когато Сери влезе в кабинката, Лелчето дръпна паната. Той седна на стола и се заслуша в звуците от съседната стаичка. После напрегна сетивата си и затърси звуци, които не бяха типични за това място. Притаено дишане. Стъпки. Шумолене на плат.

Носът му улови аромат, от който го заляха спомени от преди много години. Сери се усмихна.

— Терина — промърмори той и се обърна към задната част на малката стая. Панелът се плъзна встрани и там застана жена с къса

коса и тъмно облекло. „Изглежда, си все същата. Може би бръчицата между веждите ѝ е задълбала малко“. Жената бе малко по-слаба и помускулеста от идеала за красота, но Сери винаги бе смятал атлетичното ѝ тяло за привлекателно. Щом го разпозна, веждите ѝ се повдигнаха и тя се отпусна.

— Я виж ти. Не съм те виждала от доста време. Колко време мина? Пет години?

Сери сви рамене.

— Нали ти казах, че ще се женя.

— Значи го направи — убийцата се облегна на едната стена на кабинката и отпусна главата си на една страна. Тъмните ѝ очи бяха неразгадаеми както винаги. — Освен това ми каза, че си от верните. Предположих, че ще си намериш други — нека ги наречем странични — интереси.

— Ти никога не си била страничен интерес — каза ѝ Сери. — Животът е твърде сложен, та човек да си позволи повече от една любовница.

Тя се усмихна.

— Колко мило от твоя страна, че го казваш. Не мога да ти отвърна със същото — но ти го знаеш.

После лицето ѝ стана сериозно. Тя пристъпи напред и придърпа панела зад себе си.

— Дошъл си по работа, не за удоволствие — това не бе въпрос, а твърдение.

— Винаги си ме разчитала с такава лекота — каза той.

— Не, просто се преструвам. Кого искаш да убия? — очите ѝ проблеснаха нетърпеливо. — Кой те е ядосал напоследък?

— Търся информация.

Раменете ѝ увиснаха разочаровано.

— Защо, защо, защо? Винаги искат информация! — тя разпери ръце. — Дори и да поискат пълен пакет, те бързо се отказват от страх още преди да успее да си наточа камите! — тя поклати глава, после го погледна с надежда. — Информацията ще доведе ли до пълен пакет?

„Толкова много харесва работата си — помисли си Сери. — Винаги е било така. Точно това я прави толкова вълнуваща“.

— Може и да доведе, но в този случай предпочитам сам да свърша работата.

Терина нацупи устни.

— Типично — после се усмихна и махна с ръка. — Но не мога да ти се сърдя, щом е толкова лично. Какво искаш да знаеш?

Сери си пое дълбоко дъх и се подготви да посрещне болката, която щеше да го връхлети с думите, които се канеше да изрече.

— Някой проникна в убежището ми и уби жена ми и синовете ми — каза тихо той, за да не го чуе никой от съседните кабинни. — Ако не знаеш кой е със сигурност, всякакви слухове и клюки ще свършат работа.

Жената примигна и впери поглед в него.

— О! — беше всичко, която можа да каже. После го изгледа замислено. Слуховете за убийците рядко се разпростираха извън редиците им. Всички предполагаха, че информацията може да бъде купена, но ако това доведеше до смъртта на друг убиец или до загубата на клиент, продавачът на информацията щеше да бъде наказан жестоко. — Нали знаеш колко ще струва това?

— Разбира се... зависи от това дали имаш информацията, от която се нуждая.

Тя кимна, после клекна, за да се изравнят очите им и го погледна сериозно.

— Само за теб, Сери. Кога се случи?

— Преди девет дни.

Тя се намръщи и погледът ѝ се зарея в далечината.

— Не съм чувала нищо такова. Повечето убийци да са се похвалили досега. Проникването в убежище на Крадец си е впечатляващо постижение. Не се е опитал да те убие там, което доказва, че е умен. Кажи ми как го е направил.

Сери описа неразбитите ключалки, измамените пазачи, но не спомена за предположението на ключаря, че е използвана магия.

— Предполагам, че ако са им платили достатъчно, ще си държат езика зад зъбите. Това струва скъпо. Значи клиентът е богат или дълго време е пестил. Или това, или сами са го направили, или е бил някой близък твой човек, който знае пътя, но ти сигурно вече си го проверил. Или... — тя го стрелна с поглед. — Или е бил Ловецът на Крадци.

Сери се намръщи.

— Но защо ще чака да изляза и тогава да избие семейството ми?

— Може да не е знаел, че си излязъл. Може да не е знаел, че имаш жена и деца. Аз не съм казвала на никого, че си се оженил, нищо, че е само защото не ти повярвах. А ако си ги скрил достатъчно добре... — тя сви рамене. — Нахълтал е, видял ги е, трябвало е да ги убие, защото иначе са щели да го посочат.

— Само да можеш да съм сигурен в това! — Сери въздъхна.

— Всеки убиец оставя своя отпечатък. Знаци. Навици. Умения. Можеш да ги различиш по тях, ако имаш достатъчно убийства, за да направиш сравнения — тя въздъхна и се изправи. — Бих ти казала някои неща за Ловеца на Крадци, но ги пазим само за себе си, в случай, че някой от нас е убиецът.

Сери кимна. Щом Терина кажеше, че няма да му даде повече информация — нищо не можеше да се изкопчи от нея.

Тя го погледна и поклати глава.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна. Нищо не направих, освен да те уплаша с някой, за когото вече знаеш и за когото не мога да ти кажа нищо полезно — тя отмести поглед и се намръщи. — Не мога да ти искам много за това.

Сери отвори уста, за да почне да я увещава да приеме възнаграждение заради това, че си е изгубила времето с него, но тя внезапно го погледна.

— А, мога да ти кажа още нещо, макар че никой не го приема насериозно.

— Да?

— Хората смятат, че Ловецът на Крадци използва магия.

Сери замръзна и я зяпна.

— И защо смятат така?

— В началото си мислех, че заради уменията му са решили, че просто трябва да използва магия. Но веднъж се разговорих с охранителя в една пивница, който работеше за един от очистените Крадци и той ми каза, че видял лъч светлина и неща, които летят из въздуха. Естествено, всички твърдят, че говори тези неща заради удара в главата, но... Той беше толкова сигурен, а и не е от тъпите.

— Колко интересно — каза Сери. „Може да е просто слух и фантазия. Ако не бях видял с очите си доказателството на ключаря, нямаше да повярвам“. Но като го добави към останалите слухове за

магия, която се появява там, където не трябва, той започна да се чуди каква част от тази история бе вярна.

Ако бе истина, тогава означаваше, че или някой магьосник от Гилдията се бе замесил в неща, с които не би трябвало да се занимава, или в града имаше магьосник-отстъпник. И в двата случая той може би бе замесен в убийството на семейството му.

Внезапно си помисли за нескритото желание на Скелин да си има собствен магьосник. „Ако Ловецът на Крадци е отстъпник, той няма да има проблем да се добере до Скелин. Хмм, дали да не го предупредя? Но той вече сигурно е чул слуховете за магията... Ах! Може би затова ме попита за нея. Знаел е, че в миналото съм имал връзки с Гилдията и ме проверяваше дали съм ги запазил. Кое би могло да означава, че подозира, че аз съм наел Ловеца на Крадци“.

В този миг му хрумна друго предположение.

„Дали някой Крадец не е стигнал до това предположение и е изпратил убиец да ме премахне, без да осъзнава, че човекът, който е наел, е същият убиец-магьосник, от когото всички се страхуват толкова много? — той се намръщи. — Поне знам, че няма как да е Скелин, тъй като не може едновременно да поиска да се срещне с мен и да изпрати убиец в дома ми“.

Сери поклати глава. Възможностите изглеждаха безкрайни. Но ето че отново се споменаваше за магия. Тя бе използвана за отключването на ключалките в убежището му и се смяташе, че го е направил Ловецът на Крадци. Съвпадение? Може би. Но това бе единствената му следа, затова нямаше да е зле да я проучи.

Всеки път, когато Сония влизаше в кабинета на Разпоредителя, в главата ѝ нахлуваха спомени. Макар Оусън да бе променил подредбата и стаята непрекъснато бе осветена от ярка светлина, тя все още помнеше как бе изглеждала, докато Лорлън беше жив. И винаги се чудеше, дали Оусън знае за входа към тайните проходи под Университета.

„Лорлън не го знаеше. Съмнява ме, че Оусън има информация за него“.

— Кажете ми как така се озовахте в „Безименния“? — попита Оусън двамата млади магьосници, които стояха отляво до бюрото му.

Всички се обърнаха и погледнаха Риатър и Шеран. Сония осъзна изненадано, че двамата, намерени в бордея, бяха приятелите на

Лоркин. Те се спогледаха, после наведоха глави.

— Дадоха ни лист хартия — отвърна Риатър. — Той съдържаше упътване към най-добрата нова игрална къща в града. За първите петдесет клиенти щяло да има безплатни награди.

Освен това се намираще във Вътрешния кръг, затова решихме, че е безопасно — додаде Шеран.

— Къде е този лист хартия сега? — попита Оусън.

Лорд Вонъл, единият от двамата по-възрастни магьосници, които стояха от дясната му страна, пристъпи напред и му подаде малък бял лист. Докато го четеше, Оусън се мръщеше, после опипа дебелината на хартията и я обърна, за да огледа гърба ѝ.

— Добро качество. Ще я дам за проучване на алхимиците в печатницата, да видим те какво ще ни кажат за източника ѝ.

— Поднесете я към светлината — предложи Вонъл.

Оусън го направи и присви очи.

— Това част от знака на Гилдията ли е?

— Така мисля.

— Хмм! — Оусън свали хартията и отново погледна към Вонъл.

— А вие как научихте за „Безименния“?

— Един ученик ми донесе това — отвърна Вонъл и кимна към хартията.

— И?

— Помолих Карин да ме придружи до мястото, за да видим що за заведение е тази „игрална къща“ и дали някои членове на Гилдията са се възползвали от предложението.

— И какво открихте при пристигането си?

— Комар, пиене, казани с рoет и леки жени — отвърна Карин. — Лорд Риатър губеше много на някаква нова игра, лорд Шеран бе почти припаднал от рoета. Тези двамата плюс още дванайсет ученици се възползваха напълно от всички предложени услуги.

Оусън вдигна парчето хартия.

— Които са описани тук.

— Да.

Разпоредителят огледа листа, остави го настрана и погледна Регин и Сония.

— А вие какво общо имате с това, лорд Регин и Черна магьоснице Сония?

— Аз бях уведомен от загрижен ученик, който чул, че се гласят някакви неприятности, макар да не знаеше точно какви — отвърна Регин. — Тъй като знаех, че Черна магьосница Сония се интересува от дебата за закона срещу връзките на магьосници с престъпници, аз й казах какво съм чул, с надеждата тя да има повече информация. Оказа се, че няма.

— Но при първия удобен случай започнах да я събирам — додаде Сония. — И научих адреса. Поисках разрешение да напусна Гилдията, за да разследвам, но по това време няколко ученици и магьосници вече са били примамени в игралната къща.

— Защо не уредихте някой друг да отиде? — попита Оусън.

Сония почувства леко раздразнение. Защо да не напусне земите на Гилдията, щом просто се опитваше да попречи на няколко ученици и магьосници да паднат в капана? Но много магьосници, включително и Оусън, все още смятаха, че движението ѝ в града трябва да бъде ограничено като наказание, че преди толкова много години бе овладяла черната магия и бе предала Гилдията.

— Решихме, че колкото по-малко хора знаят за това място, толкова по-добре — отвърна Регин. — Само вие, лорд Вонъл и лорд Карин.

Тя почувства благодарност, пропита от шеговитата ирония, че точно Регин я защитава.

Оусън отново погледна към списъка с ученици.

— Вече е късно за това. Стражата трябва да затвори игралната къща, за да не представлява изкушение за никого. Остава само да определим наказанията — той се обърна към Риатър и Шеран, които се свиха и очите им зашариха навсякъде из стаята, освен към другите магьосници. — Вие, също както останалите магьосници, трябва да давате пример за въздържание и примерно поведение на онези, които все още се учат. Освен това сте длъжни да представяте Гилдията като почтена и заслужаваща доверие организация. Но всъщност от завършването ви не е минало много време, а и в първите си години като магьосници мнозина продължават с ученическите си забавления. Ще дам и на двама ви втори шанс да се поправите.

Младите мъже очевидно изпитаха огромно облекчение. „Ако имаха нещастieto да произлизат от някоя нисша класа, резултатът щеше да е съвсем различен“ — помисли си мрачно Сония.

— Учениците — Оусън потупа по листа — трябва да бъдат наказани според правилата на Университета. Ще се обърна по този въпрос към университетския Разпоредител.

„О, страхотно — помисли си Сония. — Като си знам късмета, накрая ще се озоват в болниците, където всички изкушения, които ги доведоха дотук, ще се намират само на няколко крачки от тях. Те ще се измъкнат при първа възможност и аз ще бъда виновна за това“.

— Постъпили сте правилно — каза Оусън, кимайки на Вонъл и Карин. — Изпратих писмо на Стражата, с благодарности за бързите им действия — той погледна към Регин. — В бъдеще ще трябва да работим заедно, за да предотвратим повтарянето на подобни сценарии. Свободни сте.

Сония се обърна и тръгна към вратата, отвори я с малко магия и излезе в коридора. Регин я последна и двамата се спряха едновременно отвън и изчакаха появата на двамата млади магьосници. Сония пристъпи напред и им препречи пътя. Риатър и Шеран я изгледаха слисано.

Тя им се усмихна съчувствено.

— Значи сте отишли там само заради роета. Какво толкова има в него? Толкова ли ви привлича, че сте готови да се оставите в ръцете на очевидни престъпници?

Риатър сви рамене.

— Той те кара да се чувстваш добре. Забравяш грижите.

Сония кимна, но беше забелязала как на лицето на Шеран се изписа копнеж, докато Риатър изглеждаше просто примирен. Тя се наведе напред и сниши гласа си до шепот:

— Лоркин някога...?

Шеран я погледна и бързо наведе поглед.

— Веднъж. Не му хареса.

Сония се изправи. Той може и да лъжеше от страх, че ако отговори по друг начин, тя щеше да обвини него. „Но пък в такъв случай щеше да ми каже, че Лоркин никога не го е опитвал. Мисля, че ми казва истината“.

— Двамата извадихте голям късмет, че Разпоредителят Оусън реши да прояви снизхождение. Аз не бих го изпробвала отново.

Двамата кимнаха бързо. Тя им махна с ръка да си вървят и те бързо се отдалечиха.

— Лоркин е твърде умен, за да се замеси с роета — промърмори Регин. — И същата тази разумност ще го държи далеч от проблеми в Сачака — той въздъхна. — Иска ми се само собствените ми дъщери да бяха поне наполовина толкова зрели.

Тя го погледна, изненадана и развеселена. Лоркин не бе по-зрял от повечето млади магьосници на неговата възраст. Но съдейки по клюките, които бе чула за дъщерите на Регин, те бяха две наистина наивни млади жени.

— Още ли ви създават проблеми?

Той се намръщи.

— Приличат на майка си, макар в съперничеството им да има достатъчно жестокост, което ми напомня на самия мен, когато бях на тяхната възраст — той поклати глава. — Достатъчно болезнено е да си спомняш за младежката си арогантност и без да я откриваш в наследниците си.

Соня се засмя и тръгна по коридора.

— Надявам се никога да не преживея това. Но предвид всичко, което съм извършила в младостта си, бих казала, че Лоркин има да измине дълъг път, преди да се опозори до такава степен.

ГЛАВА 8

ПЪТНИ ЗНАЦИ

След като два дни се лашка в каретата по все по-неравни пътища, Лоркин се чувстваше сякаш всичките му кости са се разместили на нови, изключително неудобни места. Не спираше да лекува болезките в тялото си и да уталожва главоболията си, но най-силно го тормозеше скуката. Часовете, прекарани в неудобни пози, го изморяваха и го лишаваша от всякакво желание за разговор и на всичкото отгоре той установи, че заради тръскането на каретата по пътищата дори опитите да почете малко го караха да се чувства зле.

Очевидно удоволствието от пътуването нямаше да бъде открито в самото пътуване, а по-скоро при пристигането, макар да подозираше, че когато пристигнат в Арвис, той ще изпита по-скоро облекчение, отколкото възмущение.

Лорд Денил — или Посланик Денил, както трябваше да го нарича вече — търпеше пътуването с някакво странно щастливо примирение, което даваше на Лоркин поне някаква надежда, че всичко, което преживява, си заслужава. Иначе пътуването по суша въобще не можеше да се сравни с дискомфорта на морските пътешествия или ожулените от седлата задни части, с които Денил се беше сблъскал при пътешествията си двайсет години по-рано.

Лоркин знаеше, че тогавашният Разпоредител бе заповядал на Денил да тръгне по стъпките на Акарин в търсене на древното магическо познание. Историите, които му бе разказал магьосникът, бяха толкова увлекателни, че на Лоркин му се прииска да посети Гробницата на белите сълзи и руините на Армдже.

„Но сега отивам там, където нито баща ми, нито Денил са стъпвали досега — в столицата на Сачака“.

И това щеше да е една съвсем различна Сачака от онази, в която се бе озовал баща му. Нямаше да има ичани, които да искат да го поробят. Съдейки по думите на Пърлър, властните мъже и жени в столицата, особено патриарсите на ашаките, щяха с неохота да забелязват присъствието на помощника на посланика.

И въпреки това тежестта на пръстена в джоба му го успокояваше. Беше го открил в сандъка си тази сутрин. Лежеше в малка кутийка, заровена дълбоко под принадлежностите му. Вътре нямаше никаква бележка с обяснение, но той разпозна обикновената златна халка и гладкия червен скъпоценен камък, вграден в нея. Майка му бе пъхнала тайно кръвния камък в сандъка му или защото нямаше позволение да му го даде, или защото не искаше да поеме риска да се сблъска с отказа му.

Всеки ден от пътуването им започваше с изброяването по няколко пъти на всички членове на най-могъщите сачакански фамилии и припомнянето на ключовите характеристики на съюзите, като двамата се поправяха взаимно и си помагаша да ги запомнят. Минаха през всичко, което знаеха за сачаканското общество и обсъждаха евентуалните пропуски в информацията си. Лоркин забеляза признаци на нервност и несигурност у спътника си. Чувстваше се почти равен на по-възрастния магьосник, но знаеше, че всичко ще се промени, щом пристигнат в столицата и всеки влезе в ролята си.

Ритъмът на поклащащата се карета се промени и Лоркин погледна навън. През прозореца се виждаше единствено заобикалящата ги тъма, но глухото потропване на копита по пътя се беше забавило. Денил се изпъна и се усмихна.

— Или има препятствие на пътя, или е време да ни пуснат от клетката ни за през нощта — промърмори той.

Скоро каретата спря, залюля се леко върху пружините си и застина. През левия прозорец Лоркин видя някаква сграда, осветена от слабата светлина на фенер. Кочияшът издаде непонятен звук, който Денил незнайно защо интерпретира като подкана да излизат. Магьосникът отвори вратата и изскочи навън.

Лоркин го последва, вдъхна свежия нощен въздух и почувства как главата му започва да се прояснява. Той се огледа. Бяха пристигнали в мъничко селце, което представляваше само няколко струпани край пътя колиби. Сигурно съществуваше единствено, за да обслужва пътниците. Най-голяма сграда, край която бяха спрели, се оказа странноприемница. До входа стоеше нисък здравеняк, който им махна с ръка и се поклони.

— Добре дошли, милорди, в „Подслона на Фергън“ — каза мъжът. — Аз съм Фондин. Ако отведете конете отзад, конярите ми ще

се погрижат за тях. Имаме чиста постеля, вкусна храна и обслужване с усмивка.

Денил изглеждаше изненадан и развеселен, но не каза нищо и влезе в къщата. Лоркин се запита дали не е защото думите на мъжа могат да бъдат тълкувани, че постелята е обслужвана с усмивка. „Сигурно затова. Тези крайпътни страноприемници определено имат такава репутация“.

Денил представи себе си и спътника си и помоли да бъде поднесена храна на тях и на кочияша. Собственикът ги отведе до две места в голямата стая за гости. В нея имаше само още една група посетители. Съдейки по вида им, бяха търговци. Разговаряха тихо и хвърлиха само няколко любопитни погледи към Лоркин и Денил.

Скоро пристигна и храната. Появи се млада жена, която носеше поднос, отрупан от чинии с месо, ароматни питки, задушени зеленчуци и малки, вероятно местни, плодове. Тя им се усмихна учтиво, но при вида на Лоркин очите ѝ грейнаха. Когато се върна с две допълнителни чаши бол, тя му хвърли престорено свенлив поглед, подавайки му неговата. След което се отдалечи, поклащайки съблазнително бедра. Хвърли му поглед през рамо и се усмихна, когато видя, че я гледа.

— Чудя се дали Сония очаква от мен да пазя целомъдрието ти, докато сме далеч от Гилдията? — рече Денил.

Лоркин се засмя и се обърна към магьосника. Денил пълнеше чинията си с храна от подноса и не го погледна.

— Целомъдрие ли?

— Ами да, смятам, че щом си е твое, ти трябва да си го пазиш. Но като по-възрастен и по-мъдър спътник точно в този момент изпитвам неочакван стремеж да те спася от изкушението, в името на здравето и портфейла ти.

— Загрижеността ти е приета — отвърна Лоркин и се усмихна. — Трябва ли в замяна да предложи същата услуга?

Денил го погледна и за миг на лицето му се изписа сериозно и предпазливо изражение. После се усмихна.

— Разбира се. Ще се наглеждаме взаимно — той се изсмя тихо. — Макар че задачата ти ще бъде далеч по-лесна от моята.

Земята завибрира по начин, който изпълни съзнанието на Сери със спомени. Някога щеше да бъде принуден да използва канализацията, за да премине под тази част от Външната стена. Маршрутът беше неприятен и понякога опасен. Стражата бе открила, че тя се използва за незаконен достъп в града и започна периодично да я наводнява. Крадците се споразумяха да разставят наблюдателни постове, които да подават сигнал, когато наводнението започва, и така успяха да решат проблема. Системата се бе доказала като надеждна и той я бе използвал преди години, за да отведе Сония в Гилдията, преди тя да стане магьосница.

Но сега каналите бяха разпределени между Крадците, през чиято територия преминаваха, а много от тях му бяха врагове. Струваше му цяло състояние, за да получи достъп до там, а и наблюдателите вече не бяха толкова благонадеждни. Носеха се слухове, че точно така е бил убит удавеният Крадец. Наблюдателят в горната част на канала бе премахнат от Ловеца на Крадци и така бяха загинали не само Крадецът, но и наблюдателите надолу по канала.

„След като прекратиха Прочистването нуждата от каналите вече не е толкова голяма — помисли си Сери. — Полезни се само при ужасно голяма необходимост да се пътува незабележимо“.

Тъй като той също не използваше Пътя на крадците за продължителни преходи, денем се придвижваше из улиците на Имардин, също като останалите му жители. Беше по-безопасно, въпреки риска от обирджии или нападение от банди. Едрата фигура на Гол прогонваше първите, а статусът на Сери го предпазваше от вторите.

„Сигурно вече не трябва да разчитам толкова много на това. Както и че горкият Гол ще успее да сплаши евентуалните ми нападатели. Някой ден нещо няма да проработи и двамата ще се окажем в беда. Но ще трябва да приема този риск, ако не искам да се движа навсякъде, заобиколен от тълпа стражници“.

Сери мина под една от новите арки, изсечени в старата стена и следван от Гол, тръгна към онази част от копторите, където бе живял някога.

— Какво научи от разказа на Тим, Гол?

Едрият мъж се намръщи.

— Нищо ново не ни каза. Няма нова информация, а само старите слухове.

— Да. Но поне в тях няма промяна. Всички смятат, че става въпрос за един и същ човек. И всички имат еднаква представа за уменията му.

— Но всички са я получили по различни начини — посочи Гол.

— Да. Предмети, които летят във въздуха, където не им е мястото. Странни обгаряния. Сенчести фигури, които не могат да бъдат намушкани. Проблясващи светлини. Невидими стени. Ти в какво вярваш, Гол?

— Че винаги е по-добре да си свръхпредпазлив, отколкото мъртъв.

Сери се развесели. Той се спря и се обърна с лице към телохранителя си.

— Значи ще се държим така, сякаш Ловеца на Крадци наистина съществува, владее магията и се е прицелил в мен.

Гол се намръщи и се огледа, за да види дали някой не е чул думите на Сери.

— Не чули какво ти казах за предпазливостта? — рече той с раздражение в гласа.

— Чух — Сери въздъхна. — Но има ли значение, ако някой ни чуе? Ако врагът ми е магьосник, аз съм обречен.

Големият мъж се намръщи още повече.

— Ами Гилдията? Те ще искат да знаят, ако... за това. Можеш да кажеш на... старата си приятелка.

— Бих могъл. Но ако не мога да ѝ представя никакви доказателства, тя няма да може да направи нищо. Трябва да сме сигурни.

— Тогава да му заложим капан.

Сери погледна изненадано Гол и поклати глава.

— И как смяташ, че ще успеем да задържим нашия затворник вътре?

— Няма да го залавяме — Гол сви рамене. — Трябва ни само потвърждение какъв е в действителност. Ще го примамим някъде, ще го накараме да използва силите си, а ние ще наблюдаваме. Даже ще е още по-добре да не усети, че е капан.

Сери отново тръгна напред, обмисляйки идеята. Никак не беше зле.

— Да. Нали не искаме да го ядосаме... А ако първия път не усети, че е влязъл в капана, бихме могли да го направим отново — като сега приятелката ми ще бъде с нас, за да го види.

— Този път го схвана — рече Гол с театрална въздишка. — Понякога си като кон с капаци...

— И естествено, примамката трябва да съм аз — каза Сери.

Гласът на Гол изгуби подигравателната си нотка.

— Не, няма. По-точно ще бъдеш, но всъщност няма да си там. Примамката ще представлява слух, че ще бъдеш там.

— Ще трябва да звучи доста убедително — каза му Сери.

— Ще се постарам.

Двамата продължиха да вървят мълчаливо. Сери се усети, че несъзнателно е започнал да планира детайлите. „И къде ще бъде най-добре да примамим Ловеца на Крадци? Трябва да е на някое място, където хората ще очакват да бъде. Терина каза, че той е нападнал убежището ми, защото най-умната стъпка е да ме убие там, където се чувствам в безопасност. Значи трябва да си приготвя ново убежище и да се погрижа няколко души да се раздрънкат за него. Ще споменем, че е много по-сигурно от старото ми убежище. Трябва да наглася шпионки на няколко удобни места и да подсигурия път за бягство. Освен това трябва да го направя така, че да принудя Ловеца на Крадци да използва магическите си сили“.

За пръв път от седмици Сери почувства как над тъгата и задушавашата болка се надига лека вълна от въодушевление и очакване. Дори капанът да не успее да му помогне да отмъсти за семейството си, планирането и подготвянето му щяха да го отвлекат от мислите за тях. Той трябваше да действа, а не просто да седи и да се самосъжалява, разстроен от липсата на следи към убиеца.

Стръмният криволичещ път, който водеше към Прохода, напомни на Денил за пътуването му заедно с Тайенд до Лрмдже. Което не беше изненадващо, тъй като върховете, които се издигаха пред тях, принадлежаха към същата планинска верига, която разделяше Сачака

от Обединените земи. Тук гората също оредяваше и отстъпваше пред каменисти склонове и закърняла растителност.

Каретата се придвижваше бавно, теглена от конете. В погледа на Лоркин, който гледаше през прозореца с мрачно изражение на лицето, вече ясно се четеше отегчение. Макар пладне да не бе настъпило още, разговорите вече им бяха омръзнали и мълчанието правеше тътренето по пътя още по-непоносимо.

Изведнъж, без предупреждение, каретата рязко зави и увеличи скоростта си по последвалия равен път. Навлязоха между две гладки скални стени. Лоркин се изпъна, отвори прозореца и надникна навън.

— Пристигнахме — каза той.

Денил усети как кожата му настръхва от вълнение. Той се усмихна с облекчение и Лоркин му се ухили в отговор. Двамата седяха в напрегнато очакване, съсредоточени върху движенията на каретата, подминаващите ги скали и звука на потрепващи копита, докато кочияшът не извика нещо и каретата бавно спря. На прозореца до Лоркин се появи лице. Мъжът, облечен с червена мантия, разгледа двамата пасажери и учтиво кимна.

— Добре дошли в Крепостта, посланик Денил и лорд Лоркин. Аз съм наблюдателят Ортън. Ще останете ли за през нощта или ще продължите направо към Сачака?

— За нещастие не можем да си позволим забавяне, защото Разпоредителят Оусън очаква с нетърпение да се установим в Сачака — отвърна Денил.

Мъжът се усмихна съчувствено.

— Тогава ви каня да се разтъпчете малко и да поразгледате, докато сменим конете ви с нови.

— Ще приемем с удоволствие.

Лоркин отключи вратата и слезе след Денил от каретата. Щом стъпи на земята, той се огледа и тихичко ахна.

— Ах, да. Впечатляваща постройка — каза Ортън, проследявайки погледа на Лоркин.

Денил погледна нагоре и усети как го побиват тръпки. Над него надвисна фасадата на Крепостта, която се простираше от единия до другия край на тясната клисура. Тя бе чиста и гладка, с изключение на големите пукнатини, запълнени с камъни, които показваха къде са извършвани ремонти.

— Това ли са следите от ичанското нашествие? — попита Лоркин.

— Да, макар отвътре да беше много по-зле — отвърна Ортън. Той тръгна напред, повеждайки ги към подобния на пещера вход. Очите на Денил привикнаха с мрака за няколко минути и едва след това той успя да различи стените на ширналия се пред тях тунел, осветен от фенери. Леки разлики в цвета показваха къде стените са били запълвани с нови камъни. На места все още се виждаха цепнатини, които продължаваха няколко етажа нагоре.

— Първоначалните капани подменени ли са? — попита Денил.

— Някой от тях, да — Ортън сви рамене. — Повечето представляваха обикновени бариери, предназначени да забавят и да изразходят силата на противника. Сега на тяхно място сме монтирали по-сложни системи за защита. Хитроумни капани, които биха могли да уловят нашественика, ако щитът му е свален. Илюзии, които ще изтощат силата му. Но нищо не би могло да възпре задълго група могъщи сачакански магьосници, затова влагаме много време и енергия в създаването на пътища и начини за бягство от Крепостта. Точно поради липсата на маршрути за бягство по време на Нашествието имаше толкова безсмислена смърт. А тук сме издигнали малък паметник в чест на онези, които загинаха, защитавайки смело Прохода.

В стената между два фенера беше изсечен списък с имена. Когато зърна познатото име, Денил се почувства едновременно развеселен и обезпокоен. „Доколкото си спомням, сачаканците са извели Фергън от скривалището му. Това едва ли би могло да се нарече смела защита на Прохода. Но останалите... те загинаха, без да знаят срещу какво се изправят, защото Гилдията не повярва на предупреждението на Акарин. Тя не може да осъзнае заплахата, която той ѝ описа, защото бе забравила на какво са способни магьосниците, които владеят черната магия“.

Известно време те постояха смълчани, после в тунела отекна тропотът на копита и скърцането на колела. Денил се обърна и видя, че кочияшът води за юздите новите коне, които вече бяха впрегнати в каретата.

— Трябва да видите Крепостта и откъм Сачака — каза му Ортън и продължи да върви напред.

Денил и Лоркин го последваха. Скърцането на каретата отекваше силно в затвореното пространство, така че никой от тях не проговори, докато не излязоха от тунела. От двете им страни отново се издигаха каменните стени на клисурата. Отдалечиха се от Крепостта, но все още нямаха изглед към Сачака. Когато Ортън се обърна и погледна нагоре, Лоркин и Денил направиха същото. Между стените на клисурата се простираше втора гладка стена, обсипана с множество малки прозорчета. Край едната ѝ стена лежаха два огромни каменни блока, които очевидно някога са били част от голям квадрат.

— Едно време това беше нещо като врата — каза им Ортън. — Спускаха я пред отвора, за да блокира достъпа до тунела — той сви рамене. — Чудя се защо магьосниците, построили крепостта, които също са били черни магьосници, са смятали, че нещо такова ще успее да възпре нашествениците.

— Всяка похабена от врага частица енергия може да означава спасен живот — каза Лоркин.

Ортън погледна към младия мъж и кимна.

— Може би.

Каретата излезе от тунела и кочияшът накара конете да спрат край тях. Ортън се обърна към Денил.

— Дадохме ви отпочинали коне, плюс храна и вода за три дни — ще ви стигнат, за да прекосите пустошта. В каретата има продукти и за вас, а аз помолих готвача да ви приготви нещо вкусно за следващото ви спиране. Не е кой знае какво, но може да се окаже последната киралийска храна за доста дълго време.

— Благодаря ви, наблюдателю Ортън.

Мъжът се усмихна.

— За мен беше удоволствие, посланик Денил — той погледна към Лоркин. — Надявам се двамата с лорд Лоркин да имате спокойно пътуване и на връщане да поостанете малко повече.

Денил кимна.

— Ще направим всичко възможно, за да попречим на нашествениците да проверят новата ни защита.

Ортън се засмя и се обърна към каретата.

— Сигурен съм, че ще го направите.

Вратата на каретата се отвори, несъмнено от магията на Ортън. Денил се качи вътре и седна, последван от Лоркин. Двамата

продължиха да махат за довиждане, докато Ортън не се скри от погледите им. Денил погледна към Лоркин, който му се усмихна в отговор.

— Подозирам, че наблюдателят Ортън няма много посетители — каза тихо младият мъж.

— Така е. Изглеждаш ми по-весел от сутринта — отбеляза Денил.

Усмивката на Лоркин се разшири.

— Вече сме в Сачака.

Денил усети студени тръпки по гърба си. „Той е прав. В момента, в който излязохме от тунела, вече не се намираме на наша земя. Ние сме в екзотичната Сачака, сърцето на някогашната империя, която е включвала Киралия и Елийн. Земята на черните магьосници. Всички са много по-могъщи от мен...“

Сигурно така се чувстваха търговците или дипломатите, общуващи с магьосниците в Обединените земи — винаги знаещи колко са безпомощни пред лицето на магията, но разчитащи на дипломацията и заплахата за възмездие, за да се предпазят. Денил се сети за кръвния пръстен, който му беше дал Разпоредителят Оусън. Черният магьосник Калън го беше направил от кръвта на Оусън, за да може Денил да се свързва с него. „За месечните доклади и само в спешни случаи. Сякаш би могъл да попречи на някой черен магьосник да ме убие...“

Изведнъж скалната стена пред очите му изчезна и на нейно място се появи огромна бледна шир. Лоркин възкликна нечленоразделно и се приближи до прозореца, за да вижда по-добре.

— Значи това е пустошта — рече шепнешком той.

Отстрани на пътя се спускаше стръмен гол склон, който достигаше до каменистите, рушащи се хълмове в ниското. Надиплена около тях, като замръзнало море, се ширеше пустинята, покрита с развълнувани дюни. Денил внезапно осъзна, че въздухът е сух и има вкус на прах.

— Така изглежда — отвърна той.

— По-голяма е, отколкото очаквах — рече Лоркин.

— Учили са ни, че целта ѝ е да представлява преграда — каза Денил. — Но в старите архиви се споменава, че е можела да се

използва като такава. Което предполага, че пустошта не е създадена умишлено. Поне не това е било намерението на Гилдията.

— Значи никой не знае със сигурност как е била създадена, да не говорим защо?

— Има няколко архива, които твърдят, че онези, които са я създали, са възнамерявали да отслабят Сачака, като я лишат от най-плодородните ѝ земи. Попаднах на писма, в които някои магьосници подкрепят идеята, а други смятат, че това е ужасно. Но това са писма от хора, които реагират на слухове и клюки, а не на официални решения.

Лоркин се намръщи.

— Не за пръв път някой действа без знанието на Гилдията.

— Така е — Денил се зачуди дали Лоркин няма предвид родителите си. В тона му имаше огорчение. Няколко минути двамата просто седяха и гледаха пустинята. След това Лоркин поклати глава и въздъхна.

— Земята така и не се е възстановила. Дори и след седемстотин години. Някой опитвал ли се е да я възроди?

Денил сви рамене.

— Не знам.

— Може би е добре, че никой не знае как е станала такава. Ако се изправим пред нова война — а не срещу група изгнаници — ни чакат големи проблеми.

Поглеждайки към съсипаната земя, Денил не можеше да не се съгласи с това.

— Във всички документи се споменава, че сачаканците били вбесени от опустошението. Ако са знаели как да отвърнат на удара, са щели да го направят. Според мен те едва ли знаят нещо повече от нас.

Лоркин кимна.

— Сигурно така е по-добре — той се намръщи и погледна към Денил. — Но ако ние открием нещо...

— Ще трябва да го запазим в тайна. Поне докато не предадем информацията на Върховния повелител Болкан. Това ще е по-опасно дори от познанието за черната магия.

ГЛАВА 9

В ТЪРСЕНЕ НА ИСТИНАТА

Също като много други ученици, дошли от по-бедните части на града, Норин беше нисък на ръст. Но докато вървеше между двамата воители, които го съпровождаха до Заседателната зала, той изглеждаше още по-дребен. Когато момчето погледна към редиците насядали магьосници, които бяха вперили погледи в него, Сония почувства как сърцето ѝ се свива от съчувствие при вида на пребледнялото му лице. После то сведе поглед.

„Жестоко е да го изправят пред цялата Гилдия — помисли си тя. — Изслушване само в присъствието на Висшите магове щеше да е достатъчно сплашващо и унижително. Но някой иска да го накаже за назидание на другите“.

Според правилата на Гилдията всеки ученик, който пропусне занятие в Университета или напусне земите на Гилдията без разрешение, се смяташе за потенциален отстъпник и трябваше да бъде изправен пред събралите се магьосници, за да обясни поведението си, макар наказанието да беше определяно единствено от Висшите магове.

„Ако не беше открит точно преди деня на Съвета, може би щяха да му спестят това. Но е много по-лесно да се прилепи едно Изслушване след края на обсъжданията, отколкото да се организира отделно. Подозирам, че ако Оусън бе принуден да се заеме със задачата да събере цялата Гилдия за това Изслушване, той щеше да намери вратичка в правилата и да свика само Висшите магове“.

Придружителите спряха отпред, Норин застана до тях и се поклони на Висшите магове. Разпоредителят Оусън се обърна към тях — и по-точно към Сония. За части от секундата погледите им се срещнаха, след което той извърна очи.

Останалите забелязаха очите му и самата Сония се оказа обект на спекулативни погледи от Върховния повелител Болкан, лейди Винара и директора Джерик. Тя устоя на порива да свие рамене, показвайки им, че няма представа защо Оусън е избрал точно този

момент да я погледне, но вместо това избра да не им обръща внимание и да се съсредоточи върху ученика.

Разпоредителят се приближи до Норин, който се изгърби, но не го погледна.

— Ученико Норин — каза Оусън, — ти си отсъствал от Гилдията и Университета цели два месеца. Пренебрегнал си всички искания за завръщането ти, принуждавайки ни да те задържим. Ти познаваш законите, които ограничават придвижването на учениците и местата, където могат да живеят. Защо ги наруши?

Норин повдигна рамене, пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна. После се изпъна и погледна Разпоредителя.

— Не искам да бъда магьосник — каза той. — Щеше ми се да искам, но се налага да се грижа за семейството си — той млъкна и отново заби поглед в земята. Сония не виждаше лицето на Оусън, но позата му издаваше търпеливо очакване.

— Семейството ти? — рече подканящо той.

Норин се огледа и се изчерви.

— Малките ми братя и сестри. Майка ми не може да се грижи за тях. Тя е болна.

— И никой друг не може да поеме тази отговорност? — попита Оусън.

— Не. Сестра ми — единствената, която беше по-голяма от мен — умря миналата година. Останалите са много малки. Не съм използвал магия — додаде бързо той. — Знам, че не трябва, щом отказвам да бъда магьосник.

— Щом не искаш да бъдеш магьосник — ако искаш да напуснеш Гилдията — то тогава силите ти трябва да бъдат блокирани — каза му Оусън.

Ученикът примигна и погледна Разпоредителя с такава надежда в очите, че Сония усети стягане в гърдите.

— Можете ли да го направите? — попита Норин с едва чути глас. — Тогава ще мога да се грижа за семейството си и никой няма да има нищо против? — той се намръщи. — Това не струва скъпо, нали?

Оусън не отвърна нищо, само поклати глава.

— Не струва нищо, само пропуснатите от теб възможности. Не можеш ли да изчакаш още няколко години? За семейството ти няма ли да е по-добре, ако си магьосник?

Лицето на Норин помръкна.

— Не. Не мога да ги виждам. Не мога да им давам пари. Не мога да прогоня болестта на майка. А останалите са твърде малки, за да се грижат за себе си.

Оусън се обърна към Висшите магове.

— Предлагам да обсъдим този случай.

Сония кимна заедно с останалите. Разпоредителят даде знак на придружителите да изведат момчето от залата. Щом вратите се затвориха, лейди Винара въздъхна шумно и се обърна към останалите.

— Майката на момчето е уличница. Не е болна, а е пристрастена към роета.

— Така е — обади се и директорът Джерик. — Но Норин не е възприел лошите навици на майка си. Той е чувствителен млад мъж, прилежен и с добри маниери, силен. Жалко, ако го загубим.

— Той е твърде млад, за да знае от какво се отказва — додаде лорд Гарел. — Ще съжалява, че е жертвал магията заради семейството си.

— Но ще съжалява повече, ако жертва семейството си заради магията — не се сдържа Сония.

Всички се обърнаха към нея. През последните двацет години тя нямаше навика да участва в обсъжданията на Висшите магове. В началото — защото беше твърде млада и неопитна в политиката на Гилдията, а по-късно — защото ѝ стана ясно, че мястото ѝ сред тях ѝ беше дадено не от уважение, а от неохотно признание на силата ѝ и заради помощта ѝ в защитата на страната.

„Но въпреки това всеки път, щом заговоря, като че ли привличам повече внимание от очакваното“.

— Вие имате много общо с Норин, Черна магьоснице Сония — заговори Оусън. — В това, че не искахте да се присъедините към Гилдията — макар и не по семейни причини, разбира се — додаде той. — Как смятате, че ще успеем да го убедим да остане?

Сония потисна желанието си да завърти очи.

— Той иска да посещава семейството си и да му помага. Ако му позволите това, аз съм сигурна, че той с удоволствие ще остане с нас.

Висшите магове размениха погледи. Тя погледна към Ротан. Той се намръщи, подсказвайки ѝ, че Висшите магове едва ли ще се съгласят.

— Но това би означавало, че парите на Гилдията ще отиват у една уличница, която несъмнено ще задоволява пристрастеността си — посочи Гарел.

— Всяка нощ за заплащането на услугите на уличници отиват толкова гилдийски пари, колкото ще стигнат на семейството на Норин за една година — отвърна Сония и потрепна от хапливостта в гласа си.

Магьосниците отново се умълчаха. „И това също се случва всеки път, когато се осмеля да кажа нещо“ — помисли си тя и забеляза, че лейди Винара беше покрила устата си с ръка.

— Норин ще се погрижи парите, които дава на майка си, да не отиват за роец — каза им Сония, опитвайки се да звучи по-отстъпчиво. — Очевидно целта му не е да я убие — изведнъж почувства прилив на вдъхновение. — Ако се съгласи да остане, изпратете го да работи в болниците — като наказание, ако трябва. Аз ще уредя семейството му да го посещава. Така той ще може да ги вижда и да изпълнява наказанието си за нарушаване на закона.

Всички закимаха одобрително.

— Отлично решение — каза лорд Оусън. — Може би ще успеете и да убедите майка му да се откаже от опиата — той я погледна очаквателно. Сония не каза нищо, просто издържа равнодушно на погледа му. „Не съм чак толкова глупава, че да давам обещания, когато стане въпрос за роец“.

Оусън отмести погледа си и се обърна към останалите.

— Някой да има възражения или други предложения?

Висшите магове поклатиха глави. Оусън извика Норин и придружителите му. Когато чу предложението на Сония, той я погледна с открита признателност. „Това ми прилича твърде много на преклонение — помисли си тя. — По-добре да го накарам да работи здраво, за да не започне да ме идеализира — всъщност по-важното е да не си помисли, че е постигнал това с нарушаване на правилата“.

След като Оусън обяви Съвета и Изслушването за приключени, Сония се изправи и заслиза по стълбите. Тогава лейди Винара пристъпи напред и ѝ препречи пътя.

— Радвам се, че най-после заговорихте открито — каза възрастната лечителка. — Трябва да го правите по-често.

Сония примигна изненадано и установи, че не ѝ хрумва никакъв отговор, освен обичайните баналности. Усмивката на Винара избледня

и лицето ѝ придоби сериозно изражение. Тя погледна надолу към мястото, където бе стоял Норин.

— Този случай ясно показва нуждата да се вземе бързо решение за това дали да се промени или отхвърли правилото за контактите с престъпници и лица с лоша репутация — тя снижи гласа си. — Аз подкрепям прецизирането му. То може да бъде лесно интерпретирано в ущърб на работата на моите лечители.

Сония кимна и успя да изобрази усмивка.

— На моите още повече. Според вас кога Разпоредителят ще ни свика, за да вземем решение?

Винара се намръщи.

— Все още не е решил дали е по-подходящо да гласуваме само ние или цялата Гилдия. Първият случай може да бъде сметнат за несправедлив, тъй като вие сте единственият Висш маг, който може да бъде приет като представител на магьосниците и учениците с нисш произход. Но ако предложим гласуването на цялата Гилдия...

— Може би няма да има особена разлика — завърши Сония. — А някои изказани на висок глас мнения със сигурност ще засегнат много хора.

Винара сви рамене.

— О, според мен това няма как да бъде избегнато. Но ще предизвика голям шум и допълнителна работа, а според Оусън проблемът не го заслужава.

— Добре тогава — усмихна се мрачно Сония и пристъпи напред. — Може пък случаят с Норин да го убеди в обратното.

Лоркин гледаше полетата, които се простираха покрай пътя, чудейки се дали ще успее бързо да свикне с цялата тази зеленина. В продължение на три дни пътуваха през пустошта и той имаше усещането, че сухият прах се беше просмукал във всяка пора на кожата му и във всяка кухина на дробовете му. Никога досега не беше копнял толкова силно за баня.

През нощта се редуваха да стоят на пост за появата на ичани и спяха в каретата. Но пустошта се смяташе за най-опасната част от пътуването им — затова и бяха толкова предпазливи — но след нашествието повече не се беше случвало някой от прокудените сачакански магьосници да напада хора от Гилдията. Предишният

посланик бе виждал фигури в далечината, които наблюдават отдалеч, но без да се приближават.

Лоркин се съмняваше, че ще успеят да удържат дълго на евентуално нападение на ичани, но според предишния посланик бе достатъчно да изглеждат подготвени, за да ги възпрат от всякакви действия. Ичаните, които обитаваха пустошта и планините, знаеха, че Гилдията е успяла да убие Карико и бандата му, но не знаеха по какъв начин е станало това, така че предпочитаха да стоят надалеч от посетителите в мантии.

На втория ден пясъчна буря принуди Денил да седне до кочияша и да защити с бариера коня и каретата. На третия ден пясъците бяха сменени от туфички трева и закърнели храсти. Постепенно растителността се сгъсти и от нея започнаха да надничат животни. Понататък се появиха и първите засети площи, които постепенно ставаха все по-тучни, докато накрая започнаха да изглеждат примамливо нормални и провинциални — стига човек да не започне да се взира твърде напрегнато към хоризонта на югозапад.

От време на време на стотина крачки от пътя се забелязваха бели сгради и стени. Това бяха именията на могъщата земеделска каста на Сачака ашаките. Едва след като отминаха първото от тях, Лоркин осъзна, че руините, покрай които бе преминавала каретата в пустошта, някога бяха изглеждали по този начин.

Вечерта пътниците отседнаха при един ашахи. Лоркин не бе съвсем сигурен дали нервното вълнение от очакването на първата му среща със сачаканец се дължеше на въодушевление или на страх. Денил се беше срещнал със сачаканския посланик в Имардин, но тогава Лоркин все още не бе утвърден като негов помощник и не беше поканен на срещата.

„Иска ми се да побързаме и да стигнем по-скоро, но дали това се дължи на глада и желанието за пълноценен сън в удобно легло?“

Каретата забави ход и сви от главния път. Сърцето на Лоркин затуптя по-бързо. Той се наведе към прозореца и видя белите сгради в края на тесния път, по който се движеше каретата. Стените бяха гладки и заоблени, без никакви остри ръбове. Когато се приближиха още повече, той успя да види през издигащата се пред тях арка няколко слаби фигури, които се движеха из вътрешния двор. Една от тях спря

до арката, после се обърна и махна на останалите, преди да се изгуби от погледа им.

Когато минаха през прохода под свода, те се озоваха в почти празен двор. Които и да бяха онези хора, те се бяха покрили някъде. Когато каретата спря, през тясната вратата излезе един мъж и се просна по лице на земята.

Очевидно той беше роб. Лоркин погледна към Денил, който се усмихна мрачно и отвори вратата на каретата. Когато посланикът скочи на земята, мъжът не помръдна. Лоркин също излезе навън и погледна към кочияша. Мъжът се мръщеше неодобрително.

„Добре, казаха ни, че трябва да очакваме подобно нещо. Ала това въобще не улеснява нещата. Освен това не е ли малко грубо? Но пък тук правят всичко по различен начин. Господарят на дома не излиза да посрещне гостите си. Той ги приветства едва след като влязат в къщата“.

— Отведи ни при господаря си — нареди Денил. Тонът му не бе нито заповеден, нито звучеше като молба. Лоркин реши, че това е добър компромис и реши да постъпва по същия начин, когато се обръщаше към някой роб.

Проснатият по очи мъж се изправи и без да се оглежда или да каже нещо, влезе обратно в сградата. Денил и Лоркин го последваха и се озоваха в коридор. Вътрешните стени бяха същите като външните, макар и малко по-гладки. Лоркин се взря отблизо и видя, че по повърхността има отпечатьци от пръсти. Стената беше покрита с някаква замазка. Той се зачуди дали под нея има солиден камък или тухли, или беше направена просто от някакъв сорт лепило, положено на няколко пласта.

Когато стигнаха до края на коридора, робът отстъпи встрани и се хвърли на пода. Денил и Лоркин влязоха в една голяма зала, чиито бели стени бяха украсени с гоблени и дърворезби. В един от трите стола седеше мъж, който се изправи и им се усмихна.

— Добре дошли. Аз съм ашаки Тарико. Вие сигурно сте посланик Денил и лорд Лоркин.

— Да — отвърна Денил. — За нас е чест да се срещнем с вас и ви благодарим, че ни поканихте да отседнем в дома ви.

Мъжът беше с една глава по-нисък от Денил, но едрата му фигура оставяше впечатление за сила. Кожата му имаше типичния за

сачаканците кафяв цвят — по-светъл от този на лонмарците, но по-тъмен от златистокафявото на Елийн. По бръчките около устата и очите му, Лоркин реши, че мъжът е между четирийсет и петдесет годишен. Той бе облечен с късо сако, покрито с цветна бродерия, върху обикновена риза и панталони със същия цвят като сакото, но не толкова богато украсени.

— Елате да поседнем — покани ги ашаки Тарико, посочвайки им столовете. — Изпратих наблюдатели на пътя, за да ме предупредят когато приближите, така че храната да бъде готова за пристигането ви. — Сачаканецът се обърна към проснатия по очи роб. — Съобщи в кухнята, че гостите ни са тук — нареди му той.

Мъжът скочи на крака и бързо се отдалечи. Докато Лоркин вървеше след Денил към столовете, той зърна проблясъка от нещо метално на кръста на Тарико и се взря в него. На колана му висеше една изкусно украсена кания, над която стърчеше дръжката на нож. Беше много красива, обсипана със скъпоценни камъни и обшита със злато.

Изведнъж го полазиха студени тръпки.

„Това е нож на черен магьосник. Ашаки Тарико е черен магьосник“. Заля го вълна от страх, която му поддейства учудващо ободряващо, но после бързо изчезна, оставяйки зад себе си само разочароващ цинизъм. „Да, и майка ти също е такава!“ — помисли си той и внезапно осъзна, че животът в страната на черните магьосници въобще няма да е толкова вълнуващ и необикновен, както си беше въобразявал.

Мислите му бяха прекъснати от върволица мъже и жени, чието единствено облекло беше парче плат, увито около слабините им, и които бяха завързани един за друг с въже около кръста. Те носеха или подноси с храна, или кани и бокали. Екзотични аромати подразниха обонянието му и той почувства как стомахът му закъркори в отговор. Всеки роб приближаваше ашаки Тарико, навеждаше глава и коленичеше, поднасяйки товара си пред него. Първият носеше приборите, с които щяха да се хранят домакинът и гостите му — чиния и нож с вилообразен връх. После им бяха поднесени бокалите и напълнени с вино. Най-накрая се изредиха ястията, като господарят на дома избра пръв, последван от Денил и накрая Лоркин. Тарико освобождаваше всеки роб с едно тихо: „Върви си!“

„Пръв е господарят на къщата — припомни си на ум Лоркин. — Магьосниците преди немагьосниците, ашаки преди безземните свободни мъже, възрастните преди младите, мъжете преди жените“. Само ако жената беше магьосница и глава на семейството, тя щеше да бъде обслужена преди мъжете. „А и без това жените често се хранят отделно от мъжете. Чудя се дали ашаки Тарико има съпруга“.

Храната изобилстваше от подправки, някой от които толкова люти, че на всяка хапка той трябваше да спира и да разхлажда устата си с вино. Опитваше се да издържи колкото се може по-дълго, с надеждата, че по-бързо ще свикне с лютивината и защото не искаше да се напие — не и в първата му нощ като гост в дома на сачакански черен магьосник.

Докато Денил и домакинът им обсъждаха пътуването през пустошта, времето, храната и виното, Лоркин наблюдаваше робите. Последните, които предложиха подносителите си, бяха чакали най-дълго, но ръцете им не потрепваха. Струваше му се странно да гледа всички тези мълчаливи хора в стаята, на които разговарящите Тарико и Денил не обръщаха никакво внимание.

„Те са собственост на Тарико — напомни си Лоркин. — Те работят и се размножават като добитък“. Той се опита да си представи подобен живот и потрепери. Едва след като последната храна им бе предложена и сетният роб бе освободен, Лоркин можа да се съсредоточи върху разговора.

— Как ви се отразява животът толкова близо до пустошта? — попита Денил.

Тарико сви рамене.

— Ако вятърът дойде оттам, той изсмуква влагата от всичко. Ако продължи да духа дълго, може да съсипе реколтата. След това всичко — и вътре, и навън — остава покрито с тънък слой пясък — той погледна навън, над стените, към пустошта. — Пустинята се разраства по малко всяка година. Някой ден, може би след хиляда години, пясъците ще се срещнат с онези на север и цяла Сачака ще се превърне в пепел.

— Освен ако не бъде предпазена — каза Денил. — Някой опитвал ли се е да облагороди земята, отнета от пустошта?

— Мнозина — „Разбира се, че сме се опитвали“, сякаш казваше изражението на Тарико. — Понякога успешно, но никога за постоянно.

Онези, които са проучвали пустошта, твърдят, че земята е оголена от плодородния си слой и без него водата не може да се задържа и растенията няма как да се развъждат.

В очите на Денил проблесна интерес.

— Значи нямате представа как да го направите?

— Не — Тарико въздъхна. — Веднъж на всеки няколко години в северната пустиня вали и за няколко дни всичко позеленява. Почвата е подхранвана от пепелта на вулканите. Единствено липсата на дъжд я прави пустинна. Тук имаме много дъжд, но нищо не расте.

— Гледката сигурно е чудна — промърмори Лоркин. — Имам предвид цъфтящата северна пустиня.

Тарико му се усмихна.

— Така е. Племената Дюна идват на юг, за да ожънат пустинните растения и да продадат изсушените листа, плодове и семена в Арвис.

Ако имате късмет, престоят ви тук може да съвпадне с това събитие и тогава ще имате възможността да се насладите на някои наистина редки подправки и лакомства.

— Надявам се — каза Лоркин. — Макар да не мога да си представя нещо по-екзотично и вкусно от храната, която току-що опитахме.

Сачаканецът се засмя, доволен от ласкателството.

— Винаги съм казвал, че добрите готвачи сред робите винаги заслужават допълнителните разходи. Както и добрите дресьори на коне.

Лоркин едва се сдържа да не потрепне при това небрежно подмятане за търговията с хора и беше доволен, че Тарико не спомена нищо повече за това. След като обсъдиха местната кухня, при което Тарико им препоръча кои ястия да опитат и кои да избягват, земевладелецът се протегна в стола си.

— Сигурно сте изморени и след като вече ви нахраних, повече няма да ви задържам далеч от банята и леглото.

Когато домакинът им се изправи, Денил изглеждаше разочарован, но за голямо облекчение на Лоркин не възрази. Разнесе се звън на гонг и в стаята бързо влязоха две млади жени, които се проснаха на пода.

— Отведете гостите ни в стаите им — нареди той. След това се усмихна на Денил и Лоркин. — Отдъхнете добре, посланик Денил и

лорд Лоркин. Ще се видим на сутринта.

Сери повдигна капачето, прилепи око към шпионката и погледна към стаята от другата страна. Тя беше тясна, но много дълга, така че предлагаше доста пространство. Формата ѝ не му допаднаше, но можеше да бъде разделена на по-малки стаи с няколко изхода за бягство, разположени по дължината ѝ.

В стаята работеха група мъже. Те покриваха тухлените стени с ламперия, изграждаха рамката на разделящите стени и покриваха пода с плочки. Двама оправяха камината, разчистваха някакво запушване. Веднага щом приключеха и разчистеха бъркотията, щеше да започне работата по обзавеждането и новото убежище на Сери (и капан за Ловеца на Крадци) щеше да се превърне в луксозно помещение.

— Сигурен ли си, че искаш същия ключар? — попита Гол.

Сери се обърна и видя осветеното от малко кръгче светлина око на телохранителя си, който надничаше през съседната шпионка.

— Защо да не го искам?

— Каза, че според теб Дерн не те е предал, а ако никой няма да те предаде, тогава Ловецът на Крадци никога няма да попадне в капана ни.

Сери залепи отново око на шпионката и се загледа в работещите мъже.

— Не искам хората да си мислят, че обвинявам него.

— Въпреки това ключалката ми се струва съмнителна. Защо Дерн е вградил в нея нещо, което да му показва кога е използвана магия, щом вероятността да бъде използвана е минимална?

— Може би според него все пак има такава вероятност. Та аз съм Крадец. А от няколко години насам някой избива Крадците.

— Тогава сигурно има някаква причина да заподозре, че те са избивани с помощта на магия.

— Може и да има. Може да е чул слухове за Ловеца на Крадци. Но според мен Дерн винаги е работил съвестно до степен на абсурдност и мисля, че точно затова е направил ключалката по този начин, а не защото знае нещо за Ловеца на Крадци и методите му.

Гол въздъхна.

— Ами... да, наистина понякога оставя такова впечатление. Но макар да изглеждаше доволен, че си му дал още работа, той ми се стори и леко нервен. Суетлив. Не спираше да повтаря, че ако Ловецът на Крадци и Отстъпника съществуват наистина, какъв апокалипсис ще настане, ако и останалите легенди се окажат верни? Като онази за гигантския равис, който изяжда живи всички, дето се спускат в канализацията или пък се появява на Пътя на Крадците и отмъква хора оттам.

— Нормално е да се чуди — Сери поклати глава. — Винаги съм смятал, че Отстъпника е мит. От двайсет години хората не спират да говорят, че в града се крие магьосник, макар че Сенфел отново се върна в Гилдията, след като го оправдаха и умря на преклонна възраст... Преди колко време? Девет или десет години?

— Сенфел вкара тази мисъл в главите на хората — както и Сония. Сега всяко странно явление, което може да е свързано с магия, се смята за доказателство, че наоколо броди отстъпник.

— Може и да са прави — Сери се намръщи. — Но това е само още една причина защо трябва да сме сигурни, преди да съобщим на Сония.

Гол изгрухтя утвърдително.

— Смяташ ли, че трябва да кажем на Скелин какво правим?

— На Скелин ли? — за миг Сери се зачуди защо, но после се сети за договорката си с другия Крадец. — Няма как да сме сигурни, че човекът, за когото поставяме капан, е Ловецът на Крадци. Ако намерим доказателства, че е така, тогава ще кажем на Скелин. В противен случай... — Сери сви рамене. — Той никога не ме е молил да му казвам, ако съм попаднал на отстъпник.

Известно време двамата гледаха мълчаливо шпионките, след което Сери пусна капачето на мястото му. Работниците знаеха за изходите за бягство, които строяха, но не и за онези, които вече съществуваха. Не знаеха и за шпионките, през които ги наблюдаваха Сери и Гол.

— Да вървим.

Светлата дупка пред окото на Гол изчезна. Сери бавно се отдалечи, опипвайки стената с ръка.

„Чудя се кой от наетите работници ще издаде местонахождението на новото ми убежище“. Макар Сери винаги да се бе отнасял добре с

работниците си и да им плащаше солидно и навреме, той никога не беше напълно сигурен във верността им или способността им да пазят тайни. Беше събрал всякаква информация за тях — дали имат семейство и дали го обичат, имат ли дългове, за кого са работили в миналото, кой е работил за тях и дали има хора, особено стражници, с които предпочитат да не се срещат.

„Не и този път. Гол започна да събира информация, но не разполагаме с много време, което не е проблем — за да проработи капанът, някой трябва да издаде съществуването му. — Но ако не взема никакви предпазни мерки, Ловеца може да стане подозрителен“.

Коридорът направи завой, после още един.

— Вече можеш да запалиш фенера — промърмори Сери.

Последва кратко мълчание, после се разнесе слабо изщракване и тунелът се окъпа в светлина.

— Нали знаеш, че всеки от работниците може да бъде Ловецът?

Сери погледна през рамо към приятеля си.

— Едва ли.

Гол сви рамене.

— Дори Ловецът трябва да се храни и да има място, където да спи. Сигурно работи нещо.

— Освен ако не е богат — посочи Сери, продължавайки да върви напред.

— Освен ако не е богат — съгласи се Гол.

На времето със сигурност щяха да се обзаложат, че Ловецът е богат. Само богатите се обучаваха в използването на магия. Но в днешно време Гилдията приемаше хора от всички съсловия. И ако Ловецът не може да си позволи да подкупва, той винаги може да ги изнудва или заплашва — и сигурно щеше да е много по-ефективно, ако използва магия.

„Ще ми се да можех да питам Сония дали има изчезнали магьосници или ученици. Но не искам отново да рискувам среща с нея, преди да съм намерил доказателство, че в града има отстъпник“.

А междувременно трябваше да се погрижи да намери това доказателство, без да бъде убит.

ГЛАВА 10

НОВО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Бившият посланик на Гилдията в Сачака беше казал на Денил, че Арвис не е обграден със стени. Тоест, защитни стени. В Сачака имаше много гранични огради. По-високи от човешки ръст или толкова ниски, че хората биха могли да се спънат в тях. Винаги бяха боядисани в бяло и бележеха границите на собствеността. Единственото, което им подсказваше, че приближават града, бяха високите стени, които се издигаха покрай пътя, с изключение на местата, където са се срутили и не бяха поправени.

„Видяхме много руини — отбеляза си той на ум. — Из пустошта, а след това и случайните купчини от разрушени стени в именията, които изглеждаха така, сякаш някога са били сгради. А сега и това... — каретата, подмина поредната порутена стена. През дупката в нея Денил видя обгорените и натрошени останки на сграда. — Като че ли Сачаканската война е свършила само преди няколко години и не са имали време да застроят отново“

Но ако създаването на пустошта бе намалило наполовина производството на храни в Сачака, както твърдеше ашаки Тарико, то тогава и населението ѝ би трябвало да намалее пропорционално на това. Къщите няма да бъдат построени отново, ако няма кой да живее в тях.

„Войната се е водила преди седемстотин години. Изоставените тогава къщи отдавна ги няма. Тези руини са по-скорошни. Може би населението им постепенно намалява. А може и собствениците им да са твърде бедни, за да не могат да си позволят да ги построят отново“.

Каретата наближи млада жена, която вървеше боса по улицата, единствено с робска препаска около бедрата. Тя погледна към приближаващата се кола и очите ѝ се разшириха. После отстъпи встрани, приведе гръб и заби поглед в земята.

Денил се намръщи и се наведе по-близо до прозореца, за да може да вижда напред. По пътя вървяха много други роби. Те също реагираха уплашено на приближаването на каретата. Някои се

обръщаха и побягваха в противоположната посока. Онези, които се намираха близо до страничните улички, свиваха в тях. Другите замръзваха по местата си и се притискаха към най-близката стена.

„Това ли е нормалното поведение на робите? Дали се плашат от всички карети или само от каретата на Гилдията? Ако е второто, защо се страхуват от нас? Дали причината е в някой от моите или Лоркиновите предшественици? Или просто се страхуват от киралийците заради събитията от миналото?“

Каретата сви в друга улица, после прекоси широк оживен път. Денил забеляза, че робите тук не са толкова плашливи, макар също да дават път на колата. След още няколко завоя каретата сви рязко между двете крила на голяма порта, влезе в широк двор и спря. Погледът му бе привлечен от проблясък на злато и той видя, че върху стената на къщата виси плоча с надпис: Дом на Гилдията в Арвис.

Денил се обърна към Лоркин. Младият мъж седеше изпънат и очите му блестяха от въодушевление. Той погледна Денил и му посочи вратата.

— Първо посланиците — каза Лоркин и се ухили.

Денил се приближи, отвори портата и излезе навън. Близо на земята лежеше някакъв мъж. Денил се разтревожи, притеснен, че непознатият е припаднал. Но след това си спомни.

— Аз съм Посланикът на Гилдията Денил — каза той. — Това е лорд Лоркин, моят помощник. Можеш да се изправиш.

Мъжът се надигна, без да откъсва поглед от земята.

— Добре дошли, посланик Денил и лорд Лоркин.

— Благодаря — отвърна машинално Денил, припомняйки си твърде късно, че светските им навици могат да се сторят смешни и глупави на сачаканците. — Отведи ни вътре.

Мъжът посочи най-близката врата, после се обърна и тръгна към нея. Когато я отвори и влезе в коридора, той се обърна, за да провери дали го следват. Също като в къщата на атаки Тарико, те се озоваха в голяма стая — Господарската стая. В нея отекваше жуженето на гласове. Денил с изненада установи, че вътре има поне двайсетина мъже, всичките облечени с богато украсените сака, които сачаканците смятаха за традиционно официално облекло. Щом влезе в стаята, всички се обърнаха към него и гласовете веднага утихнаха.

— Посланик Денил и лорд Лоркин — обяви робът.

Единият от мъжете пристъпи напред и се усмихна. Той имаше типичните широки рамене на сачаканец, но в косата му се забелязваха сиви кичури, а бръчиците около очите и устата му придаваха развеселено изражение. Сакото му беше тъмносино със златна бродерия, а в колана му бе запасан нож с украсена дръжка.

— Добре дошли в Арвис, Посланик Денил, лорд Лоркин! — каза той и погледна за миг към Лоркин, преди изцяло да съсредоточи вниманието си върху Денил. — Аз съм ашаки Ачати. Заедно с приятелите ми чакахме, за да ви поздравим и да ви позволим да опитате за пръв път вкуса на сачаканското гостоприемство.

„Ашаки Ачати — Денил усетил прилив на въодушевление, припомняйки си името. — Важен политически играч и приятел на краля на Сачака“.

— Благодаря ви — отвърна Денил. — Аз... — той погледна към Лоркин и се усмихна. — Ние сме поласкани и благодарим за честта.

Усмивката на ашаки Ачати се разшири.

— Нека ви представя на всички.

Стаята отново се изпълни с гласове, когато Ачати извика останалите мъже. Те се приближиха един по един или по двойки, за да се запознаят с Денил. Един пълен мъж бе представен като кралският Господар на търговията, ниският, изгърбен мъж се оказа Господарят на закона. Господарят на войната изглеждаше доста странен избор — слаб за сачаканец и твърде лекомислен за толкова сериозен пост. Приятелското отношение на Господаря на архивите изглеждаше престорено, но Денил не усети неприязън в поведението му, а само лек намек за отегчение.

— Имате ли някакви планове за развлечение, когато не сте заети с посланическите си задължения? — попита го един мъж на име ашаки Викато, след като му беше представен.

— Намирам миналото за очарователно — отвърна Денил. — Бих искал да науча повече за историята на Сачака.

— Ах! Тогава по-добре поговорете с Кирота — мъжът махна към Господаря на войната. — Той винаги говори за разни малко известни периоди от миналото или за четенето на стари книги. Онова, което е неприятно задължение за повечето сачакански момчета, за него е приятно прекарване на времето.

Денил се взря в слабия мъж, който се смееше на нещо, което му бяха казали.

— А не с Господаря на архивите?

— Не — отвърна ашаки Ачати и поклати глава. — Само ако страдате от безсъние.

Ашаки Викато се изкиска.

— Старият Ричаки се интересува повече от документирането на настоящето, отколкото от ровенето в миналото. Господарю Кирота!

Слабият мъж се обърна и се усмихна, когато Викато му се поклони. После си проправи път до тях.

— Да, ашаки Викато?

— Посланик Денил се интересува от историята. Как ще предложите да задоволи интереса си, докато е в Арвис?

Кирота повдигна вежди.

— Наистина ли? — После се замисли, смръщвайки вежди. — Не е лесно да се получи достъп до архивите или библиотеките — предупреди той. — Всичките ни библиотеки са частна собственост и ви трябва разрешение от Господаря Ричаки, за да разгледате архивите на двореца.

Ачати кимна.

— Аз съм в добри отношения с повечето собственици на библиотеки в Арвис — той погледна към Денил. — Ако желаете мога да ви запозная и да видим дали няма да ви осигурим достъп до някои от тях.

— Ще ви бъда много благодарен, ако го направите — отвърна Денил.

Ачати се усмихна.

— Няма да е трудно. Всички те ще искат да се запознаят с новия Посланик на Гилдията. Единственото, което може да ви създаде проблем, е да ги накарате да ви оставят сам, за да прочетете нещо. Има ли някоя част от историята, която да ви интересува най-много?

— Колкото по-стара, толкова по-добре. И... — Денил се поколеба, обмисляйки как да формулира изречението си. — Бих искал да попълня пропуските в знанията ми за сачаканската история, но освен това бих искал да попълня и някои празноти в киралийската.

— Имате празноти? — Кирота отново повдигна вежди. — Но не е ли така навсякъде? — той се усмихна и бръчките по слабото му лице

станаха още по-дълбоки. Денил осъзна, че мъжът е доста по-възрастен, отколкото бе предположил първоначално. — Може би и вие ще ми помогнете да запълня някои от нашите пропуски, посланик Денил.

Денил кимна.

— Ще направя каквото мога.

Докато Ачати оглеждаше стаята, може би за да провери дали не е пропуснал да представи някого, Денил осъзна, че макар да е заобиколен от черни магьосници, той се чувства напълно спокоен. Това бяха могъщи и влиятелни мъже, а той често бе контактувал с такива хора в миналото. „Може би тази роля няма да е по-трудна, отколкото беше в Елийн. Не че там ми беше лесно. И очевидно черната магия не пречи на научните интереси“. Той почувства как въодушевлението му нараства при мисълта за всички архиви, на които би могъл да се натъкне в частните библиотеки, споменати от Ачати. Изведнъж го жегна лека болка и тъга. „Щеше да е хубаво да мога да споделя откритията си с Тайенд. Но вече не съм сигурен, че ще го интересува чак толкова. И въпреки че всички тези мъже се държат приятелски, той е на сигурно място в Киралия“.

Тълпата пред Северната болница бе по-малка от обичайното. Към каретата се обръщаха бледи лица, в чиито очи пламтеше надежда, но израженията им бяха резервирани. Когато колата се обърна и мина през портата, Сония въздъхна.

Когато бяха отворени първите болници, пред вратите им се събираха орди от болни хора, както и такива, които се надяваха да зърнат легендарната магьосница от копторите, някогашна изгнаница и защитничка на Киралия. Онези, които не се плашеха от черната ѝ мантия, се струпваха около нея, просеха или просто бръщолевеха, пречейки ѝ да влезе в сградата и да си върши работата. Сърце не ѝ даваше да ги отблъсне с магия. И други лечители се бяха сблъскали със същия проблем, когато все още неприетите за лечение в болниците бедняци и техните семейства ги заобикаляха с молби за помощ.

Затова край лечебниците бяха построени оградени пътища за каретите, а входовете към тях се охраняваха от стражници. Така лечителите можеха да стигат необезпокоявани от колата до входа на болницата.

Сония изчака стражниците да ѝ извикат, че пътят е разчистен и слезе от каретата. Когато се обърна, за да им благодари, двамата стражници се поклониха. Тя чу страничната врата на болницата да се отваря.

— ... тъкмо навреме... О!

Сония се обърна и видя как лечителката Олия я гледа ужасено.

— Простете, Черна магьоснице Сония. Аз... ние...

— Аз трябва да ви се извиня — усмихна се Сония. — Закъснях. Или по-скоро лечителят Дрейвън закъснях. Майка му внезапно се разболя и аз предложих да го заместя — тя отстъпи встрани и кимна към каретата. — Вървете. Сигурно сте изморена.

— Благодаря! — Олия изтича покрай нея с пламнали бузи и се качи в каретата.

Сония се обърна и влезе в болницата. Голяма стая, пълна с лечителски запаси. Разположените по средата столове, където да си отдъхваха изморените лечители и помощници, оформяха нещо като олтар на усамотението между входа за лечители и обществената стая. В един от столовете седеше млада жена със зелена мантия, чиито устни се извиха в крива усмивка.

— Добър вечер, Черна магьоснице Сония — каза Никея.

— Лечителке Никея — отвърна Сония. Тя харесваше Никея. Младата лечителка се бе записала доброволно за работа в болницата скоро след като бе приета в Гилдията и откри удоволствието от това хем да изцелява хората, хем да им помага. Родителите ѝ бяха прислужници в един от по-незначителните Домове.

— Тази вечер като че ли ще бъде тихо.

— Повече или по-малко — Никея сви рамене. — Правилно ли чух? Замествате лечителя Дрейвън?

— Да.

Никея се изправи.

— Тогава по-добре да уведомя Адрия, че сте тук.

— Ще дойда с теб.

Двете минаха през вратата, която водеше към основната част на болницата и я заключиха зад себе си с магия. Докато вървяха по коридора, Сония чуваше звуците, които се разнасяха от стаите за лечение. Свистящо дишане ѝ подсказа, че в една от стаите има пациент с дихателни проблеми, стоновете от друга подсказваха, че вътре има

някой, който изпитва болка. Както винаги, всички помещения бяха заети — като в някои от тях, освен пациента, присъстваха и двама от членовете на семейството, които биваха допускани, за да помагат при грижите за него.

Твърде малко бяха лечителите, които проявяваха желание да работят в болниците, за да лекуват тълпите от болни хора и честно казано силите им не достигаха. Но дори всички лекари от Гилдията да дохождаха всеки ден тук и да работят — пак нямаше да е достатъчно. Сония знаеше, че в болниците ще разполага с ограничена лечителска сила, затова я приемаше като рядко и силно лекарство. Използваха я само за лекуването на хора, които нямаше да оцелеят без нея. При останалите прилагаша лекарства и хирургия.

Така се разбра, че лечителите на Гилдията не познават лекуването без магия толкова добре, колкото някога. Онези от тях, които се бяха присъединили към Сония, започнаха да разширяват и развиват областите на познание, които бяха пренебрегвани през годините. Някои лечители все още смятаха лекуването без магия за примитивно и ненужно, но лейди Винара — Повелителката на лечителите, мислеше иначе. Сега тя изпращаше при Сония всички ученици, които бяха избрали да се обучават за лечители, за да овладеят немагическото лекуване и да научат защо все още е необходимо.

Никея и Сония се озоваха в главния коридор и влязоха в приемната на болницата. Из стаята крачеше ниска, тантуреста женица с посивели кичури в косата, която със скръстени ръце и строго лице наблюдаваше как хората се настаняват по пейките край стените. Сония потисна усмивката си. „Адрия. Една от първите ни помощнички извън Гилдията“.

Когато отвориша първата болница, лечителите прекарваха по-голямата част от времето си в изучаване на болестите на влизащите, отколкото в самото им лечение. Трябваше да преценят колко е сериозна болестта или нараняването и да препратят болния към лечител с подходящия опит и познания. Скоро лечителите започнаха да се оплакват, че се занимават с организирането на хората, а не с лечението им. Опитаха се да прехвърлят задачата на учениците, но новациите бяха твърде млади и неопитни, за да се справят с измъчените пациенти и техните роднини, а по-големите искаха да научат нещо повече от

диагностицирането на болести и разпределянето на хора из подходящите стаи.

Идеята да се потърсят доброволци-помощници в Домовете беше на лейди Винара. Сония не очакваше никакъв отклик, затова се изненада, когато няколко дни по-късно на вратата ѝ застанаха три жени.

Само една от тези жени се върна в болницата на следващия ден, но след няколко седмици Адрия не само доказа, че е способна помагачка, но скоро убеди и три други жени — приятелки и роднини — да се пробват като „болнични помощници“.

Няколко седмици по-късно дойдоха още помощници. Слухът за първите жени се бе разпространил и всеобщото мнение беше, че те заслужават възхищение за благородното си пожертвование навреме и готовността си да заложат личната си безопасност за доброто на града. Изведнъж помагането в болниците се превърна в мода и те бяха залети от доброволци.

Реалността обаче скоро попари ентусиазма на повечето от тях и броят на новите доброволци се установи на едно постоянно ниво. Останалите помощници не само продължиха да идват в болниците, но се организираха да работят на смени и провеждаха срещи, на които обсъждаха нови и по-добри начини как немагьосниците да помагат на болните и лечителите.

— Адрия — извика Никея.

Жената се обърна и щом видя Сония, се поклони дълбоко.

— Черна магьоснице Сония — каза тя.

— Адрия — отвърна Сония. — Тази вечер ще замествам лечителя Дрейвън. Дай ми само няколко минути, след което изпрати първия болен.

Жената кимна. Сония се обърна към коридора, направи няколко крачки към стаята за прегледи, но се спря и погледна Никея.

— Някой да има нужда от специално внимание? — попита тя, сочейки стаите за пациенти.

Никея поклати глава.

— Нищо, с което да не можем да се справим. В стаите работят трима от нас. Всички пациенти са нахранени и половината от тях сигурно вече спят. Ще ви уведомя, ако изскочи нещо.

Сония кимна. После отиде до първата стая вляво и отвори вратата. Стаичката бе достатъчно голяма, за да побере два стола, заключен долап и легло покрай стената. Вътре беше тъмно, затова тя създаде едно светлинно кълбо и го пусна да се рее под тавана.

После седна на един от столовете, пое си дълбоко дъх и се подготви за първия си пациент. Адрия щеше да удари гонга, ако пристигне някой, който има нужда от незабавно лечение. Останалите отиваха в Стаята за прегледи, където ги преглеждаше лечител и ги разпитваше за болезките им, преди да реши дали да използва магия или да ги лекува по традиционния начин. Ако се наложеше голяма хирургическа операция, но извършването ѝ не бе спешно, пациентът се връщаше за друг ден.

На вратата се почука. Сония извлече струйка магия и я изпрати към дръжката, завъртя я и дръпна вратата навътре. Застаналият на прага мъж изглеждаше изненадан, че пред него не стои никой, макар да бе посещавал вече лазарета няколко пъти.

— Каменоделецо Берин — каза Сония. — Влез.

Той изглеждаше облекчен, че я вижда. Поклони се, затвори вратата, приближи се до стола и седна.

— Надявах се да те видя тук — каза той.

Тя кимна.

— Как се чувстваш?

Мъжът потърка ръцете си и се поколеба, преди да отговори.

— Мисля, че не се получава — рече най-накрая той.

Сония го погледна замислено. Той бе дошъл за пръв път в болницата година по-рано, като първоначално отказваше да признае какво не е наред. Тя предположи, че е нещо смущаващо и лично, но той бавно и неохотно ѝ призна, че е пристрастен към роета.

Тя знаеше, че признанието му коства големи усилия. Той беше от хората, които работеха усърдно и се гордееха с честния си труд. Но когато съпругата му почина при раждането на първото му дете, което също не оцеля, той бе връхлетян от такава мъка и вина, че се поддаде на увещанията на един търговец на роет с меден език. Когато болката бе притъпена дотолкова, че да се върне към работата си, той установи, че повече не може да се откаже от опиата.

Първоначално тя го окуражи да намали количеството, което приема, за да издържи на болката, желанието и лошото настроение,

което го връхлиташе. Той се справяше добре, но това го изтощи. А и копнежът по вцепеняващото, освобождаващо усещане след приемането на роев не изчезна. Най-накрая, няколко месеца по-късно, Сония се съжали над него и реши да провери дали магията няма да ускори процеса.

Всички лечители бяха на мнение, че пристрастяването към роев не е болест, затова използването на магия за лекуването му се смяташе за прехосване на ценни ресурси. Сония бе съгласна с това, но Берин бе добър човек, от който се бяха възползвали в момент на слабост. Затова тя тайно го подложи на лечение.

— Защо смяташ, че не се получава? — попита го тя.

Той наведе очи, изпълнени със страдание.

— Все още го искам. Не толкова силно като преди. Мислех си, че нуждата постепенно ще отmine, но не стана така. Все едно е като... капане на вода от недобре затворен кран. Но ако наоколо е тихо, много дразни.

Сония се намръщи, после му даде знак с ръка да се приближи. Той премести стола си към нея. Тя протегна ръце, притисна длани към слепоочието му и затвори очи.

Усещането беше доста странно. На пръв поглед всичко му беше наред. Нямаше и намек за някаква инфекция, с която тялото му да е започнало да се бори. В повечето случаи тялото подсказваше на лечителя какво не е наред и как да приложи магия, за да поправи вредата. Понякога проблемът беше скрит, но ако то позволи само да използва магията, за да се върне в нормалното си състояние, почти винаги се получаваше.

Усещането за страдание у Берин идваше от няколко посоки. То се криеше в сетивата му и в мозъка, но бе тъй неуловимо, че не можеше да разбере как да го поправи. Затова остави тялото му да я води и когато усещането за страдание изчезна, тя разбра, че е готова.

Болката бе изчезнала и настроението му бе приповдигнато. Но той не бе споменал нищо за скрития копнеж за роев. Може би самият той не го усещаше тъй силно. „А може би е започнал отново да го употребява“.

Тя протегна пипалата на съзнанието си и потърси усещането за нужда в тялото му. За нейна голяма изненада не откри нищо. След като се концентрира повече, тя засече естествени лечителски процеси около

мазолите на дланите му и леки мускулни болки в гърба. Но що се отнасяше до тялото му, той беше съвсем здрав.

Сония отвори очи и свали ръцете си.

— При теб всичко е наред — каза тя и се усмихна. — Не мога да уловя никакви сигнали както преди.

Лицето му потъмня и той потърси погледа ѝ.

— Но... аз не лъжа. Все още го има.

Сония се намръщи.

— Това е... странно — тя се замисли върху упорития му поглед и онова, което знаеше за него. „Той не е от хората, които лъжат. Самата мисъл какво ще кажат останалите, ако разберат, че лъже го ужасява. Всъщност очаквам следващия му въпрос да бъде...“

— Смяташ ли, че си го измислям? — попита той с нисък, уплашен глас.

Тя поклати глава.

— Не. Но това наистина ме озадачава. И ме ядосва. Как да излекувам нещо, което не мога да уловя? — Сония разпери ръце. — Единственото, което мога да ти кажа, е да изчакаш. Може би в теб е останало само ехо от онзи копнеж. Също като спомена за нечие докосване или звука от нечий глас. Ако не поддържаш този спомен, с времето тялото ти ще го забрави.

Той кимна със замислено изражение.

— Мога да го направя. В това има смисъл — мъжът се изправи и я погледна очаквателно.

Тя стана и го поведе към вратата.

— Добре. Ако нещата се влошат, пак ела.

— Благодаря — той се поклонил неловко, застана пред вратата и когато тя се отвори след едно магическо докосване, се усмихна нервно.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Сония се замисли над онова, което беше открила (или пропуснала да открие) в тялото му. Възможно ли е магията да не може да лекува пристрастеността? Ами ако роетът причинява някакви физически промени, които са постоянни и неуловими?

„В такъв случай може ли тялото на магьосник само да прогони пристрастеността му към роета? — магьосническите тела се лекуваха автоматично, което означаваше, че рядко боледуват и живеят много по-

дълго от немагьосниците. — Ако не, значи е възможно магьосник да се пристрасти към опиата“.

Но това със сигурност нямаше да стане веднага. Много магьосници и ученици бяха опитвали роета и не се бяха пристрастили. Може би само определени хора се оказваха податливи на влиянието му. Или може би при роета се проявяваше ефектът от натрупването — трябваше да го приемат няколко пъти, преди вредата да стане постоянна.

„И в двата случая последствията може да са опасни и трагични. Пристрастените към роета магьосници могат да бъдат подкупени и контролирани от доставчиците си. А те най-вероятно са престъпници или са свързани с подземния свят“.

Сония внезапно се сети за твърдението на Регин, че напоследък учениците и магьосниците от висшите съсловия все по-често общуват с престъпници. Тя смяташе, че ситуацията не е по-лоша от обичайното. Но ако беше прав? Роеът ли бе причината за това? Тя усети как я полазват тръпки.

На вратата отново се почука. Сония си пое дълбоко дъх и потисна мислите си. Основната ѝ грижа сега беше здравето на нисшите съсловия. Гилдията трябваше да се занимава с последствията от глупавите постъпки на членовете на Домовете.

„Но няма да е зле да разпитам останалите лечители — и дори болничните помощници — дали са чували за магьосници, които са се пристрастили към роета или са били привлечени към престъпния свят. Все ще има полза, ако поразпитат и те своите пациенти. Отегчените болни и семействата им обичат най-много да убиват време в клюки“.

— Държат се по-приятелски, отколкото очаквах — каза Денил.

Лоркин се съгласи с кимане.

— Бих могъл да спя цяла седмица.

— По всичко личи, че ще извадим късмет, ако имаме и ден за отдих. По-добре да спим, докато можем — Денил се обърна към младата робиня, която бързо се хвърли по лице на пода. — Отведи лорд Лоркин в стаята му.

Тя бързо скочи, погледна веднъж към Лоркин и му посочи с жест вратата.

Докато младият магьосник вървеше след нея по коридора, той почувства как настроението му леко спада. „Всеки път, когато го правят, ми се струва толкова нередно. Но дали е само защото знам, че са роби? Хората ми се покланят, защото съм магьосник и аз нямам нищо против. Каква е разликата?“

Хората, които му се кланяха, имаха избор. Правеха го, защото се считаха за добри маниери. Никой нямаше да ги нашиба с камшик или да ги екзекутира, или както там постъпваха сачаканците с непокорните си роби.

Коридорът сви вляво, следвайки странната обла форма на Господарската стая. После се раздели на две и робинята пое по дясното разклонение. „Чудя се защо ли не правят стените си прави? По-лесно ли се строят така? Или по-трудно? Обзалагам се, че така се образуват доста странни малки къшета“. Той протегна ръка и докосна гладката измазана стена. „Много интересно. Няма никакви остри ръбове.“ Робинята рязко сви и влезе през една врата. Лоркин я последва и се озова в поредната стая със странна форма.

Тя бе почти кръгла, но не съвсем. Осветяваха я малки лампи, поставени на стойки из цялата стая. Стените бяха украсени с гоблени или дърворезби, поставени в малки ниши. Навсякъде между тях имаше врати. В средата бяха подредени табуретки с големи възглавници. Пътническият му сандък лежеше на пода до една от вратите. Стаята от другата ѝ страна също бе осветена от лампи, разкривайки легло, което за голямо негово облекчение не изглеждало по-различно от обичайното киралийско.

Робинята спря до стената и остана там с наведена глава и забити в пода очи. „Там ли смята да стои или ще напусне? Може би ще си тръгне щом ѝ покажа, че съм доволен от стаята“.

— Благодаря ти — каза той. — Това е достатъчно.

Тя не каза нищо и не реагира по никакъв начин. Изражението на лицето ѝ — поне онази част, която можеше да види — не се промени.

„Какво ли ще направи, ако отида в спалнята? — Лоркин мина покрай нея и погледна леглото. — Да, определено изглежда като обикновено легло — когато се обърна, той видя, че робинята е застанала в същата поза до стената на спалнята. — Дори не я чух кога ме е последвала — сигурно можеше да ѝ каже да си върви, но когато отвори уста, за да заговори, се поколеба. — Трябва да се възползвам от

възможността и да разбере как функционират отношенията господар-роб. Дали ми е лична прислужница или има няколко слуги, които изпълняват отделните задачи?“

— И така — рече той. — Как се казваш?

— Тивара — отвърна тя. Гласът ѝ бе изненадващо дълбок и мелодичен.

— Какви са задълженията ти тук, Тивара?

Тя се поколеба, после вдигна глава и се усмихна. „Така е по-добре“ — помисли си той. Но когато се взря в очите ѝ, той установи, че не са включени в усмивката ѝ. В тях не прозираше нищо. Те бяха толкова тъмни, че Лоркин почти не можеше да различи зениците. По гърба му полазиха тръпки, които едва ли бяха породени от безпокойство, но със сигурност не бяха признак и на възбуда.

Тя се оттласна от стената и тръгна към него. Очите ѝ се спуснаха към гърдите му. Тя протегна ръце, хвана шарфа на мантията му и започна да го развързва.

— К-какво правиш? — попита той, улавяйки я за китките.

— Едно от задълженията ми — отвърна тя, като се намръщи и пусна шарфа.

Сърцето му се разтуптя. Тялото му бе избрало възбудата пред безпокойството. „Не трябва да бързам да си правя изводи — каза си той. — Не ми стига притеснението, че ми слугува някой, който не го прави по своя воля! Подозирам, че да си легна с някой, който няма друг избор, ще е също толкова отблъскващо“. Той си представи как се вижда в тези тъмни, празни очи и възбудата му се изпари.

— Ние, киралийците, предпочитаме да се събличаме сами — каза той и пусна ръцете ѝ. Тя кимна и отстъпи назад. Загадъчните ѝ очи излъчваха объркване и примирение. „По-добре от нищо“. Жената отстъпи към стената и зае предишната си поза. Лоркин подтисна въздишката си.

— Можеш да си вървиш — каза ѝ той.

Тя се поколеба за миг, веждите ѝ се стрелнаха нагоре, после бързо се обърна и се изгуби в коридора. Стъпките ѝ утихнаха.

Лоркин се приближи до леглото и седна върху него.

„Така, това беше неловко и смуцаващо“. И малко странно. Тя не бе отговорила на въпроса му. Но пък да пита робиня какви са

задълженията ѝ, докато тя стои в спалнята, си беше чист намек, че я иска в леглото си.

„Какъв съм идиот. Разбира се, че е така — Лоркин въздъхна. — Имам много да уча — помисли си мрачно той. — И тъй като единственият друг свободен човек тук е Денил, не ми остана нищо друго, освен да се уча от робите. Ако Тивара е личната ми прислужница, значи ще я виждам най-често. Ако ще разпитвам някой роб, по-добре да го направя насаме, така че никой сачаканец да не разбере колко съм невеж“.

При следващата възможност, реши Лоркин, той ще я разпита за отношенията между господар и роб.

„И се надявам да установим някакви правила. Да намалим всичките тия поклони и лягания по земята до такава степен, че да не ме притесняват, но също да не причиняват неудобство и на нея“.

Казано накратко — трябваше да се сприятелят. И това едва ли щеше да е много трудно. Никога не бе имал проблеми с жените. Всъщност романтичните отношения с тях му причиняваха много повече главоболия, отколкото си заслужаваше. Сприятеляването с една сачаканска робиня щеше да е ново предизвикателство, но определено бе по силите му.

ГЛАВА 11

ИНТЕРЕСНА ИНФОРМАЦИЯ

Застанал сам в новото убежище. Сери се заслуша в безмълвието. Когато беше така тихо, когато Гол излизаше по работа, Сери можеше да затвори очи и да остави спомените да изплуват на повърхността. Първо се разнасяха гласовете и смехът на децата му. Акки, поголемият, дразнеше Харин. После се чуваше нежният, гълчащ ги глас на Селия.

Ако имаше късмет, успяваше да ги види усмихнати и жизнени. В противен случай — пред очите му се появяваха телата им и той се проклинаше за глупостта си да ги погледне, макар да знаеше, че образите им ще го измъчват до края на живота му. „Но аз трябваше да ги видя. Да се сбогувам с тях. И ако не ги бях видял, всяка сутрин щях да се будя с усещането, че те са все още тук, живи и ме чакат“.

Рязък, звънтящ шум прекъсна мислите му, но докато се раздвижваше, той си помисли, че е за добро. Не трябваше да позволява на мъката да го откъсне от задачата му, защото така никога нямаше да получи възможност да отмъсти за тях.

Звукът представляваше сигнал, че някой приближава убежището. „Ами ако това най-накрая е Ловецът на Крадци?“ Сери се надигна от стола и бавно закрачи из стаята. Първият звън беше утихнал, но го замени нов звук. Всяко стъпало на стълбището, водещо от пивоварната надолу до убежището, беше оборудвано с механизъм, който изпращаше отекващо ехо от тропота във всички стаи отдолу. Сери броеше потропванията и усещаше как пулсът му се ускорява в ритъма им.

Той погледна към ламперията, зад която се криеше най-близкият път за бягство. „Мина повече от седмица. Не е твърде много. Ако исках да убия Крадец, щях да планирам много внимателно нещата. Щях да проуча жертвата си внимателно, колкото се може по-дълго. Щях да я оставя да се настани в новото убежище и да свикне с него, щях да дам време на пазачите да се отпуснат, да си позволят да мързелуват — той се намръщи. — Но на мен не ми се иска да прекарам седмици тук в

очакване. Ако това не е Ловеца на Крадци... може би трябва да намерим начин да го накараме да си мисли, че не разполага с много време...“

Настъпи кратко мълчание, след което се разнесе познато звънене и Сери бавно изпусна дъха си, който неусетно беше задържал. Това бе сигналът на Гол.

Сери отиде до отсрещната стена и избута встрани един от хартиените паравани, които имитираха прозорци и бяха монтирани на стените, за да уталожат потискащото усещане под земята. Зад него в плитка ниша се виждаше вентилационна решетка. Тя бе монтирана на тънка ос. Сери отвори и натисна ръчката, която се намираше зад нея. После надникна през затъмненото стъкло, за да провери дали приближаващият се човек наистина е Гол.

Когато силеутът се появи в коридора зад стъклото, Сери разпозна движенията, фигурата и лицето на приятеля си. Едрият мъж отиде до края и зачака. Сери върна решетката на мястото ѝ и отново вдигна ръчката.

Миг по-късно вратата на убежището се отвори и Гол влезе в стаята. Едрият мъж повдигна вежди.

— Имаше ли посетители, докато бях навън?

Сери сви рамене.

— Никакви. Сигурно вече не съм толкова известен като едно време.

— Винаги съм казвал, че човек е по-добре да има малко добри приятели, вместо много лоши.

— Хората като мен нямат голям избор — Сери отиде до един от шкафовете и го отвори. — Вино?

— Толкова рано?

— В противен случай ще се побъркам.

— Хубаво, налей!

Сери извади бутилка и две чаши от шкафа и ги отнесе до малката маса, поставена между луксозните кресла в средата на стаята. Гол се настани срещу него, взе бутилката и се зае да я отваря.

— Днес научих няколко добри новини — каза той.

— Така ли?

— Чух, че имаш ново убежище, което е по-безопасно от убежищата на всички останали Крадци в града.

Тапата на бутилката изхвъркна и Гол напълни чашите.

— Така ли?

— Да. Също и че не си чак толкова умен, колкото си мислиш. Човек може да се промъкне тук, ако знае как — Гол подаде едната чаша на Сери.

Поемайки я, Сери се престори на загрижен.

— Какъв ужас. Трябва да се погрижа да оправя това. Все някога — той отпи от чашата. Виното беше остро, с богат аромат. Сери знаеше, че е от най-добрите вина, но това никак не го развълнува. Така и не бе успял да развие вкус към напитката и предпочиташе халба топъл бол. Но в някои компании си заслужаваше да се покаже като разбирач на виното, а и добрата реколта винаги се оказваше печеливша инвестиция.

Той остави чашата на масата и въздъхна.

— Мисля, че знам как се е чувствала Сония навремето, затворена в убежището на Фарин. Макар че аз не се опитвам да контролирам магията си и не подпалвам мебели.

— Да, но и сега пак става въпрос за магия — Гол отпи от виното и го погледна замислено. — Снощи се замислих за този Ловец на Крадци. Според теб дали е добър в магията?

Сери сви рамене.

— Достатъчно добър е, че да отключи ключалката — той се намръщи. — Сигурно умее да я контролира, тъй като я използва от години, ако са верни слуховете. Иначе досега хиляди пъти да го е убила.

— Значи някой трябва да го е научил?

— Да.

— В такъв случай или в града има отстъпник, или го е научил някой магьосник от Гилдията — Гол примигна, досещайки се нещо. — Може Сенфел да го е направил преди да умре.

— Според мен Сенфел не би се доверил на никого до такава степен.

Очите на Гол се разшириха.

— Някога хрумвало ли ти е, че Ловеца на Крадци може да е някой гилдийски магьосник, който се опитва да се отърве от всички Крадци?

— Разбира се — Сери усети студени тръпки по гърба си. В продължение на години покойният Върховен повелител беше преследвал шпионите на сачаканските черни магьосници из града без знанието на Гилдията. На фона на това един отмъстителен магьосник, който се опитва да затрие водачите на престъпния свят, не звучеше никак невероятно.

„Добре, ще го разгадаем, когато Ловецът падне в капана ми“.

— Ще ми се да не продължава много дълго — каза Сери и въздъхна. Той се сети за по-ранните си размисли — може би ще успее да убеди Ловеца на Крадци, че не разполага с много време. „Може да пусна слух, че се каня да напусна Имардин“.

Но този слух можеше и да откаже Ловеца на Крадци. Той сигурно бе подготвен да чака дълго време, тъй като убиваше Крадци от доста години. „Аз съм от типа примамки, които трябва да проявяват търпеливост. Никой няма да тръгне да напада Крадец, ако не се подготви сериозно предварително“.

Дали няма някаква друга примамка, която да провокира Ловеца на Крадци в по-дръзки действия? Което да бъде оставено някъде незащитено, без да изглежда подозрително?

Какво би изкушило един владеещ магията отмъстител? Отговорът връхлетя Сери, предизвиквайки прилив на въодушевление.

„Магическо познание! — Сери се надигна в стола си. — Ако нашият ловец е магьосник-отстъпник, той сигурно е научил как да използва магията извън Гилдията. Дори някога да е бил в нея, той сигурно копнее за изобилието на знания, което се съхранява в нея. А ако все още е неин член, той е длъжен да разследва и премахне всяко магическо познание, което е попаднало в чужди ръце“.

— Какво има? — попита Гол и бързо се огледа. — Да не се е задействал някой от капаните?

— Не — успокои го Сери. — Но според мен това вече няма значение. Измислих един по-добър и по-бърз начин да примамим нашия обект — той започна да обяснява, наблюдавайки как изражението на Гол се променя от изненада към въодушевление и тревога. — Изглеждаш ми разочарован — отбеляза Сери.

Гол сви рамене и посочи с жест стаята.

— В такъв случай това вече няма да ни трябва. Толкова работа и пари хвърлихме по тази стая. И направихме толкова много пропуски,

така че едва ли ще можеш да я ползваш отново. Колко жалко.

Сери се огледа замислено.

— Да, май е така. Може би когато всичко свърши и хората забравят за него, ще поправим всички пропуски. Но засега не е подходящо за местоположение на новата ни примамка. Трябва ни нещо не толкова подсигурено, за да нападне по-скоро.

— В такъв случай няма да е зле да ти купя няколко книги за магия — каза Гол, оставяйки чашата си на масата.

— Няма да намериш толкова лесно. Ако ставаше така, нямаше да има смисъл да се опитваме да ги използваме като примамка.

Гол се усмихна.

— О, никога не съм казвал, че ще са истински. Ще направим малко фалшификати.

— Това ще отнеме време. Може би ни трябва само слух, че тези книги се намират някъде.

— Смяташ ли, че Ловецът на Крадци ще рискува да разкрият, че е магьосник, само заради някакъв си слух за магически книги? Само ще провери дали познава някой, който ги е виждал.

— Добре, поръчай някой фалшификат — намръщи се Сери. — Само... не им позволявай да се бавят колкото истинските преписвани на книги, защото в такъв случай ще е по-добре просто да си стоя тук и да чакам Ловеца на Крадци да дойде да ме търси.

Денил подаде чинията си на роба и устоя на импулса да потърка доволно корема си. Странният маниер, по който се поднасяше храната в Сачака, започваше да му допада. На гостите се предлагаха големи блюда с подбрана храна, от които те можеха да избират каквото им се иска и колкото им се иска. В началото той се чувстваше задължен да опитва всяко ястие, но после забеляза, че останалите не правят така — дори проявяват някаква придирчивост в избора си, което, както изглежда, изобщо не притесняваше домакина.

Той забеляза, че храната никога не се обсъжда. Което бе истинско облекчение за него, защото някои ястия бяха с толкова люти подправки или неочаквано горчиви или солени, че той не можеше да изяде онова, което си беше взел. Сачаканците като че ли не сервираха

десерти, макар че ако имаха гости през деня, те се стараеха на масата винаги да има ядки, сладки плодове или захарни изделия в купички.

Домакинът на Денил за тази вечер беше внушителен сачаканец на име ашаки Итоки. Той знаеше, че мъжът е един от най-могъщите в Сачака и братовчед на сачаканския крал. Изглежда, ашаки Ачати, мъжът, който бе посрещнал Денил, когато за пръв път пристигнаха в Дома на Гилдията, беше получил задачата да представи Денил на подходящите хора в правилния ред. Макар да не му го беше казал в лицето, беше намекнал няколко пъти.

— С какво да се забавляваме сега? — попита Итоки, поглеждайки от Денил към Ачати. — Баните ми са достатъчно големи, за да обслужват всички гости, а робите ми са майстори в изкуството на масажа.

— Посланик Денил може би ще прояви интерес към онези древни карти, които колекционирате — предложи Ачати.

Денил се изпълни с надежда. Старите карти винаги бяха привличали интереса му, а и в тях можеше да се съдържа информация, която да подпомогне проучването му.

— Не бих искал да отегчавам моя гост — рече неуверено Итоки.

— Нали си спомняте как по-рано ви споменах, че Посланик Денил е историк. Сигурен съм, че ще прояви голям интерес към тях.

Итоки погледна обнадeждено Денил. Той му кимна окуражително.

— Така е.

Мъжът се усмихна широко и потри ръце.

— О, ще останете впечатлен, убеден съм в това. Най-добрите карти, рисувани някога — той се изправи, последван от Ачати и Денил. — Ще ви отведа в библиотеката.

Тръгнаха по криволичетите бели коридори към група стаи, подобни на онези в Дома на Гилдията и другите, в които двамата с Лоркин бяха отседнали по пътя към Арвис. Интересно бе да види, че и друга сачаканска къща следва този модел. Дали всичките бяха еднакви? От колко ли време сачаканците строяха домовете си по този начин?

В централната зала имаше няколко табуретки и голяма купчина възглавници в средата, а покрай стените бяха подредени няколко скрина. През множеството врати, които извеждаха от залата, се

виждаха още няколко стаи. Итоки отиде до един от шкафовете и извади ключ от вътрешния джоб на самото си. Отключи и го отвори.

Вътре имаше няколко метални тръби. Итоки прекара с благоговение пръстите си по тях, после избра една и я извади. Отиде до възглавничките, избута няколко встрани, за да разчисти място на пода и седна с пъшкане върху една табуретка.

— Ако се настаните тук и тук — рече той, сочейки им местата, — ще можем да ги затиснем за ъглите и ще използваме някой предмет за четвъртия — Ачати премести табуретка на указаното място, а Денил се настани до другото. Двамата наблюдаваха седнали как Итоки маха капачката на тръбата и вади отвътре пожълтяла хартия, навита на руло.

— Това, разбира се, не е оригиналът — каза мъжът. — Копие е, но въпреки това е над четиристотин годишно и е доста крехко — той положи рулото на пода и започна да го развива. Денил автоматично хвана най-близкия до него ъгъл и му попречи да се навие отново. Ачати направи същото. Итоки погледна една от табуретките, която се понесе във въздуха и се спусна над четвъртия ъгъл, затискайки го с едно от крачетата си.

Пред очите им се разкри вихрушка от линии. Над тях се виеха сини реки, а покрай няколко се виждаха пътища, които следваха всеки завой. Картата бе покрита с мънички рисунки на къщи, полета и ниските, разделящи именията, стени. „Контурни линии на четиристотингодишна карта? Гилдията е започнала да използва контурни линии едва преди двеста години. Но... това е копие“.

— Колко стара е оригиналната карта? — попита той.

— Над седемстотин години — отвърна Итоки с нотка на гордост. — Предавани са в семейството ми още от Сачаканската война.

— Имате ли оригиналите?

— Да — Итоки се ухили. — Но те са на парчета и са твърде крехки.

Денил отново погледна към картата.

— Каква е тази карта?

— На район в западна Сачака, близо до планините. Нека ви покажа останалите. — Итоки се надигна отново и взе други две тръби от скрина. Следващата карта, която разгъна, бе на някакво крайбрежие, с нарисувани малки лодки във водата и предупредителни надписи край скали и рифове. Последва я друга провинциална карта.

— Това е... беше... югът — каза им Итоки.

„Където сега лежи пустошта — помисли си Денил. — Той не го обяви. Не е необходимо“. Полетата и именията намекваха за плодородна, зелена земя там, където сега властваха пясъкът и прахът. Тримата оглеждаха известно време картите, докато, по знак на Ачати, Итоки не започна да ги навива внимателно и да ги прибира в тръбите им.

— В кои области на историята са интересите ви? — попита той Денил.

Магьосникът сви рамене.

— В почти всички. Макар че за мен колкото е по-старо, толкова по-добре и естествено, всяка връзка с магията ме интересува.

— Разбира се. Това включва ли и историята на Гилдията, или тя вече е описана?

— И да, и не. В нея съществуват някои пропуски, които се опитвам да запълня.

— Съмнява ме, че бих могъл да ви помогна в това, макар да разполагам с някои архиви от времето, когато Киралия е управлявала Сачака — Итоки стана и отиде до скрина, за да прибере тръбите с картите, заключи го, после им махна с ръка и тръгна към една от страничните стаи. Денил и Ачати го последваха. Високите, тежки скринове покрай стените стояха като стражи на пост, безмълвни и неподвижни. Итоки се приближи до един от тях и отвори вратите. „Които не са заключени — отбеляза Денил. — Онова, което се държи тук, очевидно не е ценно“.

Разнесе се позната миризма на стара хартия и подвързии. Вътре имаше няколко книги с липсващи или скъсани страници, оръфани рула хартия и кожени папки, пълни с хартия. Итоки ги прегледа внимателно, след което измъкна сноп листи и една книга.

— Това са писма и архиви на гилдийски магьосник, който е живял в Сачака през годините на окупацията. Спасих ги от едно старо имение до пустошта, което бе конфискувано от краля, след като не се появи законен наследник.

Той подаде книгата на Денил. Магьосникът я отвори и внимателно прелисти първите няколко крехки архаични страници. Както в повечето стари архиви на киралийските магьосници, тук също

имаше счетоводни списъци и глави от дневници. Усещайки погледите на двамата мъже, той започна да преглежда съдържанието им.

„... предложи да купи къщата ни. Аз, естествено, отказах. Сградата принадлежи на семейството ми повече от два века. Въпреки че сумата беше изкушаваща. Обясних, че ако не притежаваме Дом в Имардин, ще изгубим правото да се обръщат към нас с лорд и лейди. Той каза, че тук, в Сачака, притежанието на земя е също толкова важно за властта и влиянието“.

Денил се намръщи. „Това е било написано след войната, но тук става въпрос за сграда, която е поне двестагодишна и е все още здрава. Това е доказателство, че Имардин не е бил сринат по време на войната, както твърдят историческите книги“. Сърцето му подскочи. Той погледна към двамата сачаканци. Очевидно нямаше да може да прочете цялата книга и да си води бележки, докато те го чакат.

— Имате ли нещо против да препиша този откъс? — попита той.
Итоки поклати глава.

— Изобщо. Намерихте ли нещо интересно?

— Да — Денил извади бележника си и увитото парче пресован въглен, които винаги носеше в мантията си. — То потвърждава нещо, което отдавна подозирам.

— Кое е? — попита Ачати.

Денил помълча, докато запише откъса, след което вдигна поглед.

— Че Имардин не е бил унищожен по време на Сачаканската война.

Итоки повдигна вежди.

— Никога не съм чувал нещо такова. Според нашите историци последната битка се е провела пред портите и нашите армии са били победени.

Денил се поколеба.

— Армии? Имало е повече от една?

— Да. Тръгнали са заедно към последния сблъсък. Трябва да попитате Господаря Кирота за пълната история, но аз мога да ви покажа няколко карти, нарисувани след войната, които показват трите

пътя на армиите. Ала те не са чак толкова стари, нито са свързани с магията.

— Не, но въпреки това ми се струват интересни.

Когато мъжът взе книгата от Денил и я върна заедно със снопчето листи в скрина, магьосникът усети човъркащото го разочарование. Само за няколко минути в библиотеката на този човек той бе успял да открие потвърждение за нещо, което го измъчваше от години. Какво ли още би могъл да научи?

Но вече беше станало късно и той не можеше да се натрапва на домакина си. А и ашаки Ачати сигурно искаше да се прибере у дома. „Може би ще се върна някой друг път. Но няма да е скоро, защото първо трябва да посетя всички други влиятелни сачаканци, които искат да се запознаят с новия Посланик на Гилдията в Сачака, а не трябва да показвам предпочитания на един от тях пред останалите. Проклета да е тукашната политика!“

Щеше да направи всичко възможно, за да си уреди второ посещение. Междувременно щеше да се възползва от всички възможности, които се изпречеха на пътя му. Когато ашаки Итоки тръгна да излиза от стаята, за да им покаже военните карти, Денил преглътна нетърпеливо и го последва.

Лечителката Никея срещна Сония на входа на болницата.

— Поръчах стая за нас, Черна магьоснице Сония — каза тя, усмихна се и поведе Сония. — Малка е, но ще побере всички ни.

— Всички?

Никея погледна през рамо.

— Да. Неколцина от лечителите, с които с разговарях имат доста интересни истории, които решихме, че трябва да чуете първа.

Сония се усмихна накриво зад гърба на младата жена. „През повечето време чувствам облекчение, когато се намирам край хора, които не се страхуват от мен, но това си има и своите недостатъци. Ще ми се Никея да ме беше попитала първо. Не искам твърде много хора да знаят, че съм задавала въпроси за контактите на богати магьосници с престъпници“.

Стаята, в която я въведе младата лечителка, представляваше тесен склад, в който имаше притеснително малко запаси. Край стените

бяха наредени няколко стола. Никея не влезе, а изчака докато в коридора не се появи някакъв друг лечител и го извика.

— Лечителю Геджен, ще съберете ли останалите?

Той кимна и бързо се отдалечи. След няколко минути се върна с други жени. Сония отбеляза, че две от тях са помощнички. Всички влязоха в стаята и седнаха, след което Никея покани Сония и затвори вратата зад гърба ѝ.

Едно светлинно кълбо изпълни стаичката с ярка светлина. Всички, с изключение на Никея, гледаха Сония, изпълнени с очакване.

— Добре — каза Никея. — Кой иска да бъде пръв?

След кратко колебание една от помощничките се прокашля. Името ѝ беше Ирала, мълчалива жена на средна възраст. Способна, макар и понякога да се държеше твърде студено с пациентите.

— Аз ще говоря — предложи тя и погледна към Сония. — Време е Гилдията да престане да се прави, че този проблем не съществува.

— Какъв проблем точно? — попита Сония.

— Роеът. И онези, които го продават. Той е навсякъде. В Домовете говорят, че се разпростира от копторите като чума, но там пък казват, че е разпространяван от Домовете за контрол над бедните и намаляване на броя им. Всъщност никой не знае откъде идва. Чувала съм слухове и истории, в които се казва, че онези, които го продават, са богати и могъщи като Домовете, но корените им са пуснати в подземния свят.

— И аз съм чувал много пъти, че Крадците го използват, за да превземат града — додаде Геджен. — Един човек ми каза, че е бил внесен от чуждоземци, за да ни отслаби, преди те да нахлуят в Киралия. Подозират Елийн — останалите се засмяха. Очевидно никой от тях не го вярваше.

— Някой от вас чувал ли е за пристрастени към роета магьосници и ученици? Които не могат да спрат да го приемат?

Другата помощничка и една от лечителките кимнаха.

— Един... мой роднина — каза тя и помръдна извинително с рамене. — Той ме накара да се закълна, че няма да кажа на никого, затова няма да спомена името му. Спомена, че колкото и да се е опитва да го спре, нуждата никога не си отивала. Аз му казах, че трябва просто да спре да го приема достатъчно дълго време, за да може тялото му да се излекува както трябва, но той не го прави.

Сония затаи дъх.

— Знаеш ли от кого си купува роет?

— Не, той не ми каза от страх, че ще се опитам да спра по някакъв начин доставките му — жената се намръщи. — И каза, че доставчикът му е приятел. Ако трябвало да търси друг продавач, той сигурно щял да му иска повече пари.

Сония кимна и погледна към останалите.

— Някой от вас чувал ли е за ученици или магьосници, които имат връзки с престъпници, независимо дали става въпрос за продавачи на роет или не? Нямам предвид посещаването на домовете за удоволствия. Говоря за търговия с тях, обмяна на магия срещу пари или услуги?

— Аз съм чувала — обади се другата лечителка. Тя беше на около трийсет години и съпругът ѝ немагьосник се грижеше за семейството им, докато тя работеше в болницата — практически споразумение, което като че ли само лечителите смятаха, че е в реда на нещата. — Години назад, преди да се омъжа за Торкин, един приятел, когото познавах от университета, спря да се среща с нас — имам предвид групичката ми приятели от училище. Предпочиташе компанията на немагьосниците от града, с които се срещаше в една от онези къщи за удоволствия. Той ни каза, че не го интересуват нещата, които се предлагат там, а само уговорките, които има със собствениците. Ставало въпрос за някакъв внос на стоки. Никога не ни каза какви. Сега дори не живее в Гилдията. Премести се в една от градските къщи и прекарва цялото си време с новите си приятели.

— Смятате ли, че това е някаква незаконна търговия?

Тя кимна.

— Но нямам никакви доказателства.

— Той пристрастен ли е към роета?

Лечителката поклати глава.

— Твърде е умен за това.

Сония се намръщи. Новините бяха лоши и щяха да представляват интерес за Регин, но това не доказваше, че роетът се използва за примамване на магьосниците към престъпни действия.

— Така, отдавна не е тайна, че някои от учениците, които идват от Домовете, си имат взимане-даване с Крадците — каза другата жена. Името ѝ бе Силия и тя бе силна и умела лечителка.

— Но това слухове ли са или има и доказателства? — попита Сония.

— Никога няма доказателства — Силия сви рамене. — Но младите ученици винаги се хвалят с това. Често го правят, за да се измъкнат от проблеми с другите, но ако започнете да задавате повече въпроси, най-вече изпъкват слуховете.

Останалите закимаха с глави.

— В тези слухове има много истина — съгласи се Геджен. — Просто е трудно да се разграничи истината от измислицата.

— Значи... Смятате ли, че законът, който забранява контактите на ученици и магьосници с престъпници, оказва някакво влияние върху учениците от висшите съсловия?

— И да, и не — отвърна Геджен. — Несъмнено пречи на някои да поемат рискове, но глупците или онези, чиито семейства вече са замесени в престъпленията, не могат да бъдат разубедени — останалите закимаха утвърдително, а някои дори се заусмихваха многозначително.

— А ако законът бъде отменен, дали изкушените ще се увеличат? Петимата се спогледаха.

— Вероятно — отвърна Силия и сви рамене. — Тъй като Крадците са замесени във всичко и са достатъчно богати и могъщи, за да предложат изкусително заплащане.

— Като например заплащане в роет — додаде Прала.

— Според мен добър е всеки закон, който намалява броя ученици и магьосници, занимаващи се с комар, пиене и роет — каза Геджен. Останалите захъмкаха одобрително.

— Но в този си вид законът е нечестен и неефективен — додаде Силия. — Не трябва да бъде отхвърлян, а променен.

Докато петима започнаха да обсъждат как да стане това, като някои от тях спореха доста разгорещено, Сония внезапно осъзна нещо. „Всички те са си мислили за това. И са го обсъждали. Дали и другите магьосници са го обмисляли толкова задълбочено? Всички ли са го дискутирали? — сърцето ѝ прескочи един удар. — Мога ли да разбера по тях как би преминало гласуването, ако бъде предложено на цялата Гилдия?“

Тя се заслуша внимателно в обсъжданията и докато магьосниците говореха, започна да обмисля следващите въпроси,

които възнамеряваше да им зададе. Тази сбирка щеше да се окаже много по-полезна, отколкото Сония бе предполагала или планирала.

ГЛАВА 12

ОТКРИТИЯ

Лоркин вървеше след роба по коридора на дома на ашаки Итоки. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна. Въпреки всичко, което му беше казал приятелят му Пърлър, той все още не бе съвсем сигурен как да се държи с един ашаки. Магията и собствеността на земя им даваше най-високия статус в сачаканското общество след краля. Магьосник, който не притежаваше земя, но бе наследник на ашаки, се намираще на едно стъпало надолу в социалната стълбица. После идваше магьосникът, който не бе ничий наследник, следван от свободния немагьосник, като доходите, търговските сделки и браковете и на двамата зависеха от ашаките.

Ако сачаканците с нисък статус получат важен пост — както в случая на Кирота, който заемаше поста Господар на войната — те можеха да се движат сред мъжете с повече власт и сила. Денил не притежаваше земя, но ролята му на посланик го издигаше до статус, който позволяваше на ашаките да общуват с него. Лоркин, от друга страна, беше просто обикновен помощник, който не можеше да се сравнява дори с техните обезнаследени сачакански магьосници, защото не владееше черната магия. Пърлър го беше предупредил, че някои сачаканци принизяват ролята на помощника до тази на слуга и щяха да се отнасят към него с по-малко уважение и от свободните немагьосници.

„Ашаки Итоки е един от най-могъщите мъже в Сачака. Нямам представа как трябва да се държа с него. И на всичкото отгоре все още не мога да свикна с мисълта, че тези мъже са черни магьосници, които притежават неизмерима сила и сигурно могат да ме изпепелят, ако случайно ги обидя“.

Робът стигна края на коридора, направи няколко крачки напред в стаята и се хвърли по очи на пода. Стомахът на Лоркин се сви на топка и по гърба му полазиха стъпки. „Никога няма да свикна с това. А най-лошото е като го правят пред мен“.

Той надигна глава и видя едрият мъж, чиито натруфени, пищно украсени дрехи прилепваха плътно към широката му талия. Когато робът му съобщи името на Лоркин, мъжът леко се усмихна.

— Добре дошли, лорд Лоркин. Чакат ви доста дела, затова няма да ви задържам дълго. Робинята ми ще ви отведе в библиотеката и ще направи всичко възможно да задоволи всичките ви нужди.

Лоркин леко наклони глава.

— Благодаря ви, ашаки Итоки.

— Укка, отведи лорд Лоркин в библиотеката — нареди сачаканецът. Мъжът скочи на крака, кимна на Лоркин с наведени очи и тръгна към вратата. Лоркин отново се поклони на Итоки и излезе след роба от стаята.

Освободен от присъствието на ашаки, Лоркин усети как го изпълва облекчение. Нямаше да се отпусне напълно, докато не напуснеше къщата на мъжа. Може би дори докато не се върнеше в Дома на Гилдията. „Но аз не съм пристигнал в Сачака, за да се чувствам удобно или в безопасност. Дошъл съм да помогна на Денил в проучването му“.

Робът зави към група стаи, подобни на онези, които Лоркин ползваше в Дома на Гилдията и влезе в едно от страничните помещения. Спря пред един скрин.

— Господарят ми каза, че архивите, които искате да видите, са тук — каза той и посочи с пръст скрина. След това се оттегли до стената край вратата и застана с гръб към нея, точно както постъпваха робите в Дома на Гилдията, когато нямаха задачи или ги освободяха от задълженията им.

„Готов да ми служи, ако е нужно. И сигурно за да ме наблюдава и да е сигурен, че няма да прегледам нещо, което не ми е позволено. Нито пък да открадна нещо“.

Лоркин отвори двукрилата врата и огледа купчините документи, поставени в кожени папки, книгите и навитите на рула пергаменти. Намери книгата, която му беше описал Денил, взе я и извади бележника от мантията си. Огледа се и осъзна, че няма стол, на който да седне и маса, върху която да работи. Той се обърна към роба.

— Има ли стол, където да седна?

Робът се поколеба и кимна. „Проклятие, пак го направих. Не бива да забравям, че трябва да оформям молбите си като заповеди, а не

като въпроси“.

— Донеси ми го — каза той, преглъщайки думата „моля“, която обикновено добавяше, но както свободните сачаканци, така и робите като че ли я намираха за странна и смешна.

Мъжът отиде в голямата стая и донесе една от обикновените табуретки, които предпочитаха сачаканците. „Странно, че хората, в чиито ръце са съсредоточени властта и богатството на тази страна, предпочитат толкова прости мебели. Очаквах да се разполагат в столове, които са големи и богато украсени като самите тях“.

В главната стая не се виждаше нищо, което да прилича на маса, затова Лоркин извади една от по-големите книги в шкафа. После седна, разположи я на коленете си и постави тефтерчето си върху нея. След това започна да чете.

След първите няколко страници от книгата с архиви започнаха да го мъчат съмнения. Очевидно нямаше да успее да препише цялото съдържание. Денил не му беше посочил точно определен пасаж, а му каза да запише всичко, което му се струваше важно. Чувстваше се поласкан, че магьосникът му е доверил тази работа — или просто не е имало на кого друго да я остави? Но това не улесняваше задачата му.

На всичкото отгоре книгата не се оказа особено богат източник на информация, както се беше надявал Лоркин. Част от нея представляваше счетоводни записи, а останалото бе дневник — така обикновено изглеждаха повечето архиви на притежаващите земя магьосници от онези години. Той не можеше да си позволи да не прочете всичко, нито да се разсейва, защото можеше да пропусне нещо. Но списъците с домакински покупки и описанията на търговските споразумения въобще не можеха да се нарекат увлекателно четиво.

Той отбелязваше всяко споменаване на магията и имената на посетителите в дома на магьосника. Когато завърши, остави книгата настрани и започна да чете купчината писма. Те бяха стари, но в добро състояние, написани на малки квадратни листи хартия, които не бяха прегъвани, така че нямаше как да се разпаднат на парчета. Магьосникът ги беше получавал от приятел в Имардин. Лоркин не можеше да каже, дали този приятел е магьосник или не, тъй като знаеше, че по онова време титлата „лорд“ се бе използвала само от земевладелците и техните наследници. В повечето писма приятелят

настояваше за слагане на край на робството в Сачака, което той и останалите в Имардин очакваха с нетърпение.

„Съдейки по всичко, този въпрос е трябвало да бъде разрешен спешно — помисли си Лоркин. — Но пък не много отдавна самите киралийци са били роби“.

След като завърши писмата, той прегледа пергаментите, които се оказаха счетоводни сметки. В папките имаше още писма, този път от сестрата на магьосника. Тя като че ли се интересуваше повече от това как се изхранват освободените роби и Лоркин установи, че му допадат съчувствените ѝ, но практични предложения.

„Ще ми се да можех да прочета отговорите му. Иска ми се да разбера как е отвърнал на въпросите ѝ за плановете на Гилдията за Сачака. Може би това ще ни подсказе защо Киралия се е отказала от контрола над страната, която е завладяла“.

Робът се появи с храна и питие. Лоркин се нахрани бързо и отново се потопи в проучването. Когато най-накрая прочете всичко в шкафа, той осъзна, че са минали няколко часа. Погледна към бележника си и усети смътно разочарование. „Не съм убеден, че съм намерил кой знае колко полезна информация, но може би Денил ще открие нещо, което ми е убегнало“.

Когато се протегна да затвори вратите на шкафа, той осъзна, че все още държи книгата, която бе използвал за подпорка на бележника. Когато я отвори, той установи, че това е поредният архив. Той като че ли продължаваше оттам, откъдето свършваше предишният, но само една трета от страниците му бяха изписани. Лоркин се зачете в последното вписване. Кожата му веднага настръхна. Текстът бе кратък и написан набързо.

„Ужасни новини. Хранилищния камък го няма. Лорд Нарвелан също е изчезнал и много от нас предполагат, че той е крадецът. Глупакът знае колко е важен за контрола ни върху сачаканците. Трябва веднага да се присъединят към издирването му“.

Следващите празни страници породиха безброй въпроси и догадки. Защо магьосникът не бе подновил архива? Дали е загинал?

Дали не се е сблъскал с този лорд Нарвелан и е изчезнал?

И какъв е този „хранилищен камък“, който е толкова важен за контрола на Гилдията над Сачака? Дали са го намерили? Ако не са, това ли е причината Киралия да върне Сачака на народа ѝ?

И ако никога не е бил открит, какво ли се е случило с него?

Дали не съществува някакъв магически предмет, който да е толкова могъщ, че да държи в подчинение една страна — страховитата империя на черните магьосници? Лоркин бързо седна на табуретката и започна да преписва текста.

„Прав съм. Наистина има някаква древна магия, която може да ни помогне да защитим Киралия. Тя е изгубена от седемстотин години и аз ще я открия“.

Гол се беше справил добре. Магазинът бе от типа, в който се купуваха и продаваха вещите на длъжници и попаднали в безизходица хора. Освен това се намираше в такава част на града, където Сери едва ли щеше да бъде разпознат. На стената в единия му край бяха облегли хартиени паравани с всякакви размери и форми. Палта и наметала висяха по закачалките, а на земята под тях бяха подредени чифтове обувки. Рафтовете зад гърба на стола на собственика бяха претъпкани с грънци, стъклени съдини, метални и каменни домакински съдове и предмети. И една тежка декоративна желязна решетка предпазваше таблите с бижута — макар повечето от тях да изглеждаха груби или фалшиви.

Други няколко рафта съдържаха книги с всякакви размери. Някои подвързани с хартия и отвсякъде стърчаха конци. Други имаха кожени подвързии и изглеждаха износени и окъсани, но сред тях се забелязваха и няколко чисто нови.

— Значи книги за магията, а? — каза собственикът на заложната къща и се засмя. — От време на време ми попадат и такива. О, тук няма да ги намериш, млади човече.

Сери се обърна и видя, че мъжът го гледа. Усмивката на собственика угасна за миг, щом той осъзна грешката си.

— Гилдията ги взима? — попита Сери.

Мъжът поклати глава.

— Не. Стражата минава от време на време на проверка, но аз не съм чак толкова глупав, че да ги изложя тук. А и те много бързо

заминават. Идват и си отиват. Редовните ми клиенти знаят, че трябва да действат бързо, след като ги уведомя, че нещо се е появило, ако искат да се сдобият с него.

— Ако нямате нищо против да ви питам, как се сдобивате с тях?

Мъжът сви рамене.

— Повечето идват от учениците. Онези, които са оттук. Незнайно защо те не могат да изпрацат пари на семействата си, затова крадат книги и ми ги продават, а аз предавам парите на техните хора.

— Срецу такса — завърши Сери.

Мъжът поклати глава.

— О, печеля достатъчно от продажбите им. Аз се грижа добре за моите ученици, защото има много други, при които могат да отидат, ако не са доволни — той се намръщи. — Разбира се, някои от тях се опитват да ме накарат да предам парите на продавачи на рое. Но при мен такива не минават. Гадни хора са това! Не искам да имам нищо общо с тях.

— Нито пък аз — отвърна Сери. — Как разбираш дали една книга е истинска или фалшива?

Мъжът се изпъна.

— От опит. И известно време работех в Гилдията като млад.

— Наистина ли? Работил си за Гилдията? — Сери се наведе към мъжа. — Защо те изритаха?

Мъжът скръсти ръце.

— Да съм казвал, че са ме изритали?

Сери го погледна твърдо.

— Значи просто така си зарязал работата?

Продавачът се поколеба и сви рамене.

— Не ми хареса непрекъснато да ми нареждат какво да правя. Както обичаше да казва покойната ми съпруга, това не е за всекиго. „Закупчика Макин“ ми подхожда най-добре. По-добре да съм Макин, който сам си изкарва парите, отколкото Макин, който слугува на някого — изкиска се той.

— Така си е — отвърна Сери. — И аз не бих го изтърпял. И така... кога смяташ, че ще получиш нови книжки? И какво бих могъл да си взема?

Очите на Макин проблеснаха от удоволствие.

— Ще дойдат, когато дойдат. Понякога се чака дни, понякога седмици. Ще се опитам да накарам учениците ми да откраднат каквото търсиш, но не винаги е възможно — или пък отнема повечко време. Цената зависи от трудността, а и трябва да те предупредя, че понякога един от моите... хм... по-влиятелни клиенти проявява интерес и изкупува всичко, независимо кой го е поръчал — мъжът потри ръце. — Та ти какво търсиш точно?

— Нещо... необичайно. Рядко. По определен предмет. Не ме интересуват какъв, стига да не е книга за начинаещи.

Мъжът кимна.

— Ще видя какво мога да направя. Обади ми се след няколко дни и ще ти кажа какво имат или могат да намерят моите момчета — той му се усмихна. — Винаги е хубаво да имаш нови клиенти.

Сери кимна.

— Винаги — той леко наведе главата си настрана. — Предполагам, че няма да ми кажеш кои са другите ти клиенти. Просто да знам срещу кого се изправям.

Мъжът поклати глава.

— Ако го правех, нямаше да остана дълго време на тая работа.

— Да, сигурно е така — Сери се обърна към вратата, но после се обърна със замислено изражение. — Ще ми се да те питам, просто от любопитство, колко трябва да ти предложи човек, за да рискуваш?

— Толкова ми се иска да живея, че дори не смея да помисля за това.

Сери повдигна вежди.

— Значи имаш много влиятелни клиенти.

Мъжът се усмихна.

— С нетърпение очаквам сделките ни.

Сери му обърна гръб, сдържайки смеха си. Гол забърза напред, за да му отвори вратата и двамата излязоха на улицата.

Беше почти залез слънце и хората по улицата вървяха бързо и целеустремено, като очевидно бързаха да стигнат до крайната си цел по светло. След като се отдалечиха на няколко крачки от магазина, Сери прекоси пътя и се скри в сенките на отсрещната сграда. Там се спря и погледна назад.

— Какво си мислиш? — попита Гол. — На лицето ти пак се е изписало онова изражение.

— Мисля си, че Макин и магазинът му може би са идеалното място за нашия капан.

— Значи трябва да уредим в ръцете му да попадне нещо специално и да видим кой ще го вземе или ще изчакаме да се появи нещо истинско?

— Съмнява ме, че ако му попаднат истински книги, ще каже първо на нас. Операцията трябва да е изцяло под наш контрол, а ако ние уредим доставката на фалшификатите, ще имаме време да подготвим плана. Макар че... трябва да дадем повод на мишената ни да използва магия. Чудя се... той каза, че не ги излага в магазина. Сигурно са в някой сейф?

— Ще разбере. Много по-лесно ще ни бъде, ако сме сигурни, че Макин няма да продаде книгите на някой друг. Да се надяваме, че това ще принуди Ловеца да проникне в дома му, за да ги вземе.

— И да използва магия — Сери кимна. — Трябва ни безопасно място, откъдето да го наблюдаваме. И да сме сигурни, че ще успеем да се измъкнем, ако нещо се обърка или Макин разбере какво става.

Гол кимна.

— Ще се погрижа.

Вече беше късно, когато Денил най-после влезе в стаята си в Дома на Гилдията. Беше прекарал вечерта на гости на възрастен ашаки, който бе настоял да му разкаже за търговските постижения на всичките си предшественици и възторжено описваше успеха им в съсипването на конкуренцията.

Погледна към съседната стая, която той и предишните посланици бяха използвали като кабинет, видя нещо ново на бюрото си и напрегна поглед, за да го види по-добре. Там лежеше бележник. Денил влезе в стаята и го взе. Когато го разгърна, разпозна почерка на Лоркин и цялата умора, която се беше натрупала през последните няколко часа, излетя за миг.

Предишният посланик бе закупил или поръчал да направят за кабинета обикновен стол с облегалка. Денил седна с въздишка на облекчение и започна да чете. Първият пасаж, който бе преписал Лоркин, бе от книгата, която Денил бе прелистил. Забеляза, че нямаше много записки и го жила безпокойство, когато осъзна, че младият

мъж не бе преписал текста за къщата в Имардин. Денил не я беше споменал, любопитен дали Лоркин ще я забележи.

„Но това не е ясна следа. Лоркин несъмнено ще забележи различни неща. Макар да не обърне внимание на всичко, което съм усетил аз, той може да открие неща, които ще пропусна“.

Изпращането на Лоркин вместо Денил бе идеалното решение на проблема за повторното посещение в домовете на влиятелните сачаканци. Нищо не можеше да се сравни с това да извършва сам проучването си, но изпращайки Лоркин, той щеше да се сдобие с някакви материали за проучване и оценка, докато не се окаже с достатъчно свободно време, за да продължи сам проучването.

Докато прочиташе, той почувства как вълнението му постепенно се топи. Тук нямаше много полезна информация. Внезапно почеркът на Лоркин стана по-смел и заострен, една от думите бе подчертана на всички места. Денил прочете и препрочете преписания текст и предположенията на Лоркин и настроението му отново се приповдигна.

„Лоркин е прав. Този «хранилищен камък» очевидно е важен.

Макар да смята, че става въпрос за магически предмет, напълно е възможно това да е нещо с политическа стойност — предмет, който показва, че притежателят му е важен, нещо като кралската лента или съкровището на някой религиозен лидер“.

Името Нарвелан му беше познато, но не можеше да си спомни откъде. Денил потърка челото си и усети, че главата го понаболява и е жаден. Ястията бяха изключително солени, а единственото предложено питие беше вино. Той погледна през вратата към съседната стая и видя, че до стената стои един роб.

— Донеси ми малко вода — извика той.

Младият мъж бързо се отдалечи. Денил се върна към записките на Лоркин и започна да ги препрочита, опитвайки се да си спомни къде е чувал името Нарвелан. Когато чу стъпките на връщащия се роб, той вдигна глава. Вместо предишния млад мъж, пред него стоеше момче, което държеше кана и чаша.

Денил се поколеба, после ги взе, чудейки се защо е обслужван от друг роб. Момчето наведе глава, избягвайки погледа му. За пръв път Денил се зачуди кой разпределя задачите на робите. Сигурно надзирателят, който се беше представил още първия ден. Лорд Марон

му беше обяснил, че всъщност робите принадлежат на краля, но са дадени „назаем“ на Дома на Гилдията. Така, докато бяха в Сачака, посланикът и помощникът му не нарушаваха закона на Киралия, който забраняваше поробването на други хора — закон, чиято задача бе да попречи на киралийците да харесат този статут и да се опитат да го наложат в страната си.

Момчето прехапа устни и пристъпи към Денил.

— Господарят иска ли компания в леглото? — попита то.

Денил усети как вътрешностите му се смръзват и го заля вълна от ужас.

— Не — отвърна той бързо и твърдо, и след това добави. — Можеш да си вървиш.

Момчето си тръгна, а походката му не показваше нито облекчение, нито разочарование. Денил потрепери. „Тъкмо свикнах с присъствието на робите навсякъде...“ Но може би не трябваше да свиква много. Може би бе по-добре да не забравя варварската същност на сачаканците.

Но защо момче? Никоя от робините не се бе държала толкова прямо. Едва ли шпионите на сачаканския крал щяха да ровят из миналото му и да изкарат на бял свят не чак толкова тайните му предпочитания към мъжете. „Но това не означава, че ще вкарам в леглото си дете. Или роб, който няма право на избор“. Последната мисъл го отблъсна, но първата направо го отврати. „Дали Лоркин е получил подобно предложение?“ Въпросът го разтревожи, но той си спомни какво се изписваше на лицето на Лоркин всеки път, когато някой роб се проснеше на пода пред него. „И да е получил, според мен няма да го приеме. И все пак трябва да го наблюдавам“.

Но не и тази вечер. Вече беше късно и Лоркин сигурно отдавна беше заспал. Денил също трябваше да си легне. На следващата вечер трябваше да посети поредния ашаки, същото го очакваше и последващата вечер, а списъкът с търговски и дипломатически въпроси, които трябваше да разрешава през деня, също започна да нараства.

И въпреки това когато най-после си легна, той сънува как се кара с Тайенд, който по някакъв начин се бе превърнал в сачакански ашаки — заради някакви поразително красиви роби, които бяха негова собственост. „Прави като местните — каза му Тайенд. — Ние очакваме същото от тях, когато дойдат в Киралия. И не забравяй, че аз не съм

първият гилдийски магьосник, който притежава роби“. Спомни си го на сутринта.

ГЛАВА 13

КАПАНЪТ

Когато каретата ѝ спря пред дома на Регин, Сония почувства как я изпълва неохота. Тя остана на мястото си, връхлетяна от спомените за изтощението и безпомощността, които бе чувствала, докато ученикът и приятелите му я измъчваха в тъмните коридори на Университета.

След това си спомни как същият този ученик отстъпваше пред сачаканския магьосник-ичани, след като бе предложил доброволно да играе ролята на примамка в капана, който лесно можеше да се провали. Спомни си и думите му: „... ако оцелея, ще се опитам да ти се реванширам“.

Беше ли опитал? Тя поклати глава.

След войната много от могъщите Домове в Имардин бързаха да заместят членовете на семействата, които бяха загинали в битката, защото колкото повече магьосници имаше един Дом, толкова по-голям бе престижът му. Регин се ожени скоро след като завърши Университета и според слуховете, които се носеха из Гилдията, той не харесваше особено съпругата, която бе избрало семейството му.

След онези неприятни дни в Университета той не бе причинил нищо неприятно на Сония. Не ставаше въпрос само за жалките номера на учениците, а и като възрастен. Бяха минали двамайсет години. Защо тогава тя изпитваше такова нежелание да се срещне с него в дома му? Все още ли се страхуваше? Детинско бе да го ненавижда заради нещата, които ѝ бе причинил като млад и глупав ученик. Ротан бе прав, че Регин се е превърнал в наистина здравомислещ мъж.

„Но старите навици умират трудно!“ — помисли си тя.

Насили се да стане и слезе от каретата. Както винаги първо спря, за да се огледа. Рядко ѝ се удаваше възможността да вижда градските улици.

Тази улица, естествено, беше част от Вътрешния кръг, тъй като семейството на Регин и Дома му бяха стари и могъщи, а само най-богатите и влиятелни хора можеха да си позволят да живеят толкова

близо до двореца. Улицата изглеждаше както всички други във Вътрешния кръг, с големи дву- и триетажни сгради, а по повечето личаха следи от ремонт или имаха изцяло подновени фасади, завършени скоро след ичанското нашествие.

Сония насочи вниманието си към хората, които вървяха по улицата. Имаше неколцина мъже и жени, чиито облекла разкриваха висшия им статус, както и един магьосник. Останалите бяха прислужници. Но тогава тя забеляза група от четирима мъже да излиза от сградата в края на улицата и да се качва в една карета. Макар да се носеха с финеса на богаташи, във фигурите и движенията им имаше нещо, което напомняше за уверената бруталност на уличните бандити.

„Може би просто си въобразявам — помисли си тя. — Не мога да си правя такива изводи само защото наскоро чух Регин да говори за престъпните връзки на Домовете.“

Тя се обърна, тръгна към вратата на дома му и почука. Миг покъсно един слаб прислужник ѝ отвори и се поклони дълбоко.

— Черна магьоснице Сония — каза той с неочаквано дълбок глас. — Лорд Регин ви очаква. Ще ви отведе при него.

— Благодаря — отвърна тя.

Мъжът я поведе по големия коридор към едно вито стълбище. Накрая се озоваха в голяма стая, пълна с тапицирани кресла, осветена от слънчевите лъчи, които проникваха през високите прозорци. Тапицерията на креслата, боята по стените и хартиените пана, бяха в ярки и контрастни цветове.

Двама души се надигнаха от местата си — Регин и една жена, за която Сония предположи, че е съпругата му. Тя се запъти към черната магьосница с протегнати ръце, сякаш се канеше да я прегърне за добре дошла, но в последния момент плесна с длани.

— Черна магьоснице Сония! — възкликна тя. — Каква чест е да ви посрещнем у дома.

— Това е Уайнина, съпругата ми — обясни Регин.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза Сония.

Жената грейна.

— Слушала съм толкова много за вас! Не се случва често да ни посети такава историческа личност.

Сония се опита да се сети за някакъв подходящ отговор, но не успя. Жената се изчерви и бързо постави длан пред устата си.

— Добре — каза тя, местейки погледа си от Сония към Регин. — Вие двамата сигурно имате да обсъждате важни неща. Ще ви оставя насаме.

Тя тръгна към вратата, обърна се да се усмихне на Сония и изчезна в коридора. Регин се засмя.

— Доста я смутихте — каза той с нисък глас и ѝ посочи с жест креслата.

— Така ли? — Сония отиде до едно от тях и седна. — Не останах с такова впечатление.

— О, обикновено е доста по-многословна — той се усмихна леко. — Но сигурно има по-сериозни въпроси, които искате да обсъдим.

— Да — Сония се поколеба и си пое дълбоко дъх. — Поразпитах учителите и помощниците в болниците и резултатът ме накара да се съглася с вас — премахването на закона, забраняващ контактите с престъпници, наистина ще нанесе вреди.

Тя бе решила да не споменава подозренията си за потенциала на роета да нанася необратими поражения върху телата на магьосниците. Когато спомена за съмненията си пред лейди Винара, жената бе проявила учтива недоверчивост. Щеше да е необходимо нещо повече от думите на един каменоделец, за да убеди магьосниците, че те не могат да излекуват телата си от влиянието на опиата. Докато не потвърдеше тази теория, Сония трябваше да я запази за себе си. А и дори да успееше да намери доказателства, със сигурност щяха да се намерят хора в Гилдията, които да обвинят нисшите съсловия за този проблем. Това само щеше да влоши ситуацията, в която законът поставяше селяците.

Регин се изпъна и леко повдигна вежди.

— Разбирам.

— Но въпреки това продължавам да смятам, че законът е нечестен спрямо учениците и магьосниците от нисшите съсловия — продължи Сония — И че трябва да направим нещо за това, в противен случай ще изгубим много талантиливи и силни ученици — или дори още по-лошо, ще предизвикаме бунт.

Регин кимна.

— Ще трябва да се съглася с вас за това. И макар и по съвсем различни причини смятам, че трябва да се погрижим всички

магьосници, които нарушават закона, да бъдат наказвани по равно, без да се фаворизират съсловия.

— Законът трябва да бъде променен, а не отхвърлен — заключи Сония.

— Съгласен съм.

Двамата се спогледаха мълчаливо, след което Сония се усмихна.

— Е... мина по-лесно, отколкото очаквах.

Той се засмя.

— Да. Сега ни чака трудната част. Как да бъде променен законът и как да убедим Висшите магове — или останалите от Гилдията — да гласуват така, както искаме ние?

— Хмм... — Сония се намръщи. — Щеше да ни бъде много по-лесно да го направим, ако знаем кой ще гласува.

Регин сплете пръстите на ръцете си.

— Според мен на Оусън ще му бъде много по-лесно да реши, ако и двамата му предложим едно и също нещо. Трябва да отидем при него, поотделно и да му кажем предпочитанията си. Или пък вие трябва да убедите лорд Пендъл да го направи, тъй като той е водачът на онези, които искат отмяна на закона.

Сония кимна.

— Мисля, че той ще се вслуша в думите ми. Но трябва да му дам добра причина, за да избере нашия начин пред техния. А вие?

— Аз ще направя всичко възможно, за да смекча позицията на противниците. Трябва да се възползваме от предимствата и недостатъците и на двете възможности, за да бъдем подготвени в случай, че срещу нас бъдат повдигнати някакви аргументи.

— Да. Макар че трябва да използваме различни подходи в зависимост от това кого се опитваме да убедим — дали ще са Висшите магове или цялата Гилдия. Подозирам, че ако трябва да избират между отмяна на закона, запазването или промяната му, повечето Висши магове ще предпочетат да оставят нещата такива, каквито са.

— Сигурно сте права. Поставянето на въпроса за гласуване пред Цялата Гилдия може да има по-непредвидим край, но е много вероятно да се стигне до компромис, тоест да се промени законът. И всъщност в основата на разискванията ще остане как точно да бъде променен.

— Да — Сония се усмихна накриво. — Което ни води до най-трудния въпрос: какво да бъде променено?

Регин кимна.

— Аз всъщност имам някои идеи. Да започна ли пръв?

Тя кимна.

— Разбира се.

Когато той започна да обяснява промените, които бе намислил, Сония не можа да не изпита неохотно възхищение от това колко внимателно бе обмислил проблема. Очевидно беше, че той бе размишлявал върху него много по-дълго от няколко седмици, които бяха минали от представянето му пред Гилдията. Но за разлика от мъжете и жените, с които беше разговаряла тя, решенията, които предлагаше Регин, бяха практични и безпристрастни. „Къде е онзи арогантен, предубеден сноб, когото познавах като ученик? Или просто сега е много по-добър в прикриването му?

Или може би наистина се бе променил? Дори и да беше така, щеше да е нужно нещо повече от няколко умни предложения за разрешаване на класовия проблем, което да я убеди да му се довери. Независимо какво говореше, тя винаги щеше да бъде нащрек, в очакване старият Регин да изплува отново на повърхността.

След като следващата вечер Денил отново излезе и робите поднесоха вечерята, Лоркин се прибра в стаята си. Работата му като помощник на Денил все още не беше много. С изключение на посещението в дома на ашаки Итоки, той не бе излизал от Дома на Гилдията. Само малка част от задълженията на Денил можеха да бъдат прехвърлени на помощника му.

Младият магьосник прекарваше вечерите в четене или разговор с робите. Това се бе оказало по-трудно, отколкото бе очаквал. Макар че робите винаги отвъръщаха на въпросите му, те никога не се разпростираха в отговорите си. А когато ги питаше дали има нещо друго, което трябва да знае, те изглеждаха объркани и разтревожени.

«Но те няма как да знаят какво трябва да знам аз — помисли си той. — Освен това се страхуват да изказват предположения, в случай че объркат нещо и аз се ядосам. Инициативността сигурно е черта, която не се одобрява в един роб».

Той имаше чувството, че тъмнокосото момиче, което първо го отведе в стаята му — Тивара — е по-отзивчиво, макар да не беше сигурен защо. След първата нощ тя не се появи повече. Тъй като тази вечер не го чакаше никаква належаща работа, той накара роба, който му прислужваше, да му я доведе.

«Сигурно си мислят, че искам да си легна с нея — помисли си той, припомняйки си недоразумението от първата нощ. — Сигурно и Тивара ще си помисли същото. Трябва да я успокоя, че нямам такива намерения. Дали има някакъв начин да я накарам да говори свободно?».

Той се огледа и погледът му попадна върху шкафа, в който имаше вино и чаши за негова употреба и за развлечение на гостите му. Преди да успее да стигне до тази мебел и да ги вземе, той видя раздвижване край вратата. Тивара влезе в стаята и тръгна към него, като след няколко стъпки се просна на земята.

— Стани, Тивара! — каза ѝ той. Тя се изправи, без да вдига поглед от пода. Лицето ѝ не изразяваше нищо и Лоркин не беше съвсем сигурен дали не си въобразява, че му изглежда леко напрегната.

— Донеси ми две чаши и вино — нареди ѝ той.

Тя изпълни заповедта му с бързи, но грациозни движения. Лоркин седна на една от табуретките в средата на стаята и зачака. Тя постави чашите и бутилката на пода, после коленичи край тях.

— Отвори я! — нареди той. — Напълни чашите. Едната е за теб.

Ръцете ѝ, които се протягаха към бутилката, се поколебаха.

След това продължиха да изпълняват онова, което ѝ бе заповядано. Когато и двете чаши бяха напълнени, тя вдигна едната и му я подаде. Той я взе и с жест ѝ посочи другата.

— Пий. Имам няколко въпроси за теб. Само въпроси — додаде той. — Надявам се, че няма нищо, което по някакъв начин да те посрами. Ако те попитам нещо, чийто отговор ще те вкара в беда, просто ми кажи.

Тя погледна чашата и я взе с очевидна неохота. Лоркин отпи от виното. Тя го последва и мускулчетата в краищата на устата ѝ потръпнаха в лека гримаса.

— Не обичаш ли вино? — попита той.

Тя поклати глава.

— О! — той се огледа. — Тогава не го пий. Остави го настрана.

В начина, по който остави чашата колкото се може по-далеч, определено се усещаше неприязън. Лоркин отново отпи голяма глътка вино, обмисляйки следващия си въпрос.

— Има ли... има ли в начина, по който се държа с робите тук, нещо, което... не съм разбрал както трябва?

Тя бързо поклати глава. Твърде бързо. Той преосмисли въпроса си.

— Мога ли по някакъв начин да подобря общуването си с робите тук? Да опростя нещата? Да ги улесня?

Тя отново поклати глава, но този път не толкова бързо.

— Да не би да се правя на абсолютен глупак, когато се опитвам да общувам с тях?

Устните ѝ потръпнаха в лека усмивка и тя отново поклати глава.

— Тук се поколеба — подчерта той, навеждайки се към нея. — Има нещо, нали? Не се правя на глупак, но правя нещо ненужно или глупаво, нали?

Тя се поколеба, след което сви рамене.

— Какво е то?

— Не е нужно да ни благодарите — каза тя.

След всички мълчаливи жестове, мелодичният ѝ дрезгав глас бе истинско откровение. По гърба му полазиха тръпки. «Ако тя не беше робиня, мисля, че щях да съм извънредно очарован от нея. И ако не беше облечена с тази ужасна дреха, сигурно щеше и да е доста привлекателна».

Но Лоркин не я беше повикал, за да я ухажва.

— Аха — рече той. — Това е навик, който ние в Киралия смятаме за добри маниери. Но ако това ще улесни нещата, ще се опитам да не правя.

Тя кимна.

«Сега какво?»

— Освен ненужното благодарене на робите, има ли нещо друго в общуването ни с робите, което ни прави смешни в очите на свободните сачаканци?

Тя се намръщи и отвори уста, но после като че ли замръзна. Той видя как очите ѝ блуждаят по пода край краката му, след което погледът ѝ се плъзва встрани. «Тя се страхува как ще реагирам на отговора ѝ».

— Истината няма да ме разгневи, Тивара — каза нежно той. — Вместо това ще ми е от огромна помощ.

Тя преглътна и наведе още повече главата си.

— Ако не вземете роб в леглото си, ще изгубите положението си в обществото.

В първия момент той се стресна, после се развесели. В съзнанието изникнаха десетки въпроси. Дали той и Денил се притесняваха, че ще изгубят статута си заради това? Трябваше ли да се притесняват? Каква ли вреда щеше да им нанесе бездействието им? Дали предишните посланици и помощниците им си бяха лягали с робите? Но най-важното бе — как свободните сачаканци щяха да разберат дали новият Посланик на Гилдията и неговият помощник спят с робите си?

«Очевидно тази информация не се пази в тайна. Все пак тукашните роби са собственост на сачаканския крал. Глупаво е да смятаме, че уменията ни в спалнята не се обсъждат».

Лоркин се усмихна при мисълта за всичките онези могъщи сачакански ашаки, които сплетничат като стари баби. Трябваше да разбере какви ще са последствията, докато Тивара бе склонна да говори.

— До каква степен ще го изгубим? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не мога да ви кажа. Знам само, че няма да ви уважават толкова.

«Това означава ли, че никой от предишните обитатели на Дома на Гилдията не е научил за това, защото никой от тях не е отхвърлил тази възможност? — той погледна към Тивара. — Само да ме беше погледнала. Поне веднъж, без да се колебае или да раболепничи. Да я видя изправена, изпълнена с увереност и безстрашие, или да видя в онези тъмни очи истинско желание, без колебание бих я отвел в леглото. Но така... не бих могъл. Не бих го направил дори за да помогна на Денил да спечели уважение в очите на атаките».

А и Денил едва ли щеше да вкара някоя от тези робини в леглото си.

— Общественото положение не ме интересува — каза той на Тивара. — За един мъж трябва да се съди по почтеността му, а не по

това колко жени вкарва в леглото си — робини или свободни, по тяхно желание или по друг начин.

Тивара го стрелна за миг с очи, в които се четеше напрегнатост, но после бързо наведе глава. Белите ѝ зъби проблеснаха, когато прехапа долната си устна, след което се намръщи.

— Какво има? — попита той. «Тя се страхува. Как ще се отрази това на нея? Но разбира се! Тя ще бъде наказана, ако решат, че не ми е доставила удоволствие». — Какво ще ти причинят?

— Те ще... ще ви изпратят друга. И после друга... — «И всичките ще бъдат наказани», като че ли искаше да му каже тя.

Той преглътна една ругатня.

— Ако го направят, ще поискам теб. Стига да го желаеш, разбира се — додаде той. — Ще разговаряме. Ще си разкажем за себе си и за страните ни или за нещо друго. Не виждам как по друг начин ще опозная Сачака, ако стоя по цял ден затворен в Дома на Гилдията, а наистина искам да науча повече за твоя народ. И за теб. Как ти се струва това? Ще се получи ли?

Тя се поколеба, после кимна. Изпълнен с облекчение, той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Тогава ми разкажи за себе си. Къде си родена?

Докато тя му описваше дома за размножаване, където бе отгледана, той чувстваше как ужасът на разказа ѝ се смекчава от нещо необяснимо. Тя разговаряше с него. Най-накрая един сачаканец общуваше с него по начин, различен от заповедите и отговорите. Никога не му беше хрумвало, че в Сачака може да се чувства самотен. Докато я слушаше, той осъзна, че тя внезапно започва да му изглежда все повече като човек — нещо, за което по-късно може би щеше да съжалява. Но сега само се отпусна и се заслуша в красивия, хипнотизиращ глас на тази робиня, като се наслаждаваше на всяка дума.

Покривът на заложната къща бе изненадващо здрав. Сери и Гол се бяха изкатерили върху него няколко часа по-рано, когато градът потъна в мрак. Двамата бяха отместили тухлите, които едно улично хлапе бе размърдало през деня и сега надничаха пред пролуките в стаята, където се намираха най-ценните книги на Макин, сред които и

новата книга за лечителската магия. След като го посети, преструвайки се, че я разглежда за пръв път и се погрижи Макин да не я продаде преди Сери да се върне с парите за нея, той посети няколко от заведенията под негова закрила, като не спираше да се хвали с ценната книга, която ще закупи веднага, щом му бъде върнат някакъв дълг — най-вероятно на следващия ден.

«Нощта ще е дълга — помисли си Сери, като внимателно протегна единия си изтръпнал крак. — Но ако всичко върви по план, повече няма да ни се налага да лежим тук през нощта. Трябва просто да се надяваме, че Ловеца на Крадци е магьосник... и има нужда от ново познание... и е научил за днешните ми хвалби... и тази вечер няма никаква друга, по-важна работа».

Сери трябваше да признае, че разчита само на слухове и предположения. Лесно можеше да греши за много неща. Магьосникът, който бе преминал през заключените врати в убежището му, можеше да не е Ловеца на Крадци, а някой друг. Можеше и да не е клиент на Макин.

«Но пък идеята не е чак толкова щура, че да не я изпробваме. Освен това е единствената ни следа».

Той се размърда и опъна другия си крак. В такива моменти особено силно усещаше, че остарява. Вече не можеше да се катери по стените на сградите само на ръце или да прескача толкова безстрашно от покрив на покрив. Мускулите му се сковаваха бързо на студения въздух и се възстановяваше по-дълго време след някакво голямо усилие.

«И наблизо няма някоя красива сачаканка, която да ме улови с магията си, ако покривът се срути».

В съзнанието му се върнаха старите приятни спомени. Савара. Загадъчна. Съблазнителна. Опасна. Умел боец. Тренировките с нея бяха вълнуващи и предизвикателни и той бе успял да научи доста полезни номера. Тя знаеше твърде много за сделката му с Върховния повелител Акарин — да убива освободените сачакански роби, които ичаните изпращаха в Имардин като шпиони и да разкрие слабостите на Гилдията. Но освен това бе осъзнал, че няма лесно да се отърве от нея. Че е по-добре да ѝ намира занимания, да я кара да си мисли, че му помага, без да я допуска твърде близо до истината.

«Но тя се усети много бързо». А после настъпи онази нощ, когато двамата наблюдаваха как Сония и Акарин се бият и убиват жената ичани. Битката доведе до срутването на покрива под краката им, но Савара го спаси от падане с магията си. След това нещата станаха твърде лични...

След ичанското нашествие тя си тръгна, върна се при хората, за които работеше. Той повече не я видя, макар често да се чудеше къде ли е и дали е все още жива и здрава. Сигурно бе попадала в много други опасни ситуации и бе напълно възможно някоя от тях да е довела до смъртта ѝ.

«Никога не съм бил влюбен в нея — напомни си той. — Нито пък тя в мен. Възхищавах ѝ се заради тялото и ума ѝ. Тя ме намираще за полезен и забавен съюзник, и за добро развлечение. Ако беше останала, нямаше...»

Вниманието му бе привлечено от звуци в стаята. Сери отново надникна през процепа между керемидите и видя двама души да се изкачват по стълбата към малката стая. Единият разпозна веднага: Макин, който носеше фенер. Другият беше жена с маслинена кожа.

— Това ли е? — попита тя. Гласът ѝ имаше странен акцент и бе подрезгавял от възрастта, но тя се движеше с енергичността на млад човек. «Ловеца на Крадци е жена? — помисли си Сери. — Това е... интересно. Очевидно съм обречен да познавам или да бъда мишена на много могъщи и опасни жени».

— Да — отвърна Макин. — Това е. Те са вътре. Но...

— Отвари го! — нареди жената.

— Не мога! Те взеха ключа. Казаха, че не мога да я продам на никой друг, преди да се върнат с парите.

— Какво? Лъжеш ме!

— Не! Ненененене! — собственикът на заложната къща разпери ръце и отскочи от нея. Поведението му беше малко странно за някой с една глава по-висок от жената, която пристъпваше към него. «Сякаш знае, че тя е много по-опасна, отколкото изглежда».

Жената размаха ръце.

— Марш оттук! — нареди му тя. — Остави фенера, махай се от магазина и не се връщай до утре.

— Да! Благодаря ти! Съжалявам, че не мога...

— ВЪН!

Той хукна обратно по стълбите, сякаш подгонен от див звяр. Жената изчака, заслушана в стъпките на Макин. Звукът от затръшването на входната врата отекна в ушите на Сери. Тя се обърна, погледна към сейфа и изпъна рамене. Приблужи го бавно, клекна пред него и застина. Сери не можеше да съзре лицето ѝ, но видя как раменете ѝ се повдигат и се смъкват, докато си поемаше дълбоко дъх.

Миг по-късно ключалката изщрака.

Гол тихо ахна. Сери се усмихна мрачно. «Ключалките не се отварят по собствена воля. Тя сигурно използва магия. Разполагам с доказателство, че в града има отстъпник». Все пак нищо не доказваше, че тя е Ловеца на Крадци, но ако беше? При тази мисъл го полазиха тръпки. Беше ли тази жена убиецът, премахнал толкова много Крадци?

Тя разглеждаше книгите в сейфа. Сери разпозна една от магическите. Жената я отвори, прелисти я, промърмори нещо и я хвърли настрана. Взе друга и също я разгледа. След като мина през всички томчета, тя бавно се изправи, сви юмруци и промърмори някаква непозната дума.

„Какво каза тя? — Сери се намръщи. — Я чакай малко. Това е чужд език. Тя не е отгук! — но жената не беше говорила достатъчно, за да може да разпознае езика ѝ или дори акцента. — Защо не каже още нещичко? Цяло изречение, а не само една ругатня“.

Но жената мълчеше. Тя обърна гръб на сейфа и съдържанието му, което беше пръснато из стаята. После тръгна към стълбището и се изгуби в мрака. Външната врата се затръшна отново и стъпките ѝ постепенно заглъхнаха в уличката.

Сери стоеше умълчан и неподвижен, докато не се убеди, че ако някой бе чул виковете ѝ, вече бе изгубил интерес и повече не наблюдаваше магазина. Той се замисли за плана си. „Намерихме нужната информация. Единствената изненада е, че магьосникът се оказа жена, и то чужденка. Това не я прави по-малко опасна, независимо дали тя е Ловеца на Крадци или не. А и щом чуждестранни магьосници са се заселили в Имардин, Сония със сигурност ще иска да го знае“.

Както и Скелин. Дали да му го съобщи?

„Нямам доказателство, че тя е Ловеца на Крадци. Мога да докажа единствено, че е отстъпничка. Предпочитам Скелин да не знае, че все още поддържам връзка със Сония. Ако Гилдията залови тази жена, те

ще прочетат съзнанието ѝ и ще разберат дали тя е убийцата. Ако не е, значи няма какво да му казвам“.

А ако беше... е, щом Гилдията открие и залови отстъпничката, тогава нямаше да остане Ловец на Крадци, който да го притеснява.

ГЛАВА 14

НЕОЧАКВАНИ СЪЮЗНИЦИ

— С кого ще се срещна тази вечер? — попита Денил ашаки Ачани, докато каретата се отдалечаваше от Дома на Гилдията.

Сачаканският магьосник се усмихна.

— Тактиката ви да не досаждайте с искания, за да бъдете приет от краля проработи. Той ви кани в двореца.

Денил примигна изненадано, след което се опита да си спомни всичко, което му беше разказал лорд Марон за сачаканския крал и дворцовия протокол. Според бившия посланик кралят често отказваше аудиенции, затова нямаше смисъл Денил да се опитва да бъде приет от него, освен ако нямаше някакъв важен въпрос за обсъждане.

— Не знаех, че се налага да досаждам. Трябвали да му се извиня за това?

Ачати се засмя.

— Само ако го смятате за необходимо. Тъй като аз съм посредникът между Дома на Гилдията и краля, от мен се иска да ви съветвам как и кога да молите за аудиенция. Трябваше да ви кажа, че се налага да изчакате, докато той ви покани. И тъй като досега не сте направили нито една грешка, нямаше нужда да повдигам въпроса.

— Значи не съм направил грешка, че не съм молил за аудиенция?

— Да. Макар че накрая липсата на интерес щеше да го обиди.

Денил кимна.

— Когато бях Втори посланик на Гилдията в Елийн, бях поканен само веднъж, за да се представя на краля. Срещата бе уредена от Първия посланик. След това аудиенции се даваха само ако трябва да бъдат обсъдени важни въпроси, за които се грижеше Първият посланик.

— Интересно. Значи в Елийн имате двама посланици?

— Да. Работата е твърде много за сам човек. Задълженията ни обхващаха в еднаква степен както въпросите, свързани с Гилдията и магията, така и всички останали проблеми.

— Работата ви тук е дори още по-малко свързана с магията и магьосниците — посочи Ачати. — Нито набирате нови ученици, нито поддържате връзка с вече завършили магьосници. Проблемите са предимно търговски.

Денил кимна.

— Наистина е съвсем различно, но досега ми беше много приятно. Очаквам, че след като се срещна с всички важни личности, повече няма да ме канят на вечерни приеми.

Ачати повдигна вежди.

— О, престана ли да ви съпровождам навсякъде, ще се превърнете в още по-търсена компания. Търсенето на развлечения за друг сачаканец е доста изморително и политически рисково упражнение. Вие сте едновременно екзотичен и не се обиждате лесно, което ви прави приятен гост — той махна към прозореца на каретата. — Погледнете навън, докато завиваме зад ъгъла.

Каретата забави ход и стената, покрай която се движеха, свърши. Пред погледа на Денил се разкри широк път. Появиха се дълги цветни лехи, заслонени под огромни дървета. Там, където свършваше градината, се издигаше огромна сграда. Белите ѝ стени се къдреха край централния свод като внимателно подредени завеси. Над тях се издигаха тесни куполи, които блестяха на слънчевата светлина. Денил затаи дъх пред красотата на гледката.

— Това ли е дворецът? Прекрасен е — каза той и се наведе напред, за да не изпусне сградата от поглед, докато каретата завива по пътя. Но скоро можеше да виждат само белите стени на именията, покрай които се движеха. Той се обърна отново към ашаки Ачати и видя, че мъжът се усмихва одобрително.

— Палатът е на повече от хиляда години — каза с гордост сачаканецът. — Части от него бяха достроявани през годините, разбира се. Стените бяха удвоени, за да могат защитниците да се крият в тях и да нанасят удари по нашествениците през отворстията и наблюдателниците. — Той сви рамене. — Не че някога са били използвани с тази цел. Когато армията на Киралия стигна дотук, войниците ни вече бяха победени и последният император се предаде без съпротива.

Денил кимна. Поне това беше научил в часовете по история в Университета и проучванията му го бяха потвърдили.

— Третият крал позлати куполите — продължи Ачати, поклащайки глава. — Това бе лекомислено глезене в онези гладни години, но те изглеждаха толкова красиво, че никой не ги премахна и от време на време кралят се грижи да ги почистват и ремонтират.

Каретата забави ход и зави. Денил отново погледна нетърпеливо през прозореца към двореца, който се появи пред тях. Щом двамата с Ачати слязоха от колата, те се спряха, за да погледнат за миг възхитителната сграда, преди да тръгнат към централния вход.

Стражите от двете му страни стояха като замръзнали, вперили погледи в далечината. Денил си спомни, че те не бяха роби, а наемници от най-нисшите прослойки в сачаканските семейства. „Охрана от роби едва ли ще е особено ефективна. Стражи, които се хвърлят по лице на земята всеки път, когато някоя важна личност мине наблизо, едва ли ще реагират достатъчно бързо, за да защитят каквото и да било, от когото и да било“.

Двамата минаха през отворената двукрила врата и тръгнаха по широк коридор, който нямаше никакви странични разклонения. В края му се намираше голяма зала, пълна с колони. Подът и стените ѝ бяха от полиран камък. Стъпките им отекваха в тишината. В дъното на залата се намираше голям каменен трон, върху който беше застанал възрастен мъж с най-пищно украсените дрехи, които Денил бе виждал, откакто стъпи в Сачака.

„Като че ли не му е особено удобно — отбеляза той. — Изглежда сякаш е готов, при първия удобен случай, да се махне от трона“.

Залата беше пълна с мъже, които стояха на групички от по двама или трима. Те наблюдаваха мълчаливо приближаващите се Ачати и Денил. Когато стигнаха на около двайсетина крачки от краля, Ачати спря и погледна към Денил.

Погледът беше сигнал. Ачати се поклони дълбоко. Денил падна на едно коляно.

Лорд Марон му беше обяснил, че според сачаканците техният крал заслужава жест, който всеки отделен човек, особено чужденец, смята за най-висша проява на уважение. Така че традиционните киралийски и елийнски поклони пред краля бяха най-подходящите, въпреки факта, че сачаканците не коленичеха пред краля си.

— Станете, посланик Денил! — разнесе се старчески глас. — Добре дошли на вас и на добрия ми приятел ашаки Ачати.

Денил бе доволен, че контактът му с пода не продължи дълго.

Камъкът бе студен. Той погледна към краля и с изненада установи, че мъжът е станал от трона и върви към тях.

— За мен е чест да се срещна с вас, крал Амакира! — отвърна той.

— А за мен е истинско удоволствие най-после да видя новия Посланик на Гилдията — очите на стареца бяха тъмни и неразгадаеми, но бръчките около тях се стъстиха от искрената му усмивка. — Искате ли да разгледате двореца?

— Разбира се, Ваше величество — отвърна Денил.

— Тогава елате с мен, ще ви разведа.

Ашаки Ачати махна с ръка, давайки знак на Денил, че трябва да тръгне с краля, докато той ги следва на няколко крачки към един от страничните изходи от залата. Покрай нея минаваше широк коридор, който свиваше в друга посока. Докато кралят повтаряше онова, което Денил вече беше чул от Ачати за възрастта на сградата, той ги поведе през други, още по криволичещи коридори и стаи със странни форми. Скоро Денил съвсем се обърка. „Чудя се каква ли е ползата от тези извити стени. Като че ли коридорът от фойето и приемната зала са единствените правоъгълни помещения в сградата?“

— Казаха ми, че се интересувате от история — каза кралят и погледна Денил, повдигайки едната си вежда.

— Да. Пиша история на магията, Ваше величество.

— Книга! И аз бих искал да напиша книга някой ден. Колко близо сте до завършването ѝ?

Денил сви рамене.

— Не знам. В историята на Киралия има някои пропуски, които бих искал да попълня, преди да я издам.

— Какви пропуски?

— Според историята, която ни преподаваха в Университета на Гилдията, Имардин е бил изравнен със земята по време на Сачаканската война, но аз не намерих доказателства за това. Всъщност в колекцията на ашаки Итоки открих доказателства точно за обратното.

— Разбира се, че не е бил разрушен! — възкликна кралят и се усмихна. — Ние изгубихме последната битка!

Денил разпери ръце.

— Тогава сигурно е бил унищожен по време на битката.

— В нашите архиви не се споменава такова нещо. Макар че... малцина сачаканци са оцелели в последната битка, а още по-малко са успели да се върнат у дома, така че повечето информация е била събрана от киралийците, които са ни завладели. Възможно е да са поукрасили действителността — кралят сви рамене. — Откъде, мислите, са се появили тези идеи за разрушаването на града?

— От картите и сградите — отвърна Денил. — Няма сгради, които да са по-стари от четиристотин години, а малкото карти, които са ни останали от преди Сачаканската война, показват съвсем различен план на града.

— Значи трябва да търсите събития от преди четиристотин години — заключи кралят. — Водила ли се е по това време някаква битка в града? Или може би е имало някакво бедствие като наводнение или пожар?

Денил кимна.

— Имало е, но малцина магьосници смятат, че е било толкова ужасно, че да е изравнило града със земята. Много архиви от това време са били унищожени — той се поколеба, с надеждата кралят да не попита защо. Събитието, за което споменаваше, бе историята на Тагин, Лудия ученик, причината Гилдията да забрани черната магия. Денил нямаше никакво желание да напомня на сачаканския крал, че повечето магьосници от Гилдията не владеят черната магия.

— Щом това бедствие е съсипало града, тогава сигурно е унищожило и архивите му.

Денил кимна.

— Но самата Гилдия не е била унищожена. На много места открих да се споменава библиотеката ѝ. По всичко личи, че е била отлично заредена.

— Може би всички книги са били преместени.

Денил се намръщи. „Възможно е Тагин да е пренесъл съдържанието на библиотеката на Гилдията в двореца. Той е бил само ученик, така че в обучението му е имало пропуски, които е искал да попълни. Предполагам, че книгите са били унищожени умишлено. Но ако това е станало по време на смъртта му, значи по-голямата част от работата вече е била свършена“.

— Изненадан съм, че киралийската история е толкова обърквана. Но ние също имаме големи пропуски в нашата. Елате с мен! — кралят

въведе Денил и Ачати в малка кръгла стая. Стените и подът ѝ бяха изработени от полиран камък, както и таванът. Имаше само един вход. В средата ѝ се издигаше висока до кръста колона.

— Някога тук се е намирало нещо важно — каза кралят и прокара пръсти по плоския връх на колоната. — Нямаме представа какво е било, но знаем две неща — било е нещо ужасно могъщо, политическо или магическо и Гилдията го е откраднала.

Денил погледна първо краля, а след това обратно към колоната. „Хранилищният камък от записките на Лоркин?“ Лицето на краля беше сериозно и той внимателно наблюдаваше Денил.

— Срещал съм бележки за някакъв артефакт, който е бил отнесен от този дворец — каза му магьосникът. — Но не бях чувал нищо за него преди да дойда в Сачака. В архива се споменава, че предметът е откраднат от пребиваващ в страната гилдиец.

Кралят сви рамене.

— Така се говори в дворцовия фолклор. В архивите ни се споменава единствено, че нещо, наречено „хранилищен камък“, е било откраднато от гилдийски магьосник — той плесна по колоната с дланите на двете си ръце. — Скоро след това се появила пустошта. Някои вярват, че кражбата на талисмана е премахнала магическата защита над земята ни, която е гарантирала плодородността и продуктивността ѝ.

— Това е нова и много интересна идея — каза Денил. „Лоркин ще се зарадва да я чуе“. — Научих, че са били правени опити за облагородяване на пустошта, но са били неуспешни.

Кралят повдигна вежди.

— О, да. Мнозина са опитвали — всички са се провалили. Дори да знаем как да подменим откраднатата защита, подозирам, че задачата няма да е по силите на неколцина магьосници. Ще са ни нужни хиляди — той се усмихна мрачно. — А Сачака вече не разполага с хиляди магьосници. Дори и да ги имахме, опитът да ги обединим ще е като да се опитаме да спрем изгрева на слънцето или отлива на океана.

Денил кимна.

— Но талисманът е бил само един, нали? Понякога е необходим един човек и малко знания, за да се извършат велики неща.

Кралят се усмихна накриво.

— Да. А понякога са достатъчни само един мъж и малко знания, за да се нанесат огромни щети — той отстъпи от колоната и посочи с жест вратата. — Вие не ми изглеждате такъв човек, посланик Денил.

— Радвам се, че мислите така — отвърна Денил.

Кралят се засмя.

— Аз също. Хайде. Време е да ви покажа библиотеката.

От мястото си в Заседателната зала Сония наблюдаваше как помещението се пълни с магьосници. Оформяха се няколко лилави, червени и зелени групички, което бе изключително явление. Обикновено магьосниците от домовете предпочитаха да сядат до членовете на семействата си и съюзниците си, вместо с колеги от същата дисциплина, което водеше до смесица от цветове. Но магьосниците извън Домовете бяха склонни да се сприятеляват с колегите си и това доведе до големи струпвания на еднакви мантии в публиката.

Когато и последните заеха местата си, тя си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. „Как ли ще гласуват днес? Дали ще действат, подтикнати от страх, че селяците ще се разбунтуват срещу Гилдията, ако законът е твърде ограничителен? Или от страх, че престъпните групи ще се сдобият с твърде голямо влияние върху магьосниците и учениците? Или ще поискат отмяна на закона, за да могат да се наслаждават свободно на домовете за удоволствия и другите заведения, управлявани от Крадците? Или за да продължат да се възползват от собствените си незаконни занимания, без да се страхуват от разкриване?“.

Разнесе се звън на гонг. Сония погледна надолу и видя как Оусън крачи бързо към подиума. Гласовете веднага започнаха да утихват и когато настъпи тишина, се разнесе гласът на Разпоредителя.

— Днес сме се събрали, за да решим дали да уважим молбата на лорд Пендъл и другарите му за отмяна на закона, който гласи: „Учениците и магьосниците не трябва да общуват с престъпници и хора с лоша репутация“. Според мен това решение трябва да се вземе чрез гласуване от цялата Гилдия. Ще помоля страната, която моли за отмяна на закона, да изрази своята позиция и аргументи, като се започне с лорд Пендъл.

Лорд Пендъл стоеше встрани и сега пристъпи напред. Той се обърна с лице към магьосниците и заговори.

Сония го слушаше внимателно. Не ѝ беше лесно да го убеди да предложи компромисен вариант на Гилдията и дори сега не беше съвсем сигурна, че той ще го направи. Магьосникът започна изложението си като посочи слабостите на закона и как е прилаган нечестно. След това разгледа аргументите на противниците на отмяната му. В заключение той обрисова картината на една обединена Гилдия.

Сония се намръщи. „Той ще завърши изложението си, без дори да спомене, че е възможен компромис“.

— Ако ще има закон, който да попречи на магьосници и ученици да се замесват в незаконни занимания — а аз смятам, че такъв трябва да има — то той трябва да бъде оформен така, че да постига целта си. Защото от случаите, които ви представих, става ясно, че настоящият не е такъв. Той е неефективен и трябва да бъде отменен.

„Може да се каже, че посланието е включено, макар и твърде завоалирано — помисли си Сония. — Сега да видим дали Регин ще спази своята част от споразумението“.

След като лорд Пендъл се поклонил на публиката и отстъпил встрани, Разпоредителят Оусън отново излезе отпред.

— Призовавам лорд Регин, от страна на противниците на отмяната на закона.

Регин бързо излезе отпред. Дори да бе разочарован от опита на Пендъл за предлагането на компромис, той не го показа. Обърна се с лице към залата и заговори.

Тъй като бе наясно с покварата, която се ширеше сред учениците от висшите съсловия, Сония не можа да не се възхити на начина, по който Регин успяваше да избегне прякото споменаване на нарушители и жертви. Но все пак не се уплаши да заяви, че подобна поквара съществува и Сония чу само няколко слаби възражения от събралите се магьосници. „Иска ми се да можех да му представя доказателство за дълготрайния ефект на роета върху магьосниците. Това може би щеше да ни помогне да убедим всички, че законът трябва да бъде променен, а не отменен“.

Регин завършваше изложението си и сърцето на Сония прескочи един удар. Той не бе предложил компромис! Но в заключителните му

думи тя откри намек, че в този си вид законът не е ефективен. Лека промяна в позицията му, но не по-силна или слаба от Пендъловата.

„Дали го е очаквал или промени речта си в движение? А може би е подготвил различни изложения за различните възможности? — тя поклати глава. — Радвам се, че аз не съм там долу, на неговото място“.

— Имате десет минути за обсъждане — рече Оусън. Гонгът звънна за втори път и залата веднага се изпълни с гласове. Сония се обърна, за да наблюдава и слуша дискусиата на Висшите магове.

Всички мълчаха, разколебани и нерешителни. После Върховният повелител Болкан въздъхна.

— И двете страни си имат своите основания — заяви той. — Някой от вас има ли пристрастия към техните позиции?

— Аз подкрепям запазването на закона — каза лейди Винара. — Моментът не е подходящ за разпускане на контрола върху магьосниците. Градът е по-покварен от всякога и след като слабостите и силата ни вече не са еднакви за всички, ще ни бъде трудно да се предпазим от това.

Сония едва не се усмихна. „Слабостите и силата. Колко остроумен начин да се посочи, че имаме различен произход, без да се изтъква, че единият е по-добър от другия“.

— Но на всички ни е ясно, че законът е нечестен и в най-лошия случай ни заплашва бунт или най-малкото загуба на толкова необходимите ни таланти — възрази лорд Пийкин.

— Единственият проблем е прилагането на закона — отвърна Винара.

— Съмнява ме, че селяците ще приемат обещанието ни за безпристрастност — посочи лорд Ерейк. — Трябва ни нещо по-силно. Истинска промяна.

— И според мен промяната е добро решение — рече лорд Пийкин. — Или поясняване. Какво точно означава „хора с лоша репутация“? — той повдигна вежди и се огледа. — За мен хората, които миришат, са с лоша репутация. Това едва ли е оправдание за наказанието на магьосник.

Неколцина се засмяха.

— Черна магьоснице Сония!

Сония изтръпна, разпознавайки гласа на Калън и се обърна към него.

— Да, Черен магьосник Калън? — отвърна му тя.

— Вие се срещнахте с представители и на двете страни. До какъв извод стигнахте?

Всички я погледнаха с очакване. Тя се поколеба, обмисляйки отговора си.

— Аз подкрепям промяната в закона. Или премахването на определението „хора с лоша репутация“, което не само ще облекчи натиска на ограниченията и предразсъдъците срещу учениците и магьосниците с нисш произход, но и ще наблегне върху „престъпниците“, с които всъщност не искаме да се свързват членовете на Гилдията.

Тя бе смаяна, че никой от Висшите магове не изглеждаше изненадан. Дори Ротан. „Очевидно са очаквали от мен да заема тази позиция. Надявам се заради правилността ѝ, а не защото съм израсла в някогашните коптори“.

— Дори и след тази промяна слабостта на закона ще се съдържа в двусмислието на думата „престъпник“ или по-скоро кога определено действие се счита за престъпление — рече лорд Ерейк.

— Кралят няма да е доволен, че наричате законите му „двусмислени“ — засмя се лорд Пийкин. — В тях точно е определено какво е престъпление.

— Съгласна съм, че трябва да бъдат посочени определени дейности — рече лейди Винара. — В настоящия си вид, законите ни затрудняват да попречим на престъпниците да се възползват от магьосниците, когато те се намират в техните домове за удоволствия — дали когато са затънали в дългове на комар или когато умовете им са замаяни от алкохол, леки жени и роет. Ако зависеше от мен, продажбата на роет щеше да се определи за престъпление.

— Защо точно роета? — попита лорд Телано. — Той малко се различава от алкохола, а аз съм убеден, че на никой от нас няма да му хареса, ако виното бъде обявено за незаконно! — той се огледа, усмихна се и получи множество одобрителни кимания.

— Роетът причинява много повече злини — каза му Винара.

— И как точно?

Тя отвори уста, но в този миг гонгът звънна и тя поклати глава.

— Елате в Лечителницата, или в болниците на Черната магьосница Сония и ще научите истината за него.

Сърцето на Сония подскочи. Дали Винара не беше изследвала последиците от приема на роец, след като Сония ѝ беше споменала за това? Тя погледна към възрастната лечителна, но вниманието на жената бе насочено към Телано. Той се извърна намръщен. „Чудя се защо се притеснява толкова от предложението на Винара. Не може като лечител да не е виждал ефекта, който роецът оказва върху жертвите си — дори да не е осъзнал все още продължителността му. Трябва да проуча отблизо нашия Декан по Лечителски умения и отново да поговоря с лейди Винара“.

Разпоредителят Оусън обяви края на обсъжданията и всички се върнаха по местата си.

— Някой желае ли да каже нещо, което не е споменавано досега? — попита той.

Неколцина магьосници вдигнаха ръце. Те бяха призовани на площадката. Първият предложи магьосниците да се подчиняват на същите закони като обикновените киралийци и изобщо да няма закони на Гилдията. Предложението му бе посрещнато от всеобщ ропот на недоволство. Вторият магьосник обяви, че законът трябва да се промени и предложението му за промяна включваше забрана за участие или облагодетелстване от престъпна дейност. Последва дълбокомислено мърморене. Последният магьосник каза само, че решението трябва да бъде оставено на краля.

— Кралят познава и признава законите на Гилдията, които са създадени от самите нас — увери го Оусън. След това се обърна към подиума. — Някой от Висшите магове иска ли да добави нещо?

Все още никой не беше предложил елементарната промяна за отпадането на „хора с лоша репутация“ от закона. Сония си пое дълбоко дъх и се приготви да стане.

— Аз — каза внезапно Върховният повелител Болкан. Сония го погледна и се облегна назад. Той се изправи. — Една малка промяна ще доведе до големи последствия. Предлагам да променим формулировката на закона, като изпуснем споменаването на хората с лоша репутация, тъй като е двусмислено и може да доведе до несправедливи интерпретации.

Оусън кимна.

— Благодаря ви! — после се обърна отново към залата. — Тъй като няма големи разногласия по проблема, приложимите варианти са

четири: изцяло да премахнем закона, да го оставим без промяна, да го променим, като премахнем „хората с лоша репутация“, или да променим „да общуват с престъпници и хора с лоша репутация“ на „забрана за участие в престъпна дейност или облагодетелстване от нея“. Ако бъде прието предложението за промяна, ще гласуваме отново, кое от двете предложения да бъде прието. Създайте светлинните си кълба и се пригответе.

Сония извлече малко сила, създаде светлинно кълбо и го издигна във въздуха, където вече се носеха на останалите Висши магове. Стотици светлинни кълба се присъединиха към тях. Ефектът беше зашеметяващ.

— Онези от вас, които подкрепят предложението за премахване на закона, да оцветят кълбата си в синьо — нареди Оусън. — Които подкрепят правилото за промяна, да ги оцветят в зелено. Всички, които желаят запазването на статуквото, да променят светлините си в червено.

Ослепителната белота се промени в ярка смесица от цветове. Сония погледна кълбата с присвити очи. „Няма много червени. Сините са малко повече от червените. Но със сигурност зелените надвишават по брой останалите цветове“. Сърцето ѝ се изпълни с надежда.

— Така. Сега онези, които предпочитат премахването на „хората с лоша репутация“ от формулировката на закона, да преместят кълбата си в предната част на залата, а онези, които предпочитат да бъде променено на „забрана за участие в престъпна дейност или облагодетелстване от нея“, да ги преместят в задната част.

Светлинните кълба полетяха в противоположни посоки. Настъпи продължителна пауза. Оусън гледаше нагоре и устните му помръдваха, докато броеше. След това той се обърна към Висшите магове.

— По колко преброихте?

— Седемдесет и пет отзад, шейсет и девет отпред — отвърна лорд Телано.

Сония затаи дъх. „Но това означава...“

Оусън кимна.

— Резултатът от моето преброяване съвпада с този на лорд Телано — той се обърна към залата. — Гласуването приключи. Ще променим закона така, че да забрани на магьосниците „да участват в престъпна дейност и да се облагодетелстват от нея“.

Вперила поглед в светлинните кълба, Сония гледаше как угасват малко по малко, докато накрая не остана само едно. Нейното. Тя го угаси и погледна към Регин. Лицето му показваше, че той се чувства по същия начин като нея. Изненадан. Озадачен. „Те избраха вариант, предложен в последния момент, който изцяло променя закона. Който едновременно го отслабва, но и стеснява фокуса му. Магьосниците и учениците повече няма да бъдат наказвани заради посещенията си в домовете за удоволствия, защото вече не им е забранено да общуват с престъпници. Но поне няма да могат да бъдат въвличани в престъпна дейност, какъвто бе и първоначалният замисъл на този закон“.

Регин я погледна и леко повдигна вежди. Тя помръдна рамене. Той извърна глава настрани и тя видя, че гледа Пендъл. Младият мъж се усмихваше и махаше на поддръжниците си.

„За него е все едно — помисли си Сония. — Той постигна подобри резултати, отколкото се беше надявал. Но Регин ми изглежда разтревожен. Олеле! Не мога да повярвам, че всъщност очаквам с нетърпение да се срещна с него, за да разбере какво мисли за това“.

И през ум не и бе минавало, че някога ще се съветва и дори ще заговорничи с него.

„Сигурно това е цената, която се плаща за участие в политиката на Гилдията. Изведнъж се оказва, че трябва да работиш рамо до рамо със старите си врагове. Е, поне всичко е решено. Повече няма да ми се налага да говоря с Регин, освен ако не искам.“

Сония отново погледна към него. Той определено изглеждаше разтревожен. Тя въздъхна.

„Добре. От още един разговор няма да ме заболи.“

ГЛАВА 15

СРЕДНОЩНИ ПОСЕТИТЕЛИ

Стените на стаята бяха кръгли, като вътрешност на сфера.

„Също като Купола в Гилдията — помисли си Лоркин. — Да не сме си вече вкъщи?“

На пода, в най-ниската му точка, лежеше грамаден камък. Той имаше размерите на малко дете, свито на кълбо, но когато Лоркин протегна ръка към него, установи, че е достатъчно малък, за да се побере в шепата му. Когато стисна юмрук, камъкът бързо се сви и изчезна.

„О, не! Намерих хранилищния камък, но го изгубих отново. Унищожих го. Когато сачаканците разберат, много ще се ядосат! Ще ни убият...“

Но усещането за страх бързо избледня. Вместо това той се почувства добре. Не, почувства се много добре. Сякаш чаршафите на леглото му се плъзгаха по тялото му и на някои места го галеха тплкова нежно, че...

Той рязко се събуди. Близо, много близо до него имаше някой. Всъщност лежеше отгоре му. Гладка кожа се отърка в неговата. Приятен аромат погъделичка обонянието му. Топъл дъх погали ухото му. Той не можеше да види нищо. В стаята цареше пълна тъмнина. Но звукът от дишането му се стори познат, сякаш идваше от гърлото на жена.

Тивара!

Чувстваше голотата ѝ. И тя бавно се намести върху него. Той трябваше да се притесни — да я отблъсне, но вместо това интересът му се възбуди. Тя избра точно този момент, за да се възползва от събуждането му и той изохка от неочакваното удоволствие, което изпита от сливането на телата им. „Предател! — смъмри той тялото си. — Трябва да я спра“.

Но не го направи.

„А и тя очевидно го желае!“ — бе следващата му мисъл. Той се сети за времето, което прекараха в разговори и как бе започнал да

харесва проблясъците на криещата се под наложената покорност умна и силна жена. „Ти я харесваш! — успокой се той. — Така че всичко е наред, нали?“. Но му ставаше все по-трудно да мисли. Мислите му се разпадаха под вълните от чисто физическо удоволствие.

Дишането и движенията ѝ се ускориха. Той се отказа от размислите си и се остави на насладата. Внезапно тялото ѝ се вцепени и тя спря да се движи¹. Гърдите ѝ се повдигнаха от неговите и гърбът ѝ се изви като лък. Той се усмихна. „Е, това доказва, че наистина ѝ е приятно“. Тивара издаде заглушен стон.

Заглушен?

Внезапно очите му бяха заслепени от ярка светлина. Той примигна, за да привикне с нея и тогава разбра две неща.

Нечия ръка затискаше устата на Тивара.

И това въобще не беше Тивара.

Над него и непознатата се наведе друга жена и той стреснато я разпозна. Това беше Тивара.

Лицето ѝ бе изкривено в яростна гримаса. Тя се опитваше да задържи непознатата, която продължаваше да издава заглушени звуци и да се бори. По гърдите му покапа нещо топло и мокро. Той погледна надолу. Беше червено и се стичаше по тялото на непознатата.

Кръв!

Лоркин усети как тялото му се вцепенява, но ужасът му вля сили, той отблъсна непознатата и Тивара от себе си и се измъкна от леглото. От тласъка ръката на Тивара се изплъзна от устата на непознатата, а жената се претърколи и едва не падна от леглото. Погледите им се срещнаха.

— Ти! Но... той трябва да умре... Ти... — от устата на жената течеше кръв. Тя се закашля и притисна ръка към страната си. Лицето ѝ се изкриви от омраза, макар очевидно да губеше сили. — Ти измени на собствените си хора! — изсъска тя.

— Казах ти, че няма да ти позволя да го убиеш. Трябваше да се вслушаш в предупреждението ми и да си идеш.

Жената отвори уста, за да отговори, но силен спазъм скова мускулите ѝ. Тивара я хвана за ръката.

„Тя умира — осъзна Лоркин. — Не знам какво става тук, но не мога да я оставя просто ей така да си иде“. Той обгради Тивара с

магията си, изблъска я встрани, скочи върху леглото и насочи лечителската си енергия към жената.

Но усети как се сблъсква с друга сила. Тя разруши бариерата му и го отхвърли от леглото върху твърдия под. Той остана да лежи там зашеметен.

„Тя притежава магия. Тивара притежава магия! Тя не е такава, каквато изглежда. И... ох!“.

— Съжалявам, лорд Лоркин.

Той отвори очи и видя надвесената над него робиня. Погледна към другата, но тя лежеше неподвижно с гръб към него. Лоркин отново се обърна към Тивара. „Колко ли е силна? — той я погледна със страх. — Дали е сачаканска черна магьосница? Но те не обучават жените си на магия. Добре де, може и да го направят, ако имат нужда от шпионин...“

— Тази жена смяташе да ви убие — каза му тя.

Той я погледна втренчено.

— Аз не останах с такова впечатление.

Тивара се усмихна, но в очите ѝ не проблесна веселие.

— Щеше. Беше изпратена тук, за да го направи. Добре че пристигнах навреме, за да я спра.

„Тя е луда“ — помисли си той. Ала освен това беше и магьосница с неопределени сили. По-добре да опита да се разбере с нея, отколкото да вика за помощ. Но пък това щеше да стане по-лесно, ако не лежеше гол на пода.

Лоркин бавно се изправи. Тя не посегна да го спре. Той видя, че намушканата жена се взираше с мъртви очи в тавана. Или отвъд него. „И не вижда нищо — нито някога ще види“ Лоркин потрепери.

Той отиде до окачената на стената мантия, която робите бяха почистили и подготвили за следващия ден, и взе панталона. Гърдите му бяха омазани с кръв. Лоркин я избърса с парчето плат, което слугите оставяха всяка нощ, заедно с кана вода и купа, за да може да се измие на сутринта.

— От скептичното ви поведение разбирам, че не сте запознат със Смъртта на любовника — каза Тивара. — Това е форма на висша магия. Когато мъжът или жената достигнат върха на удоволствието, докато правят любов, естествената им защита срещу агресивната магия отслабва и те могат лесно да бъдат лишени от всичките си сили

— и от живота си. Сачаканските мъже знаят за Смъртта на любовника и са много предпазливи, но не знаят как да я приложат. Очевидно са изгубили познанието, след като са престанали да обучават жените в магия.

— Ти си жена — посочи Лоркин, докато си обуваше панталоните. — Как си овладяла магията?

Тя се усмихна.

— Мъжете са престанали да обучават жените на магия. Но не и жените.

— Значи ти също знаеш как да приложиш тази Смърт на любовника? — на масата лежах бележника и кръвният пръстен на майка му. Докато се пресягаше за горната част на мантията си, той скришом го взе с надеждата, че тя няма да забележи и го задържа в шепата си, докато се обличаше. След това взе бележника си, пъкна го във вътрешния джоб и същевременно пусна там и бижутото.

— Да. Макар това да не е любимият ми начин да убивам — тя погледна към непознатата. Лоркин също се обърна към тялото в леглото му. „Щом Тивара познава един от начините за прилагане на висшата магия, значи има вероятност да знае и други. И сигурно е много, много по-силна от мен“.

— Каква си всъщност ти? Очевидно не си точно робиня.

— Шпионин. Бях изпратена тук, за да ви защитя.

— От кого.

— Не мога да ви кажа.

— Но човекът, който те е изпратил, иска да ме запази жив?

— Да.

Той погледна към мъртвата жена.

— Ти... ти... въз... я уби, за да ме спасиш?

— Да. Ако не я бях открила навреме при вас, сега вие щяхте да сте труп — тя въздъхна. — Съжалявам. Направих грешка. Мислех, че сте в безопасност. Та нали ми казахте, че нямате намерение да вкарвате никоя робиня в леглото си. Не трябваше да ви вярвам.

Той усети как лицето му пламва.

— Нямах такова намерение.

— Но не изглеждаше като да се опитвате да я спрете.

— Беше тъмно. Помислих я за... — той се сепна. Тивара не беше онази, за която я мислеше. Тя бе черна магьосница, шпионин и

признаваше, че предпочита да убива по определени начини. Може би не трябваше да ѝ разкрива, че я намира за привлекателна. „А и вече не съм сигурен, че ме привлича“.

Очите ѝ бяха по тъмни от всякога. Тя ги присви.

— Помислихте я за какво?

Той се извърна настрани, после се насили да срещне погледа ѝ.

— За някой друг. Още не се бях разсънил. Мислех, че сънувам.

— Сигурно имате интересни и приятни сънища — отбеляза тя.
— Съберете си нещата.

— Нещата?

— Всичко, което искате да вземете със себе си.

— Отиваме ли някъде?

— Да — тя отново погледна към мъртвата жена. — Когато хората, които са я изпратили тук, разберат, че не е успяла да ви убие, те ще изпратят някой друг да довърши работата. И ще изпратят още някой, който да убие мен. За нас вече не е безопасно да оставаме тук, а и вие сте ми нужен жив.

— А Де... посланик Денил?

Тя се усмихна.

— Той не е мишена.

— Откъде си толкова сигурна?

— Защото не е син на човека, който им се изпречи на пътя.

Лоркин замръзна от изненада. „Беше ли права майка? Тя бе сигурна, че някой ще ми има зъб заради онова, което са сторили двамата с баща ми“.

Тя отстъпи към вратата.

— Побързайте! Нямаме много време.

Той не помръдна от мястото си. „Трябва ли да ѝ се доверя? Имам ли друг избор? Тя владее черната магия. Сигурно може да ме принуди да тръгна с нея. Ако ме искаше мъртъв, защо изобщо спаси живота ми? Освен ако всичко, което ми каза, е лъжа и тя е убила невинна робиня просто за да ме убеди в... нещо“.

Той си спомни изражението на непозната при вида на Тивара. „Но... той трябва да умре!“ — беше казала тя. Значи наистина искаше да го убие. „Ти предаваш собствените си хора...“ — бе казала жената на Тивара. Дали „собствените ѝ хора“ означаваха сачаканският народ? Изведнъж притесненията на майка му придобиха съвсем реални

измерения. „Поне Тивара като че ли иска да ме запази жив. Ако остана тук, кой знае какво ще се случи. Тя смята, че някой друг ще се опита да ме убие“.

Беше попаднал в беда. Но Лоркин си спомни какво бе решил по време на Изслушването. Попадне ли в беда, трябва да направи всичко възможно, за да се измъкне. След като обмисли възможностите, той се спря на онази, която според него бе най-добрата.

Младият мъж огледа стаята. Имаше ли нужда от още нещо? Не. Пръстенът на майка му беше в джоба му. Той се приближи до Тивара.

— Взех всичко, което ми е нужно.

Тя кимна, отвори вратата и надникна в коридора.

— На чий път всъщност се е изпречил баща ми? — попита той.

Тя завъртя очи.

— Нямаме време за обяснения.

— Знаех си, че ще кажеш така.

— По-късно ще ви обясня.

— Приемам това като обещание — рече той.

Жената се намръщи, притисна показалец към устните си, за да го накара да замълчи, после му махна с ръка и тихо се запромъква по тъмните коридори на Дома на Гилдията.

Някога Сери преминаваше по познатите отсечки от Пътя на Крадците, без да ползва осветление. Нямаше почти никаква опасност да се натъкне на нечий нож в тъмното, защото мрежата от проходи под града можеше да се ползва само с одобрението на Крадците, а примирието между тях възпрепятстваше извършването на неразрешени убийства на Пътя.

Но сега нямаше примирие и всеки можеше да минава оттук. Напоследък Пътят беше станал толкова опасен, че малцина се осмеляваха да го използват, което по ирония на съдбата направи пустите му части по-безопасни. А историите за свръхголеми гризачи и чудовища държаха всички, с изключение на най-смелите, далеч от него.

„И въпреки това не бих се осмелил да минавам оттук без светлина...“ — помислиси Сери, приближавайки поредния завой. Откакто навлязоха в проходите, сърцето му бе започнало да бие

смуцаващо бързо. Той нямаше да се успокои, докато не излезе на повърхността. Сери надникна зад ъгъла, повдигна фенера и с облекчение установи, че тунелът напред е празен. В този миг осъзна, че онова, което бе помислил за следващия завой, всъщност е купчина срутена зидария. Той въздъхна и се обърна към Гол.

— Поредното задръстване.

Гол повдигна вежди.

— Предишният път го нямаше.

— Приближаваме много до Слиг сити? — завърши Сери. — Да! По-добре да се движим по-тихо.

Слиговете бяха група улични хлапета, намерили убежище под земята, след като онази част от копторите, която бяха обитавали, бе срината със земята, за да направи място за новите улици и сгради. Те бяха останали в тунелите, като излизаха навън само за храна. Някак си бяха успели да оцелеят, да пораснат и да се размножават в тъмнината и сега защитаваха територията си с животинска ярост.

Крадецът, който действаше над Слигоград, веднъж се опитал да ги постави под контрол. Няколко дни по-късно трупът му, заедно с телата на хората му, изплува от канализацията. След това живущите на повърхността, започнаха да оставят храна край входовете към известните тунели с надеждата да умилостивят слиговете.

При всеки вход Сери повдигаше лампата и оглеждаше зидарията. Слиговете винаги рисуваха своя знак по стените в покрайнините на територията им. Той спря да проверява едва когато двамата с Гол се отдалечиха на достатъчно разстояние от владенията на подземните жители. За съжаление започнаха отново да срещат срутвания и признаци на разруха. Но скоро щяха да стигнат до някогашния вхъд към коридорите на Гилдията.

Той бе унищожен след нашествието на ичаните, но Сери уреди прокопанането на нов тунел. Като предохранителна мярка той включи фалшиви входове и хитроумни капани, които щяха да объркат любопитните изследователи. Той спря и се огледа, за да види дали наблизо няма някой и бързо се шмугна в правилния вход, следван от Гол.

— Успех! — каза приятелят му и отстъпи настрани в една нита, където обикновено чакаше, докато Сери отиваше да се срещне със Сония.

— И на теб — отвърна Сери. — Не разговаряй с непознати.

Големият мъж изхъмка и повдигна фенера си, за да огледа нишата. После обра с ръка няколко фаринови паяжини, седна на издатината и се прозя. Сери се обърна и тръгна по тунелите под земите на Гилдията.

Те също се рушаха. Всъщност единствено Върховният повелител Акарин ги беше поддържал. Но потайният магьосник не можеше да внася твърде много строителни материали, защото щеше да възбуди подозрението на останалите, затова използваше предимно тухли от други части на лабиринта. Основните проблеми с влагата и разместващата се почва така и не бяха решени.

„Сигурен съм, че Гилдията би предпочела да ги запълни. Бих ги поправил сам, но ако магьосниците открият, че един Крадец поправя подземните проходи, едва ли ще останат доволни. Съмнява ме, че ще приемат извинението, че просто искам от време на време да мога да се срещам със Сония“.

Сърцето на Сери продължаваше да бие ускорено, но този път не от страх, а от вълнение. Промъкването в сградите на Гилдията винаги му носеше тръпка на удоволствие. Избягването на опасните райони със срутвания усложняваше пътя му повече от необходимото, но щом се озова под Университета, нещата се подобриха. Проходът от Университета до жилищната сграда на магьосниците го притесняваше най-силно, тъй като бе единственият подземен път между двете сгради. Всъщност той бе изграден като част от канализацията и покрай изкопа минаваше ремонтна пътечка. Но Сери подозираше, че от години никой не го беше ремонтирал. От пукнатините в стените се просмукваше вода и капеше от сводестия таван.

„Един ден и тук ще има срутване и те ще открият смрадливия недостатък на занемарената поддръжка на канализацията“.

Щом се озова под жилищната сграда на магьосниците, проходът леко се разшири. Под правоъгълните дупки в тавана бяха изписани числа. Той намери онова, което му трябваше, остави фенера на едно сухо място и се изкатери през отвора.

Това беше най-трудната част от маршрута. Отворите се намираха в основата на някакъв неизползван улей, който бе свързан с покрива на сградата. През него непрекъснато нахлуваше свеж въздух. Сери имаше две любими теории: това или бе вентилационна система, която

разреждаше отровния въздух в канализацията, или беше система за изхвърляне на смет, направена така, че от канала да не нахлува смрад.

В тръбата беше тясно, но за щастие сухо. Той се изкачваше бавно и почиваше често. „Един ден ще бъда твърде стар, за да правя това. Тогава ще трябва да минавам през портите на Гилдията, или Сония ще трябва да идва при мен.“

Най-накрая той стигна до стената на покоите ѝ. Преди много време бе разместил тухлите, за да достигне до ламперията зад тях. Сега долепи око до шпионката, която беше издълбал в дървото.

Стаята тъмнееше и изглеждаше празна. Но това бе напълно естествено за този нощен час. Той внимателно и бавно хвана дръжките, които бе монтирал върху тази част от ламперията, повдигна леко и бутна.

Разнесе се скърцане. „Следващия път ще трябва да донеса малко восък, за да я смажа“ — помисли си той. После мина през отвора и върна плоскостта на мястото ѝ. За него бе донякъде въпрос на гордост и удовлетворение, че Сония никога не го беше виждала да влиза оттук. Тя продължаваше да настоява, че не иска да разбира как успява да се появи и как излизаше винаги незабележимо от помещението. Колкото по-малко знаеше, толкова по-добре щеше да е и за двамата им. Идването тук не бе опасно за него, но ако посещенията му бъдеха открити, последствията за нея нямаше да са приятни.

Той вдигна лек шум, почука по мебелите, стъпи върху една скърцаща дъска и зачака. Но тя не се появи от спалнята си. Сери се приближи до вратата и леко я откряна. Леглото бе оправено. Стаята бе празна.

Въодушевлението му бе заменено от разочарование. Той седна. Досега Сония никога не бе отсъствала. „Никога не съм си и помислял, че няма да я намеря тук. Сега какво да правя? Да я почакам ли?“

Но ако някой друг се появеше заедно с нея, щеше да се получи доста неловка ситуация. Сери нямаше да има време да се спусне по улея. А там пък бе и доста неудобно място за чакане и наблюдение. Крадецът изруга под носа си, стана и тихо започна да претърсва мебелировката ѝ. Намери нужното в едно чекмедже — хартия и писалка. Той откъсна малко парче от листа, нарисува един мъничък серини — гризачът, откъдето идваше псевдонима му — и го пхна под вратата на спалнята ѝ.

След това мина обратно през ламперията и започна дългия път наобратно.

Робът, който посрещна Денил на вратата на Дома на Гилдията, побърза да се просне на земята. Но мислите на магьосника бяха заети с толкова много вълнуващи открития, че той не обърна внимание на думите на мъжа. Докато се прибираше от двореца, Денил записа в бележника си всичко, което си спомняше от разказа на краля за сачаканската история, но докато вървеше по коридора, започна да се сееща за други неща, които беше забравил.

„Трябва да седна и да запиша всичко. Подозирам, че ме чака дълга нощ. Чудя се дали Ачати ще може да ми освободи следващата вечер... какво е това?“.

Целият под на Господарската стая бе покрит с море от роби. Телата им започваха още от вратата. Към тях се присъедини и робът от входа. Гледката бе толкова сюрреалистична, че за миг Денил остана без думи.

— Станете! — нареди той.

Всички станаха като един. Магьосникът видя лица на мъже и жени, които не познаваше. Някои носеха грубите дрехи на дворни работници, други имаха петна от храна по кожените си престилки.

— Защо сте тук? — попита той.

Робите се спогледаха, после вкупом впериха погледи в роба, който го бе посрещнал на входа. Мъжът се прегърби, сякаш погледите им имаха тежест.

— Л-лорд Лоркин е... е... е...

Денил усети как сърцето му прескочи един удар, след което заби ускорено. Само нещо ужасно би породило такъв страх.

— Той е какво? Мъртъв?

Мъжът поклати глава и Денил отмаля от облекчение.

— Тогава какво?

— Няма го.

Мъжът отново се просна на пода, последван от всички останали вкупом. Денил си пое дълбоко дъх и се опита да говори спокойно.

— Тогава къде е?

— Не знаем — отвърна робът от входа с приглушен глас. — Но... той е оставил... в стаята си.

„Оставил е нещо в стаята си. Най-вероятно писмо, в което обяснява къде е. И незнайно защо робите мислят, че ще се ядосам. Да не би Лоркин да е решил на своя глава да се прибере у дома?“

— Станете — нареди той. — Всички. Върнете се към задълженията си. Не. Почакайте! — робите бяха започнали да се изправят. „Може би трябва да ги разпитам“. — Останете тук. Ти! — той посочи роба от входа — Ела с мен!

Кафявото лице на мъжа преbledня. Той мълчаливо последва Денил до стаята на Лоркин. Навсякъде из голямата стая бяха оставени фенери, един бе запален и в спалнята.

— Лорд Лоркин? — извика Денил, без да очаква отговор. Ако Лоркин им беше казал, че си тръгва, едва ли щеше да бъде тук. Въпреки това Денил отиде до вратата на спалнята и надникна вътре.

Гледката, която се разкри пред очите му, смрази кръвта във вените му.

В стаята лежеше гола сачаканка. Тялото ѝ бе извито с гръб към него, но лицето ѝ бе обърнато към тавана. Очите ѝ се вираха безизразно. Чаршафите около нея бяха изцапани с тъмно червено. На места дори бяха още влажни. Денил видя раната на гърба ѝ. Той се обърна и впери поглед в роба.

— Как се е случило това?

Мъжът се сви от страх.

— Не знам. Никой не знае. Чухме шумове. Гласове. Когато всичко утихна, дойдохме да видим — очите му се плъзнаха по тялото, но бързо се отместиха встрани.

„Лоркин ли го е направил? — искаше да попита Денил. — Но мъжът каза, че не знае какво е станало, така че няма как да знае дали Лоркин е виновен“.

— Коя е тя? — попита вместо това той.

— Рива.

— Тя от робите в къщата ли е?

— Д-да.

— Някой друг липсва ли?

Мъжът се намръщи, но след миг очите му се разшириха.

— Тивара.

— Друга робиня?

— Да. Като Рива. От робите прислужници.

Денил отново огледа мъртвата жена. Дали Тивара бе замесена по някакъв начин в убийството? Или я беше сполетяла същата съдба?

— Рива и Тивара... бяха ли в приятелски отношения? — попита

Денил. — Някой виждал ли ги е да разговарят?

— Н-не знам. — Мъжът отново наведе поглед. — Ще попитам.

— Недей! — каза Денил. — Доведи ми робите. Нареди ги във в коридора и им забрани да разговарят.

Мъжът излезе бързо. „Сигурно вече са успели да поговорят и да измислят алибита или извинения. Но повече няма да могат да променят историята си“.

Трябваше незабавно да изпрати послание на ашаки Ачати. Робите принадлежаха на краля. Денил не бе сигурен дали убийството на един от тях ще бъде голям проблем. Но изчезването на Лоркин беше. Особено ако бе отведен против волята му. Особено, ако той бе убил робинята.

„Ачати несъмнено ще разпита сам робите. Сигурно ще прочете съзнанията им. Възможно е да укрие някаква информация, която според него не трябва да узнавам. Така че трябва да разбере колкото се може повече, преди Ачати да пристигне“.

По гърба му полазиха тръпки. „Съвпадение ли е, че бях поканен в двореца същата вечер, когато тук бе убит един от робите на краля?“

Лоркин ли бе убил робинята? Едва ли. Но определено изглеждаше така, сякаш го е направил. Дали е било при самозащита? „Трябва да проверя за улики, преди да пристигнат хората на краля“. Той се върна в стаята и погледна към тялото. Освен смъртоносната рана, на ръката ѝ се забелязваше плитко порязване, от което се стичаше тънка струйка кръв. „Интересно. Това ми прилича на доказателство за използването на черна магия“. Той се насили да докосне кожата на бедрото на жената и да активира сетивата си. И наистина в тялото не се долавяше и капчица енергия. Наистина бе използвана черна магия. Врълхлетя го неописуемо облекчение. „Значи няма как да е Лоркин“.

Тогава защо беше изчезнал? Дали бе пленник на някой сачакански черен магьосник? Денил внезапно почувства пристъп на гадене.

„Ако Сония разбере...“ А трябваше ли да разбира? Ако той успее да намери Лоркин достатъчно бързо, то тогава нямаше да има лоши новини за съобщаване, а само история със щастлив край за разказване. Поне така се надяваше. Трябваше да открие Лоркин, и то бързо. Шумовете от коридора му подсказаха, че робите са се събрали за разпита. Той въздъхна. Нощта определено щеше да е дълга. Но причината за това съвсем не беше по вкуса му.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 16

НА ЛОВ

Сония издигна с магия окървавените превръзки във въздуха и запрати срещу тях вълна от топлинна енергия. Те избухнаха в пламъци и бързо се превърнаха в пепел. Във въздуха се разнесе мирисът на изгорял плат, смесен с миризмата на препечено развалено месо. Тя остави пепелта да падне в кофата, която бе поставена точно за тази цел, след което затопли в една чинийка малко ароматно масло и острото му ухание постепенно надделя над останалите по-неприятни миризми. Приключила почистването след последния си пациент, тя отвори с магия вратата на стаята.

Мъжът, който влезе вътре, беше на средна възраст, нисък, с позната физиономия. Сърцето ѝ подскочи, щом го разпозна.

— Сери! — изсъска тя и бързо огледа стаята, макар да знаеше, че вътре няма никой. — Какво правиш тук?

Той сви рамене и седна на един от столовете, предназначени за пациентите и семействата им.

— Минах през стаята ти в Гилдията, но те нямаше.

— Тогава трябваше да се върнеш утре — каза тя. Ако го разпознаеха и някой докладваше за посещението му на Гилдията, всички щяха да разберат, че тя общува с Крадец. „Макар че сега вече никой закон не го забранява“. Но пък щеше да изглежда подозрително, че се случва толкова скоро, след като бе настоявала за промяна в закона. Ако приемеха, че използва болницата за място, където да се среща с Крадците, това щеше да застраши всичко, което бе постигнала досега.

Каква ирония, че той се намираше в по-голяма опасност да бъде разпознат в болницата, отколкото в Гилдията. Сония се съмняваше, че някой друг, освен Ротан, бе запомнил Сери след всичките тези години, но някои от пациентите в болницата може би бяха имали вземане-даване с него и щяха да кажат на помощниците или лечителите с кого се среща тя.

— Твърде важно е, за да чака — каза Сери.

Погледите им се срещнаха. Сериозното изражение на лицето му го правеше да изглежда толкова по-различен от младия скитник, с когото тя дружеше като дете. Той изглеждаше изморен и тъжен, и тя се изпълни със съчувствие. Сери все още тъгуваше за семейството си. Сония си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Как се справяш?

Раменете му отново се повдигнаха.

— Сравнително добре. Зает съм с откриването на един магьосник-отстъпник в града.

Тя примигна и не можа да сдържи усмивката си.

— Отстъпник, а?

— Да.

„Да, въпросът е твърде важен, за да чака“. Тя се облегна назад.

— Разкажи ми. Започни от самото начало.

Той кимна.

— Всичко започна, когато ключарят ми заяви, че ключалките в убежището ми са били отворени с магия.

Докато продължаваше да разказва, тя не сваляше поглед от него. При всяко споменаване на семейството му той потрепваше, сякаш го пронизваше болка и погледът му витаеше в нищото. Но когато споменаваше Ловеца на Крадци, очите му проблясваха и челюстта му се втвърдяваше. „Той го търси, за да си отмъсти, но и за да забрави болката“.

Най-накрая той й разказа с триумфиращ глас как е наблюдавал жената, която използвала магия, за да отвори сейфа.

— Жена — повтори той. — С тъмна кожа като лонмарка и с черна права коса. По гласа й реших, че е възрастна, но тя въобще не се движеше като стар човек. И акцентът ѝ бе чужд, но не съм го чувал досега. Предполагам, че не е от Обединените земи.

— Сачаканка?

— Не. Щях да я позная.

Сония се замисли над разказа му. В Гилдията нямаше никой, който да отговаря на описанието му. Сери можеше и да греши, и жената да е от Лонмар. Лонмарците имаха тъмна кожа и криеха жените си, така че гледката на лонмарска жена можеше да е толкова необичайна, че да накара човек да си мисли, че е от различна раса. Но лонмарците не позволяваха на жените си да овладяват магията. Ако тя

бе природен талант и силата ѝ се бе освободила спонтанно, лонмарците щяха да бъдат принудени да я обучат на Контрол. „Но след това... не сме сигурни как постъпват те с жените-магьосници. Предполагаме, че просто им забраняват да използват магията, но е възможно и да блокират силите им. Тази отстъпница може и да е избягала, за да се спаси от подобна съдба“.

В такъв случай беше наистина странно, че бе пристигнала в Имардин. Сигурно знаеше, че условията на Съглашението задължаваха Гилдията да спазва законите на Лонмар по отношение на жените-магьосници. Ако я открият, трябваше да я изпратят у дома.

Но може би Сери бе открил причината да пристигне тук — книгите. Ако беше избягала, за да се научи да използва магията, тогава Имардин бе мястото, където би могла да намери информация за това. „Но книгите за магията не са евтини. Да не би да краде парите на Крадците, които убива, или се е наела като убиец на Крадци?“

Но Сери каза, че ключалките на убежището му са били отворени с магия, а не, че семейството му е било убито с магия. Може би тя просто предоставяше услугите си на магьосница, но не и на убиец. Сония се намръщи.

— Откъде си сигурен, че тази жена и Ловецът на Крадци са един и същ човек?

— Или е тя, или работи за Ловеца на Крадци, или в града има двама отстъпници. Заловиш ли я, ще можеш да прочетеш съзнанието ѝ и да разбереш.

— След това разпита ли продавача?

Той поклати глава.

— Имаме нужда от него и магазина му, за да поставим и друг капан — очите му проблеснаха. — Само че този път ти ще бъдеш с мен и ще си хванем един отстъпник.

Сония се намръщи.

— Иска ми се да беше възможно, но не мога свободно да обикалям из града, Сери. Ако не отивам в болниците, трябва да искам разрешение.

Раменете му се отпуснаха в почти детинско разочарование. Той се замисли.

— Може би ще успея да я подмамня по някакъв начин при теб.

— Съмнява ме, че ще се приближи до някой от гилдийските магьосници, а болниците са пълни с тях.

— Освен ако не уредиш някоя вечер всички да си тръгнат и да пуснем слух, че тук е пълно с книги за лечение.

— Трябва да им обясня защо, а ако го направя, все едно съм казала на Гилдията и ще трябва да ги оставя да я заловят.

— Не можеш ли да измислиш някаква друга причина?

Сония въздъхна. Сери едва ли се вълнуваше от това, че никой не му е възложил откриването на отстъпничката и никой не е поискал от него да помогне на Гилдията при залавянето ѝ. Той просто искаше да си отмъсти — и със сигурност да не бъде следващата жертва на Ловеца на Крадци.

„Бих искала да му помогна. Но Гилдията ще очаква от мен да им съобщя за отстъпничката и ако открие, че не съм го направила, това ще даде на хората поредната причина да не ми се доверяват“. Безупречното ѝ досие след ичанското нашествие щеше да бъде опетнено от лъжа, а всички и без това се отнасяха твърде чувствително към миналото ѝ и владееенето на черната магия. Те щяха да ѝ отнемат свободата да управлява болниците. Щяха да ограничат движенията ѝ само в земите на Гилдията.

„По-добре да предам информацията на Висшите магове и да ги оставя да се оправят с нея. Няма значение дали аз или някой друг ще намери отстъпничката, важното е да бъде открита. И в двата случая Сери ще получи отмъщението си и своята безопасност“.

— Знаеш ли къде е сега тази жена? — попита Сония.

Сери поклати глава.

— Но знам как изглежда, а видът ѝ е достатъчно странен, за да пратя и други по петите ѝ.

— Не позволявай на никой да я доближава! — предупреди го тя. — Тази жена очевидно контролира силите си и е достатъчно възрастна, за да ги използва умело.

— О, тя въобще не се държи като теб навремето — съгласи се Сери и устните му се разтеглиха в невесела усмивка. — Може и да си искала да убиеш някой друг Крадец, но никога не си си поставяла за цел да ги гониш до дупка и... или... — той отмести поглед с мрачно изражение на лицето.

— ... или да избивам семействата им — завърши тихо тя, изпълнена със съчувствие. — Трябва да си помисля, но сигурно трябва да кажа на Гилдията и да оставя преследването на тях.

— Не! — възрази той. — Те ще оплескат нещата, точно както направиха с теб.

— Или ще използват наученото, за да подходят по различен начин към този случай.

Сери се намръщи.

— По съвсем различен начин, надявам се.

— Готов ли си да работиш с тях? — попита тя, улавяйки погледа му.

Той се намръщи, после въздъхна.

— Може би. Да. Предполагам, че трябва. Нямам кой знае какъв избор, нали?

— Всъщност не. Кажи ми как да се свържат с теб.

Сери въздъхна.

— Съгласна ли си... да го оставиш да отлежи тая нощ, преди да кажеш на когото и да било?

Тя се усмихна.

— Добре. Ще реша преди нощната смяна. После или аз ще те потърся, или Гилдията ще почука на вратата ти.

Щом влезе в стаята и видя трупа, робът от кухнята опули очи и остана така през цялото време, докато Денил го разпитваше. Въпреки това отговаряше спокойно и без колебание.

— Кога за последно видя Тивара? — попита Денил.

— Снощи. Разминахме се по коридора. Тя се беше запътила към тези стаи.

— Каза ли нещо?

— Не.

— Изглеждаше ли по-различна от обичайното? По-нервна, може би?

— Не — робът се поколеба. — Мисля, че изглеждаше ядосана. Беше тъмно.

Денил кимна и отбеляза дребната подробност. Вече си беше направил доста сериозен списък, тъй като разпитваше робите от

няколко часа.

— Каза ми, че двете с Рива са се познавали. Виждал ли си ги да се карат? Да са се държали странно?

— Карат се, да. Тивара често казва на Рива какво да прави. Това не допада на Рива. Тивара няма право. Но... — мъжът сви рамене — всичко се случва.

— Някои роби да нареждат на други?

Мъжът кимна.

— Да.

— Вчера да си ги видял или чул да се карат?

Мъжът отвори уста да отговори, но замълча, когато откъм вратата се чу приглушен звук. Денил се извърна и видя, че робът от входа се върти нервно край нея. Мъжът се просна на пода.

— Можеш да станеш. Искаш ли да ми кажеш нещо? — попита Денил.

— Ашаки Ачати пристигна — робът не спираше да кърши ръце, както правеше всеки път, когато заставаше пред Денил.

Магьосникът се обърна към роба от кухнята, когото разпитваше.

— Можеш да си вървиш.

Двамата се отдалечиха бързо, а Денил стана и прибра бележника си в мантията. Той огледа стаята на Лоркин, после излезе оттам и забърза към Господарската стая. Пристигна там тъкмо навреме, за да посрещне Ачати.

— Добре дошли, ашаки Ачати — каза той.

— Посланик Денил — отвърна Ачати. — Боя се, че робът ви е срещнал трудности при намирането ми. Какво се е случило? Единственото, което ми каза е, че въпросът е спешен.

Денил кимна.

— Елате, ще ви покажа.

За голямо облекчение на магьосника, сачаканецът го последва мълчаливо. Късният час и продължителният разпит на робите започваха да си казват думата. „Но все още ме чака много работа. Известно време нима да спя — той извлече малко магия и я използва да прогони умората. — Подозирам, че в следващите дни често ще ми се налага да го правя“.

Двамата пристигнаха в стаите на Лоркин. Денил въведе Ачати в спалнята. Фенерите светеха вече по-слабо, но трупът все още се

виждаше ясно.

— Мъртва робиня — каза Ачати, като се приближи и я погледна.
— Разбирам защо се притеснявате.

— Меко казано.

— Вашият помощник ли...

— Не. В тялото не е останала капчица енергия. Който я е убил, е използвал чер... висша магия, на която Лоркин не е научен.

Ачати го погледна, после се намръщи и докосна ръката на мъртвата жена. Макар Гилдията да не искаше сачаканците да разбират колко малко киралийски магьосници владеят черната магия, от Денил не се изискваше да се преструва, че всички я умеят. Щеше да прозвучи напълно правдоподобно, че Лоркин, като магьосник с по-нисш ранг, все още не я е овладял. „За тях ще е по-странно, че аз не я владея“.

— Така е — рече Ачати, отдръпвайки ръката си с отвратена гримаса. — Но това означава, че който я е убил, практикува висшата магия.

— Един от робите — жена, на име Тивара, също липсва. Разпитах повечето роби и по всичко личи, че тя е най-вероятната извършителка.

Вместо да изрази изненада, както очакваше Денил, Ачати изглеждаше разтревожен.

— Прочетохте ли мислите им?

— Не. На магьосниците от Гилдията не им е разрешено да разчитат съзнания без позволението на Висшите магове.

Ачати повдигна вежди.

— Тогава как можете да сте сигурен, че казват истината?

— Робите очакваха мислите им да бъдат прочетени, затова едва ли са застанали пред мен с някоя измислена история. Оставих ги да чакат в коридора, като им забраних да разговарят, така че не смятам, че са успели да се наговорят, след като са разбрали, че нямам намерение да влизам в съзнанията им. Историите им съвпадат, така че едва ли са ме излъгали.

Сачаканецът изглеждаше заинтригуван.

— Но ще успеете ли да научите повече от разпита им, отколкото бих научил аз от прочитането на мислите им?

— Едва ли — Денил извади бележника си и се усмихна. — Но това си има своите предимства. Няма как да разберем, докато не

сравним методите ни.

Ачати изглеждаше развеселен.

— Да прочета ли съзнанията им сега, за да разберем кой метод е по-добър или предпочитате да ми разкажете какво сте научил?

Денил погледна към трупа.

— По-добре аз да ви кажа, за да спестим време. Съгласен ли сте с мен, че това изглежда повече като спонтанно, а не планирано убийство?

Ачати кимна.

— Научих, че Тивара и мъртвата жена, Рива, често са се карали. Очевидно Рива е била подчинена на Тивара. Рива е искала да бъде обслужващата робиня на Лоркин още от деня на пристигането му, но Тивара заела мястото ѝ. И двете жени са били преди това част от домакинството на ашаки Тикако и често са получавали послания от тамошните роби — макар всяка да е имала своите контакти. Не са общували с роби от други домакинства, затова смятам, че Лоркин най-вероятно е бил отведен там.

Ачати се намръщи.

— Ако ще ходим да ги търсим там, трябва да сме сигурни в това. Възможно ли е някой друг да го е похитил?

— Лоркин не е имал други посетители. Ако е бил отведен против волята си, похитителят му трябва да е бил могъщ магьосник. Ако ли не... — Денил сви рамене. — Значи са били много убедителни.

Ачати въздъхна и кимна.

— Ако тази Тивара владее висшата магия, то тя едва ли е робиня. Сигурно е била шпионка.

— Но за кого е шпионирала? — попита Денил.

— Не знам — Ачати се намръщи. — Не е за краля, защото той щеше да ме предупреди. Но който я е изпратил, със сигурност е желаел смъртта на Лоркин. Ако са го взели оттук жив, значи са го направили с някаква цел.

— Каква цел?

— Може би изнудване? — Ачати се замисли. — Въпросът е дали мишената е крал Амакира или Гилдията — или и двете?

Денил се усмихна накриво.

— Сигурно е Гилдията. Ако са искали да притеснят краля, са щели да отвлекат мен. Един похитен посланик ще причини много

повече затруднения от един обикновен помощник.

— Но той не е обикновен помощник — рече Ачати, повдигнал вежди. — Нали не смятате, че не сме наясно кои са родителите му?

Денил въздъхна.

— Можех само да се надявам, че няма да обърнете внимание.

— Искам да ви успокоя, че това едва ли ще го постави в по-голяма опасност. Всъщност според нас мисълта за майка му, която ще бъде в правото си да отмъсти, ако той бъде наранен по някакъв начин, ще бъде достатъчна, за да възпре подобни глупави действия. Макар че... — той се спря, обърна се към мъртвата жена и се намръщи, сякаш му беше хрумнало нещо.

— Да? — попита настоятелно Денил.

Сачаканецът поклати глава.

— Има една група, за която се знае, че отвлича хора, но те няма да спечелят нищо от похищението му, а и той не е от обичайните им мишени. Не. Трябва да отидем в дома на ашаки Тикако. Ако имаме късмет, ще намерим помощника ви там и ще го върнем в Дома на Гилдията преди залез слънце — той се поколеба. — Макар че сигурно преди това ще искате да се отървете от трупа на робинята.

Денил кимна утвърдително.

— Не е особено приятен подарък за добре дошъл. Ако сте приключил с огледа, ще кажа на робите да я вземат и да направят каквото е нужно.

Тъй като новото убежище вече не му бе необходимо като капан за Ловеца на Крадци, Сери нареди да го запечатат. Двамата с Гол се върнаха в някогашните му стаи до старата градска стена.

Сери разказа на Гол за срещата си със Сония едва на сутринта. Реакцията ѝ на новините му бе толкова различна от очакваното, че той имаше нужда от време да помисли, преразгледа плановете си и да се чуди дали няма да съжالياва за онова, на което се бе съгласил.

— Защо самата тя не тръгне след отстъпничката? — попита отново Гол.

Сери въздъхна и леко повдигна рамене.

— Каза, че не може да обикаля свободно из града. Може да ходи до болниците, но за други места трябва да иска разрешение.

Гол се намръщи.

— Неблагодарни гадове. След всичко, което направи, за да спаси града.

„Да, но повечето киралийци се страхуват от нея — помисли си Сери. — Ограничили са я колкото се може повече, без да я затварят. Не искат да поемат никакви рискове. Напълно ги разбирам. Но това е доста неудобно за мен“.

— Значи ще работим с Гилдията?

— Налага се — Сери се намръщи. — Само ние можем да разпознаем отстъпничката. А може би ще успеем да им попречим съвсем да объркат нещата.

Изражението на Гол показва на Сери недоверчивостта на телохранителя му.

— Ами Скелин? Ще му кажеш ли?

— Все още нямаме доказателство, че жената е Ловеца на Крадци, а само че използва магия.

— И по тази причина ти вече я наричаш „отстъпничката“ — отбеляза Гол.

— Да. Докато не разберем със сигурност, че тя е Ловеца на Крадци.

Гол скръсти ръце.

— Страх те е да не се направиш на глупак.

Сери погледна укорително приятеля си.

— Не искам да губя времето на Скелин. Нито да му дължа услуги, когато не се налага.

— Но нали той се оказа различен от представите ти?

— Да — Сери се намръщи. — Но все пак си остава Крадец и вносител на роет. И други хора, по-добри от мен и теб, са вършили лоши неща, мислейки, че правят добро.

— Те са много опасни — съгласи се Гол. — Достатъчно е да използват за извинение семейството, гордостта на Дома или защитата на страната и всичко им е простено.

Сери кимна.

— Предпочитам да съм откровен със себе си, когато става дума за работа. Искан да съм по-добре от останалите обитатели. Не искам да умра като просяк. Не се преструвам, че имам по-висши цели.

— Значи ти трябва пари. А за да имаш пари, трябва да си могъщ. И освен ако не си от някой Дом, няма начин да придобиеш влияние чрез почтена търговия.

— Става въпрос за оцеляване. И според мен Скелин прави точно това. Той ми каза, че започнал да внася роец, опитвайки се да се утвърди като Крадец.

— Получило се е.

Сери въздъхна.

— Така е. И очевидно няма угризения на съвестта, които да го откажат от търговията.

— Но нали каза, че един ден ще спре.

— Ще повярвам, като го видя. Ротът го направи един от най-могъщите хора в града. Повечето от Крадците работят за него или му дължат услуги. Според мен няма да се откаже толкова лесно от това — той поклати глава. — Не искам да се замесвам, освен ако не ми се наложи.

Гол изсумтя.

— Ти си твърде умен, за да му позволиш да те убеди в каквото и да било, Сери.

Сери погледна своя приятел и телохранител.

— Смяташ ли, че трябва да му кажа?

Едрият мъж сви устни.

— Ако нещо ти подсказва да не го правиш, тогава недей. Но ако срещнем проблеми в откриването на отстъпничката, според мен ще бъде интересно да видим на какво е способен Скелин — той сви рамене. — Може да не е много. А може и да ни разкрие истинската си мощ.

ГЛАВА 17

ПРЕСЛЕДВАН

Въпреки че бе прекарал няколко часа в стаята, очите на Лоркин все още смъдяха. Въздухът бе наситен с вонята на урина от наредените покрай стената казани. Тивара му беше казала да не диша дълбоко, за да не се задуши и да държи очите си затворени. Освен това, преди да се измъкне, му беше казала да пази тишина и че в стаята ще влизат само роби.

Когато при всяко вдишване лютивни пари изгарят гърлото ти, времето върви много бавно. И освен това превръща всяко нощно бягство в далеч не толкова вълнуващо приключение, колкото ти е изглеждало първоначално.

„Не че го направих заради тръпката. Все още вярвам, че изборът бе мой. Че се намирах в опасност. И все още съм заплашен“

Глупаво ли беше постъпил, като се довери на Тивара? Единственото доказателство, че тя казва истината, бе реакцията на убитата робиня.

„Ти! Но... той трябва да умре... Ти... Ти измени на собствените си хора!“

От думите ѝ той разбра три неща: че робинята познава Тивара, че според нея Лоркин трябва да бъде убит и че смята Тивара за предателка. Какво ѝ беше отвърнала Тивара?

„Казах ти, че няма да ти позволя да го убиеш. Трябваше да се вслушаш в предупреждението ми и да си идеш“.

От думите ѝ можеше да се съди, че Тивара е била наясно с намеренията на жената и бе дала възможност на робинята да се откаже от мисията си. „Или просто го каза с надеждата да ѝ повярвам“. Но защо ѝ трябваше да го лъже? „Може би за да ме убеди, че е дала възможност на жената да се махне. Че не е безмилостна убийца, каквато изглежда“.

Едно бе сигурно. Ако Тивара иска да го убие, нищо няма да ѝ попречи. Все пак тя владееше черната магия. Способностите ѝ сигурно бяха многократно по-силни от неговите. Но въпреки това той не бе

сигурен, че трябва да избяга с нея. Веднага щом научи за случилото се, Денил със сигурност щеше да му уреди по-добра защита.

„Но как ще го направи? На магьосниците от Гилдията са им нужди дни, за да стигнат дотук, а и никой от тях не е толкова силен, колкото повечето сачакански магове. Ако изпратят майка или Калън, те ще трябва да се подсилят, преди да тръгнат насам, а това ще отнеме доста време. Що се отнася до сачаканските магьосници... дали някой ще склони да изпълнява ролята на телохранител на помощника на Посланика на Гилдията? А и как мога да бъда сигурен, че Рива не е била изпратена точно от тях?“

Що се отнася до хората, желаещи да го убият, първото му предположение бяха семействата на сачаканците, които бяха убити от родителите му по време на ичанското нашествие. Майка му сигурно бе права. Семействата им се чувстваха задължени да отмъстят за роднините си, въпреки че те бяха изгнаници.

„Висшите магове бяха сигурни, че подобна опасност не съществува. Както и лорд Марон и останалите посланици, които са живели тук. Дали тези семейства са криели намеренията си с надеждата, че един ден майка или аз ще пристигнем в Сачака?“

Той се замисли за пръстена в джоба си. „Дали не трябва да опитам да се свържа с майка?“ В стаята непрекъснато влизаха и излизаха роби. Те не изглеждаха изненадани, че го виждат. Първия път, когато се опита да използва кръвния пръстен на майка си, едва успя да го скрие навреме под корицата на бележника си. Дали ако го видят, щяха да решат, че се опитва да ги издаде и щяха да му го вземат?

„А и тя какво ли ще ми каже тя? Сигурно да се върна в Дома на Гилдията и да оставя Денил да се погрижи за всичко. Сега изобщо няма да ѝ е трудно да убеди Гилдията да нареди връщането ми у дома“. В гърдите му се надигна познатото бунтарско чувство, но то се разнесе бързо. „Тя се оказа права — напомни си той. — За мен е твърде опасно да бъда тук. И въпреки това, нещо ми подсказва, че връщането ми в Дома на Гилдията не е правилното решение. Щом Тивара ми спаси живота, значи ме иска жив и очевидно не би искала да отида...“

Вратата рязко се отвори и накара Лоркин да подскочи. Но на прага застана Тивара. Както всеки път, щом я зърнеше и сега не можеше да не си помисли колко загадъчна и екзотична е тази жена. Сега обаче тя не застана пред него с наведена глава. Нито пък се

просна на пода. Вместо това го изгледа развеселено, с уверено и спокойно изражение на лицето.

„Което определено е някакъв напредък“ — реши той.

— Как си? — попита тя, мръщейки се на миризмата.

— Все още дишам — отвърна той. — Макар да ми коства големи усилия. Сега ще ми обясниш ли какво става?

Тя се усмихна леко.

— Да. Излез навън.

Той я последва в голямата работилница от другата страна на вратата. Четири робини седяха до една голяма маса и го гледаха с нескрито любопитство, но без капчица доброжелателство в погледите. Двете бяха на възрастта на Тивара, а останалите бяха по-стари, макар да бе трудно да се разбере дали бръчките са от тежката работа и слънцето или от напредналите години. Когато ги погледна, те извърнаха глави, но се сепнаха и отново се обърнаха към него. „Сякаш го правят по навик. Тивара обаче трябваше да се преструва, че е робиня. Според мен... Мисля, че тези жени са израснали като робини, а Тивара е родена свободна“.

— Седни — покани го тя и му посочи една табуретка до масата. След като той се настани, тя седна срещу него. — Бих ти представила останалите, но винаги е по-безопасно, ако не се споменават имена. Мога само да ти кажа, че с тези жени си в безопасност.

Лоркин им кимна учтиво.

— Тогава ви благодаря за помощта.

Четири не казаха нищо, само повдигнаха вежди и се спогледаха.

— Ние сме известни като Изменниците — каза му Тивара. — Преди неколкостотин години, след като Сачака е била завладяна от Киралия, свободните жени се обединили с робините и избягали в едно отдалечено и скрито място. Там си построили убежище, където няма роби и всички са равни.

Лоркин се намръщи.

— Общество само от жени? Но как...

— Не само от жени — Тивара се усмихна. — При нас има и мъже. Но те не отговарят за нищо, както е навсякъде в този свят.

„Колко очарователно! — Лоркин я погледна внимателно. — Разбира се. Тя не само е родена свободна. Тя е свикнала да командва

останалите“. В този миг той осъзна още нещо. Тя непрекъснато му напомняше за някого и сега той се досети за кого. „Майка ми! — при тази мисъл стомахът му се сви. — По-добре въобще да не се сещам за това, ако някой ден двамата... Не, дори не си помисляй за това“.

— Някакви въпроси? — попита тя.

— Защо се наричате „Изменниците“?

— Нарекохме се така в памет на една сачаканска принцеса, която е била убита от баща си, след като е изнасилена от един от съюзниците му. Той я нарекъл изменница и тогава жените започнали да се наричат така в знак на солидарност.

Лоркин се замисли върху думите на умиращата робиня. „Ти измени на собствените си хора“. Това ли е имала предвид? Не, нямаше смисъл. Но ако Рива е знаела, че Тивара е шпионка...

— Рива знаеше ли, че си Изменница?

— Да.

— Тогава защо каза, че си изменила на собствените си хора?

Устните на Тивара се изкривиха в усмивка.

— Фактът, че не се подчиняваме на императора и закона и имаме навика да се набъркваме в сачаканската политика, кара повечето сачаканци да ни смятат за предатели.

— А как успявате да попречите на сачаканските магьосници да ви открият? Достатъчно е само да прочетат съзнанията ви.

— Ние умеем да скриваме мислите си от тях. Те могат да видят само онова, което им позволим. Което означава, че имаме хора в домакинствата на всички могъщи ашаки в страната.

Сърцето на Лоркин прескочи един удар. „Магия, за която не съм чувал!“

— Можеш ли да ми кажеш как го правите?

Тя поклати глава.

— Ние, Изменниците, не разкриваме толкова лесно тайните си.

Той кимна. „Нещо, което защитава съзнанието от разчитане — почти както кръвните камъни осъществяват мисловна комуникация, която не може да бъде подслушвана от другите магьосници“.

— Дали наподобява пръстените с кръвни камъни? — попита той.

Едната от жените се изсмя. Погледът ѝ срещна за миг неговия, след което тя се обърна към Тивара.

— Този е умен. Внимавай какво казваш пред него!

Тивара тихо изсумтя.

— Знам — но веселото й настроение бързо отмина. Тя въздъхна и се обърна към Лоркин. — Трябва да се махнем оттук. Това място се намира твърде близо до Дома на Гилдията и някои от тамошните роби знаят за връзките ми тук. Ще трябва да се откажеш от красивите си дрехи и да се предреша на роб. Можеш ли да го направиш?

Лоркин погледна към мантията си и потисна една въздишка.

— Щом трябва.

— Лицето му е твърде бледо — каза една от по-младите робини. — Ще трябва да го поизцапаме. И трябва да му отрежем косата.

По-възрастната го огледа от глава до пети.

— Много е слаб за сачаканец. Но така е по-добре, отколкото да е дебел. Няма много дебели роби — тя се изправи. — Ще донеса дрехи.

— Трябва ти и робско име — каза Тивара. — Какво ще кажеш за Орк? По звучене наподобява истинското ти име и ако те нарека така по погрешка, хората няма да забележат.

— Орк — повтори Лоркин и сви рамене. „Звучи ми като чудовище. Приятелите ми ще го намерят за ужасно забавно — обзе го тъга.

— Когато научат, че съм изчезнал, ще се притесняват за мен. Ще ми се да имаше друг начин — освен връзката с майка чрез кръвния пръстен — да им съобща, че съм добре — той се намръщи. — Е, поне съм все още жив“.

По-възрастната робиня измъкна едно продълговато парче плат от шкафа, където висяха още няколко подобни на него. Тя му го подаде заедно с парче въже. Жените се спогледаха и се подсмигнаха, когато той свали горната част на мантията си. Лоркин уви плата около тялото си, завърза го с въжето, както му бяха обяснили и свали панталоните си. Радваше се, че бе скрил кръвния пръстен на майка си в подвързията на бележника. Щеше да му е трудно да го извади от мантията незабелязано.

— Това не можеш да го вземеш със себе си — каза Тивара, щом видя бележника.

Лоркин го погледна.

— Не мога ли да го изпратя обратно в Дома на Гилдията?

Робините поклатиха глави.

— Трудно ще го направим, без някой да забележи, че идва оттук — обясни една от тях.

— Трябва да бъде унищожен — реши Тивара и протегна ръка към бележника.

— Не! — Лоркин рязко дръпна ръката си. — Вътре са всичките ми проучвания.

— Които не могат да бъдат носени от някой роб.

— Ще ги скрия — каза ѝ той и напъха бележника в предната част на увитото платно.

— И ако ашаките прочетат мислите ти, ще разберат, че е там.

— Ако ашаките прочетат мислите му, те ще разберат, че не е роб — обади се една от възрастните жени и се ухили. — Нека запази книгата.

Тивара се намръщи и въздъхна.

— Добре тогава. Имаме ли някакви обувки?

Една от жените измъкна чифт семпли кожени обувки, представляващи парче кожа, зашито за кесия с формата на крак, което се завързваше за глезена посредством тънко въже. Тивара кимна одобрително.

— Почти сме готови. Докато приятелите ни приготвят боята за кожата ти и ти отрежат косата, ще е най-добре да ти обясня как трябва да се държи един роб — рече тя. — Подозирам, че това ще е най-трудната част. От това колко убедително ще се представиш, може да зависи оцеляването ти.

— Ще го имам предвид — каза ѝ той. — Не е нещо, което бих забравил.

Тя се усмихна мрачно.

— Може да бъде забравено много лесно, когато те нашибат с камшик, просто защото някой е имал лош ден. Повярвай ми. Знам.

Соня вървеше по коридора към жилищните помещения на магьосниците и се прозяваше. Когато се прибра, слънцето вече надничаше над хълмовете зад Гилдията и хвърляше бледи отблясъци върху небето. А сега се беше скрило зад града, предавайки го на мрака, светлините на фенерите или магическите кълба, на които можеха да се насладят само малцината щастливци.

Нощните смени в болниците бяха най-недолюбваните, затова тя ги поемаше при всеки удобен случай. Въпреки късните часове, винаги имаше много пациенти — някои от лечителите се шегуваха, че нощните пациенти са най-интересните. Вярно, че самата тя бе лекувала няколко наистина уникални наранявания в нощните си смени. Сония подозираше, че делата на повечето нощни посетители със сигурност щяха да скандализират по-голямата част от магьосниците от Гилдията и техните семейства.

Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към новините, които ѝ бе съобщил Сери. Тя чувстваше необяснима вина за това, че бе отказала да му помогне в търсенето на магьосницата-отстъпничка. Но не виждаше как би могла да го направи, освен ако не действаше в пълна тайна — ала и тогава, щом откриеше отстъпничката и я изправеше пред Гилдията, истината щеше да бъде разкрита. Измамата ѝ щеше да доведе единствено до засилване на недоверието и неодобрението. Кое то може би щеше да се окаже достатъчно, за да ѝ забранят да работи в болниците. И въпреки това, когато се прибра в Гилдията, тя не отиде веднага при Разпоредителя Оусън.

Вместо това реши първо да се наспи, както ѝ беше предложил Сери. И сега, след като бе напълно разбудена и сънят не ѝ беше донесъл желаната увереност, тя реши да го обсъди с Ротан. Все пак той бе човекът, който я бе търсил и намерил тогава, когато самата тя бе отстъпничка, криеща се от Гилдията.

Когато стигна до вратата му, тя почука. Отвътре се чу познатият глас. Входът се отвори и Ротан се усмихна, щом я видя.

— Сония. Влез! — той отвори по-широко врата и я пушна. — Седни. Искаш ли рака?

Тя огледа гостната му и се обърна с лице към него.

— Снощи Сери дойде да ме види. Открил е нова отстъпничка в града. Жената напълно контролирала силата си. Аз не мога да се разправам с нея, разбира се, но... смяташ ли, че Гилдията отново ще обърка нещата?

Ротан я гледаше изненадано, после погледна над рамото ѝ.

— Готов съм да заложа семейното богатство, че ще объркат нещата дори още повече — разнесе се познат глас.

Сония затаи дъх. Тя наложи равнодушно изражение на лицето си и се обърна към мъжа, който излизаше от някогашната ѝ стая, стиснал

в ръка една от многобройните книги, които Ротан съхраняваше там.

— Дватамата с Регин обсъждахме някои проблеми с учениците — каза Ротан с нотка на извинение в гласа.

Сония погледна към Регин. „Проклет да е. Това означава, че веднага ще трябва да кажа всичко на Висшите магове. Да се надяваме, че те ще ми простят, че първо съм се обърнала за съвет към Ротан“.

— Нови проблеми? — попита го тя.

— О, винаги има някакви проблеми — отвърна Регин, свивайки рамене.

— Що се отнася до тази отстъпничка... Аз съм съгласен с Регин — додаде Ротан. — Макар да не съм чак толкова песимистично настроен. Върховният повелител Болкан и Разпоредителят Оусън ще проявят повече изтънченост в методите на търсене, но те нямат проникателността, опита и ресурсите, с които разполагаме двамата с теб.

Сония го погледна.

— Как мога да проследя отстъпничката, когато нямам право да се движа из града без разрешение?

Ротан се усмихна.

— Не искам разрешение.

— Но те ще разберат, че съм душила наоколо или че не съм докладвала на Висшите магове, или дори, че съм говорила с Крадец и това само ще докаже, че всички онези хора, които твърдят, че не може да ми се вярва, са прави.

— Ако им доведеш отстъпничката, важните хора ще си затворят очите — каза Регин.

Тя скръсти ръце.

— Нямам намерение да рискувам работата на болниците само защото мога да направя нещо, което другите не могат.

— Лейди Винара и лечителите никога няма да позволят да затворят болниците — увери я Регин.

— Но могат да ми попречат да работя там — възрази Сония.

— Едва ли. Дори хулителите ти трябва да признаят, че това ще е чиста загуба на талант.

Тя го погледна за миг, след което извърна глава. Той се държеше твърде любезно, което подпали подозрения. Дали не се опитваше да я накара да се впусне в тайно преследване на отстъпничката, само за дая

издаде по-късно? „Но с това няма да спечели нищо, освен жалкото удоволствие да наблюдава падението ми“.

— Когато дойде моментът да обясним какво сме правили, аз ще им кажа, че съм те съветвал и съм ти помагал — каза Ротан и погледна към Регин. — Убеден съм, че лорд Регин с удоволствие ще постъпи по същия начин.

— Разбира се. Ако желаете ще го направя писмено и ще се подпиша — в гласа на Регин се долавяше лек сарказъм. „Той знае, че аз все още не му вярвам“, помисли си тя и неочаквано изпита лека вина. При съвместната им работа, той не бе показал нито капчица непочтеност или опити за манипулация.

— Хората ще продължат да ти налагат ограничения, докато им позволяваш да го правят — каза ѝ Ротан. — Досега не си им дала никакъв повод да не ти вярват. Това е, това е...

— Абсурдно — завърши Регин. — Не виждам Калън да иска позволение да обикаля града, нито пък вие изпращате лакеите си да следят всяка негова стъпка.

— Защото нямам лакеи — отвърна Сония. — Нито разполагам с време, за го правя сама.

— А ако имахте, щяхте ли да го направите? — попита Регин.

Тя го погледна с присвити очи.

— Вероятно.

Той повдигна вежди.

— Смятате ли го за опасен?

— Не — тя се намръщи и погледна през прозореца. — Не опасен. Но един ден неговата... неговата усърдност може да нанесе повече вреди от ползите.

— Както сега, например — каза Ротан. — Той те е усмирил и ограничил до такава степен, че да не можеш да вършиш онова, в което си най-добра — да намериш тази отстъпничка и да я изправиш пред Гилдията.

Сония гледаше през прозореца. Пред очите ѝ се издигаше Университетът, а зад него се простираше градът, в който се намираще жената, използваща магия — най-вероятно за да убива.

— Нима да е като преди. Сери каза, че тя е възрастна, значи години наред е практикувала магията. Освен това той подозира, че тя е Ловецът на Крадци.

— В такъв случай трябва да я намерим още по-бързо — каза Регин. — Преди да се е прехвърлила от убийствата на престъпници към всеки, който ѝ се изпречи на пътя.

Сония се сети за семейството на Сери и потрепери. „Може вече да го е направила“. Тя се извърна от прозореца и погледна към Регин и Ротан.

— Но ако открито се противопоставя на ограниченията ми, ще привлече вниманието и неодобрението на всички, преди да съм я намерила.

Ротан се усмихна.

— В такъв случай вината за това, че трябва да работим в тайна, не е само наша. Все пак няма нужда от ненужни рискове. Щом откриеш нещо, прати послания и на двамата ни. В такъв случай, ако не можеш да се измъкнеш, единият от нас ще отиде да разследва.

Сония погледна към Регин, който кимна. Заля я вълна от облекчение. Това беше добър компромис. Но не идеалният. Скриването на информацията от Висшите магове щеше да ѝ донесе начумерени погледи, но поне щеше да избегне риска да объркат всичко. Ала това означаваше, че Ротан и Регин също щяха да се сблъскат с неодобрението на Гилдията, когато се разбере, че и те са укрили информация.

„Да се надяваме, че Регин е прав и всичко ще ни се размине, когато установят, че в ръцете им е попаднала една заловена отстъпничка“.

— По-добре да си тръгвам — каза Регин. Той наведе главата си към Сония. — Ще бъдат готов да окажа помощ при първо поискване — после кимна на Ротан, който му върна жеста и Регин излезе от стаята.

Щом останаха сами, Сония седна и въздъхна. „Поне знам, че преследването ще се води от правилните хора — помисли си тя. — И без това имам толкова много поводи за притеснения, след като Лоркин замина за Сачака, а болниците са пълни с пристрастени към роета“.

— Изглеждаш ми уморена — каза Ротан и отиде до масичката, за да приготви суми и рака.

— Бях нощна смяна.

— Напоследък прекарваш много време в болниците.

Тя сви рамене.

— Така имам с какво да се занимавам. — После се изсмя рязко. — А сега ще съм дори още по-заета, след като ще трябва да събирам информация за отстъпничката за теб и Регин.

— Болниците могат и сами да се грижат за себе си — каза ѝ той. После се приближи до нея и ѝ подаде чаша с димяща рака. — А ние ще се грижим за теб.

Тя го погледна и повдигна изненадано вежди.

— Ти и Регин?

Той кимна.

— Нали ти казах: той се е превърнал в един здравомислещ млад мъж.

— Млад мъж? — Сония се изсмя. — Само в сравнение с теб, стари приятелю. Той е само с година-две по-млад от мен и има две пораснали дъщери.

— И така да е — отвърна през смях Ротан. — Онзи ученик, когото разби на Арената, ужасно много се е променил.

Сония погледна встрани.

— Трябваше да го направи, нали? Иначе щеше да стане много по-лошо — тя го погледна изпитателно. — Според теб може ли да му се доверим?

Той отвърна на погледа ѝ със сериозно изражение на лицето.

— Така мисля. Той винаги е ценял почтеността на Дома му и семейството, както и на цялата Гилдия. Тя бе източникът на младежката му арогантност, а сега, като възрастен, го мотивира. Притеснява го това, че беззаконието се промъква навсякъде. Това е един от начините да оправи нещата. Има достатъчно здрав разум, за да разбере, че най-добрият начин за нас е да действваме заедно, тайно. Гилдията може и да не обърка нещата при залавянето на отстъпничката, но вероятността да го направи е голяма. Не можем да рискуваме.

— Сигурно си прав — Сония се намръщи. — И дано да не бъркаш за Регин, защото ако той иска да ми вгорчи живота, сега е най-подходящото време да го направи.

Обществената баня „Черното ведро“ не беше толкова чиста, колкото би предпочел Сери. Вътре миришеше на мухъл и евтин

парфюм, който трябваше да скрие миризмата, а по халатите, които получиха двамата с Гол, имаше доста интересни петна и шевове. Но помещението бе единственото място, което им даваше добър изглед към заложната къща, затова трябваше да го проучат.

Отведоха ги в съблекалнята и ги оставиха там. Тя се намираше на първия етаж, а прозорците бяха закрити с евтини неукрасени паравани, които скриваха клиентите от минаващите по улицата хора. След като облякоха халатите, Гол се изниза от съблекалнята, за да проучи съседните стаи, а Сери премести един стол до прозореца. Бутна леко паравана встрани и доволно се усмихна, когато пред погледа му се появи заложната къща.

Вратата отново се отвори, но това бе връщащият се Гол.

— Какво мислиш?

— В съседните стаи няма никой, но не мога да гарантирам за стълбището. Можем да разговаряме, но тихо — после се намръщи. — Доста е занемарено.

— И обслужването не струва — съгласи се Сери. — Сигурно е заради липсата на персонал — той посочи прозореца. — Но гледката е добра.

Гол се приближи и надникна.

— Определено.

— Ще трябва да се редуваме. Единият наблюдава, докато другият се къпе.

Едрият мъж се намръщи.

— Дано водата не е толкова зле, колкото мирише тук! — той придърпа един стол и седна. — Нашата приятелка спомена ли как смята да свърши работата?

Сери поклати глава. Посланието на Сония беше шифровано и казваше само, че тя ще се заеме с проблема, към който бе привлякъл вниманието ѝ, благодареше му за информацията и му казваше да изпраща в болницата всякви новини. „Очевидно го е шифровала в случай, че писмото бъде заловено. Щом казва, че сама ще се заеме с проблема, значи едва ли е казала на Гилдията. Те не биха я оставили да се заеме сама с жената“.

На вратата се почука. Сери бързо плъзна паравана на мястото му пред прозореца.

— Влез! — извика той.

Вратата отвори същата слаба млада жена, която ги бе довела в съблекалнята. Тя не смееше да ги погледне в очите.

— Банята е почти готова. Топла ли искате да бъде водата или гореща?

— Гореща — отвърна Сери.

— Искате ли да я ароматизирам? Имаме...

— Не — прекъсна я твърдо Гол.

— Имате ли малко сол? — попита Сери. Беше чувал, че солената баня е добра за схванати мускули, а той все още се чувстваше леко вдървен от тренировката, която бе провел сутринта. Освен това солта прочистваше застоялата вода.

— Имаме — тя каза цена, която накара Гол да повдигне вежди.

— Ще вземем — каза ѝ Сери.

Момичето кимна учтиво и излезе от стаята. Сери се обърна към прозореца, дръпна отново паравана и погледна навън. Улицата беше доста оживена.

— Трябва ли да убедим Макин Закупчика да ни помогне? — попита Гол. — И без това го е страх от нея, така че едва ли ще предизвика подозрението ѝ, ако се държи нервно.

— Той е от хората, които сътрудничат на онези, от които най-много го е страх — отвърна Сери. — Ако знае, че тя владее магията, той ще се страхува повече от нея, отколкото от нас.

— Тя го изгони от стаята, преди да отвори сейфа. Склонен съм да вярвам, че той не знае за магията ѝ.

— Да, но...

Гол изсъска. Сери го погледна и установи, че приятелят му гледа през прозореца.

— Какво?

— Това тя ли е? Пред магазина на Макин?

Сери бързо се обърна към прозореца. Пред заложната къща стоеше приведена жена. Косата ѝ бе прошарена. За миг Сери си помисли, че Гол се е объркал — дори бе готов да го подиграе за това — но тогава жената се обърна, за да огледа улицата. Крадецът изтръпна, разпознавайки лицето ѝ.

Той се обърна към Гол. Приятелят му го гледаше. Двамата едновременно наведоха глави, оглеждайки парцаливите халати, в които се бяха увили.

— Аз ще ида — каза Гол. — Ти наблюдавай! — той скочи до купчината дрехи, които беше съблякъл и бързо започна да се облича. Сери се обърна отново към прозореца и проследи с поглед жената, която влезе в магазина.

Дарите на сърцето му отекваха в ушите. Той почувства как мускулите му бавно се напрягат.

— Още ли е там?

— Да — отвърна Сери. — Каквото и да правиш, не й позволявай да разбере, че я следиш. Ако трябва, дори плати на някого...

— Знам, знам — отвърна нетърпеливо Гол. Сери го чу да отваря вратата. В същото време видя, че и вратата на заложната къща се отваря и жената излиза навън.

— Тръгва си — каза той.

Гол не отговори. Сери се обърна и видя, че едрият мъж е изчезнал и вратата се полюшва, широко отворена. Той погледна отново към улицата и успя да зърне жената точно преди да се изгуби от погледа му. Миг по-късно се появи и Гол. Сери въздъхна с облекчение, когато видя, че телохранителят му се отправя с уверени крачки в същата посока.

„Внимавай, стари приятелю!“ — помисли си Сери.

— Тъж... извинявай за забавянето.

Той се обърна и видя, че на вратата стои момичето. Очите й се стрелнаха към паравана на прозореца, а след това се наведоха към пода. Сери дръпна паравана и слезе от стола.

— Банята готова ли е?

— Да.

— Добре. Приятелят ми трябваше да си тръгне. Води ме. Раменете й се отпуснаха при мисълта, че е изгубила един клиент, след което тя му махна да я последва и го изведе от стаята.

ГЛАВА 18

ИЗМЕННИЦАТА

Робът проплака. Глава му бе стисната между големите длани на ашаки Тикако и Денил не се сдържа и потрепна. Макар съзнанието му никога да не беше прочитано от черен магьосник, по реакцията на роба можеше да се съди, че преживяването изобщо не е приятно.

Тикако изпъшка ядосано и раздражено, и отблъсна роба настрана. Мъжът падна върху едното си рамо и побърза да изпълзи на четири крака от стаята, след като господарят му изкрещя да си върви. Останалите роби, които бяха коленичили наблизко и очакваха да бъдат разпитани, се свиха още повече, когато ашаки Тикако насочи вниманието си към тях.

Не бяха останали много роби. Досега Денил беше преброил около осемдесет. Никой от тях не беше дал някаква полезна информация за Лоркин и Тивара. Те дори не можеха да потвърдят, че Тивара е разговаряла с някого в имението.

Господарят посочи с пръст. Една млада жена неохотно се приближи със зачервени от дългото стоене върху грубия каменен под колене. Тикако я хвана за главата, още преди да е коленичила пред него. Жената сбръчи вежди й Денил не можа да не затаи дъх с надеждата, че точно тя пази тайната за местонахождението на Лоркин, макар това със сигурност да означаваше, че робинята ще бъде убита за укриването на информацията.

Сред продължителна пауза Тикако впери поглед в нея и с нечленоразделен гневен рев я отхвърли от себе си. Жената се стовари върху една от големите керамични вази, които бяха подредени край стената и по пода се разпиляха красиви цъфнали растения. Робинята бавно се надигна до седнало положение, примигна и очите й се изцъклиха.

Денил преглътна поредното проклятие. „Колко са брутални тези хора. Искат им се да се мислят за толкова благородни с всичките им ритуали и йерархията, но под повърхността са точно толкова жестоки, колкото ги описва историята“. Денил знаеше, че след днешния ден

няма да му е лесно да забрави защо всички се страхуват толкова много от сачаканците, макар домакините му винаги да се държаха почитателно и възпитано. Жестокостта им не бе породена от силата, която притежаваха, а от готовността им да я използват, за да се налагат над по-слабите от тях.

Жената не се изправи на крака. Никой от останалите роби не отиде да ѝ помогне. Когато ашаки Тикако извика поредния роб, Денил бавно се отдалечи от ашаки Ачати и се приближи до нея. Тя примигна от изненада, но бързо отмести поглед, когато той приклекна до нея.

— Дай да видя — каза той. Тя покорно наведе глава и той огледа тила ѝ. Имаше кръв и мястото бе започнало да отича. Той постави длан върху раната и се съсредоточи, изпращайки лечителска магия към нея. Очите ѝ се разшириха и проблеснаха.

— По-добре ли си? — попита той, когато приключи.

Робинята кимна и се наведе към него.

— Онези, които търсите, си тръгнаха — каза му тя шепнешком. — Той е облечен като роб сега, а кожата му е потъмнена, за да прилича на нашата. Заминаха с каруца до имението на господаря в западната провинция.

— Искаш да кажеш... — започна Денил, но тя леко тръсна глава, сякаш се опитваше да проясни мислите си и се отдръпна от него.

— Не си хабете силите, посланик! — Денил вдигна поглед и видя, че ашаки Тикако го гледа злобно ухилен. — Няма да ми струва много да я заменя.

Денил се изправи.

— Спестяването на пари е най-малкото, което мога да направя в замяна на изгубеното време и положените от вас усилия при разпитването на робите.

— От което, признавам, нямаше голям успех — Тикако въздъхна и погледна към останалите петима роби. Той леко махна с ръка, а гневът му бе преминал в примирение.

Когато господарят започна да чете съзнанията им, Денил се върна при ашаки Ачати. Мъжът го погледна въпросително. Денил леко поклати глава. Не можеше да каже на Ачати какво е научил в такава близост до Тикако. Ако сачаканецът разбереше, че робинята му е успяла да скрие нещо при прочитането на съзнанието ѝ, той щеше да бъде унижен. Слугинята щеше да бъде разпитана наново и най-

вероятно убита. А това едва ли бе приятен начин да ѝ се отблагодари за получената информация.

„Въпреки че е напълно възможно това да е примамка — Денил се намръщи. — Защо не го каза на господаря си още първия път? Ако не иска той да разбира, защо го каза на мен? Дали господарят ѝ работи с жената, която е отвлякла Лоркин?“

Каквато и да бе причината, очевидно сачаканският метод за разчитане на съзнанието не бе толкова ефективен, колкото смятаха. Атаки Тикако отпрати и последния роб и се обърна към Денил и Ачати. Той се извини, че се е провалил в издирването на Лоркин. Но в гласа му се долавяха отбранителни нотки. Той се чувстваше оправдан. Никой от робите му не беше укривал бегълци. Никой не бе излъгал за нищо.

„А може би са знаели, а той се е престорил, че не намира нищо, за да защити честта и гордостта си — или участието си в отвличането“.

Но Ачати като че ли изглеждаше доволен. Той благодари на Тикако и му каза, че помощта му ще бъде възнаградена. След това двамата с Денил тръгнаха към каретата, сбогуваха се с домакина си и се качиха вътре. Робите на Ачати изглеждаха доволни, че се махат оттук. Когато колата премина през портите на имението на Тикако, Ачати се обърна към Денил с набърчено от тревога чело.

— Трябва да призная, че не знам къде да отидем сега. Аз...

— На запад — каза му Денил. — Лоркин е преоблечен като роб и двамата с Тивара се намират в една каруца, която пътува към имението на ашаки Тикако в провинцията.

Ачати го зяпна изненадано, после се усмихна.

— Робинята. Тя ли ви го каза?

— Да.

— Колкото и да са необичайни вашите методи, очевидно са ефективни — усмивката на мъжа изчезна. — Хм... Това означава... че е възможно да се потвърди едно от най-лошите ми предположения.

— Че ашаки Тикако го е прочел в съзнанието на робинята си, но не ни е казал, защото е замесен в отвличането на Лоркин, или че сачаканските методи за разчитане на съзнанието не са толкова ефективни, колкото трябва да бъдат?

Ачати сви рамене.

— Първото е малко вероятно. Тикако е роднина на краля и е един от най-верните му поддръжници. Второто отдавна ни е известно. Трябва време и концентрация, за да бъде разчетено изцяло едно съзнание — той се намръщи. — Но умът работи така, че онова, което трябва да бъде скрито, винаги се появява в мислите по време на разчитането. Тикако трябва да е видял тази информация. Фактът, че това момиче е успяло да я скрие, наемква за способности, които тя не би трябвало да притежава. Способности, които притежават само членовете на една особена група бунтовници.

— Бунтовници?

— Те наричат себе си Изменниците. Използват робини като шпиони и за извършване на покушения и отвличания. Някои хора — предимно жени — вярват, че те представляват общество, създадено само от жени, защото приемат най-вече жени в трудно и лошо положение. Подозирам, че това е слух, който да подтиква жертвите им към сътрудничество, а истинската причина да отвличат жени, е да ги продават в робство тук или в някоя друга страна.

Тръпки полазиха по гърба на Денил.

— В такъв случай какво искат от Лоркин?

— Не съм сигурен. Понякога се бъркат в политиката. Обикновено чрез подкупи или изнудване, но понякога извършват покушения. Според мен единствената им полза от отвличането на Лоркин е, че ще разгневят краля — той се намръщи със замислено изражение на лицето. — Освен ако не искат да предизвикат война между двете ни държави.

— Ако намеренията им бяха такива, те щяха да убият Лоркин.

Ачати срещна погледа му с мрачно изражение на лицето.

— Може би все пак възнамеряват да го направят.

— В такъв случай трябва да ги намерим бързо. Имали много пътища, които водят към имението на Тикако на запад?

Сачаканецът не отговори. На лицето му се изписа недоумение.

— Но защо изобщо ни го каза? — попита той.

— Кой?

— Робинята. Ако е Изменница, защо ви каза как да намерите Лоркин? Дали не се опитва да ни извади от релси?

— Може би Изменниците нямат нищо общо с това и просто не искат да бъдат обвинявани за отвличането на Лоркин.

Ачати се намръщи още повече.

— Това е единствената ни следа. Лъжлива или не, ние нямаме друга алтернатива, освен да тръгнем по нея.

По пътя до провинциалното имение на Тикако имаше непрекъснато движение, което принуди Лоркин да последва съвета на Тивара и да не говори, за да не привлече внимание киралийският му акцент. Той не можеше да я попита къде отиват, нито да се опита да научи повече за нейните хора или за тези, които се бяха опитали да го убият. Кожата го сърбеше от боята, с която го бяха намазали. Всеки път, когато се чешеше, Тивара му се мръщеше неодобрително и леко го ритваше по глезена, когато той забравяше къде се намира и се заяпваше директно в преминаващите хора — дори в робите. Това изключително много го дразнеше и превръщаше бавното тътрене на каруцата, теглена от древната кранта, в почти непоносимо преживяване.

От време на време той я стрелваше с поглед, забелязвайки напрежението в тялото ѝ и нервното дъвчане на долната ѝ устна. Не можеше да не се възхити на почти безупречната ѝ кафява кожа. За пръв път я виждаше навън, на дневна светлина, а не в отблясъците на домашните фенери или магическото кълбо. Кожата ѝ сияеше от здраве и той се улови, че се чуди дали при допир ще е също толкова топла, каквато бе кожата на Рива. След тази мисъл неизбежно го връхлетя споменът за трупа върху леглото му, за изцъклените ѝ очи и той бързо отмести поглед.

„Опасно е да изпитвам привличане към жена като Тивара — помисли си той. — Но по някаква причина загадъчността, която витае около нея и силата ѝ я правят още по-изкусителна. Но сега не е моментът да си губя ума по някоя жена. Съществува реалната опасност накрая да изгубя не само ума си“.

На третия ден от пътуването им тя най-накрая измърмори, че приближават крайната си цел. Слънцето се носеше над хоризонта. Той почувства облекчение, че повече няма да спят в каруцата, но то бързо се изпари, когато Тивара му каза какво е следващото нещо, което трябва да направи. Щяха да влязат в друго имение, където трябваше да

се преструва на роб. Щяха да се нахранят и да преспят там, но тя щеше да разбере какво следва едва след като се свържеше с хората си.

Това щеше да е по-рисковано изпитание от маскировката му.

Жената му нареди да не казва нищо повече от необходимото, да не вдигна поглед от земята, да се подчинява без колебание и да се придържа колкото се може повече към сенките.

После тя кимна към един отвор в стената пред тях и му каза да подкара каруцата натам. Беше малко странно домашна робиня да придружава роба, който извършва доставките, затова те си бяха измислили оправданието, че тя му показва пътя и го учи как да кара каруцата, защото е нямало други свободни роби. Уроците му бяха приятни, въпреки невъзможността да ѝ задава много въпроси от страх, че могат да бъдат чути.

Те минаха успешно през отвора, макар ръбът на каруцата да се отърка в едната стена. Лоркин погледна към сградата. Край тях се суетяха фигури — всичките на роби, съдейки по дрехите и маниерите им. Когато каруцата се приближи се спряха за миг да ги огледат и продължиха да си вършат работата.

— Оттам — посочи му Тивара един сводест вход. Той насочи каруцата към малък вътрешен двор. От една врата се появи едър роб, който носеше на главата си лентата на надзирател на робите и махна на Лоркин да спре.

Каруцата спря. Усещайки погледа на надзирателя, Лоркин не вдигна очи от земята. Появиха се още двама роби и отидоха до коня.

— Не съм те виждал досега — отбеляза мъжът.

Тивара кимна.

— Аз съм Вара. Това е Орк. Той е нов.

— Малко е слабичък за доставчик.

— Като поработи, ще натрупа мускули.

Мъжът кимна.

— А ти защо си тук?

— Трябваше да му показвам пътя — гласът ѝ прозвуча самодоволно. — Нямахте други свободни.

— Хм! — надзирателят махна с ръка и ѝ обърна гръб. — Господарят иска каруцата да бъде напълнена веднага, за да можете да тръгнете на разсъмване. Няма да получим храна, докато не свършим.

Тивара погледна към Лоркин и сви рамене.

— Да вървим, Орк.

Двамата скочиха от каруцата. Единия от робите хвана поводите, а другият започна да сваля сбруята. Лоркин последва Тивара в една голяма стая. Въздухът бе наситен с тежката, сладникава миризма на риберова вълна.

— Това е товарът — надзирателят посочи купчината увита в омаслени парцали вълна, която изглеждаше два пъти по-голяма, отколкото би могла да понесе каруцата. Той погледна към Лоркин и Тивара. — Нали знаете как да натоварите каруцата?

— Гледала съм много пъти — отвърна Тивара. Тя започна да описва реда и подредбата.

Мъжът кимна и изгрухтя одобрително.

— Схванала си същността. Като се върна, ще проверя. Ако не е както трябва — той се намръщи многозначително на Лоркин, — ще трябва да разтоварите и да подредите наново, дори ако това ще значи да чакате до утре за храна.

— Ясно — каза Тивара. Тя погледна към Лоркин. — Време е да научиш нещо ново.

Лоркин беше доволен, че надзирателят на робите не се върти наоколо да ги наблюдава, но пък влизаха и излизаха много други роби, които се спираха да погледат него и Тивара. За щастие тя като че ли знаеше всичко за товаренето на каруци и му показва как да ги подреди правилно. Но вързопите бяха много, а той бе спал твърде малко през последните няколко ноци. Макар да бе изцелявал умората всеки път, когато започваше да пречи, тя очевидно се беше натрупала.

Всички вързопи бяха еднакви, но с напредването на работата му се струваха все по-тежки. Той трябваше да подхвърли последните няколко на Тивара, която се опитваше да запази равновесие върху купчината в каруцата. Изведнъж чу стъпки зад гърба си, подскочи изненадано и хвърли накриво вързоп. Тивара не успя да го подхване, той падна и отскочи от ръба на каруцата. Лоркин отстъпи назад да го улови, но стъпи върху нещо.

— Глупак! — разнесе се познат глас. Една ръка се появи отникъде и така го цапардоса по главата, че ушите му зазвъняха. Той притисна ръка към челото си и запълзя настрани. Досети се, че за един роб ще е по-естествено да остане на земята, вместо да се изправи, затова се прегърби и зачака.

— Недей да ми стоиш там и да се цупиш. Взимай го и си довърши работата — нареди надзирателят на робите.

Лоркин се изправи и превит на две, избягвайки да среща погледа на мъжа, изтича при последния вързоп и го взе. После погледна нагоре към Тивара. Тя се мръщеше разтревожено, но протегна ръце, за да му покаже, че е готова. Той подхвърли вързопа и въздъхна с облекчение, когато тя го улови и го постави на мястото му.

Надзирателят, който очевидно бе простил на Лоркин за това, че го беше настъпил, затисна възетата с ръце и им помогна да пристегнат добре балите към каруцата. След като приключиха, той кимна одобрително.

— Ще ви пратя момчето от кухнята с храна и одеяла. Ще спите в склада. И се пригответе да тръгнете рано.

След което се обърна и излезе. Лоркин го изпрати с поглед и улови някакво движение с крайчеца на окото си. Устоя на изкушението да се обърне и да погледне. Късното следобедно слънце вече не осветяваше вътрешното дворче и сенките под верандите бяха почти непрогледни. Лоркин се престори, че оглежда дланите на ръцете си, надникна над тях и зърна женска фигура, която стоеше на портата. Тя наблюдаваше него и Тивара с присвити очи.

— Орк — повика го Тивара. Той се обърна към нея. Тя стоеше до каруцата. — Ела ми помогни да изпънем това.

Той се приближи до нея. Робинята поправяше един от вързопите, който изглеждаше идеално прилепнал към мястото си.

— Обичайната ми връзка я няма — промърмори тя. — Не видях друга врата в склада. Засега ще останем тук.

— Една жена ни наблюдава — каза ѝ той. — Видя ли я?

Тивара се намръщи и поклати глава. Звук от приближаващи се стъпки я накара да надникне иззад каруцата, след което тя се усмихна широко.

— Храна!

Двамата излязоха напред, за да посрещнат момчето. Очите му се разшириха и то бързо наведе глава, докато им подаваше две питки с размера на юмрук, току-що извадени от фурната и две халби. Треперещите ръце на момчето караха течността в тях да се плиска. Тивара взе храната и подаде на Лоркин дела му. Веднага щом се

освободи от товара си, момчето се обърна, изтича към вратата и бързо се скри зад нея.

— Той беше ужасно уплашен — промърмори Лоркин.

— Да — съгласи се Тивара. — А не трябва да е така — тя се върна обратно при каруцата. — Освен това не ни донесе одеяла. Ела с мен! — Тивара заобиколи каруцата и тръгна към склада. Лоркин я последва, като внимаваше да не разлее течността от халбата. Стаята беше осветена от един фенер, който хвърляше странни сенки върху стените. Щом влязоха вътре, Тивара взе питката и халбата от ръцете му и ги остави заедно с нейните до една кофа, която миришеше силно на урина.

— Не можем да ги изядем — каза му тя, докато оглеждаше стаята. — Може да са натъпкани с опиати.

— С опиати? — той погледна към храната. — Те знаят ли кои сме?

— Вероятно. А! Добре. Ела тук.

— Но как са успели новините да стигнат толкова бързо дотук? — попита той, докато вървеше след нея към стената в дъното.

По погледа ѝ си личеше, че тя определено смята въпроса за идиотски.

— Киралийците не използват ли кръвни пръстени?

— Да, но...

— Дори да не използвате, сигурно знаеш, че на кон се стига по-бързо, отколкото с каруца.

— Ами, да...

Тя завъртя очи, после се извърна и се пъкна зад купчина сандъци, в които имаше глинени гърнета, запечатани с восък. Лоркин я последва и видя малка врата, която бе закована с дъски. Тивара погледна към фенера, после към сандъците с буркани. Отстъпи назад и впери поглед в тях. Те се раздвижиха и бавно се плъзнаха напред, закривайки изгледа откъм вратата. След това робинята се обърна към дъските, които блокираха вратата и започна да ги вади една по една.

— Угаси лампата — нареди тя, без да отмества очи от вратата.

Лоркин погледна към фенера, извлече малко от магията си, оформи я в малка бариера и спря достъпа на въздух. Фенерът угасна и в стаята падна мрак. Лоркин усети свеж полъх и се обърна към тъмносиния правоъгълник, прорязан от оранжеви облаци на мястото,

където се намираше вратата. Той пристъпи към нея, но небето изчезна изведнъж. Тивара рязко затвори вратата и го спря с ръка.

— Чакай малко — промърмори тя. — Скрый се някъде.

Откъм входа на главния склад се разнесоха звуци. В помещението проблесна светлина, която постепенно започна да се приближава. След това в стаята влязоха надзирателят и момчето, следвани от една жена. Двамата впериха погледи в недокоснатите халби и питки, а после огледаха склада.

— Няма ги — каза момчето.

— Едва ли са отишли далеч — рече жената. — Да започнем ли претърсване?

— Не — отвърна надзирателят. — Твърде е опасно. Ако наистина са онези, за които ги смяташ, само господарят може да се справи с тях, а той не е в града.

Жената изглеждаше така, сякаш бе готова да спори, но вместо това кимна сдържано и излезе от помещението. Надзирателят отново огледа стаята. За миг изглеждаше така, сякаш възнамерява да я претърси, но после поклати глава и тръгна към вратата.

Веднага щом излезе, Лоркин отново почувства полъха. Тивара го хвана за ръката и го издърпа през вратата. След това стисна здраво и двете му ръце и стомахът му се сви, когато почувства как двамата бавно започват да се издигат във въздуха.

„Левитация — помисли си той и погледна надолу под краката си, където би трябвало да се намира невидимата сила. — От години не ми се е налагало да я използвам“.

Двамата стъпиха на покрива на склада. Тивара приклепна и започна да се промъква бавно и тихо, като се стараеше да се придържа по-далеч от козирката, за да не я видят хората в двора. Лоркин я последва, като потрепваше при всяко изскърцване на дъските. Обувките на робите бяха много по-тихи от магьосническите ботуши и прилепваха изненадващо добре към плочите. Когато стигнаха до края на покрива, те използваха отново левитация, за да се прехвърлят на покрива на съседната сграда, после на следващата, докато най-накрая не намериха добро скривалище в сянката на един голям комин. Под тях се разнасяше силен стържещ звук, който щеше да заглуши всички шумове, които издаваха.

„Може би сега е моментът да ѝ задам някои въпроси“.

— Когато се стъмни напълно, ще се върнем на пътя — каза му Тивара.

— А ако срещнем някого?

— Никой няма да се вглежда в нас. Роби на пътя — това не е необичайна гледка, дори през нощта, но ако тръгнем напъряко през полето, ще се превърнем в нарушители. Полските работници няма да ни доближат, но ще ни докладват на господаря си. Дори да успеем да се измъкнем, преди да тръгне да ни търси, някой, който следи внимателно докладите, ще разбере в каква посока сме се запътили — тя въздъхна. — Надявах се да успеем да се отдалечим повече от града, преди да се случи това.

— Очакваше ли го?

— Да.

— Връзките ти в безопасност ли са?

— Да.

— Значи... те са тук, както и хората, които се опитаха да ме убият?

— Да — тя поклати глава. — Но... всичко е много по-сложно.

Той я погледна в очакване, но тя не каза нищо повече, а само се загледа в полето. „Очевидно не иска да говори за това. Но не може само да намеква, че има и друго, освен това което ми разказа, а да не очаква от мен да проявя любопитство“.

— Защо е по-сложно? — попита той и се намръщи изненадано на твърдата нотка в гласа си.

Тя го погледна. Очите ѝ едва се виждаха в мрака.

— Не трябваше... но може би вече няма смисъл да пазя всичко в тайна — тя си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Вече не можем да вярваме на всички роби, дори на онези, които са Изменници. Ние, Изменниците... не винаги сме съгласни един с друг. Някои от нас се разделят на групи според възгледите и философията си.

— На фракции?

— Да, предполагам, че можем да ги наречем и така. Фракцията, към която принадлежа аз, вярва, че ти си потенциален съюзник и не трябва да бъдеш убиван. Останалите... не смятат така.

Лоркин затаи дъх. „Хората ѝ ме искат мъртъв!“. Стомахът му се сви, но той прогони страха. „Не, само някои от тях“.

— Моята фракция има по-голямо влияние сред хората ни — каза му тя. — Ние твърдим, че убийството ти ще доведе до война между Киралия и Сачака. Че трябва да убиваме само, когато е неизбежно. Сачаканците смятат, че детето трябва да бъде обвинявано за действията на родителите си, а ние — не. Но... — тя се поколеба за миг, след което продължи с по-тих глас. — Но аз направих нещо, което може да промени баланса — тя отново си пое дъх и продължи да говори, но този път гласът ѝ леко потрепваше. — Жената, която убих, за да те спася — Рива — не беше убийца, изпратена от някое сачаканско семейство. Тя беше Изменница! От другата фракция.

— Излъгала си ме — каза Лоркин.

— Да. Дори да разполагах с достатъчно време в Дома на Гилдията, за да ти обясня всичко, ти нямаше да тръгнеш с мен и сигурно сега щеше да си мъртъв.

Лоркин се намръщи. „За какво ли още ме е излъгала?“ Но ако всичко останало бе истина, особено частта за Изменниците, той разбираше много добре мотивите ѝ. „Нямаше да тръгна с нея. Щях да съм твърде объркан“.

— Когато хората ми разберат, че съм я убила, останалите фракции ще спечелят подкрепа — продължи Тивара. — И съдейки по това как се развиха нещата тук, бих казала, че новините вече са ни изпреварили. Никой от останалите фракции няма да ни помогне и дори ще се опитат да помогнат на останалите. Даже може да се опитат да ни убият. И двамата.

— А Изменниците от твоята фракция?

— Те няма да се опитат да ни убият, но може би няма и да ни помагат, за да не бъдат обвинени, че помагат на убийца. Накрая новините ще стигнат и до Убежището и тогава водачите ни ще отменят всички нареждания на ръководителите на групи в именията. Ще бъдат разпратени официални нареждания.

Главата на Лоркин се замая от всичката тази нова информация. В Сачака имаше хора — цяло общество — които решаваха дали трябва да бъде убит или не. Той поклати глава. „И какво имаше предвид тя под «детето трябва да бъде обвинявано за действията на родителите си»? С какво ли са ги разгневили родителите ми?“ Той имаше твърде много въпроси, а двамата с Тивара можеха да бъдат разкрити всеки

момент. По-добре беше да се придържа към по-належащите проблеми. Като например до каква степен е застрашен от тези Изменници.

— Щом вашата фракция е най-влиятелната, защо Рива се опита да ме убие?

Тивара се изсмя с горчивина.

— Тя не се подчини на заповедите. Не се подчини на мен.

— И тъй като никой не го знае, те си мислят, че си я убила?

Колебание.

— Да, но дори да разберат, защо съм я убила... Изменниците не убиват Изменници. Това е много по-сериозно престъпление от неподчинението. Дори от собствената ми фракция ще искат да ме накажат за това.

— Те ще те убият?

— Аз... не знам — гласът ѝ прозвуча толкова неуверено, дори уплашено, че той изведнъж изпита желание да я прегърне и да я увери, че всичко ще бъде наред. Но думите могат да бъдат измамни. Той нямаше представа какво ще се случи, къде ще отидат и дори къде се намира. Тя го беше отвела далеч от всичко, което познаваше. Това беше нейният свят. Тя даваше идеите. Независимо дали му харесваше, той имаше нужда тя да го води.

— Ако някой може да ни измъкне отгук, това си ти — каза ѝ той.

— Какво следва? Да се върнем в Арвис? Да идем в Киралия?

— Нито едното от двете. Изменници има в почти всяко домакинство в Сачака. А след като моите хора са разбрали какво съм сторила, в Прохода също ще има наблюдатели-Изменници — Лоркин чу лекото потропване на пръстите ѝ върху нещо. — Не можем да избягаме. Нужно е да стигнем до моите хора — до моята фракция. Така ще получа възможността да им обясня всичко, а ти ще си в безопасност. Независимо какво ще се случи с мен, теб ще те защитят — тя тихо се засмя. — Единственото, което трябва да направя, е да те преведа успешно през по-голямата част от Сачака до планините, без да бъдем открити от останалите фракции. Или от киралийците и сачаканците, които ще започнат да те издирват.

— В планините, а?

— Да. И тъй като вече се стъмни, мисля, че е време да тръгваме. Ще се спуснем по стената и ще се промъкнем покрай нея, докато не стигнем до другата стена, която се простира покрай пътя. Готов ли си?

Лоркин кимна, но се усмихна печално, щом се усети, че тя не може да го види.

— Да — рече той. — Готов съм.

Младата жена в стаята за прегледи имаше тъмни сенки под очите. В скута ѝ се гърчеше малко бебе с изкривено лице, което се дереше с цяло гърло.

— Не знам какво му става — призна жената. — Всичко опитах.

— Дай да видя — предложи Сония.

Майката ѝ подаде бебето. Черната магьосница го сложи в скута си и го опипа внимателно с пръсти и с магия. За нейно облекчение не откри признаци нито на наранявания, нито на някаква болест. Но пък почувства едно съвсем обичайно нарушение.

— Нищо му няма — успокои тя момичето. — Просто е гладен.

— Вече? — ръката на момичето се вдигна към гърдата ѝ. — Като че ли не произвеждам достатъчно...

Внезапно вратата се отвори и в стаята се вмъкна лечителката Никея.

— Простете, че ви прекъзвам — каза тя, поглеждайки извинително към младата жена. След това се обърна към Сония. — Пристигна куриер за вас. Твърди, че е спешно.

Сърцето на Сония подскочи. Дали това не беше Сери? Тя се изправи и подаде бебето на майка му.

— Покани го. Би ли отвела тази млада жена при Адрия? — Сония се обърна към майката и се усмихна. — Адрия е специалист в проблемите с недостатъчното кърма и храните заместители. Ще ми се да я познавах, когато моят син се роди. Тя ще ти помогне.

Младата жена кимна и двете с Никея излязоха от стаята. Вратата се затвори зад тях и Сония се загледа в нея в очакване на Сери. Но когато тя най-после се отвори, в стаята влезе един едър мъж. Той ѝ изглеждаше познат и само след миг тя си спомни кой е.

— Гол, нали? — попита тя.

— Да, милейди! — отвърна той.

Сония се усмихна. От доста време никой не я беше наричал „милейди“. Всички се обръщаха към нея с „Черна магьоснице“.

— Какви новини ми носиш?

— Намерихме я — каза едрият мъж и очите му проблеснаха от възмущение. — Проследих я до мястото, където живее и сега Сери я наглежда, докато не дойдете да я вземете.

Сърцето и отново подскочи, но този път стомахът ѝ се сви. „Няма да я взема. Ще повикам Ротан. И Регин“. Не можеше ли просто да пропусне Регин? „Не, ако отстъпничката е силна, тя ще надвие Ротан. Може би дори ще го убие. По-добре срещу нея да се изправят двама магьосници. Ох, толкова ми се иска да ида с него! Но след като разкрих пред Регин, че съм укрила от Гилдията информация за отстъпничката, то нека и той да си изцапа ръцете“.

— С колко време разполагаме? — попита тя.

Гол сви рамене.

— Не знам, но ако извадим късмет, тя ще си легне.

— Трябва да повикам помощ. В тази ситуация е по-добре да разполагаме с двама магьосници — тя взе лист хартия, надраска бързо думите „Северен квартал“ и „Сега?“ сгъна го и написа върху него името на Регин. След това приготви същото послание и до Ротан.

— Дай ги на лечителната Никея — онази, която те доведе тук.

Гол взе съобщенията и се измъкна от стаята.

Когато вратата се отвори отново, Сония очакваше да види завръщания се Гол. Вместо това пред нея се изправи лечителната Никея. Младата жена се приближи до нея, срещна погледа ѝ и наведе глава. Сония усети как кожата ѝ настръхва. „Сега ще ме попита за какво става въпрос. Може би е разпознала Гол или е открила, че работи за Крадец. Едва ли ще ме смъмри, но Никея не е от хората, които премълчават неодобрението си“.

— Тъж... аз исках да кажа... — започна младата жена, потривайки ръце с нетипична за нея нервност.

— Да? — подтикна я Сония.

— Каквото и да правите, надявам се да е за добро! — Никея се изпъна. — Ако имате нужда от някой, който... „да ви прикрие следите“, както казват, можете да разчитате на мен. Както и на някои от другите лечители. Ако се налага да излезете, ние ще казваме на всички, че сте била тук.

Сония осъзна, че е зяпнала от изненада и бързо затвори устата си.

— И колко мислят като теб? — едва успя да попита.

— Четирима. Силия, Геджен, Кория и аз.

Развеселена, Сония прикри усмивката си.

— И вече сте го обсъдили?

Никея издържа погледа ѝ.

— Да. Не сме сигурни какво става, ако въобще става нещо. Но всички смятаме, че сигурно е важно и сме готови да помогнем.

Сония усети как лицето ѝ пламва.

— Благодаря ти, Никея.

Момичето сви рамене и отстъпи към вратата.

— Естествено, всички искаме да разберем какво става, стига да искате да го споделите — тя докосна дръжката и погледна с надежда магьосницата.

Сония се засмя.

— При първа възможност ще го направя.

Никея се ухили.

— Ще пусна следващия пациент.

— Благодаря ти. Отново.

Щом вратата се затвори зад лечителката, Сония се усмихна широко. „Очевидно не всички в Гилдията смятат, че съм се превърнала в някаква луда, владееща черната магия убийца“. Доверчивостта на лечителите беше трогателна. Може би все пак щеше да рискува и щеше да излезе от болницата. Щеше да е по-безопасно за Ротан и Регин. Макар засега да нямаше никакви намеци, че отстъпничката е черна магьосница, нещата щяха да станат много грозни, ако се окажеше, че е.

Освен това Сония трябваше да признае, че мисълта отново да се промъква из града заедно със Сери я изпълваше с носталгия и вълнение. Не беше честно цялото забавление да се падне на Ротан и Регин, а тя само да седи и да чака новините.

ГЛАВА 19

ИГРА НА КРИЕНИЦА

Както беше предупредил Гол, районът в града, където живееше отстъпничката, беше изненадващо порядъчен, не от онези, където всеки би могъл да се мотае необезпокояван. Тя бе наела сутерена в къщата на един обуцар, където се намираше и работилницата му. Всички къщи на улицата имаха магазини на приземния етаж и помещение за търговеца на втория.

Сери беше изпратил част от хората си да обиколят местните магазини и да проверят дали не може да се наблюдава жената от тях. Един докладва, че чул някакъв продавач да казва, че съседът му е на посещение при семейството на съпругата си в Елийн и след разбиването на няколко ключалки Сери вече седеше в гостната на липсващия търговец, разположен в удобно кресло до прозореца, който гледаше към улицата и наблюдаваше падането на нощта и обикалящите фенерджии, грижещи се за нощното осветление на улицата.

Беше поставил хора да наблюдават задния вход на дома на обуцаря. В сутерена се влизаше не само през магазина, който се намираше над него, но и през окопаната в земята задна врата. Наблюдателите редовно му съобщаваха, че не е излизала.

Само че Гол се бавеше повече от очакваното. „Дали не съм разбрал погрешно посланието на Сония? Тя каза, че ще се заеме с «проблема», а аз да изпращам всичката информация в болницата. Добре, така и направих“.

На долния етаж се отвори врата и той се напрегна. По стъпалата се разнесоха стъпките на двама или трима души. Неговите хора ли бяха или се връщаха търговецът и семейството му? Сери бързо стана и се шмугна зад вратата, откъдето би могъл тайничко да се измъкне, ако се наложи. За всеки случай пхна ръка под палтото си, където криеше впечатляващия си на вид нож.

— Сери? — чу се познат глас.

Гол. Сери въздъхна облекчено и излезе иззад вратата. До стълбището стояха телохранителят му и двама души, облечени с дълги наметала. Сери разпозна Сония и огледа с присвити очи мъжа, който стоеше до нея. В чертите му имаше нещо познато. Когато тримата излязоха на светло, в главата му се избистри старият спомен.

— Регин? — каза той. — Или може би вече трябва да е лорд Регин?

— Да — отвърна мъжът.

— Винаги е било така, Сери — напомни му Сония. — Само че винаги се е смятало за малко прибързано към учениците да се използват обръщенията „лорд“ и „лейди“. Лорд Регин и лорд Ротан пожелаха да ми помогнат при залавянето на отстъпничката, което щеше да се окаже жизненоважно, ако не можех да се измъкна незабелязана от болницата.

— Ако имаме късмет, няма да се налага да се измъкваш повече — каза ѝ Сери. — Значи и лорд Ротан ще дойде?

Тя поклати глава.

— Няма смисъл, щом аз съм тук.

Сери наблюдаваше Регин. „Доколкото си спомням, като ученичка Сония не харесваше този мъж. Той правеше живота ѝ труден“. Но когато се беше срещнал с него по време на ичанското нашествие, младият мъж се беше предложил за примамка, която да привлече сачаканския магьосник в капана на Сония и Акарин. Това беше много смела постъпка. Ако не бяха подбрали подходящия момент — а доколкото Сери си спомняше, нещата без малко да тръгнат натам — Регин щеше да се прости със силата и с живота си.

Ако не го познаваше, Сери никога нямаше да предположи, че този мъж е бил онзи злобен и пакостлив ученик, от който се беше оплаквала Сония. Лицето на лорд Регин непрекъснато изглеждаше сериозно. Макар фигурата му да принадлежеше на човек, който е живял заможнo, бръчките между веждите и около устата наемкваха за тревоги и примирение със съдбата. „Но очите му разкриват интелект — отбеляза Крадецът. — Обзалагам се, че и сега е не по-малко опасен, отколкото е бил като ученик. Ала въпреки това Сония му вярва дотолкова, че да го покани да участва в това.“ Сери погледна към нея и долови предпазливостта ѝ, когато поглеждаше към помощника си. „А

може би просто няма избор. По-добре да я разпитам за него веднага, щом ни се удаде да поговорим насаме“.

— Къде е нашата отстъпничка? — попита Сония.

Сери се приближи до прозореца.

— В сутерена на обущаря, който се намира от другата страна на улицата.

Тя надникна навън.

— Колко входа има?

— Два. И двата се наблюдават.

— Значи трябва да се разделим на две групи. По един магьосник във всяка.

Сери кимна утвърдително.

— Аз ще тръгна с теб към предната врата. Гол ще отведе Регин отзад. Ще се срещнем в сутерена, където ще си свършиш работата — той погледна към останалите. Те кимнаха. — Някакви въпроси? — хората се спогледаха и поклатиха глави. — Тогава да тръгваме.

Те поеха обратно по стълбището. Сери им обясни и показа няколко сигнала, които двамата с Гол щяха да използват като предупреждение или като сигнал за отстъпление. Малко по-късно се озоваха на улицата. Нощта се беше спуснала над града. Уличните фенери хвърляха кръгове светлина върху земята. Гол поведе Регин към задния вход. Сери и Сония им дадоха малко преднина, за да могат да заемат местата си, след което прекосиха улицата.

Изкачиха стъпалата и се озоваха пред вратата. Сери извади шишенце с масло и бързо смаза пантите. После измъкна комплект шперцове от палтото си. Сония мълчеше, застанала в сенките, докато той отключваше вратата. „Предполагам, че би могла да го направи с магия — сигурно по-бързо от мен. Защо не я помолих? Да не би да се фукам?“.

Ключалката тихо щракна. Сери бавно завъртя дръжката и се напрегна, когато езичето се освободи. Той отвори вратата и въздъхна с облекчение, когато само леко изстърга по пода. Сония влезе вътре и го изчака да затвори.

В работилницата беше тъмно и след като очите му привикнаха с мрака, той започна да различава рафтовете с обувки и работната маса. Срещу входа се виждаше тясно стълбище, което се спускаше надолу и

друго, което се изкачваше нагоре. Според шпионите му, обущарят спеше на втория етаж. „И сега ще бъде разбуден грубо“.

Сония се приближи до стълбището и погледна надолу. Поклати глава и махна с ръка на Сери. Когато той се приближи до нея, тя го сграбчи за ръката и го придърпа към себе си. Крадецът я зяпна изненадано и осъзна, че на фона на слабата светлина тя прилича на онази млада жена, на хсоято преди толкова много години бе помагал да се крие от Гилдията. На лицето ѝ бе изписано същото напрегнато, разтревожено изражение. Тогава Сери усети как се издига във въздуха и всички мисли за миналото излитат от главата му. Той погледна надолу. Макар да усещаше нещо под краката си, той не виждаше нищо. Каквото и да имаше там, то носеше двамата със Сония надолу по стълбището.

„Така няма опасност да ни издаде някое изскърцване“.

Когато стигнаха до подземния етаж, пред тях се появи оскъдно обзаведена стая. Над главата на Сония се появи блестящо кълбо, което изпълни помещението със заслепяваща светлина. Сери потърси леглото, намери го и застина от разочарование. В него нямаше никой.

Вратата се отвори, двамата се обърнаха рязко и въздъхнаха с облекчение, когато в стаята влязоха Гол и Регин. И двамата се намръщиха, щом установиха, че отстъпничката не се вижда никъде.

— Претърсете — каза Сония. — Но внимавайте!

Всеки си избра по една стена, прегледаха мебелите, провериха под леглото, отвориха шкафовете.

— Тази стая не е била използвана — отбеляза Регин. — Дрехите в този шкаф са прашни.

Сери кимна и побутна един леген, пълен с мръсни чаши, купи и прибори.

— А тези съдове са мръсни от толкова много време, че са хванали мухъл.

— Аха! — възкликна тихо Гол. Всички се обърнаха към него и видяха, че сочи стената. Част от тухлите се бяха отместили под ъгъл, след като той ги бе натиснал в единия край. Зад тях се виждаше тъмно пространство. Сери отиде до него и подуши въздуха.

— Пътят на Крадците — каза той. — Или част от него.

Сония се засмя.

— Значи всъщност не са били два изхода. Изненадана съм, че не си проверил за подземните входи.

Сери сви рамене.

— Това е нова улица. Когато кралят разруши старите, той се постара да унищожи и Пътя.

— Очевидно в този случай не се е задълбочавал — рече тя. Приблужи се до отвора и прокара ръка по зидарията. — Всъщност може и да е. Това е ново — почти няма прах и паяжини. Да видим ли докъде води?

— Ако искаш да проучваш, давай — каза ѝ Сери. — Но това не е моя територия. Не мога да влизам без разрешение. Ако го направя — той сви рамене, — Ловецът на Крадци може да си спести лова на един Крадец.

— Този проход доказва ли, че нашият отстъпник работи за някой от местните Крадци? — попита Регин.

Сония погледна към Сери.

— Ако тя е Ловеца на Крадци, едва ли. Но ако не е, значи има умения, които всеки Крадец би намерил за безкрайно полезни.

„С други думи, според нея това доказва, че жената не е Ловеца на Крадци“ — помисли си Сери.

Регин погледна в тунела с напрегнато изражение на лицето. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще влезе вътре, но отстъпи назад и се изпъна.

— Подозирам, че отдавна си е отишла. Според теб как трябва да постъпим сега, Сери? — попита той.

Сери го погледна изненадано. Не се случваше често магьосник да иска мнението му.

— И аз смятам, че едва ли ще я намерите в тунелите — той протегна ръка и върна тухлите на мястото им. — Ако не забележи, че сме влезли в стаята ѝ, може да продължи да я използва за достъп до проходите. Трябва да оставим всичко така, както го намерихме. Аз ще оставя наблюдатели и ще ви съобща, ако се върне.

— А ако забележи? — попита Регин.

— Тогава ни остава само да се надяваме, че с малко повече късмет ще я открием отново.

Регин кимна и погледна към Сония. Тя сви рамене.

— Няма какво повече да правим тук. Ако някой може да я намери отново, то това е Сери.

Сери се изпълни със задоволство, но то бързо бе заменено от тревога, че Сония може и да греши. Той бе засякъл случайно отстъпничката. Може би нямаше да е толкова лесно да я намери отново. Четиримата напуснаха бързо стаята, като се постараха да оставят всичко както си е било, след което излязоха по пътя, от който бяха дошли. Сония заключи външната врата с магия. Щом отново се озоваха на улицата, те се спогледаха, но не казаха нищо. Двамата магьосници им махнаха за довиждане и се отдалечиха. Сери и Гол се върнаха в празната къща на търговеца.

— Голямо разочарование — каза Гол.

— Да — съгласи се Сери.

— Смяташ ли, че отстъпничката ще се върне?

— Не. Не може да не е оставила нещо, което да ѝ подсказе, че някой е навестявал убежището ѝ.

— Какво ще правим сега?

— Ще наблюдаваме и ще се надяваме, че греша — той огледа стаята. — И ще разберем кога се очаква завръщането на собственика на това местенце. Нали не искаме да изплашим до смърт него и семейството му, когато открият Крадец в къщата си.

Надзирателят изглеждаше леко изненадан от появата на Денил и ашаки Ачати, затова се хвърли със закъснение на земята пред краката им. Изненадата му не бе породена от това, че е посетен от могъщи сачакански и киралийски магьосници. В имението очакваха да се появят те или някой друг.

— Пристигнахте по-бързо, отколкото смятахме — каза едрият мъж, когато Ачати му обясни, че търсят една избягала робиня и киралиец, облечен като роб.

— Виждали ли сте хората, които ви описах? — попита Ачати.

— Да. Преди две нощи. Единият от робите си помисли, че това са хората, за които бяхме предупредени и когато отидохме да ги разпитаме, те бяха избягали.

— Търсихте ли ги?

— Не — мъжът наведе глава. — Бяхме предупредени, че те са магьосници и че само магьосници могат да ги заловят.

— Кой ви предупреди?

— Господарят, по вестител.

— Кога пристигна вестителят?

— Един ден преди да пристигнат те двамата.

Ачати погледна към Денил и повдигна недоверчиво вежди. „Значи ако ашаки Тикако не е изпратил куриера, кой тогава го е направил? — Денил усети как сърцето му прескочи един удар. — Изменниците. Сигурно имат много добра организация, щом са успели толкова бързо да изпратят вестител до имение в провинцията“.

— Преди колко време изпратихте вестител, който да предупреди господаря ви за пристигането им тук?

— Преди две нощи — веднага, след като изчезнаха.

Ачати се обърна към Денил.

— Ако вече е тръгнал насам, ще пристигне чак след ден, дори да е предпочел да язди кон, вместо да използва карета. Боя се, че трябва да го изчакаме. Нямам право да ровя в съзнанията на чуждите роби.

— А имате ли право да ги разпитвате? — попита Денил.

Магьосникът се намръщи.

— Няма обичай или закон, които да ми попречат. Или пък на вас.

— Тогава нека ги разпитаме.

Ачати се усмихна.

— Да го направим по вашия начин? Защо не? — той се засмя. — Ако нямате нищо против, бих искал да ви наблюдавам и да се уча от нас. Не знам какви въпроси да задам, които да прилъжат роба да разкрие повече, отколкото би искал да разбере.

— Всъщност няма никакво прилъгване — увери го Денил. — Кого искате да разпитам пръв?

— Този мъж и всички други, които са видели Лоркин и Тивара. А най-вече робът, който ги е забелязал и си е помислил, че това са хората, за които са били предупредени. — Денил извади бележника си и погледна надзирателя. — Трябва ми само една стая — нищо луксозно, където да мога да ги разпитвам сам, без да чуват останалите.

Мъжът смутено отмести поглед от Денил към Ачати.

— Уреди го — нареди сачаканецът. Когато надзирателят се отдалечи с бърза крачка, сачаканският магьосник се обърна към Денил

и му се усмихна накриво. — Наистина трябва се научите да изразявате молбите си под формата на заповеди, посланик Денил.

— Вие имате по-голяма власт тук — отвърна Денил. — А аз съм просто един чужденец. Ще е много грубо от моя страна да предположа, че мога да се разпореждам тук.

Ачати го погледна замислено и сви рамене.

— Може би сте прав.

Надзирателят се върна и ги поведе навътре в сградата до една малка стая, която миришеше на зърно. Подът бе покрит със фин слой брашно, по който личаха следи от метла. Прашинките танцуваха във въздуха, уловени в слънчевите лъчи, които струяха през високия прозорец. Под него бяха поставени два стола.

— Определено не е луксозно — рече насмешливо Ачати.

— Къде предлагате да ги разпитаме? — попита Денил.

Ачати въздъхна.

— Предполагам, че ще бъде твърде арогантно от наша страна, ако поискаме да ги разпитаме в Господарската стая, а стаите за гости ще им покажат твърде ясно, че не ние командваме тук. Не, предполагам, че мястото е подходящо — той отиде до един от столовете и седна.

Денил се настани до него и извика на надзирателя да влезе. Мъжът им разказа как двамата роби пристигнали с празна каруца. Мъжът очевидно бил нов, но не толкова мускулист, колкото роб доставчик, а жената пътувала с него, за да му показва пътя. Докато те товарели каруцата, една от кухненските робини изказала предположението, че това може да са хората, за които били предупредени да внимават. Тя предложила да поставят упойващи вещества в храната им, защото заспали ще представляват по-малка опасност. Щом чу за това, Денил трябваше да положи усилия, за да скрие тревогата си. За щастие Лоркин и Тивара не бяха паднали в капана. Бяха успели да се измъкнат.

След това той повика жената, която бе заподозряла, че двамата не са онези, за които се представят. Когато тя влезе в стаята, Денил веднага забеляза острия ѝ поглед, макар че тя да го погледна само веднъж, преди да наведе глава и да се просне на земята. Той ѝ каза да се изправи, но тя повече не надигна глава.

Разказът ѝ съвпаднаше с този на надзирателя, включително със съдържанието на посланието, което ги предупреждаваше за двамата опасни магьосници, които се преструват на роби.

— Какво те накара да си помислиш, че това са хората, за които са те предупредили? — попита я Денил.

— Отговаряха на описанието. Висок мъж с бледа кожа и пониска сачаканка.

„Бледа кожа? — Денил се намръщи. — Надзирателят не спомена кожата на Лоркин, а и тя е трябвало да изглежда достатъчно необичайно, за да ѝ обърне внимание. Чакай малко... жената, която излекувах в дома на Тикако не каза ли, че кожата му е била боядисана?“

Изтрила ли се беше или тази жена просто му подхвърляше информацията, която си мислеше, че иска?

— Висок, нисък, мъж, жена — нищо от тези описания не може да ги отличи от останалите роби. Какво те накара да си помислиш, че те са различни?

Очите на жената, сведени към пода, проблеснаха.

— Начинът, по който се движеха и говореха. Сякаш не са свикнали да изпълняват заповеди.

Значи не е бледата кожа. Денил се поколеба и започна да си записва отговорите ѝ, докато обмисляше какъв да бъде следващият му въпрос. Може би трябва да бъде по-директен.

— Една робиня, с която разговарях преди няколко дни, смяташе, че жената е Изменница и че те възнамеряват да убият мъжа, когото е отвлякла. Смяташ ли, че наистина искат да го убият?

Жената изглеждаше вцепенена, когато му отговори.

— Не.

— Чувала ли си за Изменниците?

— Да. Всички роби са чували.

— Защо смяташ, че Изменниците едва ли ще убият онзи мъж?

— Защото ако го искаха мъртъв, вече да са го убили, а нямаше да го отвличат.

— Какво смяташ, че ще правят с него?

Тя поклати глава.

— Аз съм само една робиня. Не знам.

— А според другите роби какво ще го правят Изменниците?

Тя се поколеба и леко повдигна брадичката си, преди отново да забие поглед в пода, сякаш се опитваше да устои на желанието си да го погледне.

— Чух някои да казват — отвърна бавно тя, — че жената е убийца. Че Изменниците искат вие да ги намерите.

Денил усети студени тръпки. Тивара беше убила робинята. Ами ако всъщност тя бе Изменницата, а не Тивара?

— Кой каза това? — попита той.

— Аз... не помня.

— Има ли някои роби, които са по-склонни да говорят такива неща от останалите?

Тя се поколеба и поклати глава.

— Всички роби разпространяват клюки.

След още няколко въпроса Денил разбра, че няма какво повече да научи от нея. Жената беше казала всичко, което искаше и ако укриваше някаква информация, той нямаше да успее да я измъкне доброволно от нея, затова побърза да я отпрати.

„Обзалагам се, че знае още нещо. Освен това спомена за бледата кожа на Лоркин. Искаше да ме убеди, че той е бил тук. В което има смисъл, ако се окаже вярно, че Изменниците искат аз да намеря Тивара и Лоркин“.

Но можеше да се окаже и примамка. Ала робинята, на която бе помогнал в дома на Тикако, му бе казала истината. Тивара и Лоркин наистина бяха дошли в провинциалното имение.

Ами ако Изменниците наистина очакваха от него да ги намери? „В такъв случай ще се погрижат ние да ги открием. Макар че не мога да си представя как Тивара ще се остави да я заловим без бой. А и трябва да сме подготвени за възможна реакция от страна на Лоркин. Възможно е тя да го е убедила да тръгне с нея — може дори да го е съблазнила — и той да не иска да бъде спасяван“.

Искаше му се да вярва, че Лоркин е по-благоразумен, но беше чул слухове в Гилдията, че младият мъж има слабост към красиви и умни жени. Това, че бе син на Черната магьосница Сония и покойния Върховен повелител Акарин не означаваше, че е наследил мъдростта на родителите си. Това качество се придобиваше само с опит, с правенето на избори и допускането на грешки, и с изваждането на поуки от последствията им.

„Просто се надявам, че това не е сериозна грешка и че последствията ще са от типа, от който се взима поука, а не от другите, които ще ме принудят да остана до края на живота си в Сачака, треперейки от страх какво може да ми причини Сония, ако някой ден се върна в Гилдията“.

Лоркин подозираше, че появата на двама роби край пътя посред нощ щеше да предизвика подозрения, но малцината, с които се разминаха, дори не ги погледнаха. Покрай тях мина една карета и Тивара изсъска, че вътре сигурно има магьосник или ашаки, но единственото, което направи, бе да избута Лоркин от пътя и да му напомни да гледа в земята.

— Ако някой пита, изпратени сме да работим в имението на ашаки Катика — каза му тя. — И двамата сме домашни роби. Пътуваме през нощта, защото той ни иска на разположение утре вечерта, което означава, че трябва да вървим през нощта и през деня.

— Ашаки Катика е известен с това, че тормози робите си по този начин?

— Всички сачакански магьосници са такива.

— Не може да няма поне един или двама добри магьосници.

— Има такива, които се отнасят с робите си по-добре от другите, но робството в същността си е жестоко, така че не бих нарекла никой от тях добър. Ако бяха добри, щяха да освободят робите си и да плащат на онези, които искат да останат и да работят за тях — тя го погледна. — Както правят киралийците.

— Не всички киралийци се отнасят добре с прислугата — каза ѝ Лоркин.

— Но поне тези прислужници могат да напуснат и да си намерят ново място за работа.

— Така е, но не е толкова лесно, колкото звучи. Местата за прислужници са много търсени и този, който напусне, трудно може да си намери работа другаде. Домакинствата предпочитат да си наемат прислужници от едно и също семейство, вместо такива, които не познават. Разбира се, един прислужник винаги може да си потърси друга работа, в търговията например, но там ще трябва да се конкурира със семейства, които от поколения са се занимавали с това.

— Значи според теб робството е по-добро?

— Не. Със сигурност не. Само казвам, че алтернативата не е полесна. Как се отнасят Изменниците със своите прислужници?

— Ние всички сме прислужници; Както всички сме Изменници — обясни Тивара. — Думата не е равностойна на „ашаки“ или „лорд“. Така се наричат всички хора.

— Но не е раса?

— Не. Ние сме сачаканци, макар да не се наричаме често така.

— Значи дори магьосниците вършат слугинската работа? Чистят и готвят?

— Да и не — лицето ѝ се изкриви. — В началото започна така. Всички заедно вършехме цялата работа. Един Изменник мие мръсните чинии, а след това отива и гласува по важни въпроси, като например какви култури да се засадят. Но не се получи. Бяха взети няколко лоши решения заради хора, които не бяха достатъчно умни или образовани, за да разберат последиците от лошия избор. Проведохме няколко изпитания, за да разберем какви са способностите на различните хора и да ги развием, така че всеки да се заеме със задача, която отговаря на неговите умения. И макар това да не означава всички да правим едно и също, пак е по-добро от робството, щом успяваме да поддържаме домовете си и да изхранваме семействата си, никой не е каран насила да върши някаква работа, нито му се пречи да упражнява таланта си само заради класовата му принадлежност.

— Звучи ми чудесно — отбеляза Лоркин.

Тя сви рамене.

— През повечето време се получава, но както всяка организация и тази не е идеалната. Има такива магьосници, които предпочитат да прекарват времето си по-скоро в оплакване и манипулиране на останалите, отколкото да хабят магията си в обработване на земята или затопляне на посевите.

— Повечето гилдийци ще ги подкрепят. Но ние работим за хората и по други начини. Поддържаме пристанището. Строим мостове и други сгради. Защиатаваме страната. Лекуваме болните в...

Погледът, който му хвърли Тивара, го накара да млъкне. В началото бе кръвнишки, после премина в тревожно мръщение и накрая тя извърна глава.

— Какво има? — попита той.

— Никой идва — каза тя и се взря в тъмния път, който лежеше пред тях. — Всеки, който срещнем, може да бъде Изменник. Не бива да разговаряме. Някой може да ни чуе и да разбере кои сме.

Приближаващата се фигура се оказа друг роб. От този момент Тивара спря да разговаря и всеки път, когато той повдигаше някоя тема, тя му казваше да замълчи. Развидели се и тя започна да оглежда околните райони, както бе направила предишната сутрин, като накрая слезе от пътя и отиде до групичка хилави дървета, които едва успяваха да прикрият ограждащата полето стена.

Предишния ден двамата се криеха в разни гъсти, бодливи храсти, но дърветата нямаше да могат да им осигурят толкова добро укритие. Тивара погледна към земята. Лоркин почувства някаква вибрация, после се разнесе странен звук, последван от нещо, което наподобяваше думкане и пукване. Зад стената се надигна облак прах и въздухът се изпълни с миризмата на мокра пръст.

Пред краката им се отвори яма.

— Влизай — каза Тивара и му посочи ямата.

— Вътре ли? — Лоркин клекна и се вторачи в мрака. — Да не искаш да ме заровиш жив?

— Не, глупав киралиецо! — сопна му се тя. — Опитвам се да ни скрия. Влизай вътре, преди да ни е видял някой.

Той опря ръце отстрани на ямата и спусна крака вътре. Те не достигнаха пода. Представата за свободно падане в мрака въобще не му допаднаше, затова той създаде малко светлинно кълбо и го спусна вътре. То освети подземна кухня, чийто под не се намираше много под краката му. Лоркин скочи с приклякане, за да не удари главата си в „тавана“, след което се придвижи навътре.

Кухината, която бе разположена под стената, имаше формата на сфера. През два отвора се виждаха ярки кръгове синьо небе — един, през който беше влязъл и друг, сигурно за пръстта. Несъмнено вътрешността на кухнята бе укрепена с магия от Тивара.

Тя скочи вътре, плъзна се към него и седна на земята. Пространството беше твърде тясно за двама души и краката ѝ се притиснаха в неговите. Лоркин се надяваше, че интересът, който се бе възбудил от това докосване, не си пролича по някакъв начин. Погледът ѝ срещна неговия, очите ѝ проблеснаха, но тя бързо извърна глава.

— Извинявай, че така ти се сопнах. Сигурно не ти е лесно да ми се довериш.

Той се усмихна мрачно. „Проблемът е, че искам да ѝ се доверя. Всъщност трябва да се съмнявам във всяка нейна постъпка, особено след всичко, което ми разказа снощи. А всеки път когато успявам да я предразположа да говори, нещо се случва и тя отново млъква“. Тивара го гледаше извинително. „Може би трябва да опитам отново“.

— Всичко е наред. Но това не е първият път, когато те дразня. Какво толкова казах, че да те ядосам? — попита той.

Очите ѝ се разшириха и тя присви неохотно устни. Той реши, че няма да получи отговор, но жената поклати глава.

— Някой ден ще ти обясня — тя се намръщи и наведе поглед към коленете си. — Преди много години хората ми забелязали, че един от ичаните, които бродят в пустошта, има странен роб. Мъж с бледа кожа, може би киралиец — тя го стрелна с поглед, после отново извърна глава. — Баща ти.

Лоркин почувства хладни тръпки. Макар да бе чувал тази история и преди, майка му винаги говореше с неохота за тази част от живота на баща му.

— Те го наблюдавали дълго време и накрая разбрали, че робът е магьосник от Гилдията — продължи Тивара. — Това било твърде необичайно, защото, както вече знаеш, сачаканците не държат роби, които владеят магията. Ако някой роб развие силата си по естествен път, те го убиват. Поробването на чуждестранен магьосник — особено гилдиец — е нещо необичайно и опасно. Но и сачаканецът не бил обикновен ичани. Той бил хитър и амбициозен.

Докато хората ми наблюдавали, те осъзнали, че баща ти не владее висшата магия. Един ден дъщерята на водача на моите хора се разболяла и скоро станало ясно, че ще умре. Водачът ни бил чувал за уменията на Гилдията в лечението с магия. Много пъти сме се опитвали да открием тайната му, но без успех. Затова водачът ни изпратил една от нас да се срещне с баща ти и да му направи предложение — лицето на Тивара помръкна. — Трябвало е да го научи на висшата магия, в замяна на лечителската магия.

Жената го погледна. Лоркин отвърна на погледа ѝ. Майка му никога не беше споменавала, че баща му се е съгласил на подобна размяна.

— И? — подтикна я той.

— Той се съгласил.

— Той не може — не би могъл да направи нещо такова! — изтърси Лоркин.

Тивара се намръщи.

— Защо не?

— Това е... само Висшите магове могат да вземат такова решение. И то само след одобрението на краля. Да се предаде подобно ценно познание в ръцете на чужда раса... на хора, които не влизат в Обединените земи... твърде е рисковано. И трябва да бъде предложено нещо в замяна.

— Висшата магия — напомни му тя.

— Която те никога не биха приели. Тя е... — той се сепна. Разкритието, че черната магия е забранена щеше да покаже най-голямата слабост на Гилдията. — Не е имал право да вземе такова решение.

Устните на Тивара се изкривиха неодобрително.

— Но въпреки това той приел предложението — рече тя. — Съгласил се да дойде в убежището ни и да ни научи на лечителската магия, което, според него, не можело да стане за един миг, както се получава при висшата магия. Така той овладял висшата магия и я използвал, за да убие господаря си. След това изчезнал, върнал се в Имардин, нарушавайки обещанието си. Дъщерята на водача ни умряла.

Лоркин установи, че не може да издържи обвинителния ѝ поглед. Той наведе глава, загреба шепя пясък и го остави да изтече между пръстите му.

— Разбирам, защо хората ти са му ядосани — рече той с неуверен глас.

Тя си пое дълбоко дъх и погледна настрани.

— Не всичките. Една от нас замина за Имардин по-късно, когато стана ясно, че братът на някогашния господар на баща ти се готви да завладее Киралия. Тя откри, че от известно време този ичани изпраща шпиони в Имардин и че баща ти ги избива тайно. Възможно е баща ти да се е върнал у дома, защото е открил заплахата, която представлява братът на господаря му.

— Или е предположил, че ще проявите разбиране, че той трябва първо да поиска разрешение от Гилдията, за да ви научи на

лечителската магия, след което да се върне.

Тя го погледна.

— Ти вярваш ли в това?

Лоркин поклати глава.

— Не. Той не би могъл да им разкаже за вас, без да разкрие, че...

— „че е научил черната магия“, помисли си той. — Че е бил роб тук.

— Значи е нарушил обещанието си от гордост? — гласът ѝ прозвуча неодобрително, макар не толкова, колкото бе очаквал. Може би тя разбираше защо баща му не е желал да го разкрие пред останалите.

— Едва ли това е била единствената причина — каза Лоркин. — Когато е станало нужно, той е разкрил истината. Или, както се оказва, част от нея — додаде той.

— Добре — рече тя, свивайки рамене. — Каквато и да е била причината, той не спазил обещанието си. Някои от хората ми — фракцията, за която споменах първата вечер — искат да те накажат за това — Лоркин я погледна ужасено и тя му се усмихна накриво. — Затова изпратиха Рива да те убие, въпреки нарежданията на водача ни. Но повечето от нас държат на принципа, че сме по-добри от варварските ни сачакански братовчеди. Ние не наказваме децата за престъпленията на родителите им.

Лоркин въздъхна с облекчение.

— Радвам се да го чуя.

Тя се усмихна.

— Вместо това им даваме възможност да поправят щетите.

— Но какво бих могъл да направя? Аз съм просто помощник на Посланика. Дори не владее висшата магия.

Лицето ѝ придоби сериозно изражение.

— Можеш да ни научих на лечителство.

Двамата се спогледаха мълчаливо. След миг тя отмести поглед встрани.

— Но както вече посочи, ти нямаш правото да ни предадеш това познание.

Лоркин поклати глава.

— Има ли нещо друго, което бих могъл да направя? — попита той с извинителна нотка в гласа.

Тя се намръщи и се замисли, забила поглед в пясъка.

— Не. Положението не е добро. Досега успявахме да попречим на останалите фракции да се сдобият с популярност, като налагахме идеята, че ти ще можеш да ни дадеш онова, което ни бе обещано от баща ти. Когато хората ми разберат, че няма да ги научиш на лечителска магия, те ще бъдат много разочаровани. И ядосани — тя наведе глава. — Може би ще е по-добре да не те водя там. Може би трябва да те върна обратно.

— Няма ли да съм ти нужен, за да ти помогна да докажеш, че Рива се е опитала да ме убие въпреки заповедите? — попита той.

— Това би ми помогнало.

— А ако дойда с теб в Убежището и се изправя в твоя защита, това няма ли да ме издигне в очите на твоите хора?

Тя се намръщи и го погледна.

— Да, но...

Докато Лоркин обмисляше думите ѝ, той изпитваше смесени емоции. „Надявах се да видя дома ѝ и да науча повече за хората ѝ — както и да разбере какво знаят за камъните с магически качества. Какво ли ще се случи с нея, ако не отида? Тя уби една от своите, за да ме спаси. Макар че Рива не се е подчинила на заповедите, те може пак да накажат Тивара. Може дори да я екзекутират. Не ми се струва правилно да избягам у дома, когато тя може да умре заради това, че е спасила живота ми. А и шансовете ми да се прибера — сам или с помощта на Денил — не са чак толкова големи с всичките тези владеещи черната магия Изменници, които са пръснати из цяла Сачака“.

— Тогава ще дойда с теб в Убежището.

Очите ѝ се разшириха и тя се вторачи в него.

— Сигурен ли си?

Той сви рамене.

— Аз съм помощник на Посланика. Може да не съм действащ посланик, но ролята ми е да му помагам в установяването и поддържането на приятелски отношения между Киралия и Сачака. Ако се окаже, че срещаме неуспехи в установяването на приятелски отношения с част от Сачака, то мое задължение е да се погрижа тази част да не бъде пренебрегвана.

Тя го гледаше със зяпнала уста, но той не беше сигурен дали е от изненада, недоверие или защото звучи като пълен идиот.

— И тъй като предшественикът ми е оставил толкова лошо впечатление у хората ви, за мен е още по-важно да подобря имиджа на Киралия и Гилдията — продължи той. Изведнъж почувства прилив на вдъхновение. — И да обсъдя възможността за преговори и обмяна на магическо познание, като този път включва съответните страни и процеси.

Тивара рязко затвори уста и тя го погледна с такова напрежение, че на него му остана само да ѝ отвърне с глуповата, изпълнена с надежда усмивка. След това тя отметна глава назад и се разсмя. Звукът отекна в ямата и тя затисна устата си с длан.

— Ти си луд — каза тя, когато раменете ѝ спряха да се тресат. — За твое щастие лудостта ти ми допада. Ако наистина си готов да рискуваш живота си, като дойдеш в Убежището, независимо дали го правиш, за да ме защитиш или да се опиташ да убедиш хората ми да ти дадат нещо в замяна на друго, което вече им е било обещано... тогава аз по един твърде егоистичен начин смятам, че не трябва да те разубеждавам.

Той сви рамене.

— Това е най-малкото, което мога да направя, защото ми спаси живота. И защото хората ти са спасили живота на баща ми. Ще ме заведеш ли?

— Да — тя се усмихна мрачно. — И ако ти ми помогнеш, аз ще направя всичко възможно, за да ти помогна, когато стигнем там.

— Ще ти бъда признателен за това.

Тя изглеждаше така, сякаш се канеше да каже още нещо, но просто извърна глава.

— Добре, но първо ще трябва да се придвижим дотам. Пътят е дълъг. По-добре да поспим.

Лоркин я наблюдаваше как се свива на кълбо и подпъхна лъка под главата си, след това легна и той. Беше невъзможно да си намери удобно местенце на неравния под, затова най-накрая той направи същото като нея — сви се на една страна, облегал гръб в нейния. Усещаше топлината на тялото ѝ. „Не, не си мисли за това, защото няма да можеш да заспиш“.

— Ще угасиш ли светлината? — промърмори тя.

— Не може ли само да я намаля? — мисълта да лежи под земята в пълна тъмнина въобще не му допаднаше.

— Щом трябва.

Той намали яркостта на светлинното кълбо, докато то едва замъждука над тях. След това се заслуша в звука на дишането ѝ, в очакване на бавния, дълбок ритъм на съня. Знаеше, че близостта на тялото ѝ нямаше да му позволи толкова лесно да заспи. Но пък беше толкова изморен...

Не след дълго той потъна в странни сънища, в които вървеше по кален път, толкова размекнат, че трябваше да гази по него, докато полеката и по-гъвкава Тивара едва докосваше повърхността му и се отдалечаваше все повече и повече...

ГЛАВА 20

ВРАГОВЕ И СЪЮЗНИЦИ

От другата страна на улицата се спря един мъж и погледна към прозореца. Сери устоя на порива си да скочи от стола и да се скрие. Беше твърде късно, а и реакцията му щеше да покаже, че мястото му не е тук.

— Ох, ох — обади се Гол. — Това е продавачът от отсрещния магазин. Очевидно разбра, че съседът му има неканени гости.

Мъжът наведе глава, изпъна раменете си и бързо прекоси улицата към магазина. Разнесе се силно чукане.

Гол се изправи.

— Ще се отърва от него.

— Не — Сери се изправи и се протегна. — Аз ще се погрижа за него. Стой тук и наблюдавай. Как му беше името?

— Теван.

Гол отново седна на мястото си и промърмори нещо за загубата на време. „Сигурно е прав — помисли си Сери. — Отстъпничката едва ли ще се върне. Но няма да е зле да понаблюдаваме малко, защото ще изглеждаме точно като глупаци, ако наистина се върне. И без това не разполагаме с други следи“.

Той излезе от стаята и тръгна надолу по стълбището към приземния етаж. Когато тръгна към вратата на магазина, се огледа с интерес. Досега бяха използвали задната врата и той не беше идвал тук. Помещението беше пълно с глинени купи. Сери примигна, взря се в тях и се изсмя. Това бяха тоалетни гърнета, изрисувани и оформени като вази или посуда.

През матираното стъкло на входната врата се виждаше прегърбената фигура на продавача. Мъжът сигурно беше обещал да наглежда магазина и къщата на съседа си и се чувстваше задължен да се изправи срещу нарушителите. Но и сигурно се притесняваше, че после ще съжалява за това.

Входната врата беше заключена. В ключалката ѝ не се виждаше ключ, а и наоколо нямаше някакво подходящо място за криенето му.

Налагаше се да отключи с шперцовете. Когато отвори вратата, той се усмихна на мъжа и заговори с типичния акцент на търговец, който се опитва да впечатли богат клиент.

— Магазинът е затворен, съжалявам — Сери се престори, че оглежда внимателно човека. — Но ти знаеш това, нали? Ти си... Теван? Държиш отсрещния магазин, нали?

Търговецът беше средно висок и доста пълен, на средна възраст и сигурно не беше пропускал ядене от доста време — може би никога.

— Кой си ти и какво правиш в дома на Уендел? — попита настоятелно той.

— Аз съм братовчедът на Уендел, Делин и го помолих да остана за една седмица в къщата.

— Уендел няма братовчед. Той няма семейство. Сам ми го каза.

— Втори братовчед, по линия на съпругата му — обясни Сери. — Не ти ли е казал, че ще отседна тук? — той се намръщи озадачено. — Сигурно го е решил в последния момент.

— Не е. А и не би забравил да ми каже нещо такова — Теван присви очи и отстъпи назад. — Ще повикам Стражата. Ако ме лъжеш, по-добре се махай, докато не е станало късно! — мъжът се обърна и бързо се отдалечи.

— Стражниците ще създадат на теб и Уендел повече проблеми от мен — каза Сери, зарязвайки измисления акцент и вкарвайки провлечения изговор на копторите. — Ще се разшетат навсякъде, ще изпочупят сума ти неща, докато търсят доказателства, а после ще кажат, че всичко си си измислил. Дай да се разберем по човешки.

Теван спря и погледна намръщено Сери.

— Къщата ми трябва само за една седмица, може и по-малко — каза му Крадецът. — Уендел няма да познае, че съм бил тук. Ако не беше заминал, дори наем щях да му плащам, но тъй като го няма... — той бръкна в джоба на палтото си, позволявайки на ножа си да проблесне за миг, след което извади фишека златни монети, който криеше там за подобни случаи.

Мъжът се ококори.

— Седмица? — повтори той. Изглеждаше като омагьосан от златото. — Или по-малко. — После погледна Сери в очите. — Наемите тук са високи.

— Твоята къща ще излезе по-евтино.

Теван преглътна. После погледна отново монетите и кимна.

— Колко даваш?

— Половин златица на ден — отвърна Сери. После пъкна фишека обратно в джоба си. — Ще намериш парите до задната врата, след като си тръгна.

Мъжът кимна, стиснал недоверчиво устни. Но въпреки това не посмя да изрази на глас съмненията си. Вместо това погледна към другата страна на пътя.

— Наблюдаваш нещо — каза той. — Или търсиш някого. Мога ли да помогна с нещо?

— Опитваш се да се отървеш колкото се може по-бързо от мен? — попита Сери. В очите на мъжа проблесна смущение. „Не, по-скоро си мисли, че е намерил още един начин да изкара пари“. — Всъщност, ако си видял нещо подозрително наоколо...

Теван се намръщи.

— Една чужденка се появява в много странни часове. Обущарят каза, че е наела сутерена му. Така и не разбрахме с какво си изкарва хляба. Много е стара и грозна за уличница. Всяка сутрин жена ми я вижда на пазара при продавачите на подправки и билки. Мислим, че тя... — той се наведе към Сери и снижи гласа си — отървава млади жени от нежелани положения.

Сърцето на Сери подскочи, но той запази неутрално изражение на лицето си. Теван го погледна с очакване.

— Не представлява интерес за мен — рече Сери, свивайки рамене. — Нещо друго?

Мъжът поклати глава.

— Тая улица се смята за чист, почтен район. Ако става нещо, то е добре прикрито — продавачът се поколеба. — Какво става всъщност?

Сери поклати глава.

— Нищо, което да те интересува.

— Ясно — Теван отново отстъпи назад. — Успех, тогава.

— Лека нощ.

Мъжът кимна, обърна се и тръгна към магазина си. Сери затвори вратата, заключи я и изтича нагоре по стълбището, взимайки по две стъпала наведнъж. На върха се спря да си поеме дъх. Сърцето му се блъскаше в гърдите.

— Какво има? — попита Гол.

— Нищо. Не съм... вече... толкова млад — изпъшка Сери. Той отиде до стола си. — Трябва да излизам по-често. Отстъпницата мяркала ли се е?

— Не.

— Някой обърна ли внимание на разговора ни по съседски?

— Не особено.

— Добре. Някой от нас трябва да отиде на пазара във Волник сутринта. При продавачите на подправки.

— Така ли?

— Очевидно нашата отстъпничка ги посещава редовно.

— Това е територия на Скелин.

Сери изруга. Гол беше прав. Някои от Крадците нямаха нищо против другите да душат наоколо без разрешение в тяхната територия — стига да не се интересуват от техните работи — но на други определено не им беше приятно. Сери беше готов да се обзаложи, че Скелин беше от вторите.

— Едва ли ще ти откаже достъп — каза Гол.

— Да, но за да получа разрешението му, трябва да му обясня какво ще правя там. И тогава той ще разбере, че не съм потърсил помощта му, за да намеря някой, който може да се окаже Ловецът на Крадци.

— Просто му кажи истината — че не си сигурен в това и не си искал да го притесняваш, докато не намериш доказателства.

— Ако реши, че има вероятност да съм прав, той ще поиска да се включи в търсенето — посочи Сери.

— Ще ни дойде добре — отвърна Гол.

Сери въздъхна.

— Да. Но какво ще каже Сония, ако замесим още един Крадец?

Гол го погледна сериозно.

— Едва ли ще се интересува, стига да заловим отстъпника.

— А какво ще си помисли Скелин, когато разбере, че ще работи за Гилдията?

— Няма да има избор — Гол се усмихна. — А съдейки по думите ти, че той се интересува от магьосниците, сигурно ще бъде във възторг от тази възможност.

Сери погледна замислено приятеля си.

— Искаш да потърся помощта на Скелин, така ли?

Гол сви рамене.

— Ако тази жена е Ловецът на Крадци, бих искал бързо да я заловим. Ако изчезне скоро, ти ще си в безопасност.

— Ти също.

Едрият мъж разпери ръце.

— Че какво лошо има в това?

— Хм... — Сери погледна навън и видя, че на улицата се появи първият от фенерджиите. Вече се беше смрачило. — Нищо лошо няма. Щом Скелин разбере, че Ловецът на Крадци може би е магьосник, той ще осъзнае, че няма друг избор, освен да работи с Гилдията. Просто няма да може сам да я залови или убие.

— Значи ще се видиш с него?

Сери въздъхна.

— Може би ще се наложи.

Тъй като Ачати не беше уведомил ашаки Тикако за намерението си да посети провинциалното му имение, защото така щеше да изтъкне унижителният факт, че мъжът не е успял да разчете както трябва съзнанието на робинята си, той не искаше да се натрапва повече, като остане през нощта. Вместо това двамата с Денил продължиха по пътя до съседното имение, собственост на възрастен ашаки и помолиха за храна и постеля в името на краля.

Възрастният човек и съпругата му очевидно не бяха свикнали да имат компания и с неохота приеха ролите на домакин и домакиня. Но обичаят повеляваше да не отказват нищо на представителите на краля. Ачати ги съжали, хапна набързо, каза им, че двамата с Денил са изморени и искат да си легнат рано и домакините с готовност им показаха стаите. Щом се настаниха в помещенията за гости, двамата не си легнаха веднага, а седнаха и обсъдиха наученото.

— Ако Изменниците искат от нас да намерим Лоркин, ние ще го намерим — каза Ачати.

— Смятате ли, че имат чак толкова влияние и мощ?

Сачаканецът намръщено кимна.

— За съжаление, да. Изплъзват ни се от векове. Много от предишните крале са се опитвали да ги изкарат наяве или да намерят седалището им, но Изменниците стават все по-добри в онова, което

правят. Крал Амакира ми каза, че е по-добре да ги оставим на мира, с надеждата, че ако няма срещу какво да се борят, те ще отслабнат.

Денил се засмя.

— Може и да е прав, но аз се съмнявам.

— Защо?

— Без сблъсъците, които намаляват броя им и отнемат от времето им, те ще създадат семейства. Бойните им умения може да закърнеят, но броят им ще нарасне.

Ачани се намръщи.

— Накрая ще се окажат с твърде много гърла за изхранване. Ще умрат от глад — той се усмихна. — Така че може би кралят все пак е прав.

— Само ако Изменниците продължат да се крият.

— Смятате ли, че ще бъдат принудени да се разкрият? Да дойдат да ни молят за храна?

— Или ще изберат да се разкрият по друг начин. Колко е силна армията ви?

Ачати изсумтя презрително.

— Сигурно е стотици пъти по-голяма и силна от техните. Знаем за убежището им в планините, където земята е сурова и неплодородна. Не биха могли да изхранят население, което да може да се мери по численост с останалата част от страната, така че се съмнявам армията им да е колкото нашата или по-голяма.

Денил кимна утвърдително.

— Поради което те използват хитрости и тайни методи. Чудя се... смятате ли, че биха могли да покорят страната само чрез покушение и манипулиране на подходящите хора?

Изражението на Ачати стана сериозно.

— Не е изключено, но ако е било възможно, досега да са го направили.

— Идеалната възможност може би не се е появила още. Вероятно очакват някой нов и необичаен фактор.

Ачати повдигна вежди.

— Като шанса да отвлекат сина на могъща гилдийска магьосница?

— Смятате ли, че това е достатъчно необичайно?

— Не — той поклати глава и се усмихна. — Опитът за въвлечането на Киралия и Сачака във война ще бъде твърде рискован. Ами ако Киралия спечели? Ами ако двете държави се обединят и се изправят заедно срещу Изменниците? Гилдията може да се окаже по-добра в намирането им от нас — той се поколеба. — Което ми напомня... Получихте ли отговор от Гилдията за отвличането на Лоркин?

— Не — Денил извърна поглед встрани. „Няма да мога да го отлагам още дълго време. Ачати ще започне да се чуди защо се бавят толкова“. — Което ми напомня, че трябва да проверя как се развиват нещата.

— Ще ви оставя с работата ви — Ачати се изправи. — Късно е и трябва да си почина. На сутринта ще ми съобщите отговора им.

— Така и ще направя.

Когато вратата на сачаканеца се затвори, Денил бръкна в мантията си и извади кръвния пръстен на Разпоредителя Оусън. Погледна го и прехвърли в съзнанието си всички начини, по които би могъл да поднесе лошите новини, след което избра онзи, който му се стори най-удачен.

После си сложи пръстена.

Когато Сония отвори вратата, тя се изненада при вида на Разпоредителя Оусън, застанал пред нея с вдигната ръка, готов да почука. Стреснатият поглед в очите му се скри и той се изпъна.

— Черна магьоснице Сония — каза той. — Трябва да говоря с вас.

— Добре, че ви хванахме, преди да сте тръгнала за болницата — обади се друг глас.

Тя се обърна и видя, че до Разпоредителя стои Ротан. Внезапно стомахът ѝ се сви и сърцето ѝ се разтуптя лудо. „Ето го отново онова изражение. Нещо се е случило с Лоркин...“

— Влезте — каза тя, отстъпи встрани и нетърпеливо им махна да влязат.

Оусън влезе бързо, следван от Ротан. Тя затвори вратата и се обърна с очакване към Разпоредителя. Той я погледна мрачно.

— Трябва да ви уведомя, че вашият син е... — Оусън се поколеба и се намръщи. — Не съм сигурен как да го нарека. Очевидно Лоркин е бил отвлечен.

Коленете на Сония омекнаха и тя леко залитна. Ротан пристъпи напред да я подхване, но тя го спря с ръка. Пое си дълбоко дъх и отново се обърна към Оусън.

— Отвлечен? — повтори тя.

— Да. От млада магьосница, която се е преструвала на робиня. Посланик Денил смята, че има голяма вероятност синът ви да я е последвал по собствена воля, но не е сигурен в това.

— Аха — изпълни я предателско облекчение. „Жени. Защо всички проблеми на Лоркин са свързани с жени?“ Тя почувства как сърцето ѝ постепенно влиза в обичайния си ритъм. — Значи тук става въпрос по-скоро за непристойно поведение, отколкото за надвиснала сигурна смърт?

— Надяваме се да е така. Но нещата са по-сложни от това. Очевидно не само ние имаме подземен свят, тайно и не съвсем законно общество и е възможно тяхното да е замесено.

— Престъпници?

Оусън поклати глава.

— Посланик Денил ги описа като бунтовници. Наричат се Изменниците. Твърди се, че всички са жени — Оусън повдигна вежди, намеквайки, че според него не е така. — Освен това са магьосници — черни магьосници. Жената, отвлякла Лоркин, е една от тях. Същата вечер е убила друга робиня и е отнела силата ѝ. Денил не е сигурен дали похитителката е Изменница и робинята просто ѝ се е изпречила на пътя или мъртвата жена е Изменница, а похитителката не е. И в двата случая Изменниците са дали знак, че искат тя и Лоркин да бъдат намерени и очевидно имат достатъчно влияние, за да бъде изпълнено искането им.

Сония замълча, докато обмисляше чутото.

— Кога е бил отвлечен Лоркин?

— Преди три ноци.

Сърцето на Сония спря.

— Три ноци! Защо не ми е било съобщено веднага!

— Съобщихме ви веднага — Оусън се усмихна накриво. — Когато се опитах да внуша на новия посланик, че трябва да се свързва с мен само в най-краен случай, той е приел думите ми твърде насериозно. Очаквал е да намери Лоркин бързо и едва тази вечер ми съобщи за случилото се.

— Ще го убия — промърмори тя, докато крачеше напред-назад из стаята. — Ако тази жена е черна магьосница? А те имат ли други там? Как ще я принуди Денил да върне Лоркин?

— Помага му представител на сачаканския крал.

— Ами ако тя не иска да бъде намерена? Кой знае какво би направила, за да оцелее? Да заплаши, че ще убие Лоркин? — Сония спря, останала без дъх. Тя почувства, че дробовете ѝ не изтласкват толкова въздух, колкото си поема. Главата ѝ се завъртя. Сграбчи облегалката на стола и се застави да диша бавно. Когато съзнанието ѝ се проясни, тя се обърна към Оусън. — Трябва да отида там. Искам да съм там, когато го намерят!

Досега Оусън я бе гледал открито, със съчувствие. Сега изведнъж се затвори в себе си и лицето му се вкамени.

— Знаете, че не можете да го направите — каза той.

Сония го погледна с присвити очи, усещайки яростта, която се зараждаше в нея.

— Кой ще се осмели да ме спре?

— Гилдията трябва да разполага непрекъснато с двама черни магьосници — напомни ѝ той. — Кралят никога няма да ви позволи да напуснете Имардин, камо ли Киралия.

— Това е моят син! — изкрещя тя.

— Освен това на сачаканския крал може да не му хареса, че сме ви изпратили — или че сме ви позволили да влезете в страната му. Тази политически опасна ситуация може да се влоши още повече, ако го приеме като намек, че хората му не могат сами да се справят.

— А ако наистина не мо...

— Лоркин не е глупак, Сония — прекъсна я тихо Ротан. — Както и Денил.

Тя го погледна, опитвайки се да потисне болката и гнева от това, че той се изправя срещу нея. „Но ако Ротан наистина смята, че не трябва да отивам...“

— Според мен Лоркин не би тръгнал с тази жена, ако не е имал добра причина да го направи.

— А ако всъщност е нямал избор? — възрази тя.

— Тогава ще трябва да се доверим на Денил. Знаеш, че той щеше да ни съобщи веднага, ако ситуацията е твърде сериозна. Ако Лоркин е заложник, то ти няма да можеш да направиш за него нищо повече от

Денил. Той има опит в преговорите. Разполага с помощта на сачаканците — гласът му стана по-груб. — Ако се намесиш, ще влошиш положението, и то не само за Лоркин, а и за Киралия и Сачака.

Тя изведнъж се почувства слаба и изцедена. Безпомощна. „Каква полза от всичката ми сила, щом не мога да я използвам, за да спася собствения си син?“

„А може би той няма нужда да бъде спасяван?“ — обади се слабичко гласче някъде в съзнанието ѝ.

Оусън въздъхна.

— Опасявам се, че трябва да ви забраня да отпътувате за Сачака, Черна магьоснице Сония. Както и да говорите за това с други хора освен самия мен, краля, Върховния повелител Болкан и лорд Ротан.

— Дори и със семейството на Акарин?

Той поклати глава.

— Дори с тях. Като майка на Лоркин вие имате правото да научите какво се е случило и аз ще ви информирам периодично за развитието на ситуацията. Довечера с Върховния повелител Болкан ще обсъдим начините, по които бихме могли да помогнем на лорд Денил, включително евентуалното изпращане на човек в Сачака. Ако вземем решение, ще ви съобщя подробностите.

„Постарай се да го направиш“ — помисли си Сония.

— Очаквам от вас редовно да ме информирате за развитието — рече твърдо тя.

Той я изгледа замислено.

— Лека нощ, Черна магьоснице Сония.

Тя го изпрати до вратата и я отвори с магия. Преди да излезе в коридора, той ѝ кимна учтиво. След това си тръгна и Сония затвори вратата под звука на бързо отдалечаващите се стъпки.

След това се обърна към Ротан.

— Заминавам — каза му тя и отиде в спалнята. Върху шкафа с дрехи лежеше малък куфар. Издигна го с магия и бавно го спусна на пода.

— Втори път няма да те приемат обратно — обади се Ротан, който стоеше на прага.

Тя отиде до шкафа и го отвори. Беше пълен с черни мантии.

— Не ме интересува. Ще намеря Лоркин и двамата ще тръгнем на пътешествие. Загубата е тяхна, не моя.

— Нямам предвид Гилдията, а страната. Обединените земи.

— Знам. Но освен тях има и други държави, нали знаеш.

— Да. Но докато Гилдията може да обучи друг черен магьосник, който да те замести, ти няма да можеш да намериш заместител на Гилдията. Теб може и да не те интересува, но задавала ли си си въпроса как ще го приеме Лоркин?

Тя продължаваше да гледа мантиите. Те не бяха подходящото облекло за магьосник, който възнамерява да отхвърли оковите на Гилдията. Сония не беше сигурна как би трябвало да се облече разбунтуваният магьосник, който бяга от страната, знаеше само, че мантиите със сигурност не са подходящото облекло. Но не разполагаше с други дрехи.

„Не мога да повярвам, че в този момент се тревожа за най-подходящото облекло!“

— Трябва да намериш отстъпничката, Сония.

— Регин може да я намери.

— Сери не му вярва.

— Не го обвинявам — промърмори тя. — Сери ще трябва да се примири.

Ротан въздъхна.

— Сония! — гласът му прозвуча по бащински твърдо.

Тя скръсти ръце и се втренчи в него с най-страшния си поглед, който казваше „не ми се меси, аз съм се сблъсквала с много по-страшни ситуации от теб и съм печелила“ и който караше учениците да се вцепеняват, а магьосниците да преглъщат нервно.

И, както винаги, Ротан не се впечатли.

— Знаеш, че не можеш да отидеш — каза ѝ той. — Знаеш, че е по-вероятно да влошиш положението на Лоркин и че след като всичко приключи, той ще има нужда да се върне в сигурната, безопасна Гилдия — където е и майка му.

Без да сваля очи от лицето му, тя изруга.

— Защо трябва винаги да си прав, Ротан?

Той сви рамене.

— Аз съм по-възрастен и по-умен от теб. А сега двамата трябва да седнем и да измислим някой по-прикрит и не чак толкова

унищожителен план. Като за начало ти предлагам да изпратиш някой в Сачака, който да действа от твое име.

Той се усмихна.

— Имам няколко предложения. Нека да поседнем и ще ти ги кажа.

ГЛАВА 21

ВСЯКА ПОМОЩ Е ДОБРЕ ДОШЛА

Поточето изобщо не изглеждаше чисто, дори на слабата светлина от настъпващата зора. В плиткия канал лениво криволичеше тънка струйка вода, оградена със зеленикава слуз, от която се разнасяше воня на мухъл и гниеща растителност. Тивара като че ли не се притесняваше от това. Тя клекна и гребна в шепата си.

Лоркин наблюдаваше как я поглежда за миг и бързо я преглъща.

— Ще се разболееш — каза той.

Тя го погледна.

— Не се притеснявай, първо я оголвам.

— Оголваш я?

— Отнемам енергията на живота в нея. Остават разни песъчинки, но това е просто неприятно, не е опасно. Така става много по-бързо и по-ефективно от онова, което правиш ти, защото аз отнемам енергия, а не я хабя. Ще пиеш ли? Не е сигурно кога пак ще попаднем на вода.

Лоркин погледна към ръцете ѝ, които се бяха замърсили от водата.

— Мислех си, че магията може да бъде извличана единствено чрез кръвта.

Тя се усмихна и загреба още вода.

— Знаеш ли, че хората и повечето животни притежават защитен магически слой, който покрива кожата? — За да преминеш през него, първо трябва да го разрушиш и най-лесният начин е като порежеш кожата. Това напълно естествено води до кръвотечение, затова хората смятат, че кръвта е изключително важна. Всъщност не е — докато говореше, гласът ѝ подрезгавя. Отдавна не бяха намирали вода. Тя замълча и погледна към водата в шепата ѝ, изпия и отново се обърна към него. — Във водата има всякакви дребни форми на живот — могат да се усетят дори и да не се виждат — и всъщност те те разболяват. Но при тях като че ли го няма този защитен слой, затова енергията им се извлича с лекота. Но на тези слаби източници не може да се разчита —

тя погледна надолу. — Растенията имат по-слаба защита от животните. Тяхната сила може да се извлича, без да се налага порязване, макар че става бавно и количеството енергия е толкова малко, че не си заслужава — тя отново гребна шепа вода.

Лоркин въздъхна и седна на земята. Той извлече малко магия, събра с нея вода колкото една чаша и я задържа в невидимото кълбо от енергия. Течността беше мътна и противна. Той я подгръ с магия, докато заври.

В часовете по Лечителски умения, където се бе научил как да пречиства вода, му бяха казали, че е най-добре да я остави да поври няколко минути. Но скоро Тивара спря да пие и го загледа с очакване, очевидно нетърпелива да продължат напред. Той спря да нагръва водата и я изстуди до температура, подходяща за пиене. Песъчинките се бяха утаили на дъното и той можа да загребе от по-чистата вода на повърхността. След няколко глътки бе готов и двамата се изправиха. Пред клоните на заобикалящите ги дърветата проникваха първите слънчеви лъчи. Той не бе осъзнал, че зората е толкова близо.

— Сега накъде? — попита Лоркин.

— В гората. Реших, че ще ти допадне да поспиш малко над земята.

Той се намръщи. Макар че през последните няколко дни бяха спали в дупка, той бе започнал да свиква с мисълта, че от погребването му жив го дели само една магическа бариера.

— Определено.

— Да вървим тогава.

Двамата слязоха от пътя. Тивара тръгна между дърветата, следвана от Лоркин. Той се препъваше в камънаците, опитвайки се да избегне клоните, които отскачаха към него, след като Тивара ги бе отместила от пътя си, като едва не загуби равновесие върху неравната земя. Трябваше изцяло да се съсредоточи върху придвижването си, за да не падне. Тивара се отдалечаваше все повече, докато не забележа, че той изостава и спря, за да го изчака.

— Някога вървял ли си през гора? — попита го тя.

— Да. Има една в земите на Гилдията, но в нея има пътеки.

— Досега напускал ли си Имардин?

— Не.

— Защо?

„Защото майка ми не ми позволява да напускам града.“ Но той не можеше да ѝ го каже, без да обясни защо, а му беше забранено да разкрива, че само неколцина киралийци владеят черната магия и на нея не се гледа с добро око.

— Не ми се е налагало.

Тя поклати недоверчиво глава, после се обърна и продължи да върви през гората. Този път като че ли подбираше пътя си и придвижването им стана много по-лесно. Тогава той осъзна, че всъщност вървят по пътека. Много тясна пътека, но очевидно някой беше минавал достатъчно често оттук, за да отъпче растителността.

— Била ли си друг път тук? — попита той.

— Не.

— Значи не знаеш къде отива тази пътека?

— Това е животинска пътека.

— Аха — той погледна надолу и сърцето му прескочи. — Тогава защо има отпечатъци от обувки?

Тивара спря и погледна към мястото, което ѝ сочеше.

— Гората принадлежи на ашаки — притежава тази земя. Има роби, които секат дърва или ловуват животните, които я обитават — тя се намръщи и се огледа. — Мисля, че не бива да навлизаме по-навътре. Трябва да се разделим — но да останем достатъчно близо един до друг, за да можеш да ме виждаш и чуваш. Потърси си някое място с гъста растителност. Или вдлъбнатина в земята, която бихме могли да покрием. Ако откриеш нещо, свирни.

Той тръгна през гората вдясно от пътеката. След като обикаля известно време, откри едно място, където някога се бе издигало огромно дърво. От него бе останал само един голям пън. Корените му се бяха разпрострели наоколо като покровителствено разперени ръце, а земята бе обрасла с гъсти, ниски храсти. Лоркин предположи, че на мястото на корените сигурно се е образувала кухня, и навлезе в храсталака. Откри дупка, с дълбочина до кръста.

„Гъста растителност и вдлъбнатина — помисли си със задоволство той. — Идеално е!“.

Той се обърна, за да потърси Тивара и видя как върви на двайсетина крачки от него. Подсвирна ѝ и когато тя се обърна, ѝ махна с ръка. Тя тръгна към него, проправяйки си път през храстите. Когато стигна до дупката, я огледа с интерес. Подуши въздуха.

— Мирише на влага. Ти си първи.

Лоркин извлече малко магия, създаде бариера във формата на диск и стъпи върху него. Спусна се бавно в дупката. Почвата под бариерата бе мека и хлътна под диска, когато стигна дъното. Лоркин премахна бариерата и почувства как продължава да потъва. Почвата не беше само мека, а и просмукана с вода. Обувките му се напълниха с кална течност. Единият му крак достигна твърда земя, но другият продължи да затъва. Той опря ръце в стените и се опита да стъпи настрани, за да възстанови равновесието си. Но калта не го пускаше. Лоркин залитна назад и се плъсна в лепкавата, вонлива кал.

В гората отекна смехът на Тивара.

Лоркин погледна към нея и ѝ се усмихна печално. „Има заразителен смях — помисли си той. Сякаш не се смее често, но направи ли го — се наслаждава с цялото си сърце“. Той я изчака да спре и потупа с длан калта до себе си.

— Слез долу. Влажно е, но е много по-меко от ония дупки в земята — каза ѝ той.

Тивара се посмя още малко, поклати глава и отвори уста, за да му отговори, но нещо привлече вниманието ѝ. Тя погледна нагоре и тихо изруга.

— Ти! — разнесе се нечий глас. — Ела тук.

Тя не погледна към Лоркин, но процеди през зъби:

— Ашаки. Видя ме! Скрый се добре! Не мърдай оттук!

След това се отдалечи и се изгуби между храстите. Лоркин се измъкна от калта и приклепна. Ослуша се внимателно и чу дрънкането на юзда някъде зад гърба си. Зад падналото дърво.

Той се приближи до масивното коренище, надигна се и погледна през него. Един сачаканец стоеше до коня си и гледаше надолу към нещо. Дрехите му не бяха украсени, като на ашаките, но бяха добре ушити и удобни за езда.

Тогава Лоркин видя камата на пояса му и устата му пресъхна.

— Ставай! — каза ашаки.

Тивара се надигна от земята. Лоркин потисна желанието си да се втурне към нея. „Тя е магьосница. Черна магьосница. Може да се грижи за себе си. И сигурно ще ѝ бъде по-лесно, ако не се налага едновременно с това да се грижи за мен“.

— Какво правиш тук? — попита мъжът.

Отговорът ѝ беше тих и смирен.

— Къде е шишето ти с вода? Припасите?

— Оставих ги някъде и сега не мога да ги намеря.

Мъжът я погледна замислено.

— Приблужи се! — каза най-накрая той.

Тя пристъпи към него с отпуснати рамене. Лоркин изтръпна, когато видя как мъжът притисна длани от двете страни на главата ѝ. „Трябва да спра това. Той ще разбере кои сме. Но защо ли тя му позволява да разчете съзнанието ѝ? Можеше веднага, щом разбере намеренията му, да му се опълчи!“

Минута по-късно мъжът я пусна.

— По всичко личи, че наистина си толкова глупава, както казваш. Ела с мен. Ще те отведе до пътя!

Мъжът се обърна да се качи на коня си, а Тивара погледна към Лоркин и му се усмихна. Победното ѝ изражение прогони всичките му тревоги. Той я наблюдаваше как тръгва покорно след мъжа. Когато се изгубиха от погледа му, той се обърна и седна върху един от по-дебелите корени.

„Стой тук и се скрий, каза тя. Предполагам, че ще се върне, след като магьосникът я отведе до пътя и си тръгне“. Той погледна към слънцето, което сипеше лъчи през клоните на дърветата и реши, че ако тя не се върне след около час, ще тръгне да я търси.

Часът му се стори ужасно дълъг. Минутите се влачеха. Слънчевите лъчи пълзяха по растителността болезнено бавно. Когато калта изсъхна, той я изчопли и изгупа от кожата и дрехите си. Пробва да престане да си представя какво би ѝ се случило, ако магьосникът открие коя е. Опита се да не се тревожи, че ще разбере за неговото присъствие и ще се върне...

— Добре, че можеш да изпълняваш заповеди — разнесе се глас зад него.

Той се обърна рязко и я видя да стои върху пъна и да му се усмихва. Сърцето му се разгупта, докато я гледаше как стъпва върху тънък пласт въздух и бавно се спуска пред него.

— Как го направи? — попита той.

Тя се намръщи и погледна към блещукащия магически диск, който едва се различаваше под краката ѝ.

— По същия начин като теб.

— Не говоря за левитацията. Как му попречи да разчете съзнанието ти.

— А, това ли — тя завъртя очи. — Не помниш ли като ти разказах, че можем да накараме разчитащите съзнанието да виждат онова, което искаме ние?

Той си спомни за първото място, където се бяха скрили и за другите робини.

— А, да, помня. Нещо като кръвния камък?

Тя се усмихна.

— Може би. Може би не.

„Кръвният камък — сърцето на Лоркин подскочи. — Можех да използвам пръстена на майка, докато я нямаше, но напълно забравих за него!“ Толкова се беше притеснил за Тивара. Той тихо изруга.

— Какво има? — попита тя.

Лоркин поклати глава.

— Ами ако беше забелязал мен? Ако беше решил да разчете моето съзнание?

— Щях да го спра — тя сви рамене. — Най-добре е да се избягват сблъсъците, но не винаги е възможно.

— Щеше да се биеш с него? Това нямаше ли да привлече вниманието към нас?

— Може би — тя посочи с жест околността. — Но ние сме се скрили добре. Щях да се опитам да го довърша максимално бързо.

— Щеше да го убиеш?

— Разбира се. Иначе щеше тръгне след нас.

— А когато открият тялото му, някой друг ще тръгне след нас. Нямаше ли да е по-добре, ако аз също можех да скрия мислите си?

Тя се засмя.

— Дори да бях подготвена да дам на Изменниците още една причина да са ми ядосани, дори да смятах, че няма да успеем да се доберем до Убежището, без да ти разкрия тази тайна, пак нямаше да го направя. Просто не разполагам с време и нужните материали.

Той усети как сърцето му подскочи.

— Значи наистина е като кръвния камък, така ли?

Тя отново завъртя очи.

— Лягай и заспивай, Лоркин!

Той погледна калта, след което се обърна към нея с недоверие в очите.

— Само се шегувах, когато ти казах, че е по-мека постеля.

Тя въздъхна и махна с ръка.

— Отстъпи назад.

Той се подчини, седна отново върху корена и досещайки се какво възнамерява да направи тя, вдигна краката и подгизналите си обувки над калта. Скоро въздухът над кишата започна да се замъглява. Известно време двамата останаха обвити в гореща пара, след което въздухът се проясни и той видя, че под краката му има напукана, изсъхнала почва. Тивара слезе от магическия диск и тупна с крак.

— По-добре поспи, докато можеш — каза му тя. — Ще те събудя след няколко часа, за да поемеш поста. Не вярвам, че нашият домакин ще се върне скоро, но очевидно обича да язди из имота си. По-добре да бъдем нащрек.

Лоркин въздъхна, легна на твърдата земя и се опита да последва съвета ѝ.

Над градината на „Слънчевата къща“ започна да ръси приятен есенен дъждец, но малкият каменен навес, под който седяха Сери и Скелин, ги пазеше сухи. Наблизо стоеше Гол, който прогонваше с примигване дъждовните капки от очите си и наблюдаваше телохранителя на Скелин, стоящ от другата страна на навеса. Четиримата бяха сами — всички местни предпочитаха да стоят вкъщи в това мрачно време, а собственикът на земята си мърмореше нещо под носа в другия край на градината.

Когато Сери приключи краткото си описание на онова, което бяха видели двамата с Гол от покрива на заложната къща, Скелин го погледна замислено.

— Жена, а? Успя ли да я огледаш добре?

Сери сви рамене.

— Беше тъмно и двамата гледахме отгоре, но предполагам, че бих могъл да я разпозная. Има тъмна кожа и коса. Горедолу толкова висока... — Сери вдигна ръка, за да покаже.

— След като вече знаеш, че владее магията, как смяташ да я заловиш?

— О, аз трябва само да я намеря — Сери сви рамене. — Гилдията трябва да залови магьосниците-отстъпници. Кое то ме устройва, защото ако тя е Ловеца на Крадци, никой от нас двамата няма да може да я спре.

Очите на Скелин проблеснаха с интерес.

— Ти работиш за Гилдията!

— Помагам на Гилдията. Ако работех за тях, щях да очаквам да ми платят.

— Не ти плащат? — Скелин поклати глава и лицето му придоби сериозно изражение. — Предполагам, че си има своите ползи. Когато чух за семейството ти, предположих, че ще искаш да си отмъстиш. Търсенето на убиеца се превърна в търсене на Ловеца на Крадци и най-накрая — в търсене на магьосник-отстъпник.

— Наистина бяха няколко неспокойни седмици — отвърна Сери.

— Надявам се, че ще ми простиш намека за това, че си кривнал от пътя.

Сери кимна.

— Все още може да се окаже, че тримата могат да се окажат един човек. Предполагам, че щом я заловим, ще разберем.

— Ако успеете да измъкнете истината от нея.

Сери отвори уста, за да напомни на Скелин, че черните магьосници могат да разчитат съзнания против волята на хората, но размисли. Нямаше нужда да издава информация, докато не стане наложително.

— Искаш ли да ни помогнеш да я намерим?

Другият крадец сви устни замислено и кимна.

— Разбира се. Ако се окаже, че е просто магьосница-отстъпничка, поне ще си създам приятели в Гилдията. А ако се окаже, че е Ловецът на Крадци, ще е от полза за всички ни — той потърка доволно ръце. — И така, кажи ми, къде я видя за последен път?

— Видяхме една жена, която приличаше на нея, да излиза от заложната къща, затова пратих Гол да я следи — докато Сери описваше сутерена, който бе използвала жената и подземния тунел, който започваше оттам, Скелин се намръщи.

— Не знаех, че тук има проходи — каза той. — Очакваше се при новото застрояване да ги разрушат. Но предполагам, че щом владее магията, с лекота може да си построи нови.

— Аз не съм в течение с границите. На чия територия се намират те?

Скелин се намръщи.

— Всъщност на моя — той срещна изненадания поглед на Сери и се усмихна накриво. — Ти знаеш ли какво се случва на всеки ъгъл в твоята?

Сери поклати глава.

— Сигурно не. Но аз нямам много райони, които да са презастроени до такава степен. Един от другите продавачи каза, че жената е била забелязвана на близкия пазар да си купува билки.

— Ще проверя — каза Скелин. — И ще видя дали някоя от връзките ми е чувала за отговаряща на описанието жена, която се върти наоколо. Струва ми се, че е от хората, които не обичат да общуват много. Кое то, разбира се, винаги ги кара да изпъкват. Ако чуя нещо, веднага ще ти съобщя. Можем да ѝ заложим капан и да повикаме приятелите ти от Гилдията.

Сери кимна.

— А аз ще ти съобщя, ако успея да я проследя.

— Направи го — отвърна Скелин и се усмихна. — Не ми се иска да пропусна шанса за среща с няколко магьосници от Гилдията — той повдигна вежди. — Сред тях ще бъде и прочутата ти приятелка от детинство, нали?

— Може би. Но ако искаш да се срещнеш със Сония, достатъчно е да посетиш някоя от болниците.

— Ще трябва да се преструвам на болен — Скелин сви рамене. — И предполагам, че няма да ѝ хареса това, че заемам мястото на някой, който наистина има нужда от помощта ѝ.

— Да. Сигурно. Значи ти никога не се разболяваш?

— Никога.

— Късметлия.

Скелин се ухили.

— Приятно ми беше отново да разговарям с теб, Сери от Северния квартал. Надявам се отново да се видим и аз да имам добри новини за теб.

Сери кимна.

— Очаквам го с нетърпение. Безопасно пътуване.

— И на теб.

Крадецът се обърна към телохранителя си и двамата се отдалечиха с бърза крачка. Сери излезе изпод навеса, вдигна яката си, за да се предпази от дъжда и тръгна към Гол. Едрият мъж го посрещна мълчаливо и двамата тръгнаха заедно към дома. Когато „Слънчевата къща“ остана далеч назад, той го попита как е минала срещата. Сери му разказа с подробности.

— Не знаех, че територията на Скелин се простира чак дотук — прекъсна го Гол.

— Нито пък аз — отвърна Сери. — Мина доста време от последния път, когато разучавахме границите.

— Мога да ги проуча отново.

— Надявах се, че ще кажеш така.

Гол се изсмя.

— Естествено.

„Защо не използва пръстена?“

Соня се надигна от стола си и отиде до прозореца. Бутна встрани паравана, огледа сградите на Гилдията и въздъхна. Може би Лоркин не бе открил кръвния пръстен сред вещите си. Може би той все още се намираше в Дома на Гилдията в Арвис, заровен дълбоко в пътния му сандък. Тази мисъл я притесни. След като Денил и Лоркин ги нямаше в сградата, беше ли възможно някой любопитен роб да го открие? Ако попадне в чужди ръце... тя потрепери. Един от сачаканските ичани, които бяха нахлули в Киралия преди двацет години, беше заловил Ротан и бе направил от кръвта му камък, който по-късно използва, за да изпраща образи на всичките му жертви. Ако похитителят на Лоркин намери пръстена и го използва, за да й изпраща образи на измъчвания й син...

Сърцето й застина. „Мисля, че няма да го понеса. Ще приема всичките им искания, независимо какви са те. Ротан е прав. Ако отида там, само ще влоша положението. Надявам се единствено, че ако намерят пръстена, ще осъзнаят, че създателят му се намира твърде далеч, за да бъде ефективно използван като инструмент за убеждение“.

Тя се отдалечи от прозореца и закрачи из стаята. Смяната й в болницата започваше след няколко часа. След като й бяха предложили да прикрият отсъствието й, ако се наложи да излезе в града,

лечителите там бяха станали доста по-смели. Дори бяха започнали да ѝ досаждат със загрижеността си, ако се появи по-рано за смяна или си тръгнеше по-късно я засипваха с въпроси дали е успяла да се наспи добре.

„Но ако Сери намери отстъпничката, ще се свърже по-бързо и по-лесно с мен, ако се намирам в болницата. Толкова ми се иска да се обади. Преследването на тази жена ще ангажира ума ми до такава степен, че поне за малко ще спре безполезните ми притеснения за Лоркин“.

И Сония отново усети как стомахът ѝ се свива при мисълта за това какво би могло да се случи на сина ѝ. Тя се опита да насочи мислите си към нещо друго. „Отстъпничката. Мисли за отстъпничката“.

Бяха минали само няколко дни от проваления им опит да заловят жената, но на нея ѝ се струваше толкова отдавна. Тя се замисли за входа към прохода, който бяха открили в сутерена. Ако жената имаше достъп до Пътя на Крадците, това означаваше ли, че е свързана с някой Крадец? Някога можеше и да стане, но старите правила и ограничения вече не бяха в сила в имардинския подземен свят.

Притесняваше я и една друга възможност. Щом тази жена имаше достъп до Пътя на Крадците, знаеше ли и за тунелите под Гилдията?

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване по вратата. Сония се надигна и бързо отиде до нея. Може би беше Ротан. Може би носеше новини за Лоркин. Дори да беше някой друг, пак щеше да я поразсее от непрекъснатите тревоги. Леко магическо побутване отключи вратата и я отвори навътре.

На прага стоеше Регин. Той се поклони учтиво.

— Черна магьоснице Сония — каза той.

— Лорд Регин — тя се надяваше, че лицето ѝ не изразяваше разочарованието, което я изпълни.

— Имате ли някакви новини? — попита той, снижавайки гласа си.

— Не.

Той кимна и погледна встрани. Направи ѝ впечатление неочакваната му загриженост за Лоркин и тя се почувства виновна за враждебността, която бе изпитала към него. Отвори уста, за да му благодари, но той продължи да говори, без да забележи намерението ѝ.

— Направих проучвания, които породиха някои идеи — каза той, след което сви рамене и я погледна. — Сигурно не са кой знае какво и може би няма да отговарят на плановете на приятеля ви, но си помислих, че може би трябва да ги споделя с вас.

„Планове на приятеля ми?“ Внезапно Сония разбра. Той не говореше за Лоркин, а за Сери и преследването на отстъпничката. Тя поклати глава. „Но разбира се, той дори не знае за Лоркин. Каква съм глупачка...“

— Не? — Регин отстъпи назад, забелязвайки поклащането на главата ѝ. — Мога да се върна друг път, когато ще ви бъде удобно.

— Да, заповядайте. Бих искала да чуя идеите ви — каза му тя, отстъпвайки встрани и го покани с жест в гостната. После му посочи едното кресло, канейки го да седне и затвори вратата с магия.

— Суми? — предложи му Сония.

Той кимна.

— Благодаря — проследи с поглед как се приближава до скрина, където държи подноса с прибори за приготвянето на суми. — Мислех, че не харесвате суми.

— Така е, но започвам да му свиквам. Раката ми действа твърде възбуждащо напоследък. Разкажете ми за идеите си.

Докато той обясняваше, тя отнесе подноса до столовете и започна да приготвя горещата напитка. Насили се да го изслуша. Месеци по-рано той се беше срещнал с неколцина от магьосниците, които подозираше във връзки с подземния свят и се беше сприятелил с тях, за да се помъчи да измъкне някаква информация за Изслушването.

Регин се намръщи.

— Те останаха доста доволни от решението, взето на Изслушването. Промяната на забраната за общуване с престъпници в забрана за работа за тях означава, че те ще могат да помагат безнаказано на приятелите си — стига да не им се заплаща по някой от обичайните начини — той въздъхна. — Бяха доста доволни от нас и с радост се съгласиха да си поговорим. И да ми се оплачат от някакъв чуждестранен магьосник, който получавал пари в замяна на магията си.

— Чуждестранен, а? — Сония му подаде чаша. — Сери каза, че отстъпничката е чужденка.

— Да — лицето на Регин придоби замислено изражение, той леко наклони глава и я погледна. — Законът, който забранява обучаването и практикуването на магия извън Гилдията, не е от най-практичните. Той функционира само защото Обединените земи са се съгласили да го подкрепят. Но какво да правим с магьосниците от другите държави? Ако те стъпят на наша земя и използват магията си, веднага го нарушават. Това не ми се струва много правилно.

— Или практично — съгласи се Сония. — Кралят и Висшите магове обсъждат този въпрос от години. Естествено, ние се надяваме, че един ден Сачака ще се присъедини към Обединените земи и техните магьосници ще станат членове на Гилдията, които се подчиняват на законите ѝ. Постигането на първото може да се окаже доста трудно, защото те трябва да се откажат от робството. Но второто ми изглежда невъзможно.

— Алтернативата е да се промени законът.

— Съмнявам се, че Гилдията ще се откаже от контрола върху магьосниците, особено на тези от други държави.

— Те винаги са се интересували от контрола над онези, които живеят в Обединените земи — каза Регин. — Но на посетителите от други държави трябва да им бъде позволено да практикуват магията си, без да бъдат задължени да влизат в Гилдията.

— С някои ограничения, надявам се.

— Разбира се. И без да търгуват магията си.

Сония се усмихна.

— Не можем да си позволим Гилдията да обеднее.

Регин се засмя.

— Ако трябва да се съди по реакцията на моите приятели-магьосници със съмнителни връзки, никой чуждестранен магьосник не трябва да получава разрешение да търгува каквото и да било.

— Те знаят ли къде се намира този чуждестранен магьосник?

Регин поклати глава.

— Мога да ги изпратя да посъберат информация, стига това да не попречи на плановете на Сери.

— Да се надяваме, че той ще успее да я открие скоро и на вас няма да ви се наложи да се занимавате с тях — отвърна тя. После бавно се обърна към него и установи с облекчение, че той е схванал намека и се е изправил. — Благодаря ви, че се отбихте.

Той леко наклони глава.

— Благодаря ви, че ме изслушахте. Получа ли някаква нова информация, веднага ще ви уведомя — той се обърна към вратата и веднага щом се отвори, излезе в коридора. Сония я затвори, облегна се на стола и въздъхна. „Поне ме разсея за малко. Рано ли е още за болницата? — тя погледна към механичния часовник, който Ротан ѝ беше подарил предишната година. — Да!“

Сония въздъхна и отново закрачи из стаята, изпълнена с тревожни мисли за сина си.

ГЛАВА 22

СРЕЩА

След като прекараха нощта в дома на възрастния ашаки, Ачати и Денил продължиха на северозапад, като се спряха в имението на братовчедата на Ачати, ашаки Тануча. Макар да не беше кой знае колко по-млад от предишния им домакин; Тануча очевидно бе далеч по-богат и общителен. Много по-младата му жена се появи само на вечерята, защото беше заета с грижите за седемте им деца, пет, от които — момчета.

— Седем! Знам, че разсъждавам от гледната точка на градски човек, но ми се струва твърде безотговорно — каза тихо Ачати на Денил, когато след вечерята се оттеглиха в стаите за гости. — Наследникът може да бъде само един, а за останалите трябва да намери занимание. Дъщерите ще се омъжат за колкото се може по-изгодни партии, разбира се. Но синовете... — той въздъхна. — Безземни, зависещи изцяло от брат си... Такива ще бъдат и техните синове — ако въобще успеят да си намерят жени — той поклати глава. — Ето как са се появили ичаните.

— Разбунтували са се срещу братята си?

— Срещу цялата страна. По-добре ще е по-малките синове да не се обучават в магия, но твърде рядко се случва родител, който обича детето си, да скрие това познание от него, защото тогава малкият син ще има твърде ниско обществено положение.

— В Киралия младите синове почти винаги стават магьосници — каза му Денил. — От магьосниците не се очаква да се замесват в политиката, затова за наследник обикновено се избира онзи, който има най-голямо политическо влияние.

Ачати кимна замислено.

— Вашият начин като че ли ми допада повече. Така влияние получават и големият, и малките синове.

Следващия ден прекараха в обиколки из имението на Тануча, а вечерта — в ядене и разговори. След това Ачати и Денил си бърбраха до късно през нощта. На другия ден спаха до късно, после разгледаха

библиотеката на Тануча, която бе разочароващо малка и неподдържана. Макар почивката да бе добре дошла, Денил не се чувстваше отпочинал. Когато втората вечер се оттеглиха в стаите за гости, той попита Ачати кога смятат да продължат.

— Това зависи от Изменниците, нали? — отвърна Ачати, облягайки се върху възглавниците в средната стая.

— Нали не смятате да чакаме да ни предоставят Лоркин и Тивара? — попита Денил, настанявайки се на една от табуретките. Така и не можа да свикне да лежи на пода, както правеха сачаканците.

— Защо не? Ако продължим да се движим, те няма да знаят къде да ни намерят. Накрая може да се окаже, че се движим в погрешната посока и се отдалечаваме от тях.

Денил се намръщи.

— Не съм сигурен защо, но някак си не мога да си представя как тези Изменници се появяват пред вратата на Танучи, повели окованите Лоркин и Тивара. Едва ли ще ни се разкрият толкова лесно.

— Тогава как ще го направят, според вас?

Денил се замисли.

— На тяхно място... щях да ни отведа при Лоркин и Тивара. Щях да оставям улики или насоки — както вече направиха те — така че накрая пътищата ни да се пресекат.

— Напоследък оставяли ли са някакви следи или насоки?

— Не — призна Денил. — Но също така не са ни казвали да стоим настрана.

Ачати се засмя.

— Започвате много да ми харесвате, посланик Денил. Имате уникален ум — той се обърна към един от робите си, привлекателен младеж, който обслужваше личните му нужди, докато ролята на другия роб като че ли бе да върши тежката работа и да кара каретата. — Донеси ни малко вода, Варн.

Робът взе стомната и бързо се отдалечи.

— Разбира се те могат и да се опитват да ни измамят, като ни казват, че искат ние да намерим Лоркин — заяви Денил.

— А ако е така, къде смятате, че трябва да отидем?

Денил поклати глава и въздъхна.

— Не знам. Ако Изменниците искат Лоркин и момичето да ни се изплъзнат, къде щяха да ги отвеждат?

— В планинското си убежище.

— И накъде ще се запътят двамата?

— Към планината.

— Да предположим, че се движат пред нас — Денил погледна към Ачаки. — Аз бих тръгнал в тази посока.

Ачати кимна и вдигна предупредително вежди.

— Ние не знаем къде се намира убежището им — напомни той на Денил. — Знаем само, че се намира в планината.

— Не съм го забравил. Някога използвали ли сте следотърсачи?

— Понякога. Когато трябва да преследваме някой доказан Изменник.

— И защо търсенето търпи неуспех?

— Следотърсачът винаги спира — Ачати сви рамене. — Изменниците не са глупаци. Те знаят как да заличат следите си. Кое то не е особено трудно, когато земята е предимно гола скала и човек умее да левитира.

Денил се намръщи и поклати глава.

— Ако Изменниците искат от нас да спрем търсенето или да променим посоката, те щяха да ни уведомят по някакъв начин.

— Цялото пътуване и всички насоки, които следваме, могат да се окажат просто уловка — посочи Ачати. — Чиято цел е да ангажира вниманието ни и да ни отведе в погрешната посока.

— В такъв случай няма значение, ако продължим да вървим напред. Те и без това вече са ни направили на глупаци. Но ако случайно не са и ние сме на правилния път, тогава съм готов да поема риска да сглупя още малко, като продължа да се придвижвам към планината. Заслужава си, ако така ще намерим Лоркин.

Ачати го погледна замислено и кимна. Робът се върна и му подаде стомната.

— В такъв случай тръгваме. Утре сутрин добре ли е? — той доля бокала си, но не отпи, а зачака отговора на Денил.

Магьосникът го погледна и забеляза неохотата му. „Не трябва да го притискам твърде“ — помисли си той и кимна.

— Разбира се. Но най-добре ще е да тръгнем рано сутринта.

Ачати въздъхна, кимна и пресуши бокала.

— Ще изпратя роб да съобщи на Тануча, че потегляме и да поиска малко припаси за пътуването ни. Край планината няма много

имения, а и не са чак толкова благоденстващи. Освен това ще ни трябва и магическа подкрепа. Ще се свържа с краля и ще го помоля да ни изпрати в помощ няколко от местните магьосници — той се изправи с пъшкане. — Не ме чакайте. Лягайте си. Това ще отнеме известно време.

„Магическа подкрепа. Връзка с краля — Денил се изпълни с мрачни предчувствия. — Той наистина смята, че тези Изменници са опасни“.

— Ашаки Ачати? — каза Денил.

Мъжът се обърна и го погледна.

— Да?

Денил се усмихна.

— Благодаря ви.

Лицето на Ачати се разведри и в очите му проблесна топлота.

— Мисля, че киралийската представа за добри маниери започва да ми допада — след това той се обърна и се скри в стаята си.

Лоркин отвори очи. Небето бе обсипано с оранжеви облаци. Той се намръщи. Беше сънувал нещо, но не можеше да си спомни какво. Нещо го беше разбудило. Човъркаше го неприятното, дезориентиращо усещане за безпокойство. Че се е събудил преждевременно.

Усети как нещо се размърда до него и сърцето му внезапно заби силно. Когато повдигна главата си, видя, че Тивара е заспала. Облегната на разрушената стена, тя бе отпуснала ръката си върху един изпъкнал камък, свивайки инстинктивно десния си крак, за да не се обърне настрани. Коляното ѝ се опираше в ръката му.

Кожата ѝ бе приятно топла — за разлика от студената земя, върху която лежеше и хладния въздух в настъпващата нощ. Макар в Сачака да бе топло през деня, вечерите ѝ бяха изненадващо студени.

„Какво да правя? Ако помръдна, тя ще се събуди. Но от нея се очаква да стои на пост, а и без това е почти време да тръгваме“. Жената определено имаше нужда от сън. Досега бе поемала дългите смени, оставайки през нощта, въпреки възраженията му, че може да му се довери и да сподели бремето. Не се осмеляваше да ѝ каже, че може да изцели умората ѝ. Щеше да е проява на безчувственост от негова

страна, предвид обещанието, което баща му бе дал на Изменниците, а след това не бе изпълнил.

Студеният въздух му подсказа, че тя е свалила и магическата бариера, която ги защитаваше, затова той издигна своята и затопли въздуха във вътрешността. Наблюдаваше я без да помръдва, за да не я разбуди. Тъмните кръгове под очите ѝ и набърченото ѝ чело го притесняваха. Но сега, когато можеше да се вгледа необезпокоявано в лицето ѝ... той се възхити на женствената крива на брадичката ѝ, екзотичната издължена форма на очите, извивката на устните ѝ...

Които потрепнаха и Лоркин бързо отмести поглед.

Той усети как едновременно със събуждането си тя бързо издигна бариера, осъзнавайки, че неволно я е свалила. Лоркин прибра собствената си около тялото. Тя си пое дълбоко дъх и се прозя, а той огледа руините, сред които се криеха. Макар Тивара да бе идвала тук и преди, тя не знаеше нищо за историята им. Намираха се върху един скалист хълм, близо до мястото, където пътят, който бяха следвали дотук, пресичаше някакъв друг. Слънцето бе изгряло малко след като бяха пристигнали, така че той успя да разгледа планината, която доскоро представляваше само една неясна, неравна линия в далечината. Под тях се простираше предимно обработваема земя, осяяна от малки плантации с плодни дървета или гори с дивеч, пресечена от ниски стени.

— На какво разстояние се намираме? — попита той.

— Още три или четири ноци ходене, за да стигнем до подножието и още няколко, за да се изкачим в планината.

Лоркин огледа заобикалящия ги терен в търсене на признаци на живот.

— Имаш ли нещо против да огледам наоколо? — попита той, когато Тивара се изправи и се протегна.

Тя погледна към небето, което вече бе придобило наситено ален цвят, но все още не бе станало достатъчно тъмно, за да продължат пътуването си.

— Отивай. Само гледай да не приближаваш пътя.

— Добре.

Бяха се подслонили до стените на порутена стая. Той се надигна и тръгна към един от отворите, с намерението да огледа добре външната част на сградата.

В отвора се появи някаква жена.

Той се сепна и се спря. Беше облечена като робиня, но поведението ѝ въобще не напомняше на слуга. Тя му се усмихваше, но усмивката изобщо не беше приятелска. Пристъпи към него с присвити очи. Той инстинктивно подсили бариерата си.

Инстинктът не го беше подвел. Носът на жената се набърчи от усилието ѝ и бариерата му затрепери от силата на енергията ѝ. Въздухът около тях заблещука. Той отстъпи назад.

Жената го гледеше студено и напрегнато. Лоркин не се и съмняваше, че тя иска да го убие. Сърцето му заби силно от страх. Испита непреодолимо желание да побегне. „В което има смисъл — помисли си той. — Тя сигурно е Изменница, което означава, че е черна магьосница, следователно е по-силна от мен“.

Но още преди да завърши мисълта си, до него се появи Тивара. Погледът на жената се прехвърли върху нея. Заля го вълна от облекчение. Тивара направи крачка пред него и той почувства как бариерата ѝ покрива неговата. Макар ударите да бяха спрели, той продължи да поддържа силен щит, в случай, че нейният не издържи.

— Престани, Раша! — каза Тивара.

— Само ако и ти спреш — отвърна жената.

— Заклеваш ли се, че няма да нападнеш нито мен, нито Лоркин?

— Кълна се, че няма да нападам теб. Но той... — погледът на жената се прехвърли върху него. — Трябва да умре.

Лоркин потрепери. Но освен това забеляза, че жената бе спряла да нанася удари по Тивара.

— Кралицата нареди да не бива убиван.

— Тя няма право да ни забранява да си отмъстим — изсъска Раша.

— Ишира умря първа.

Очите на жената проблеснаха гневно.

— Първа или последна, има ли значение?

— Тя ми беше другарка. Смяташ ли, че не ми е липсва? Смяташ ли, че не съм тъгувала по нея?

— Ти не знаеш какво е да загубиш дете! — извика жената.

— Да — отвърна Тивара с остър глас. — Но взимам пример от кралицата как да живея със загубата си, а не от онези, които са готови

да убият нечие дете заради грешките или престъпленията на родителите му.

Раша погледна Тивара, лицето ѝ бе изкривено от омраза.

— Не всеки може да прости толкова лесно. Не и за нещо такова. Не и ако убиеш някой от собствените си хора — очите на жената проблеснаха. — Само си хабиш силата, като го защитаваш. Остави ми го.

— А щом го убиеш, какво ще правиш с мен? — Лоркин забеляза, че гласът на Тивара звучи невероятно спокойно. Но тя изглеждаше напрегната, сякаш всеки момент очаква нова атака. „Опитва се да я принуди да говори. Поне се надявам да е така. Възможно е да се опитва да спазари живота ми за своя“.

— Ти ще се върнеш в убежището с мен. Всички Изменници трябва да разберат, че кралицата предпочита някой от собствените ѝ хора да умре, вместо сина на мъжа, убил дъщеря ѝ.

— Всъщност кралицата предпочита хората ѝ да се подчиняват на заповедите ѝ. Така никой няма да бъде убит — разнесе се силен глас. — Това си е много смислена заповед и е добра за всички.

Раша отстъпи настрана и същевременно се обърна. На входа стоеше друга жена, облечена като робиня, която се бе облегнала на стената в умишлено безгрижна поза.

— Чари — каза Тивара с облекчение и топлота в гласа.

Новодошлата се усмихна весело, после влезе в сградата със стъпката на млада киралийка, която се появява с целия си блясък на някой бал или прием.

— Нося нови заповеди от кралицата — каза им тя. — Лорд Лоркин не трябва да бъде нараняван. Тивара трябва да бъде отведена в Убежището и да бъде изправена на съд за убийството на Рива — тя се обърна към Раша. — И тъй като съм по-висшестояща от теб, на мен се полага изпълнението на тази задача. А ти по-добре бягай у дома, преди господарят ти да е усетил, че липсваш и да прати подире ти групичка надзиратели с камшици.

Раша впери поглед в Чари, после изсъска нещо и се измъкна през отвора в стената. Ясно се чуха звуците от пращане на клони, когато тя се промъкна през бодливите храсти, с които бе обрасъл хълмът.

Чари се обърна и погледна Тивара.

— Много си загазила.

Тивара се усмихна.

— Благодаря, че се намеси. Откъде знаеше къде сме?

Младата жена сви рамене.

— Не знаех. Вярно, че се оглеждах за вас, но не очаквах, че ще го доведеш тук. Това е най-очебийното скривалище в цялата област. Къде ти беше умът?

Тивара сви рамене.

— Не знам — тя разтри лицето си и умората изведнъж ѝ пролича. — Толкова добре се справяхме... Реших, че хората ще предположат, че няма да поемем към Убежището.

Чари поклати глава.

— Добре, че наглеждах и Раша. Тя е главен наблюдател в съседното имение и доста се поизпоти, докато ви открие. Когато научих, че е събрала група и тръгва след вас, аз се измъкнах и я последвах.

— Група? — Тивара се намръщи. — А къде са останалите?

— За ваше щастие тя им каза да изчакат, за да тръгне напред и да повали новия ти приятел — Чари погледна Лоркин и се усмихна. — Аз обаче отидох при тях и им казах да се прибират.

„Аз съм по-висшестояща — спомни си Лоркин думите ѝ. — Тя очевидно е доста влиятелна Изменница. И щом имат рангове, значи не са толкова равностойни, както твърди Тивара“.

— Добре... благодаря ти за това — Тивара се поколеба. — А ти какво смяташ да ни правиш?

Чари не отговори. Тя наведе глава, сви устни и се приближи. Спря се на няколко стъпки от тях и погледна изпитателно Тивара.

— Вярно ли е?

— Да.

Чари кимна и въздъхна.

— Рива беше размирничка. Ако някой би могъл да те предизвика, то това би била тя.

Тивара поклати глава.

— Ако имаше друг начин...

— Добре, хубаво е, че не отричаш. Какви са ти плановете?

— Да се прибера и да реша проблема.

Погледът на Чари се отмести към Лоркин и тя го огледа от глава до пети.

— Ами той?

Лоркин реши да не обръща внимание на това, че го обсъждат така, сякаш не присъства и учтиво наведе глава.

— За мен е чест да се запознаем, Чари от Изменниците.

Жената се ухили и пристъпи към него.

— Харесва ми. И за мен е чест, Лоркин от Гилдията.

— Той предложи да се върне с мен, за да говори в моя защита пред съда. — Гласът на Тивара беше тих.

Чари повдигна вежди.

— И ти си съгласен да дойдеш с нея? — попита го тя.

— Да.

Изражението ѝ бе едновременно преценяващо и одобрително.

— Ти си смел мъж. Ще ни дадеш ли онова, което баща ти ни обеща?

— Ще го обсъдим, когато стигнем там — отвърна Тивара, преди Лоркин да успее да отговори.

Младата жена се засмя.

— Непременно. Това, разбира се, не трябваше да се случва — каза му тя. — Ти трябваше да се върнеш в Арвис. А ние със сигурност нямахме намерение да те водим в тайния ни дом. Трябва да получа разрешение за това.

— Колко време ще отнеме? — попита той.

Чари се замисли.

— Шест или седем дни. Може да скъсим срока, ако се срещнем с Говорителката Савара при колибите на щавачите — тя погледна към Тивара. — Савара беше наставничка на Тивара — както и моя — и е една от водачките ни. Ако все още искаш да дойдеш в Убежището, ще трябва да я убедиш да те заведе.

— И как да го направя?

Чари сви рамене.

— С обичайния си чар и ентузиазъм — каза му Тивара. — Но не давай никакви обещания. Хората ми ще ги приемат с подозрение, ако въобще им повярват. Трябва само да споменеш, че си склонен на отстъпки, заради предателството на баща си, но без да посочваш какви точно.

Той кимна.

— Мога да го направя.

Тивара се усмихна.

— С нетърпение очаквам да видя как.

— Както и аз — каза Чари. После погледна към обувките му. — Как си чувстваш краката?

— Добре употребени.

— Искаш ли да се повозиш в каруца? Утре изпращаме товар с храна към едно от външните имения. Сигурна съм, че ще намерим място за още двама роби.

Лоркин погледна към Тивара.

— Можем ли да ѝ се доверим?

Тя кимна.

— Чари е моя стара приятелка. Обучавали сме се заедно.

Той се усмихна на Чари и наведе глава.

— Тогава приемам. Всъщност предложението е твърде добро, за да го откажа.

— Тогава недей — Чари се усмихна широко. — В моето имение мога да ви предложа доста по-удобни легла от пръстта в старата съборетина. Освен това — тя се наведе към Лоркин и го подуши — и баня.

Лоркин погледна към Тивара. Тя се мръщеше.

— Какво има? — попита той.

Тя поклати глава.

— Нищо — после въздъхна и погледна към Чари. — Сигурна ли си, че Лоркин ще е в безопасност в имението ти?

Младата жена се ухили.

— Господарят ми е симпатичен стар пияница. Аз взимам всички решения, включително кои роби да купи. Там няма нито един роб, който да не съм одобрила, а няколко пъти, когато Говорителката Сники се опита да вмъкне свои момичета, аз им намирах други места.

Тивара поклати глава.

— Ако някой ден решиш да поискаш място на Масата, здраво ще плашиш всички.

— Можеш да се обзаложиш — Чари се ухили. — Така че е по-добре да си на моята страна. И ще получиш шанса да се изкъпеш. Хайде! Да се прибираме, преди господарят ми да усети, че ме няма.

— Тя нямаше да поиска да се видите, освен ако няма добра причина за това — каза Гол, докато бързаше след Сери.

— И смяташ, че това ще ме накара да се чувствам по-добре? — отвърна му язвително Сери.

— Ами... казвам само, че е разумно момиче.

— Предпочитам да не е разумно момиче, без добра причина да ме види — Сери се намръщи. — В противен случай има голяма вероятност да се е случило нещо лошо.

Гол въздъхна и не каза нищо повече. Сери се промъкваше между сандъците и щайгите с гниеща храна в уличката. „Поне знам, че Аний е още жива“ — помисли си той. От време на време Гол правеше неуспешни опити да я открие, от което Сери оставаше много доволен — и се опитваше да убеди себе си, че причината е в уменията ѝ да се укрива добре, а не защото трупът ѝ така и не е бил открит, и разпознат.

В края на уличката той се спря и почука на една врата. След кратка пауза тя се отвори навътре и някакъв мъж с белязано лице ги въведе. От един страничен вход се появи позната жена, която ги поздрави.

— Дония — каза Сери и се усмихна накриво. — Как върви работата?

— Както винаги — отвърна тя и ъгълчето на устата ѝ се изкриви в усмивка. — Радвам се да те видя отново. Подредила съм стаите както ти харесва. Тя те чака горе.

— Благодаря.

Двамата с Гол се изкачиха по стълбите. Тревогите го бяха изнервили и той не спираше да наднича пред вратите и зад ъглите в търсене на засада. Макар Сери да не смяташе, че Дония ще го предаде доброволно, той никога не омаловажаваше вероятността някой да си спомни, че са били приятели в младежките му години и да заложи капан в пивницата ѝ. Или да го шпионира. Той винаги караше Дония да опразва стаите над и под мястото, където щеше да проведе срещите си, така че да не може да се подслушва.

Когато стигна до вратата на същата стая, където се беше срещнал с Аний и предишния път, той развеселено забеляза, че тя е заела същата позиция, която си бе избрал той по време на предишната среща. Със сериозно изражение на лицето той последва Гол в стаята.

Едрият мъж се огледа, после затвори вратата. Сери се впери в лицето на дъщеря си.

Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и тя изглеждаше още по-слаба, но погледът ѝ бе остър и решителен.

— Аний — каза той. — Радвам се да видя, че не си попаднала в беда.

Тъглчетата на устните ѝ потрепнаха.

— И аз се радвам да те видя жив. Успя ли да откриеш убиеца на братята ми?

Жегна го познатата болка.

— И да, и не.

— И какво означава това?

Сери потисна въздишката си. Майка ѝ също не харесваше уклончивите отговори.

— Преследвам един човек, но не мога да бъда сигурен, че е той, докато не го заловя.

Тя сви устни и кимна.

— Защо си позволил да отворят казанджийници в Северния квартал?

Той примигна изненадано.

— Не съм.

— Не знаеш ли за тях? — тя повдигна вежди и се обърна към Гол.

— Той не знае?

— Не — Сери погледна към Гол. — Но вече знаем.

— Ще ги затвориш ли?

— Разбира се.

Тя се намръщи.

— Но няма да го направиш сам, нали? Имам предвид лично.

Той сви рамене.

— Сигурно не. Защо питаш?

— Отвориха една до мястото, където бях отседнала. Затова вече не живея там. Много неприятни хора. Чух ги да разговарят с предишния собственик. Стените са доста тънки, така че не беше трудно да ги чуя — тя присви очи. — Те казаха на мъжа, че ще вземат къщата му и магазина. Казаха, че ако се оплаче на някого, ще направят разни гадни неща на него и на семейството му. Имаше една жена със

странен акцент — досега не съм чувала такъв. Тя каза нещо и след това ботушарят изкрещя. След като си тръгнаха, жена му се прибра и аз го чух да ѝ разказва какво се е случило. Каза, че ще го наранят с магия.

— Аний се взря напрегнато в Сери. — Смяташ ли, че това е възможно или те просто са го излъгали?

Сери отвърна на погледа ѝ. „Ако това е отстъпничката... ако това е Ловецът на Крадци... дали се опитва да се докопа до Скелин, като работи с неговите продавачи на роев?“

— Странен акцент — повтори той.

— Да.

— Успя ли да я огледаш?

— Не. Но в града от години се носят слухове за магьосник-отстъпник. И в това, че са чужденци има смисъл. Магьосниците от държавите, които не влизат в Обединените земи, не са длъжни да идват в Гилдията — тя замълча, след което сви рамене. — Разбира се, може и да се е преструвала.

Сери кимна одобрително.

— Постъпила си правилно, като си се махнала. Намери ли си друго скривалище?

Тя се намръщи.

— Не. Имах няколко места, но по една или друга причина никое от тях вече не е подходящо — Аний го погледна. — Като те гледам, добре се оправяш.

— Не съм сигурен до каква степен е благодарение на стореното от мен или е резултат от чист късмет — призна си той.

— И все пак с парите и връзките си сигурно имаш по-добри възможности от мен.

Сери сви рамене.

— Вярно, че помагат.

— Нали? Добре, какво ще кажеш да отседна при теб? Защото криенето не ми носи пари, а аз използвах всичко спестено — както и връзките ми.

Когато Сери отвори уста да възрази, тя скочи на крака.

— И не ми казвай, че далеч от теб ще съм в безопасност. Само ти и Гол знаете, че сме роднини, а аз нямам намерение да се хваля пред

всички. И няма да живея с теб като твоя дъщеря — тя се изпъна и постави ръце на хълбоците си. — Ще бъда твоя телохранителка.

Гол се задави от изненада.

— Аний... — започна Сери.

— Признай си, че имаш нужда. Гол остарява, става по-бавен. Имаш нужда от някой по-млад. Някой, на когото можеш да вярваш като на него.

Давенето на Гол премина в ломотене.

— Младостта и доверието не са единственото в един телохранител — посочи Сери.

Тя се усмихна и скръсти ръце.

— Мислиш, че не мога да се бия? Мога. Дори съм се обучавала. Мога да ти покажа.

Сери преглътна скептичната забележка, която се канеше да подхвърли. „Тя ми е дъщеря. От години не сме говорили толкова много. Няма да спечеля нищо, ако я прогоня. Освен това... тя може и да е наследила част от талантите ми“.

— Добре де — каза той. — Какво ще кажеш да ми покажеш колко стар и бавен е Гол?

Сери едва не се изсмя на глас, когато видя физиономията на телохранителя си. Нараненото му и смаяно изражение бързо се смени с предпазливост, когато Аний се обърна към него и се приведе. В едната ѝ ръка проблесна метал. Сери не беше видял кога е извадила ножа си. Забеляза начина, по който го държеше и кимна одобрително.

„Това ще бъде интересно“.

— Не го убивай наистина — каза ѝ той.

Гол се беше съвзел от изненадата и се приближаваше към Аний с предпазливите, добре балансирани стъпки, които Сери познаваше толкова добре. Той бавно извади ножа си. Едрият мъж може и да не беше от най-бързите в краката, но бе стабилен като стена и знаеше как да използва теглото и слабостите на съперника си. Или съперничката.

Аний също се приближаваше, но Сери забеляза с удоволствие, че момичето не бърза. Тя обаче бе тръгнала да заобикаля Гол, което не беше добре. Един телохранител трябва да стои между нападателя и човека, когото би трябвало да защитава. „Ще трябва да я науча на това“.

Сери се усети какво мисли и се намръщи.

„Трябва ли? Ако изобщо я задържа край себе си, камо ли да я поставя в позиция, в която със сигурност ще бъде нападната. По-добре да ѝ дам пари и да я отпратя“.

Но Сери някак си усещаше, че тя въобще няма да остане доволна. Независимо дали щеше да я остави при себе си или да я отпрати, тя ще иска да направи нещо. „Освен това няма къде да се скрие. Как да я отпратя?“

Момичето беше упорито. Ако я върнеше обратно в града — особено ако ѝ даде пари — тя ще си намери място, където да се скрие. „Или ще реши, че ѝ е омръзнало да се покрива и ще зареже всякаква предпазливост“.

Бързо движение привлече вниманието му към битката. Аний беше нападнала Гол. Отново с движение, което не бе най-доброто за телохранител. Гол отби чисто ножа ѝ и използва засилката ѝ да я прихване и със завъртане да я просне на пода. Тя възкликна от възмущение и болка, докато той изви ръката ѝ зад гърба и притисна лицето ѝ в прахта.

Сери се приближи до тях, измъкна ножа от ръката ѝ и отстъпи назад.

— Пусни я да стане.

Гол я освободи и отстъпи назад. Срећна погледна на Сери и кимна.

— Бърза е, но има някои лоши навици. Ще трябва да я обучим наново.

Сери се намръщи. „Той вече е решил, че ще я задържа“.

Аний се изправи, погледна с присвити очи Гол, но не каза нищо.

Стрелна с поглед Сери и отново наведе поглед към пода.

— Ще се науча — каза тя.

— Много ще имаш за учене — отвърна Сери.

— Значи ще ме вземеш за телохранител?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Ще си помисля, щом се обучиш както трябва и ако реша, че си достатъчно добра. И в двата случая вече работиш за мен, а това означава, че трябва да правиш каквото ти казвам. Без да спориш. Ще изпълняваш заповедите ми, дори да нямат смисъл.

Тя кимна.

— Ясно.

Той се приближи до нея и ѝ върна ножа.

— И Гол не е стар. Горедолу колкото мен е.

Аний повдигна вежди.

— И ако според теб това означава, че не е стар, значи наистина имаш нужда от нов телохранилел.

ГЛАВА 23

НОВИ ПОМОЩНИЦИ

След като си тръгна и последният пациент — жена, която безуспешно се опитваше да откаже роеца — лечителката Никея влезе в стаята за прегледи. Сония беше изцелила жената, но това не сложи край на копнежа ѝ по опиата.

— Трябва да ви кажа нещо — рече Никея.

— Така ли? — Сония вдигна глава от записките си. — И какво е то?

— Нещо — отвърна Никея. Тя се усмихна и очите ѝ се ококориха многозначително.

Сърцето на Сония някак си успя да подскочи и веднага след това да се свие. Ако Сери просто беше изпратил съобщение, Никея щеше да ѝ го предаде. Многозначителният поглед означаваше, че е пристигнало нещо повече от съобщение и Сония заподозря, че „нещото“ е самият Сери.

Той знаеше, че тя не обича да идва при нея в болницата. Значи имаше сериозна причина да го направи.

Тя се надигна от стола, излезе от стаята и последва Никея по коридора. Двете влязоха в онази част от болницата, която не бе отворена за пациентите. В коридора стояха двама лечители, които разговаряха шепнешком, доближили главите си. Те гледаха към вратата на склада, но при появата на Сония веднага се обърнаха към нея.

— Черна магьоснице Сония — промърмориха те и бързо се отдалечиха.

Никея поведе Сония към вратата, която беше предизвикала такъв интерес и я отвори. На ниската стълба между рафтовете, пълни с бинтове и други болнични запаси, седеше познатата фигура. Той се изправи. Сония въздъхна, влезе вътре и затвори вратата зад гърба си.

— Сери — каза тя. — Добри новини или лоши?

Той се усмихна накриво.

— Добре съм, благодаря, че попита. А ти как си?

Тя скръсти ръце.

— Чудесно.

— Изглеждаш ми малко раздразнена.

— Посред нощ е, а незнайно защо имаме толкова пациенти, колкото идват през деня, опитите ми да изцеля пристрастяването към роета са безуспешни, в града броди магьосник-отстъпник и вместо да кажа на Гилдията за него, аз рискувам и малкото свобода, с която разполагам, като работя с Крадец, който настоява да се срещаме на обществени места, а синът ми все още е изгубен някъде в Сачака. И очакваш да съм в добро настроение?

Сери се намръщи.

— Може би не трябва. Значи... още няма новини от Лоркин?

— Не — тя отново въздъхна. — Сери, знам, че не би дошъл тук, без да имаш добра причина за това. Просто не очаквай от мен да го приемам спокойно. Какви новини ми носиш?

Той седна отново.

— Какво ще кажеш още един Крадец да ни помогне в търсенето на отстъпничката?

Сония го погледна изненадано.

— Познавам ли го?

— Едва ли. Той е един от новите. Наследникът на Фарин. Казва се Скелин.

— Сигурно предлага доста неща, щом си го приел.

Сери кимна.

— Така е. Той е един от най-могъщите Крадци в града. Интересува се особено силно от Ловеца на Крадци. Преди известно време ме помоли да го държа в течение, ако открия нещо. Той знае, че отстъпничката може да не е Ловеца, но смята, че си заслужава да я проследим.

— Той какво получава от това?

Сери се усмихна.

— Иска да се срещнете. Като че ли Фарин му е разказал разни истории и той копнее да се срещне с легендата.

Сония изсумтя грубо.

— Стига да няма същите идеи като Фарин — колко полезна мога да му бъда?

— Сигурен съм, че има, но едва ли очаква от теб да ги подкрепиш.

— Той има ли по-големи възможности от твоите в откриването на отстъпничката?

Сери стана сериозен.

— Тя е направила услуга на един продавач на роец, който имаше магазин в моя район, докато не го затворих. Скелин контролира по-голямата част от търговията, затова се надявам, че ще успее да проследи...

— Крадецът, с когото ще работим, е основният източник на роец?

— прекъсна го Сония.

Сери кимна и сбърчи отвратено нос.

— Да.

Тя му обърна гръб.

— О, това е просто чудесно.

— Ще приемеш ли помощта му?

Сония се обърна към него. Погледът му беше твърд и предизвикателен. Но какво ѝ беше казал? „... имаше магазин в моя район, докато не го затворих“. Може би и на него не му харесва какво причинява роецът на хората. Но нямаше друг избор, освен да работи с хора като Скелин. „Той е един от най-могъщите Крадци в града“. Ако отстъпничката работи за продавач на роец, значи имаше смисъл в това двамата със Сери да я проследят чрез контактите на Крадеца, който го внася. В този миг ѝ хрумна нещо друго. Може би отстъпничката беше пристрастена към опиата и продавачът използваше това, за да я кара насила да използва магията си в помощ на престъпните му деяния.

Сония потърка слепоочията си. „Вече съм нарушила толкова закони и ограничения. Иронията тук е, че това няма да влоши нещата, поне що се отнася до Гилдията. Но за мен няма да е добре“.

— Добре, приемам го. Стига той да разбира, че срещата с легендата няма да включва нищо друго освен приятен разговор за кратък период от време — и щом ти смяташ, че участието му е необходимо, то аз нямам нищо против.

Сери кимна.

— Наистина смятам, че имаме нужда от него. И ще се постарая да разбере, че не може да те наеме.

Денил и Ачати слязоха от каретата и се огледаха. Пътят, по който се бяха придвижвали на север, се срещаше с друг, по-оживен, който водеше от изток на запад. Покрай него бълбукаше поток. Заобикаляха ги хълмове, сред гъстата растителност прозираха големи камъни.

— Ще чакаме тук — каза Ачати.

— И дълго ли, според вас? — попита Денил.

— Час, може би два.

Ачати беше уредил да се срещнат тук с група местни магьосници, които щяха да осигурят магическа подкрепа. Те щяха да водят със себе си следотърсач. Ачати беше обяснил, че ако стигнат до планината и се наложи да слязат от пътя, опасността от нападение на Изменниците щеше значително да нарасне.

Сачаканецът се обърна към робите си и им нареди да донесат храна за него и Денил, както и за самите тях. Докато двамата младежи изпълняваха нарежданията му, Денил си помисли, не за пръв път, че Ачати се отнася добре с робите си. Изглеждаше дори като че ли ги обича.

Докато похапваха малките, плоски питки, които бяха получили в последното имение, Денил отново огледа хълмовете. Погледът му бе привлечен от оголените скали. Намръщи се, когато забеляза, че някои приличат повече на купчини камъни. На места не прилепваха твърде добре, за да бъдат просто творение на природата.

— Онова там руини ли са? — попита той, обръщайки се към Ачати.

Мъжът погледна към мястото, което му сочеше Денил и кимна.

— Сигурно. Има доста в този район.

— Колко са стари?

Ачати сви рамене.

— Много.

— Имате ли нещо против да ги огледам?

— Разбира се, че не — Ачати се усмихна. — Ще ви дам сигнал, когато пристигнат останалите.

Денил дояде питката си, прекоси пътя и се заизкачва по хълма. Той се оказа по-стръмен, отколкото изглеждаше и когато магьосникът стигна първата купчина камъни, се беше задъхал здраво. Огледа я и реши, че е част от стена. Известно време обикаля наоколо и откри още

части, край които спираше, за да си поеме дъх. Когато най-накрая се съвзе напълно, реши да провери и се заизкачва към върха.

Колкото повече се приближаваше към него, толкова по-гъста и висока ставаше растителността. Ръкавът му се закачи в един храст и успя да се разпори, след което Денил се постара първо да отпъква добре храстите. Изсушаването на дрехите с магия и дори почистването на някои петна беше лесна работа, но той не можеше да се справи със зашиването на разкъсаните места. Сигурно имаше начин да съедини отново фините нишки, но за това щеше да е необходимо много време и концентрация.

С изненада установи, че останките от стените прозират през един гъст, бодлив храсталак. Денил бързо се обгърна с магически щит, за да може да мине през тях. На върха имаше равен терен, обграден от ниски стени, остатъци от някогашната сграда, но освен разронените камъни не се виждаше нищо друго.

„Тук няма да науча нищо повече — реши той. — Не и без да разкопая наоколо“. Погледна надолу към полето, забелязвайки планината в далечината. На запад се бяха появили тъмни облаци, които намекваха, че скоро ще има прекъсване в поредицата слънчеви, сухи дни, на които се бяха наслаждавали след отпътуването от Арвис. Денил не можеше да прецени след колко време ще ги настигне дъждът. Той тръгна да слиза обратно към пътя.

Малко по-надолу растителността се разделяше и пред него се разкри гледка към каретата и пътя. Ачати седеше на стълбичката, по която се слизаше от каретата. Към него се приближи красивият роб на име Варн, коленичи пред магьосника и протегна ръцете си с дланите нагоре. Нещо в ръката на Ачати проблесна на слънчевата светлина.

Нож.

Сърцето на Денил подскочи и застина. Ачати вдигна богато украсената кама, която обикновено почиваше в канията си на кръста му и леко докосна с нея китките на роба. После я прибра на мястото ѝ и сграбчи с двете си ръце китките на младежа. Денил наблюдаваше с разтуптяно сърце. След миг Ачати освободи слугата си.

„Предполагам, че Варн е основният източник на Ачати — помисли си Денил. Изведнъж осъзна, че не чувства страх. — По-скоро съм развълнуван. Току-що станах свидетел на древния ритуал на черната магия“.

Магията беше преминала от роб в господар. И никой не беше загинал. Всичко изглеждаше изключително спокойно и изпълнено с достойнство.

Младият мъж не се изправи, а се приближи до господаря си. Вместо да наведе глава, както правеше обикновено, той погледна към Ачати. Денил ги наблюдаваше, очарован от изражението му.

„Ако разстоянието не ме кара да бъркам, бих казал, че това е обожание — той се усмихна на себе си. — Предполагам, че е много лесно да обичаш господар, който се държи добре с теб“.

Тогава робът се усмихна и се приближи твърде близо до Ачати. Магьосникът притисна длан към бузата му и поклати глава. После се наведе напред и целуна Варн по устните. Робът се отдалечи, без да спре да се усмихва.

Денил осъзна няколко неща наведнъж. Първо, че сега двамата мъже най-вероятно щяха да се огледат дали някой не ги е видял. Той се извърна настрани, за да не видят, че ги наблюдава и продължи да слиза по склона. Второ, че робът не само обича господаря си — той обичаше мъжа. И трето, че начинът, по който Ачати бе погалил бузата на младежа, показваше, че Варн е нещо повече от роб за удоволствия.

„Така ли стават нещата тук? — зачуди се той. — А как ли е при мъжете с еднакво положение?“.

Но той нямаше време да обмисли добре това. Когато излезе от гъстата растителност, се спря да погледне към пътя, който водеше на запад и видя петима мъже и карета, които не се намираха твърде далеч от тях. Скоро щяха да стигнат кръстопътя. Денил забърза надолу по хълма и се спря край пътя, махвайки с ръка на Ачати. Сачаканецът бавно се изправи и отиде при него.

— Тъкмо навреме, посланик Денил — каза той и погледна с присвити очи към фигурите в далечината. — Намерихте ли нещо горе?

— Много бодливи растения — отвърна мрачно Денил. — Боя се, че приятелите ви ще се запознаят с един опърпан киралиец.

Ачати погледна към разпраната мантия на Денил.

— А, да. Сачаканската растителност е също тъй раздразнителна като народа ни. Ще накарам Варн да я зашие.

Денил кимна с благодарност.

— Благодаря ви. А сега очаква ли се от мен да кажа нещо специално или да приветствам новите ни спътници?

Ачати поклати глава.

— Когато се съмнявате в нещо, оставете на мен да говоря.

Каруцата беше голяма и се придвижваше бавно. Тя бе натоварена с бали фураж, овързани с много въжета. Теглеха я четири горана — първите големи животни, които Лоркин бе виждал в Сачака. Каруцарят беше нисък, мълчалив роб, който заемаше единствената седалка в колата.

Останалите трима пътници се возеха, седнали между балите. Те бяха натрупани така, че оформяха покрив над главите им, а няколко отвора позволяваха достъпа на въздух. В единия край бяха подредени три малки сандъка, в които Лоркин предположи, че се намират храната и припасите за пътуването им до планината. Чари и Тивара седяха от двете му страни, което означаваше, че той трябва да обърне гръб на Чара, за да погледне Тивара и обратното.

Чари го смушка с лакът.

— По-удобно е ходенето, нали?

— Определено. Твоя ли беше идеята?

Тя махна презрително с ръка.

— Не, правим го от векове. Трябва да има някакъв начин да местим робите наоколо.

Той се намръщи.

— А няма ли всеки Изменник, който види каруцата, да заподозре, че вътре пътува някой роб?

Чари сви рамене.

— Да, но няма да се приближат до нас, освен ако нямат добра причина за това. Особено през деня. Робите не спират каруците от другите имения. Не е тяхна работа. Ако някой ашаки ги забележи, това ще му направи впечатление и ще тръгне да разследва — тя се намръщи. — Като ви крия така, ще попреча на сблъсъци, подобни на този с Раша. Имам властта да се противопоставя на Изменници като нея — не се притеснявай, не всички желаем смъртта ти — но това само ще ни забави. Ако останалите Изменници заподозрат, че си тук, ще предположат с право, че това не е станало без знанието на останалите. Подобно нещо не може да се уреди на своя глава.

— Да не забравяме и хората, които търсят Лоркин — додаде Тивара. — Посланик Денил и представителят на краля ашаки Ачати.

— Тези двамата ли? — Чари махна презрително с ръка. — Уредихме да ги изпратят в друга посока още следващия път, когато спрат в някое имение — тя се усмихна. — Могат да минат покрай нас и изобщо да не разберат, че сте тук — тя погледна към балите над главите им. — Макар че в горещите дни става доста задушно. Добре, че снощи се изкъпахте, а?

Лоркин кимна и огледа тялото си. Последната боя се беше отмила от кожата му. Той потупа чистата робска дреха.

— Благодаря и за новите дрехи.

Тя го погледна и се намръщи.

— Скоро ще те отървем от тях и ще ти дадем прилично облекло.

— Не вярвах, че някога ще го кажа, но ми липсва мантията ми — оплака се той.

— А преди защо не я харесваше?

— Защото всички магьосници ги носят. Понякога досажда. Единствената промяна е когато новаците завършат Университета — освен ако не станат Висши магьосници, а и при тях промяната е само в различния цвят на шарфа.

— А новаците са ученици, нали? Колко време са такива?

— Всички новопостъпили в Гилдията първо са ученици. Прекарват около пет години в Университета, преди да го завършат.

— И какви магии учите в Университета?

— Първо учим най-различни неща — каза ѝ той. — Както и магия, разбира се, но и много немагически науки, като история и стратегия. Повечето от нас се оказват по-добри в определена дисциплина и накрая избираме една от трите основни дисциплини: Лечителство, Воински умения и Алхимия.

— Ти коя избра?

— Алхимията. Алхимиците се разпознават по лилавите мантии. Лечителите носят зелени, а воините — червени.

Чари се намръщи.

— Какво правят алхимиците?

— Всичко останало, с което не се занимават лечителите и воините — обясни Лоркин. — Основно включва магия, но понякога —

не. Посланик Денил, магьосникът, с когото пристигнах тук и на който би трябвало да помагам, е историк, което въобще не включва магия.

— Можеш ли да избереш две дисциплини? Да бъдеш алхимик и воин — или алхимик и лечител? Или...

— Това вече ни е известно, Чари — прекъсна я Тивара.

Лоркин се обърна към нея. Тя го погледна извинително.

— По време на нашето обучение научаваме много неща за Гилдията и за културата на останалите народи — каза му тя.

— Да, но аз не внимавах особено — отвърна Чари. — Много поинтересно е, когато го чуваш от устата на истински киралийски магьосник.

Лоркин се обърна към нея и срещна любопитния ѝ поглед.

— Та какво казваше? — подтикна го тя.

Той поклати глава.

— Не, не може да избираме повече от една дисциплина, но всички получаваме основно образование и по трите.

— Значи можеш да изцеляваш?

— Да, но не с уменията и познанията на напълно обучен лечител.

Чари отвори уста да зададе нов въпрос, но Тивара я отрязва, преди да успее да каже нещо.

— Ти също можеш да задаваш въпроси — каза тя на Лоркин. — Чари може и да не успее да отговори на всичките, но ако ѝ позволиш, вероятно ще те разпитва през целия път до планината.

Той я погледна изненадано. През целия път от Арвис тя отговаряше на въпросите му с голяма неохота. Тивара улови погледа му, сви устни и погледна към Чари. Той се обърна към другата жена. Чари гледаше развеселено Тивара.

— Добре тогава — каза тя, поглеждайки към Лоркин. — Какво искаш да знаеш?

Макар че имаше стотици неща, които искаше да научи за Изменниците и тяхното тайно убежище, а и Чари изглеждаше много по-склонна да отговаря на въпросите му, той подозираше, че потайността на Тивара скоро ще им попречи изобщо да разговарят. Имаше ли нещо, за което би могъл спокойно да попита, когато голяма част от информацията за тях бе тайна?

„Определено трябва да попитам как успяват да блокират разчитането на съзнанието. Макар да подозирам, че процесът е

подобен на създаването на кръвен камък“. Изведнъж той си спомни за хранилищния камък, за който се споменава в архивите.

Можеше ли да попита за него? И без това не знаеше къде да го намери или как да си направи такъв, така че едва ли със споменаването му щеше да даде някакво оръжие в ръцете на Изменниците.

— Нали ви казах, че посланик Денил е историк? — попита той.

Чари кимна.

— Той пише история на магията. И двамата направихме някои проучвания тук, в Сачака. Денил се интересува повече от запълването на пропуските в историята ни как е била създадена пустошта или как е бил унищожен и отново построен Имардин. Аз се интересувам повече как е действала древната магия.

Той замълча, очаквайки реакцията им. Чари го наблюдаваше напрегнато, а Тивара го погледна с вдигнати вежди, което той прие за проява на интерес и лека изненада.

— Когато си водих записки, в един от архивите открих да се споменава за някакъв предмет, наречен хранилищен камък — продължи той, — който е бил съхраняван в Арвис след Сачаканската война. Очевидно е представлявал нещо с голяма сила. Бил е изгубен няколко години след войната — вероятно откраднат от киралийски магьосник. Знаете ли нещо за това?

Чари погледна към Тивара, която сви рамене и поклати глава.

— Не знам нищо за това, но все пак имам малко познания за хранилищните камъни — каза му Чари. — От името им може да се разбере, че са камъни, които съхраняват сила. Което би било много полезно. Но се срещат много рядко. Толкова рядко, че всеки камък си имал име и историята му е била записвана като на хората. Всички, за които сме чували, са били унищожени отдавна. Минали са може би хиляда години, дори и повече, от съществуването на последния от тях. Ако този хранилищен камък е съществувал след Сачаканската война, значи това са последните сведения за този вид артефакти. И ти си чул за тях едва сега?

Той кимна. Тя го погледна замислено.

— Тогава значи или крадецът го е скрил много успешно, или е бил счупен. Нали каза, че Имардин е бил разрушен и построен наново?

— Да.

— Смятало се е, че счупването на хранилищния камък е много опасно. То освобождава цялата сила, съхранена в него, по неконтролиран начин. Може би това е унищожило Имардин.

Лоркин замръзна.

— Предполагам, че е възможно — той се замисли. „Винаги съм се съмнявал, че Лудият ученик е притежавал толкова сила, че да причини разрушения, но ако е имал в себе си хранилищен камък?“

— Бихме могли да попитаме пазителите на архиви в Убежището — каза Чари. — За старите хранилищни камъни. Съмнява ме, че знаят нещо за историята на Имардин.

— Кралица Зарала може и да знае — каза Тивара.

Чари повдигна вежди.

— Сигурно, ако го пусне в града, ще поиска да се срещне с него.

— Ще поиска — Тивара го погледна със странно самодоволство.

— Със сигурност.

Чари се засмя и се обърна към Лоркин.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш в Убежището?

— Разбира се.

— Тивара ти е казала, че се управлява от жени, нали? Мъжете не могат да командват там. Дори магьосници като теб.

Той сви рамене.

— Нямам желание да командвам когото и да било.

Тя се усмихна.

— Значи си разумен мъж. Винаги съм мислела, че киралийците са арогантни и нечестни. Предполагам, че не всички сте еднакви. Тивара нямаше да те вземе със себе си, ако не беше така. И е толкова мило, че измина целия този път и рискува живота си заради Тивара.

— Ами тя ми спаси живота.

— Вярно е — Чари се протегна и леко го потупа по ръката. — Почтен и привлекателен. Смятам, че ще се представиш добре. Щом се срещнат с теб, хората ми ще променят мнението си за Киралия.

— Да и за нула време ще започнем да си разменяме подаръци и рецепти — промърмори сухо Тивара.

Лоркин се обърна към нея. Тя срещна за кратко погледа му и намръщена извърна глава. „Нещо не ѝ харесва — помисли си той. Сърцето му прескочи. — Дали не смята, че Чари ще ни предаде?“

— Разкажи ми повече за Гилдията — обади се Чари зад гърба му.

Тивара завъртя очи и въздъхна. Притесненията му в миг бяха заменени от облекчение и развеселеност. Тя просто се дразнеше от поведението на Чари. „Добре, поне се надявам да е това. Ще ми се да можех да поговоря с нея“. Дватамата не бяха оставали насаме, откакто Чари ги беше намерила.

Изпита леко раздразнение. „Иска ми се да поговоря с толкова много хора. С майка и Денил, като за начало“. Той се сети за кръвния камък, който все още беше скрит в подвързията на бележника му. Досега не бе имал възможността да го използва, без да го разкрие пред Тивара. А сега, когато и Чари беше с тях, въобще нямаше да му се отдаде удобен случай. Може би трябваше да разкрие пред Тивара притежанието му. „Но той е единствената ми връзка с Гилдията. Ако реша да рискувам, по-добре да изчакам, докато рискът стане неизбежен. А ако се окаже, че трябва да договарям някакъв съюз или търговско споразумение между Гилдията и Изменниците, ще трябва да имам начин за комуникация“.

Междувременно може да положи усилия да установи добри отношения между страната му и Изменниците. Той се обърна към Чари и се усмихна.

— Повече за Гилдията? Какво искаш да знаеш?

ГЛАВА 24

ТОЧНИТЕ СЪЮЗНИЦИ

Слънчевата къща отговаряше на името си. Градината и руините се къпеха в слънчеви лъчи, а по-ярките цветя грееха сред морето от зеленина. Скелин чакаше Сери под същия навес, където се бяха срещнали предишния път, а наблизо стоеше телохранителят му.

Гол спря на същото разстояние от навеса като другия мъж. Сери продължи напред, устоявайки на порива да се обърне и да погледне зад гърба си, но не към своя приятел и телохранител. Както винаги, той бе наредил на някои от хората си да ги последват и наблюдават отдалеч, готови да се притекат на помощ при нужда или да предупредят за приближаваща опасност. Наричаше ги „сенчестата стража“. Само че този път сред познатите лица имаше и едно ново.

Аний. Тя учеше бързо. Беше гъвкава и пъргава, понякога твърде безразсъдна. Но се оказа, че поемаше рискове повече от незнание, отколкото от глупост и приемаше инструкциите на Гол с ентузиазъм и схватливост. Нарещдайки ѝ да го следва и да наблюдава бе най-безопасният начин да я накара да се чувства така, сякаш върши работата, която бе поискала, без да рискува да разкрие самоличността ѝ или да я постави в реална опасност.

Но улиците, през които бяха минали, не бяха от най-безопасните и той не спираше да се притеснява, че някой глупав главорез ще опита да ѝ направи нещо и това ще доведе до бой.

Когато Сери стигна до навеса, Скелин се изправи да го посрещне.

— Какво имаш да ми казваш, приятел? — попита го Крадецът.

— Няколко новини, които научих онзи ден.

Разказът на продавача на рует и чуждестранната му помощница накара Скелин да се намръщи. Сери излъга за източника на информация, заявявайки, че една миячка е дочула разговора. По-добре беше да не замесва Аний в това.

— Хм — беше единственото, което каза Скелин. Той изглеждаше недоволен. Може би дори ядосан.

— Освен това съобщих на приятелката ми, че искаш да я видиш — додаде Сери. — Тя прие.

Погледът на Скелин просветна и той изпъна рамене.

— Така ли? — той потри ръце и се усмихна. — Добре, очаквам го с нетърпение. А що се отнася до лошите ти новини... Ще проверя — той въздъхна. — Не изглежда добре, нали? Първо я виждат на моя територия, а сега работи за един от моите продавачи на рое.

— Освен ако не са нечии други продавачи на рое.

Устните на другия Крадец се разтегнаха в крива усмивка.

— Което ги прави още по-лоши новини. Ще те уведомя какво съм разкрил — в гласа му се промъкна твърда, почти заплашителна нотка. „Това може да се очаква от човек с неговата власт и богатство“ — помисли си Сери и кимна с глава. Двамата се сбогуваха учтиво, разделиха се и поеха в различни посоки. „След всичките усилия, които вложих, за да стигна дотук, тези срещи винаги ми се струват твърде кратки. Но мисълта да седя и да си бърбря със Скелин също не ми допада. Не знам защо. Може би защото непрекъснато очаквам отново да се опита да ме накара да продавам рое за него“.

Гол се присъедини към Сери и двамата тръгнаха към града. „Слънчевата къща“ беше вече на няколко пресечки, когато от една врата се появи някаква фигура и тръгна към тях. Сери се напрегна, но се отпусна, когато разпозна Аний, ала после отново се стегна, осъзнавайки, че тя е нарушила заповедите му. Момичето не биваше да се приближава до него, докато не се приберат обратно в убежището.

„Може би иска да ме предупреди за нещо“.

Аний му кимна учтиво със сериозно изражение на лицето, след което тръгна редом с него.

— И така — рече тя с нисък глас. — Имаш ли добра причина да работиш заедно с Краля на рое?

Сери я погледна развеселено.

— Кой го нарича така?

— Половината град.

— Коя половина?

— Нисшата.

— Аз съм от нисшата половина, как така не съм го чул?

Тя сви рамене.

— Стар си и изоставаш с новините. И така. Имаш ли добра причина?

— Да.

Двамата продължиха да вървят известно време мълчаливо.

— Защото аз ненавиждам този мъж — каза внезапно тя.

— Така ли? И защо?

— Защото тук нямаше роет, докато той не се появи.

Сери се намръщи кисело.

— Ако не беше той, някой друг щеше да го внесе.

Тя се намръщи.

— Ти защо не го продаваш?

— Имам си принципи. Доста елементарни, но това може да се очаква. Аз съм Крадец.

— Има огромна разлика между онова, което правиш ти, и онова, което прави той.

— Ти нямаш представа какво правя аз.

— Така е — тя се намръщи. — И не бързам да разбера. Но... ти защо не продаваш роет?

Той сви рамене.

— Роетът прави хората ненадеждни. Загубят ли интерес към работата, те спират да взимат заеми. Не могат ли да работят, спират да си плащат заемите. Ако се разорят, не могат да си купуват разни неща. А ако умрат, вече не стават за нищо. Роетът не е добър за търговията — освен ако стоката не е самият той. Ако беше като бола, веднага щях да се наредя на опашката да го продавам.

Аний кимна и въздъхна.

— Определено прави хората ненадеждни. Имаше... имах един приятел. Работехме заедно, щяхме да... правим разни неща заедно. Той ми помогна, когато ти ми каза, че трябва да се скрия. Но парите взеха да свършват много по-бързо от очакваното. Знаех, че приятелят ми взима роет, само за да се отпусне и да заспи. Когато запасите му свършиха, той излезе да вземе още. Отидох до съседа, да поговоря с жена му, така че не бях вкъщи, когато приятелят ми се е върнал. С двама главорези. Чух ги да разговарят. Моят тъй наречен „приятел“ възнамеряваше да ме продаде.

Сери изруга.

— Той знаеше ли, че се криеш?

— Да.

— Значи и главорезите са разбрали.

— Сигурно.

Сери погледна към Гол.

— Сигурно са искали да продадат Аний на някой, който да може да я използва срещу теб — каза едрият мъж. — Приятелят ѝ се е интересувал единствено от бързите пари.

— Значи в града има двама главорези, които знаят твърде много — рече Сери и се обърна към Аний. — Искаш ли бившият ти приятел да бъде убит?

Тя го погледна остро.

— Не.

Той се усмихна.

— Имаш ли нещо против да убия главорезите?

Очите ѝ се разшириха, но тя бързо ги присви.

— Не.

— Добре, защото щях да ги убия, независимо дали ти харесва или не. Но ми се ще да съм сигурен, че съм убил правилните хора, а това ще стане по-лесно, ако ми ги посочиш.

Тя кимна с глава. Те свиха в една по-широка улица, която беше пълна с превозни средства, хора и шум. Той снижи глас.

— Просто за твоя информация, причината за днешната ни среща беше да намерим човека, от когото се криеш.

Аний спря да оглежда улицата и се втренчи в него.

— Предполагам, че това е добра причина да разговаряш с Краля на роета. Мога ли да гледам, докато убиваш убиеца?

— Не.

— Защо?

— Защото няма да я убия. Съмнява ме, че ще успея, дори да опитам.

— Жена ли е? Защо да не я убиеш? — тя го погледна смутено.

Той се засмя.

— Не се тревожи. Ще ти обясня, когато му дойде времето.

„Обзалагам се, че на Регин му се иска да е тук“ — помисли си Сония, докато водеха младата лечителка към площадката в

Заседателната зала. Жената не работеше в болницата, затова черната магьосница не я познаваше много добре. Аейди Винара ѝ беше обяснила, че лечителката произхожда от не чак толкова влиятелен Дом — най-младата дъщеря бе изпратена в Гилдията за престиж и за да изцелява безплатно семейството.

Лечителката бе чула да казва как е правила магия за някакъв контрабандист и когато научиха за това, Висшите магове я призоваха на Изслушване. Според слуховете контрабандистът ѝ беше братовчед. За пръв път някой беше обвинен в нарушаване на новия закон, който забраняваше на магьосниците да работят за престъпници.

„Ще ми бъде интересно да видя как Висшите магове ще се справят с това. Регин ще очаква с нетърпение решението им. Предчувствам, че ще ме посети довечера, за да разбере подробностите“.

Тя осъзна, че мисълта за това въобще не я притесняваше. Макар да не можеше да се отпусне напълно в негово присъствие, той като че ли изглеждаше наистина загрижен за новия закон и за това как ще се отрази на благоденствието на магьосниците. И, естествено, той много искаше да залови отстъпничката. Но не мрънкаше непрекъснато за това, както биха направили някои магьосници и никога не досаждаше.

„Защото е мъж, който предпочита да действа, вместо да се оплаква от нещо“.

Тя застина на място от изненада. Нима току-що бе открила в характера на Регин нещо, достойно за възхищение? Едва ли.

Все още нямаше новини за отстъпничката. Повечето ноци Сония работеше все в онази болница в Северния квартал, защото знаеше, че така куриерът на Сери щеше да я намери по-лесно. Но откакто я бе посетил лично, за да ѝ съобщи, че ще приеме помощта на друг Крадец, той не бе изпращал нито едно съобщение.

Разпоредителят Оусън се обърна към Висшите магове.

— Лейди Тали е обвинена в нарушаване на новия закон, който забранява на магьосниците да работят за престъпници или да печелят от престъпна дейност — каза им той. — Сега трябва да решим дали това е истина и ако е така, как трябва да бъде наказана — той се обърна и погледна към двамата магьосници, които стояха встрани. — Лорд Джоуън ще говори като свидетел.

Единият от двамата — възрастен лечител, пристъпи напред. Той се мръщеше и по начина, по който се опитваше да не поглежда към лейди Тали, ставаше ясно, че му е неудобно да говори против нея.

— Моля, кажете ни какво сте чули — каза Оусън.

Мъжът кимна.

— Преди няколко вечери, докато взимах някои лекове и билки от склада, чух гласове в задната част на помещението. Един от гласовете принадлежеше на лейди Тали. Чухя да казва, доста ясно, че в някои от сандъците има незаконни неща. Това привлече вниманието ми и аз се спрях да послушам. Тя продължи да говори, че не иска да узнава какво има вътре. След това ги премести, изцели някакъв мъж и се прибра у дома — той се намръщи още повече. — А онзи глупак си мислеше, че нещо толкова голямо и тежко може да бъде преместено от един човек.

— Какво направихте след това? — попита Оусън.

Лицето на Джоуън се изкриви в гримаса.

— Излязох от стаята и отидох да работя. Трябваше ми време да обмисля как да постъпя. Няколко часа по-късно реших да отида при лейди Винара и да ѝ разкажа какво съм чул.

— Това ли е всичко, което сте чули?

— Да.

— Значи това е всичко засега — докато мъжът се връщаше на мястото си, Оусън се обърна към младата лечителка. — Лейди Тали, моля, излезте напред.

Тя се подчини. Устните ѝ бяха толкова здраво стиснати, че оформяха тънка линия, а между веждите ѝ се бе образувала дълбока бръчка.

— Моля, обяснете ни какво е чул лорд Джоуън.

Тали си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна, преди да заговори.

— Уловил е същината — каза тя. — Наистина преместих сандък, който може би беше пълен с незаконни стоки — макар да не бях съвсем сигурна в това. Когато лорд Джоуън ме е чул, аз се притеснявах дали съм нарушила по някакъв начин някой закон и питах приятелката си какво мисли за това.

— Как така се озовахте в ситуация, която да поставя под въпрос законността на действията ви?

Тя сведе поглед към пода.

— Подмамиха ме. Е, не точно... но нямаше как да откажа — тя се поколеба и поклати глава. — Искам да кажа, че някой, когото ми се ще да не бях познавала, ме отведе на онова място, където се намираха сандъците, като ми каза, че там има ранен човек, който се нуждае от помощта ми. Всъщност той не лъжеше. Един от сандъците беше паднал върху някакъв мъж и беше счупил бедрената му кост. Аз повдигнах сандъка от него, за да го изцеля. Щом го направих, те ме отведоха у дома.

Сония изпита съчувствие към младата жена. Очевидно е нямало как да остави ранен мъж просто ей така. Разбира се, преди всичко изобщо не е трябвало да отива там с контрабандиста, но той не я беше молил за никаква престъпна дейност. „Но докато лечителството не е престъпна дейност, преместването на сандък с незаконни стоки може да бъде сметнено за такова“.

— Значи единственото, което сте направили, е да преместите един сандък и да изцелите един мъж? — попита Оусън.

— Да.

— И не знаете, дали стоките в сандъка наистина са били незаконни.

Тя се намръщи и поклати глава.

— Не.

— Платиха ли ви за помощта ви?

— Той се опита да ми даде нещо, но аз отказах да го взема.

— Само това ли ще ни кажете?

Тя се поколеба, после погледна колебливо към лейди Винара.

— Така или иначе изцелих мъжа. И преместих сандъка от него. Не можех да го оставя да лежи така.

Оусън кимна и се обърна към Висшите магове.

— Имате ли някакви въпроси към лейди Тали и лорд Джоуън?

— Аз имам един към лейди Тали. Този мъж искал ли е и друг път услуги от вас? — попита лорд Гарел.

— Не.

— Тогава каква е връзката ви с него?

Тали погледна към Оусън и прехапа устни.

— Той е вършил услуги за семейството ми, макар това да се случи преди години, преди някой да разбере, че се занимава с нещо незаконно.

— Можете ли да отведете някого на мястото, където са съхранявани тези стоки?

— Не. Той покри прозорците на каретата. Когато пристигнахме, колата се намираше в голяма стая. Дори да знаех къде се намира, стоките едва ли ще са все още там.

При тези думи Сония се усмихна. Младата лечителка сигурно беше права. Но така жената бе разкрила, че знае повече за контрабандата, отколкото би трябвало да е известно на един магьосник от Дом.

Нямаше повече въпроси, затова Оусън изпрати лорд Джоуън и лейди Тали извън залата. Когато излязоха, лорд Телано въздъхна.

— Това е смешно — каза той. — Тя просто е изпълнила задълженията си на лечител. Не бива да бъде наказана за това.

— Не са ѝ платили — додаде Гарел. — Не е спечелила нищо от това. Не виждам нищо нередно тук.

— Законът забранява участието в престъпна дейност и получаването на облага от това — посочи Винара. — Но съм съгласна с вас. Преместването на един сандък едва ли може да се нарече участие в престъпление.

— И въпреки това трябва да продължим да възпираме магьосниците от контактите с такива хора — рече лорд Пийкин.

— Което, както установихме наскоро, се постига трудно и очевидно е нечестно спрямо някои членове на Гилдията — напомни му Гарел.

— Тя нарушила ли е закона? — попита Оусън.

Никой от магьосниците не отговори. Неколцина поклатиха глави.

— Никой смята ли, че трябва да бъде наказана?

Реакцията беше същата. Оусън кимна.

— В такъв случай, освен ако някой не е съгласен с мен, аз ще обявя, че тя не е нарушила закона. Освен това ще заявя ясно, че лорд Доуън е постъпил правилно, когато е докладвал за чутото и всеки трябва да бъде окуражаван да постъпва така. Не искаме никой да приема днешното решение като прецедент, че винаги ще си затваряме очите за съмнителните услуги, оказани на съмнителни личности.

— Смятате ли, че лейди Тали ще се съгласи да разпознае този мъж и да потвърди дейностите му пред Стражата? — попита Ротан, поглеждайки към лейди Винара.

— Предполагам, че няма да го направи с охота — отвърна Винара. — Щом има достатъчно влияние, за да я накара да отиде с него до склада му, значи може да ѝ попречи да го докладва. Ще я попитам, но само ако Стражата наистина има нужда от помощта ѝ.

— Ако се съгласи и успеете да я убедите, това ще обезкуражи престъпниците да се възползват от магьосниците — каза Оусън. Той извика обратно младата магьосница и ѝ съобщи решението си. Тя изглеждаше облекчена.

„А може би и малко раздразнена, че са я накарали да премине през това“ — установи Сония. Оусън обяви срещата за приключена и Висшите магове започнаха да излизат. Когато Сония слезе на площадката, тя видя Ротан, който я чакаше.

— Какво мислиш? — промърмори тихо той.

— Мисля, че новият закон няма да постигне нищо за спиране на контактите между магьосници и престъпници — отвърна тя.

— Но досега никога не е бил докладван някой с нейното положение, дори да беше сторил нещо наистина нередно.

— Така е, но щом магьосниците осъзнаят ограниченията на новия закон, нищо няма да им попречи да продължат да си карат както преди. Никой не може да ме убеди, че има подобрене, докато не се намали тормозът върху магьосниците с нисш произход.

— Смяташ ли, че щеше да помогне на ранения мъж, ако не искаше да угоди на човека, който я е помолил?

Сония обмисли въпроса му.

— Да, макар и с неохота.

Той се засмя.

— Е, дори това показва подобрене в сравнение с миналото. Благодарение на твоите болници вече не се счита за приемливо да се отказва лечение, защото пациентът не може да си го позволи.

Тя го погледна изненадано.

— Нима нещата са се променили толкова много? Винара едва ли е спряла да таксува пациентите, които ходят в Лечебницата.

— Не — той се усмихна. — По-скоро става въпрос за промяна в отношението. Вече не е, да го наречем лечителско, да се пренебрегва човек в нужда, с който си се сблъскал. Става въпрос ако е ранен или умира — не ако има махмурлук или зимна кашлица. Като че ли

настоящият идеал за лечител включва някой, който има ума на Винара и твоето състрадание.

Тя го погледна невярващо и смутено.

Той се засмя.

— Ще се радвам в края на жизнения си път да разбера, че съм променил нещата към по-добро, но въпреки всичките си усилия, едва ли ще го постигна. Но като гледам как се смущаваш от думите ми, се чудя дали трябва да съм благодарен за това.

— Ти промени нещата, Ротан — възрази тя. — Никога нямаше да стана магьосница, ако не беше ти. И какви са тия приказки за края на жизнения ти път? Ще минат още години — десетилетия — преди да започнеш да мислиш за надгробен камък, който да заслепи всички останали.

Той се намръщи.

— Най-обикновен ще свърши работа.

— Това е добре, защото дотогава едва ли ще е останало някакво злато в обединените земи, освен онова по магьосническите надгробни камъни. А сега стига повече приказки за смъртта. Регин със сигурност крачи нервно пред вратата ми, нетърпелив да узнае решението ни и аз бих искала да приключа с този малък разпит по-бързичко, за да мога да поспя малко преди нощната смяна.

Всеки ден от двете страни на каретата на Ачати яздеха по девет мъже — четиримата сачакански магьосници, робите-източници на сила и един от сивокожите туземци от племето Дюна, който бе нает като следотърсач.

Денил беше наясно, че тези могъщи мъже са напуснали удобните си домове и се бяха включили в преследването единствено заради предположението, че Лоркин и Тивара са се отправили към планините и че Изменниците ще продължат да ги водят към залавянето на двамата. Ако това предположение се окажеше погрешно... Денил щеше да е в неудобно положение.

Ако четиримата магьосници се съмняваха в мотивите на Денил, те го скриваха добре. Заедно с Ачати обсъдиха плановете си по начин, който включваше Денил, но и ясно демонстрираха, че не той ги ръководи. Магьосникът реши да приеме безропотно държането им, да

търси съвета им за всичко и да изпълнява техните планове, но винаги показваше ясно, че е решен да открие помощника си и трудно ще се убеди в противното.

Някой попита туземеца Унх дали смята, че Лоркин и Тивара са се запътили към дома на Изменниците. Мъжът кимна и посочи с пръст към планината.

Туземецът говореше рядко и изразяваше мислите си с много малко думи. Той носеше само платнена пола, притегната с колан, върху който висяха мънички муски, странни фигурки и малък нож в дървена ножница. Нощем спеше навън и макар да приемаше храната, която му носеха робите, никога не разговаряше с тях, нито им даваше заповеди.

„Чудя се дали всичките му хора са такива“.

— За какво си мислите?

Денил примигна и погледна към Ачати. Сачаканецът го гледаше замислено от отсрещната седалка в каретата.

— За Унх. Той притежава толкова малко и изглежда има нужда от толкова малко неща. Но въпреки това не се държи като бедняк или просяк. Той излъчва... достойнство.

— Племето Дюна живее по този начин от хиляди години — каза Ачати. — Те са номади, непрекъснато пътуват. Предполагам, че така са се научили да носят в себе си само най-необходимото.

— Защо пътуват толкова много?

— Земята им непрекъснато се променя. Отварят се процеци, от които бълват отровни пари, от близките вулкани изтича разтопен черен камък или се сипе гореща пепел. На всеки неколкостотин години хората ми се опитват да завземат земите им чрез сила или чрез построяването на градове и претенциите на заселниците. В първия случай Дюна се скриват в опасните сенки на вулканите, а във втория просто започват да търгуват със заселниците и чакат. Скоро става ясно, че реколтата не се развива добре и животните умират бързо и всеки път моите хора изоставят селата и се връщат в Сачака. Дюна се връщат към стария си начин на живот и... — в този миг каретата зави, Ачати млъкна и погледна през прозореца. — Като че ли пристигнахме.

Поеха покрай дълги бели стени и минаха през двете крила на портата. Щом каретата спря, робът на Ачати отвори вратата. Денил излезе след спътника си и огледа двора на имението и проснатите по очи върху пращната земя роби. Останалите магьосници, робите им и

туземецът Дюна слязоха от конете, а Ачати излезе напред, за да поговори с надзирателя на робите.

„Чудя се колко ли от тези роби са Изменници“ — помисли си Денил. Във всяко имение, където бяха отсядали, сачаканците разчитаха съзнанията на робите с позволенията на собствениците. Мнозина вярваха, че някои от имененията, управлявани от роби и ашаки, всъщност бяха контролирани от Изменниците и представляваха тайни тренировъчни бази за шпиони.

Това имение се управляваше от ашаки. Помощниците на Денил бяха решили, че то е най-безопасното в района. Но дори и при това положение мисълта, че то може да се намира на място, контролирано от Изменници, караше Денил да настръхва от възбуда и страх. Ако всички роби бяха Изменници, това означаваше ли, че са и магьосници? В такъв случай броят им бе по-голям от на гостите. Но дори всички да са шпиони и черни магьосници, те трябваше да имат наистина сериозна причина, за да нападнат група гостуващи атаки. Неизбежното отмъщение щеше да ги принуди да изоставят имението.

Надзирателят на робите ги отведе в Господарската стая. Собственикът ашаки, възрастен мъж, който накуцваше, ги посрещна топло. Когато му обясниха защо са тук и че искат да разчетат съзнанията на робите му, той неохотно се съгласи.

— Възможно е сред робите ми да има изменници — призна той. — Като се има предвид колко близо се намираме до планината. Но те като че ли имат начин да прикриват мислите си — той сви рамене, показвайки им, че се е отказал да се бори с тях.

Час по-късно всички слуги, с изключение на неколцина полски работници, бяха подложени на разчитане на съзнанието. После ашаките се оттеглиха в стаите за гости, където се излегнаха на меките възглавници и споделиха какво са научили, като първо отпратиха робите, които бяха изпратени да ги обслужат.

— Снощи е имало посещение от млада робиня от друго имение — каза един от ашаките. — Тя поискала храна за четирима души.

Останалите кимнаха.

— Един от полевите работници видял сама жена да идва и да си тръгва. Тя отнесла храна при една натоварена каруца.

— Снощи чухме за тази каруца — каза Ачати. — Същата ли е? Не е ли необичайно да пътува по този път?

— Не е необичайно по-процъфтяващите имения да продават храна на по-неплодородните, които се намират в подножията на планината.

— Те са в каруцата — обади се чужд глас.

Всички се обърнаха и видяха Унх да стои на прага. Денил отбеляза, че той изглежда не на място в затвореното помещение. „Като растение, за което знам, че ще умре без слънце“.

— Един роб ми каза — каза мъжът. После се обърна и излезе навън.

Ашаките се спогледаха замислено. Денил отбеляза, че никой от тях не оспори твърдението на Унх. „Защо му е на туземеца да лъже? На него му плащат да намери Лоркин и Тивара“.

Ачати се обърна към Денил.

— Прав бяхте, посланик. Изменниците наистина искат да ги намерим и най-накрая ни дадоха посоката.

ГЛАВА 25

НОВИНИТЕ, КОИТО ДОНЕСЕ КУРИЕРЪТ

Макар и не толкова здрави, колкото обувките, които Гилдията цял живот бе осигурявала на Лоркин, простите кожени цървули, които носеха робите, почти не вдигаха шум. Торбата, която носеше, първоначално му изглеждаше твърде малка и лека, за да съдържа достатъчно провизии, но откакто за пръв път я бе метнал на рамото си, тежестта ѝ като че ли се беше увеличила. Тивара бе поела водачеството и вървеше с твърди, премерени крачки по все по-стръмния и труден път. Чари се движеше след Лоркин, необичайно мълчалива.

След като вече бяха навлезли в територията, в която патрулираха Изменници, двете му бяха казали да избягва да използва магията си по твърде очебиен начин. Дори да бяха засекли бариерата, която бе издигнал около себе си за защита и за да затопли въздуха вътре, сигурно бяха решили, че това не е твърде очебийно, защото никоя от двете не му направи забележка. Макар да го бяха уверили, че докато се движи с тях, никой от Изменниците няма да го нападне, той нямаше намерение да рискува живота си. Не и след срещата му с Раша.

Няколко часа по-рано бяха изоставили каруцата и пътя, и тръгнаха пеша през долините и хълмовете, които ставаха все по-стръмни и каменисти. Никоя от двете жени не продума. Лоркин установи, че му липсват непрекъснатото бърборене и въпроси на Чари. Колкото повече навлизаха в територията им, толкова повече Тивара се отдръпваше в себе си. Намръщеното ѝ лице го караше да изпитва смътна вина, без да знае защо.

„Тя върви към съд за убийството на жена от своя народ, което нямаше да се случи, ако не беше спасила живота ми“.

Внезапно Тивара рязко забави ход и Лоркин спря, за да не се блъсне в нея. Той надникна над рамото ѝ и видя, че в подножието на следващия хълм, пред две малки колиби, стояха няколко души. Те не сваляха очи от Тивара и Чари, които се приближиха до тях.

Колибите бяха малки и стари, заобиколени от ниски огради. Под стряхата висяха животински кожи, на стената бяха облепени няколко

обръча за опъването им, но никой от събралите се отвън хора не приличаше на ловец. Всички носеха обикновени дрехи от фин плат. Повечето бяха жени. Лоркин забеляза сред тях двама мъже и леко се изненада. След всичко, което му бяха разказали Тивара и Чари за хората си, той почти не очакваше да види мъже.

На стотина крачки от групичката Тивара спря. Тя се обърна към Лоркин и се намръщи замислено.

— Ако искаш, мога да говоря вместо теб — предложи Чари.

Тивара се навъси.

— Мога сама да говоря за себе си — сопна ѝ се тя. — Стой тук! — тя се въртна рязко на пети и закрачи към групичката, оставяйки зад гърба си Чари и Лоркин, които се спогледаха смаяно.

— Вие двете да не сте се скарали за нещо? — попита той.

Чари поклати глава и се усмихна.

— Не. Защо питаш?

— Ами тя не се държи така, сякаш сте приятелки.

— О, не се притеснявай за това — Чари се засмя и погледна към групата. — Тя просто ревнува. И още не го е разбрала.

— От какво ревнува?

Чари го погледна високомерно.

— Наистина ли не знаеш? Винаги съм се чудела как мъжете в останала част на света командват, когато са толкова невероятно тъпи.

Той тихо изсумтя.

— А пък аз съм любопитен как така жените Изменници продължават да командват, след като са склонни да общуват чрез непреки намеци и инсинуации, също като всички останали жени по света.

Тя се засмя.

— О, наистина те харесвам, Лоркин. Ако Тивара не се пробуди от заблудата си и... — разнесе се нечий глас и тя веднага стана сериозна. После му се усмихна накриво. — Като че ли е време да те представя.

Той тръгна след нея към очакващите ги Изменници. Тивара ги наблюдаваше, сбърчила разтревожено вежди. Чари не погледна към приятелката си, а съсредоточи вниманието си върху една жена на средна възраст с прошарена дълга коса.

— Говорителко Савара — каза тя почтително. После махна грациозно с ръка към Лоркин. — Лоркин, помощник на Посланика на

Гилдията в Сачака — Денил от Киралия.

Жената кимна.

— Лорд Лоркин — каза тя. — Ако се изразявам правилно.

— Да, точно така — отвърна той и наклони глава. — За мен е чест да се запознаем, Говорителко Савара.

Савара се усмихна.

— Много мило, че казвате това, след всичко, което сте преживели — тя си пое дълбоко дъх. — Първо бих искала да предам от името на кралицата, но също и от моя страна, искрените ни извинения за страха и заплахите за живота ви, които са ви причинени от Изменниците. Независимо дали действията на Тивара са били оправдани или не, вие сте преминал през много изпитания, вината за които е наша.

Моментът не му се стори подходящ да защити Тивара, затова той просто кимна с глава.

— Благодаря ви.

— Ако желаете да се върнете при Посланика на Гилдията, ние можем да ви отведем в безопасност под неговата защита. Освен това мога да уредя водачи, които да ви съпроводят до границата с Киралия. Кое бихте предпочели?

— Отново искам да ви благодаря — отвърна Лоркин. — Но знам, че скоро ще се проведе съд, който да прецени действията на Тивара и аз бих искал да говоря в нейна защита, ако е възможно.

Савара повдигна вежди, а сред останалите се разнесе изненадано и заинтригувано мърморене.

— Това означава, че трябва да го заведем в Убежището — каза някой.

— Кралицата никога няма да се съгласи.

— Освен ако не проведем процеса навън.

— Не, това е твърде опасно. Ако бъде подготвена засада, ще изгубим твърде много ценни хора.

— Никой няма да ни подготви засада — рече твърдо Савара.

Тя се обърна към хората си и те се умълчаха. После погледна към Лоркин и го изгледа замислено.

— Това, което искаш да направиш, заслужава уважение. Ще помисля върху него. Какво знае Гилдията за нас?

Лоркин поклати глава.

— Нищо. Поне аз не съм им казвал нищо. Не съм общувал с никого тук, освен с вас.

— Ами другият гилдийски магьосник? Той те преследва, откакто напусна Арвис. С изненадваща точност.

— Не съм общувал и с Денил — рече твърдо Лоркин. — Но не съм изненадан, че търсенето му има успех. Той е умен и едва ли ще се откаже — младежът замълча, осъзнавайки истината в думите си. Наистина ли Денил бе достатъчно умен и решителен, че да го последва чак до Убежището?

— Несъмнено получава доста помощ от Изменниците — промърмори Тивара.

Савара я погледна.

— Обясни ли му обичайния начин за влизане в града?

Тивара се поколеба, след което наведе глава.

— Не. Надявах се да намерим заобиколен път.

Говорителката се намръщи, после въздъхна и кимна.

— Ще видя какво мога да направя. Починете си и хапнете.

След тези й думи групичката се пръсна. Някои от хората се прибраха в колибите, други насядаха по грубите, тесни дървени пейки, които Лоркин бе помислил за ниска ограда. Той, Чари и Тивара се приближиха до една от тях и свалиха торбите от раменете си. Една млада жена, облечена като робиня, им донесе малки питки, покрити със сладко от дребни горски плодове. След като Лоркин й благодари, тя му се усмихна.

— Лоркин — каза Тивара.

Той се обърна към нея.

— Да?

— Трябва да приемеш предложението на Савара. Върни се в Киралия.

— А не в Арвис?

Тя поклати глава.

— Аз не вярвам на... другата фракция. Може отново да се опитат да те убият.

— А ти как ще докажеш, че вече са се опитали?

Устните й се свиха в тънка линия.

— Ще им позволя да разчетат съзнанието ми.

Той чу как Чари си пое рязко дъх.

— Не можеш да го направиш — изсъска тя. — Ти обеща... — жената стрелна с поглед Лоркин и прехапа устни.

Тивара въздъхна.

— Ще намерим начин да го заобиколим — каза тя на Чари. После се обърна към Лоркин. — Цената, за която говореше Савара... ако влезеш в Убежището, има голяма вероятност повече да не те пуснат да излезеш. Готов ли си да останеш там до края на живота си?

Той я погледна невярващо. „До края на живота ми? Никога повече да не видя майка или Ротан, или приятелите ми?“

— Не си ли му казвала досега? — попита Чари недоверчиво и уплашено.

Тивара се изчерви и отмести поглед.

— Не можех да го върна обратно в Арвис. Някой можеше да се опита да го убие. Знаех, че щом попадна на член от нашата фракция, той ще бъде в безопасност.

— Фракция?

— Лоркин предложи тази дума. Имам предвид онези, които подкрепят кралицата и Савара в... повечето случаи.

Чари кимна.

— Всъщност не е лоша дума — тя го погледна. — Досега избягвахме да се наричаме по някакъв начин, защото това би означавало, че сред Изменниците има разцепление и ако наименуваме двете страни, това само ще окуражи останалите да... вземат страна — тя се обърна към Тивара. — Те може да не поискат Лоркин да остане, тъй като той е една от причините за разцеплението.

— Никой от другите няма да му вярва достатъчно, за да го пусне, след като е научил местоположението на града. А и от нашите малцина ще му повярват.

— Тогава ще превържем очите му и ще се постареем да не може да го открие отново.

Тивара въздъхна.

— Всички знаем какво се случи последния път.

— Последния път беше сачаканец, и то шпионин — подчерта Чари. — Лоркин е различен. И как очакваш Убежището да сключва съюзи и търговски съглашения с другите народи, ако никога не допуснем посетители в града ни?

Тивара отвори уста и отново ги затвори.

— Все още е рано за това — каза тя. — Ние не вярваме на себе си, камо ли на чужденците.

— Е, все някога трябва да започнем — Чари изсумтя и погледна встрани. — Доведе го чак дотук, а сега искаш да си върви. Мисля, че те е страх да проявиш отговорност към някого.

Тивара рязко вдигна глава и се втренчи в приятелката си.

— Това е... — започна тя, но се спря и присви очи. После стана, отдалечи се на няколко крачки и седна отново. Чари въздъхна.

— Не се тревожи — каза тя на Лоркин. — Не винаги е така сърдита — тя го погледна и се усмихна. — Сериозно говоря. Когато не се поболява от притеснение, тя е умна, забавна и доста любвеобвилна. И очевидно е доста добра под кожата, както обичаме да казваме тук — тя му намигна, след което стана сериозна. — Макар че доста подбира. Не всеки мъж е подходящ за нашата Тивара. Не се тревожи за това.

След този изненадващ поток от лична информация той я погледна изненадано, след което наведе глава, с надеждата смущението му да не си е проличало толкова. „И в това жените-Изменници се различават от киралийките — той си спомни някои от жените, с които си беше лягал през годините. — Добре де, не са чак толкова различни, но определено говорят повече за това“.

Но защо Чари се опитваше да го успокои?

Той внезапно проумя какво намеква сачаканката. Тя смяташе, че между него и Тивара става нещо. Сърцето му замря. „Вярно, има нещо такова, но за съжаление е едностранно“. Още когато я срещна за пръв път, той я сметна за очарователна и привлекателна. В нощта, когато едва не го убиха, той си помисли, че тя е в леглото при него и тази мисъл му достави огромно удоволствие.

„Чари като че ли смята, че не е едностранно. Дали е права?“

Той стрелна Тивара с поглед. Тя отново беше станала и разтревожено гледаше в посоката, откъдето бяха пристигнали тримата. По пътеката приближаваха две жени. Когато ги подминаха, Лоркин чу как дишат тежко от усилието. Те влязоха в една от колибите. Последва продължителна, напрегната тишина, след което Савара излезе бързо навън, следвана от шепа Изменници и двете жени. Тя каза нещо и над главите им веднага се появиха светлинни кълба, излъчващи приглушен блясък.

— Трябва да тръгваме веднага — каза тя. Погледът ѝ премина по лицата на събралите се хора и се спря на Лоркин. — Магьосниците, които преследват лорд Лоркин, са се запътили насам и вече са шестима, включително киралиеца. Разделете се на три групи. Всяка ще поеме по различен маршрут. Тивара, Лоркин и Чари, вие идвате с мен.

Лоркин се изправи и бързо отиде до нея.

— Ако поговоря с посланик Денил, сигурно ще успея да го убедя да отмени търсенето.

Тя поклати глава.

— Него може и да го убедиш, но не и останалите, ако смятат, че този път наистина могат да ни хванат. С тях има един мъж — следотърсач — който може и да успее там, където останалите се провалиха — тя се усмихна мрачно. — Съжалявам. Оценявам предложението ти, но рискът е твърде голям.

Лоркин кимна. Около него хората бързо прибираха багажа си и заличаваха всички следи от присъствие. Една жена започна да замита земята, но Савара я спря.

— Няма смисъл да крием следите си. Целта е или да ги разделим, или да ги пратим в погрешната посока — тя огледа Лоркин от глава до пети. — Намери някой с горе-долу същите крака и си разменете обувките.

Скоро Изменниците бяха сформирали три групи. Савара им нареди да вървят до сутринта, без да прикриват следите си, а след това да се запътят към Убежището, взимайки обичайните предохранителни мерки. Всички се сбогуваха помежду си и потеглиха. Лоркин последва групата на Савара, която започна да изкачва стръмната част на долината. Съзнанието му се луташе между дилемата, дали подозренията му за Тивара са правилни, нетърпението да узнае какво е решението на Савара и притеснението, че Денил и сачаканците ще ги настигнат.

И ако това стане, какво ли щяха да направят сачаканците? Какво щяха да направят Изменниците? Щеше ли всичко да завърши с битка? Той не искаше да умират хора заради него. „Добре де, никой друг“ — поправи се той. Ако се стигне до битка, как щеше да постъпи той? Трябваше ли да избира между връщането при Денил, за да я предотврати и да остане при Изменниците, за да помогне на Тивара да избегне екзекуцията?

Твърде бавното извъртане на Сери не можа да го спаси от острието на ножа, който се притисна към ребрата му. Той чу доволното изхъмкване на Аний.

— Добре — каза той, прикривайки усмивката си, докато се отдръпваше от нея. — Вече му хвана цаката.

Тя се ухили и прехвърли дървения тренировъчен нож обратно в лявата си ръка.

— Макар че се целеше твърде високо — каза ѝ той. — Предполагам, че е защото си свикнала да тренираш с Гол.

— И все пак те резнах — отбеляза тя.

— Да, но ножът ти можеше да срещне ребрата ми — Сери се потупа по долната част на гърдите, където се бе притиснал ножът. — Които не са едно от петте слаби места. Очи, гърло, корем, слабини, колене.

— Понякога е по-добре да строшиш коленете на нападателя си и да побегнеш, отколкото да се опиташ да го прободеш в сърцето — каза Гол. — Сърцето се достига трудно. Ребрата могат да изкривят замаха ти. Ако пропуснеш, той може да те подгони. А ако му строшиш коленете — не може. И сигурно няма да го очаква.

— Мушкането в червата също убива бавно — каза Сери. — Не е много забавно, но дава достатъчно време да се измъкнеш.

— И не трябва да убиваш, докато не ти наредят — додаде Гол. — Ще трябва да те тренирам и с по-ниски хора.

— И по-млади — каза Аний. Гол изсумтя и тя се обърна към него. — Стига де. И двамата не сте толкова бързи колкото едно време, а ако някой изпрати човек за теб, той няма да е някой стар оттеглил се убиец, който да ти даде шанс да се покажеш.

Гол се засмя.

— Права е.

На вратата се почука и тримата се обърнаха. Намираха се в една от стаите на горния етаж в пивницата, която Сери притежаваше под името Гриндър. Тук приемаше хората от неговата територия, които бяха помолили за среща. Работата не биваше да се занемарява и това означаваше понякога да намира време за тях. И както навсякъде, тук бе пълно с резервни изходи за бягство.

Сери кимна на Гол, който отиде и отвори входа. Едрият мъж се поколеба и отстъпи встрани. На прага стоеше нисък и дебел мъж, който от години работеше за Сери.

— Дойде куриер, който иска да говори с теб — каза той. — От Скелин.

Сери кимна.

— Доведи го.

Гол зае позиция вляво от Сери и скръсти ръце в характерната защитна поза. Аний присви очи, после заобиколи Сери и застана от лявата му страна. Той я погледна, тя се втренчи нагло в него, предизвиквайки го да ѝ се опъне. Той потисна смеха си.

— Да съм казал, че урокът е приключил? — попита той, поглеждайки към Гол. Телохранителят му примигна, после се обърна към Аний. — Залавяйте се за работа — нареди Сери.

Двамата се оттеглиха до мястото, където се упражняваха. Гол каза нещо, на което Аний реагира с повдигане на раменете, след което зае бойна поза. „Добре — помисли си Сери. — Ако куриерът на Скелин докладва, че си имам нова телохранителка, няма да е зле да разкаже и за уменията ѝ. Не мога да я крия вечно. Ако някой разбере, че укривам някого, веднага ще реши, че има причина за това и ще започне да задава въпроси“.

И въпреки това, когато фигурата се появи на прага, кожата му настръхна. Едно бе да знае, че любимите му хора се намират в опасност заради работата му, но съвсем друго бе да ги постави в рисково положение.

Куриерът на Скелин беше слаб и висок, с напрегнатата поза на бегач. Погледите им се срещнаха и той кимна учтиво. След това очите му се отместиха към Гол и Аний, която тъкмо се беше хвърлила в атака. Гол сръчно я парира, но момичето грациозно отскочи по-далеч от обхвата му. Точно както бе очаквал Сери, в очите на куриера проблесна интерес, това беше нещо повече от професионален интерес. Изведнъж Сери съжали, че бе накарал Гол и Аний да продължат с тренировките. Нужни му бяха огромни усилия, за да запаси спокойствие.

— Имал си съобщение за мен — каза той.

— Ти ли си Сери от Северния квартал? — попита мъжът, макар в гласа му да не звучеше съмнение. Това беше просто формалност.

— Да.

— Скелин поръча да ти кажа, че е намерил жертвата и е поставил капан. Ако доведеш приятелите си при старата кланица във Вътрешния Западен кръг днес по залез слънце, те ще могат да вземат новото си домашно животно.

Сери кимна.

— Благодаря. Ще бъдем там. Свободен си.

Мъжът леко се поклони и си тръгна. Гол отиде до вратата и я затвори, преди да се обърне и да погледне сериозно Сери.

— Остават ти само няколко часа.

— Знам — Сери се намръщи. — А приятелката ми все още няма да е на работното си място. Трябва да изпратим послание в Гилдията.

— Гилдията? — повтори Аний. Тя втренчи поглед в Сери. — Какво става тук? Това ли е нещото, за което все още не можеш да говориш?

Сери и Гол се спогледаха. Телохранителят кимна веднъж.

След срещата със Скелин двамата бяха обсъждали дали да разкажат всичко на Аний. Ако разкриеха съществуването на отстъпничката — и най-вече подозренията си, че тя е Ловеца на Крадци и убийца на семейството му — дъщеря му щеше да поиска да дойде и да види залавянето на жената. Ако ѝ наредеше да остане в убежището, тя сигурно нямаше да се подчини, защото щеше да сметне, че каквото ѝ наказание да ѝ наложат по-късно, ще го изтърпи. Ако той изобщо разбереше, че не му се е подчинила.

По принцип момичето изпълняваше нарежданията му, но тук ставаше дума за нещо голямо и тя щеше да направи изключение. На нейно място той би постъпил по същия начин.

Сери можеше изобщо да не спомене за отстъпничката, но въпреки това бе напълно възможно Аний да се измъкне навън, да го проследи и пак да разбере. Той би постъпил по същия начин. Затова двамата с Гол решиха, че им остава единствено да я включат в залавянето, като ѝ дадат сравнително лека задача. Тя отново щеше да е сред телохранителите му в сянка. Този път трябваше да проучи жертвата предварително. Ако нещата се объркат, нямаше да има битка. Нападането на магьосници с ножове бе безсмислено и равносилно на самоубийство.

— Да, Гилдията. Време е да научиш срещу какво сме се изправили — каза ѝ Сери. — Тази вечер ще разбереш три неща: че дори най-могъщият Крадец не е всемогъщ, че високопоставените приятели струват пари и че някои неща е по-добре да се оставят на магьосниците.

Сония почука на вратата на Разпоредителя Оусън. Мина доста време, преди тя най-накрая да се отвори. Когато ги покани вътре, погледът на Оусън бе леко блуждаещ.

— Черна магьоснице Сония, лорд Ротан — рече колебливо той. — Повиках ви, защото посланик Денил и сачаканците, които предложиха да му помогнат, са близо до залавянето на лорд Лоркин и похитителите му.

Сърцето на Сония спря, след което се разтупка като полудяло. Тя отвори уста да го попита... какво? Кое да го пита първо? Къде е Лоркин? Дали сачаканците разбират, че не са пратени да го убият?

— Колко време остава до тогава? — попита Ротан.

— Денил не може да каже с точност. Половин час. Може и по-малко. По-добре се разположете удобно.

Оусън седна зад бюрото си, а двамата с Ротан използваша магия, за да придърпат две от креслата пред него. Оусън зарея поглед в далечината.

„Той е свързан с Денил посредством кръвен пръстен — досети се тя. — Какво ли вижда?“ Искаше ѝ се да го накара да опише всичко с подробности, но вместо това си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Вие казахте похитители — отбеляза тя. — Повече от един ли са?

Оусън се поколеба и погледът му се фокусира върху нещо, което се намираше далеч зад стените на кабинета му.

— Да. Няколко Изменници. Унх смята, че са осем.

— Унх?

Разпоредителят с усилие фокусира погледа си върху нея.

— Туземец от племето Дюна. Той е следотърсачът им. Очевидно е много добър. Почакайте... — изражението му се промени и лицето му пламна от нетърпение. — Видели са ги. По-скоро са ги зърнали...

Оусън замълча, вперил поглед в бюрото, без да го вижда. Сония осъзна, че е вкопчила пръсти в облегалките на креслото, леко отмести ръце и ги отпусна в скута си.

— Ех! — Раменете на Оусън се отпуснаха разочаровано.

— Какво? — попита Ротан. Сония го погледна. Той се беше навел напред с широко отворени очи.

Оусън поклати глава.

— Не е там. Не е бил с тази група. Следвали са погрешната следа — неправилните хора — той си пое дълбоко дъх, задържа го и въздъхна. — Очевидно е имало три следи. Те са решили, че Лоркин е с тези хора, но са сбъркали. Трябва да се върнат обратно и да опитат друга следа.

Сония въздъхна раздражено. Ротан изпъшка и се облегна назад. В стаята настъпи мълчание. Никой не проговори. Погледът на Оусън отново се отнесе към далечината. Ротан търкаше челото си.

Изведнъж се разнесе силно чукане по вратата и тримата скочиха от местата си.

Оусън махна с ръка. Портата се отвори и вътре влезе един Лечител. Младият мъж погледна Сония, усмихна се и забърза към нея, подавайки ѝ лист хартия.

— Простете за прекъсването, Разпоредителю — каза той. — Нося спешно съобщение за Черната магьосница Сония.

Тя взе хартията и кимна, докато той ѝ се покланяше. След това излезе от стаята. Когато вратата се затвори зад гърба му, тя погледна към бележката и я разгъна.

„Приятелят ви в града каза, че неговият колега е намерил онова, което търсите. Бъдете по залез слънце при старата кланица във Вътрешния Западен кръг. Доведете и другия си приятел“.

Ако беше в по-добро настроение, тя щеше да се засмее на мъглявия и доста глупав изказ. Но точно сега не ѝ беше до това. Как да хукне из града да лови отстъпници, когато Лоркиц можеше да бъде намерен всеки момент?

Една ръка се появи пред очите ѝ и измъкна хартията от ръцете ѝ. Сърцето ѝ спря, но това беше просто Ротан. Той прочете бележката, погледна я и замислено присви очи.

— След колко време ще се върнат до мястото, откъдето се разделят следите?

— Няколко часа — произнесе напевно Оусън, вперил поглед в далечината.

— И още няколко, докато проследят другата група. Искате ли да ви оставим на спокойствие да проследите развитието на нещата и да се върнем по-късно?

— Разбира се — Оусън се отърси от транса си и ги погледна. — Съжалявам. Тези кръвни камъни привличат цялото ми внимание. Трябваше да накарам Денил да свали пръстена, докато отново приближат Лоркин — той им махна с ръка. — Вървете!

Ротан стана и погледна към Сония. Тя се изправи с нежелание. „Как мога да си тръгна? Но пък ще минат часове, докато отново настигнат Лоркин. Не мога да стоя тук и да чакам, а в това време отстъпничката да избяга. А ако не се появим и Сери се изправи сам срещу нея, може да пострада“.

Тя се насили да се раздвижи, последва Ротан към вратата и двамата излязоха в коридора. Дворът пред Университета беше прорязан от дълги сенки. Лечителят я чакаше там и щом я видя, се усмихна нервно. Ротан му махна с ръка.

— Някой свърза ли се с лорд Регин? — промърмори той.

Младият мъж се намръщи и поклати глава. Ротан се обърна към Сония.

— Скоро ще настъпи залезът. По-добре върви. Аз ще намеря Регин и ще го изпратя да те посрещне в болницата.

„Болницата. Разбира се. Не мога да отида направо във Вътрешния кръг. Трябва да продължим с измамата, в случай, че нищо не се получи. Това означава, че наистина нямаме много време...“

Сония изведнъж осъзна неотложността на задачата им и подтикна Ротан да побърза.

— Кажи му да дойде направо там — после се обърна към лечителя. — С карета ли дойдохте?

Той кимна.

— Чака отвън.

— Добро момче! — тя се усмихна и потърка ръце. — Да тръгваме, тогава.

ГЛАВА 26

ДЪЛГАТА НОЩ

Унх забеляза пръв пръснатите край пътя стръкове слама, които според него можеше да са се изсипали от каруцата при спирането ѝ тук. Местните ашаки нямаха желание да разследват, нетърпеливи да последват превозното средство, но Ачати подкрепи туземеца, като шеговито им напомни, че Унх не е бил нает само за да има кого да пренебрегват.

Туземецът откри следите на трима души с робски обувки — мъж и две жени — които се отдалечаваха от пътя.

— Видях този отпечатък на последното място — каза им Унх, сочейки леката вдлъбнатина в песъчливата почва. — Формата е по-продълговата и тънка от на сачаканските крака и има дупка на петата.

В началото всички бяха силно впечатлени от Унх, но часове по-късно, положителното им мнение се изпари. След като намериха следите, те изпратиха каретата и конете в следващото имение заедно с кочияша на Ачати и продължиха пеша. Когато стигнаха до колибите, те проследиха едната от трите ясни дири, които тръгнаха оттам. Действаха бързо, защото слънцето се спускаше към хоризонта, а това усложняваше работата на следотърсача. Дългите сенки, а след това и здрачът го затрудняваха в откриването на фините детайли в отпечатъците и останалите следи, по които се водеше. Сачаканците предпочитаха да не създават светлинни кълба, тъй като щяха да се виждат отдалеч в тази оголена местност. Но никой не се притесняваше от този факт, тъй като следата се виждаше ясно и беше лесно да се следва.

Когато зърна фигурите в далечината, Денил се изпълни с триумфално ликуване. Но чувството не продължи дълго. То бързо премина в страх, щом осъзна, че Лоркин не е сред тях. Заваляха ругатни. Преследваните Изменници се намираха твърде далеч, за да бъдат заловени и разпитани, тъй като това щеше да отнеме много време, затова Денил и сачаканските му помощници побързаха да се върнат при колибите. Когато стигнаха там, нощта беше паднала и

създаването на светлинни кълба за следотърсача вече нямаше как да бъде избегнато. На всичкото отгоре те трябваше да се движат плътно край него и на няколко пъти се оказа, че са стъпкали знаците, които той търсеше. Това значително затрудни процеса по откриването на следите, затова, когато няколко часа по-късно Унх напълно изгуби дирите им, Ачати реши, че трябва да си направят лагер за през нощта и да продължат при изгрев слънце.

Робите стовариха багажа си с очевидно облекчение. Ашаките започнаха да пъшкат и да се оплакват, и слугите им разтриха краката и петите им. В началото Денил се изненада, но след това си спомни, че сачаканците не владеят лечителството. Докато той изцеляваше пришките и болките в тялото си, те нямаха друг избор, освен да страдат.

„Не съм осъзнавал какво предимство е това за нас. Може да се окаже, че е значително, ако страните ни се окажат въввлечени във война, както и срещу някой друг враг. Ако се наложи да се изминат значителни разстояния, за да се срещнем с враговете си, сачаканците ще бъдат единствените, които ще понесат последствията от това усилие“.

Туземецът от племето Дюна рязко се изправи и обяви, че ще се опита отново да потърси следата. Ачати погледна към останалите и заяви, че някой трябва да тръгне с него, за да го пази с бариера. Денил се изправи.

— Аз ще отида. Освен ако нямате нужда от мен тук.

Магьосникът поклати глава.

— Вървете! Подсилете добре щита си и не се отдалечавайте много. Изменниците може би ни наблюдават. Те няма да се осмелят да убият никого, но ако наранят някой от нас, ще ни накарат да се разделим или да забавим ход.

Денил напусна лагера заедно с Унх, създаде светлинно кълбо и го издигна във въздуха над мъжа. Изостана на няколко крачки зад него и се опита да стъпва в следите му, за да не смачка някоя улика. Разстоянието между тях представляваше истинско предизвикателство за поддържането на обща бариера.

Сачаканците бяха разпънали лагера си в една бокаловидна долина между два хребета. Унх се отправи към по-късата половина на единия хребет, като не отместваше поглед от земята. След няколко

крачки той клекна и се взря в пръстта, после се обърна към Денил и му махна.

Денил се приближи и погледна към мястото, което му сочеше Унх.

— Виж тук — каза мъжът. — На този камък е било стъпвано, после е бил заровен в пръстта. Посоката, в която върви човек, се определя по вдлъбнатината отпред и малката купчинка отзад.

Сега всичко изглеждаше по-ясно.

— А как разбираш, че е човек, а не животно?

Унх сви рамене.

— Никак. Но ще трябва да е доста голямо животно, а те отдавна са били изтребени.

Той се надигна и се огледа за други следи. Денил го последва, концентриран в поддържането на бариерата, насочването на светлинното кълбо и стъпването в следите на туземеца. Двамата спираха начесто, Унх му сочеше по някое парче плат, увиснало на стърчащите клони, кичури човешка коса и няколко отчетливи отпечатъци в пясъка. После прекара доста време въвизиране в земята, а Денил се възползва от възможността да се огледа, опитвайки се да не си представя фигури, които ги дебнат в мрака. Той се огледа на всички страни и потръпна.

— Това пещера ли е? — попита, сочейки една пукнатина в стръмния склон.

Унх се изправи и бавно се доближи до тъмния отвор в скалата. Без да откъсва поглед от земята, той пхна глава в отвора и отново я извади.

— Никой не е минавал оттук — каза той. После докосна едната стена на отвора. — Това се е получило не много отдавна.

Той му махна с ръка и Денил бързо се приближи. Двамата надникнаха в тъмното. Денил извлече малко магия и създаде още едно светлинно кълбо, което изпрати във вътрешността на пещерата. В началото й имаше струпани камъни, които се спускаха надолу и се изравняваха. Стените на входящия тунел продължаваха още малко навътре и изчезваха в мрака.

— Вътре е по-просторно. Искаш ли да погледнем? — попита Унх.

Денил се обърна към лагера, който се виждаше недалеч, после кимна. Унх се ухили, за разлика от обичайното си отчуждено изражение. Денил потрепери от нетърпение, което не се различаваше особено от тръпката, която бе изпитал преди години, докато проучваше Обединените земи заедно с Тайенд.

Унх махна с ръка към прохода.

— След теб!

Денил се засмя. Разбира се. Неговият шанс да оцелее при среща с някое диво животно или Изменници бе далеч по-голям.

Подът бе покрит с чакъл и той се спусна, плъзгайки се надолу. Огледа се, но видя само тъмнина и намеци за стени. Изчака Унх да се спусне при него, след което засили светлината на кълбото и рязко се наведе, когато над главата му блесна обсипан със скъпоценни камъни таван. В помещението отекна глас и той осъзна, че това е собственото му уплашено възклицание.

Не последва дъжд от безмилостни удари. Той дишаше тежко, а сърцето му се блъскаше в гърдите.

— И преди си виждал нещо такова — установи Унх. Той гледаше Денил с интерес.

Денил се обърна към него.

— Да — нямаше смисъл да отрича. Реакцията му бе очевидна.

— Това не е опасно.

Мъжът говореше с увереност и авторитет. Сега бе ред на Денил да погледне спътника си с интерес.

— Знаеш ли какво е това?

Унх кимна и се огледа с многозначително и доволно изражение.

— Да. Тези камъни нямат сила. Те не са били отгледани да имат сила. Те са природни. Безопасни.

— Значи... камъните на мястото, където съм бил, са създадени да бъдат опасни?

— Да. От хората. Къде е онова място?

— В Елийн. Под руините на един древен град.

Унх отново кимна.

— Тук, в планината, някога са битували хора. Те са познавали тайните на камъните. Но вече ги няма. Всяко нещо си има край — туземецът поклати глава. — Не всяко — поправи се той. — Няколко тайни са запазени от Дюна.

— Ти знаеш как да направиш скъпоценни камъни, които съдържат магия?

— Не аз. Някой от хората ми. Доверени хора — лицето му помръкна. — И Изменниците. Преди много години те дойдоха и сключихме договор. Но го нарушиха и откраднаха тайните ни. Затова помагам на сачаканците, въпреки всичко, което са причинили на хората ми. Дюна не са простили на Изменниците.

— А те знаят ли как да направят пещери като онази в Елийн? — попита Денил. Ако тази информация му бе известна, той никога нямаше да влезе в пещерата като някое дете, което разследва за забавление.

— Не — отвърна Унх. — Никой не знае как. Дори Дюна забравят някои неща.

— Най-добре е да остане забравено.

— Да — Унх се ухили. — Харесваш ми, киралице.

Денил примигна изненадано.

— Благодаря ти. И аз те харесвам.

Мъжът се извърна настрани.

— По-добре да се връщаме в лагера. Намерих следата.

Излизането от пещерата беше доста по-трудно от влизането, защото камъните се плъзгаха изпод краката им, но туземецът се измъкна, забивайки пръстите на долните си крайници в пукнатините на голата скала от едната страна на отвора. Денил създаде малък магически диск под краката си и използва левитация, за да излезе навън. На Унх това очевидно му се стори много забавно.

Двамата се върнаха обратно много по-бързо, тъй като Унх Не трябваше да се спира и да оглежда земята. Денил откри с облекчение, че магьосниците са изпратили робите си да спят и се бяха изпънали на земята край тях. Те пиеха някакво алкохолно питие от украсени чаши, които всеки един носеше със себе си. Денил прие да опита огнената течност, като слушаше с половин ухо разговора им за сина на някакъв ашаки, който нямал никакви търговски умения и щял да разори семейството си.

Той не спираше да си припомня страха, който го бе пронизал при вида на обсипаните със скъпоценни камъни стени. „Изобщо не си помислих каква ли е стойността им, дори и след като се успокоих. Хм! Същото стана и предишния път. Но там пък бях доста зает...“

В съзнанието му проблесна споменът как се събужда с напълно изцедени сили. За Тайенд и осъзнаването, че цял живот се е криел от самия себе си. Че е момък. Че обича Тайенд.

Стана му тъжно. „Жалко, че се променихме толкова много. Вместо да израстваме заедно, като онази романтична идея за дърветата с преплетени стъбла, ние оплетохме ужасно коренищата си в съревнованието си за вода и почва“.

Той тихо изсумтя. Подобни сантиментални образи бяха по-подходящи за приятелите поети на Тайенд. Погледна към сачаканците и Унх. Тези мисли щяха да им се сторят глупави, макар и по доста по-различни причини.

„Дали Изменниците знаят за тази пещера? Унх каза, че отворът се е появил наскоро. Съмнява ме, че сачаканците знаят. Доколкото си спомням, основната търговия на Дюна е със скъпоценни камъни. Чудя се дали Унх възнамерява да се върне тук с приятели и да ги събере, преди Изменниците да са ги открили“.

След това си спомни какво му беше казал Унх. Че Дюна знаят как да правят скъпоценни камъни с магически свойства. Трудно можеше да си представи, че хора като тях имат достъп до толкова рядко познание и въпреки това живеят скромни, номадски живот.

„Може да не е чак толкова скромни!“

И защо Изменниците, които владеят тази сила, никога не бяха напуснали скрития си град? Очевидно камъните имаха своите ограничения. Може би трябваше да бъдат вкопани в повърхността, в пещера, на големи купчини, за да се превърнат в ефективно оръжие.

„В архивите за хранилищния камък не се казва, че трябва да бъде застопорен върху нещо. В противен случай преместването му ще е безсмислено. И защо ще си правят труда да преследват крадеца?“.

Лоркин ще бъде ужасно заинтригуван, когато разбере за новите му открития. Но Лоркин се намираше при Изменниците...

... а те разполагаха с познанието за магическите скъпоценни камъни.

Денил затаи дъх.

Внезапно осъзна нещо, което щеше да му създаде големи проблеми с хората, с които пътуваше, със сачаканския крал, с Гилдията и не на последно място с майката на Лоркин.

Внезапно той разбра, че е напълно възможно Лоркин да не иска да бъде намерен.

Скоро след разсъмване Савара ги накара да спрат на високия, оголен хребет. През нощта пътят бе станал много по-стръмен и неравен и всички Изменници в групата бяха използвали мънички слаби светлинни кълба, които кръжаха ниско над земята. След като разстави стражи и изпрати разузнавачи, тя каза на останалите в групата да се настанят точно под хребета и да се опитат да поспят.

— Преследвачите ни са на няколко часа зад нас — каза тя. — Те също ще трябва да спрат, за да починат, а и не са свикнали да се придвижват по груб терен като нас. Ще продължим напред при залез слънце.

Останалите Изменници носеха малки торби, същите като онези, които имаха Лоркин, Тивара и Чари. Едва сега той разбра какво представляват навитите парчета пълна тъкан. Те ги развиха, за да ги използват като дюшеци. Лоркин предположи, че са някакъв вид одеяла. В носенето на дюшече вместо одеало имаше смисъл — магьосниците можеха да затоплят въздуха, но нямаше как да направят земята по-мека.

„Със сигурност не и тук“ — помисли си той, докато се изтягаше до Чари и Тивара. Целият район беше каменист, тук-там по някое криво дърво. Той чу стъпки, видя приближаващата се Савара и бързо се изправи.

— Обмислих предложението ти и се посъветвах с кралицата — каза му тя. „Несъмнено чрез кръвен камък“, помисли си той. — Ако все още искаш да ни придружиш до Убежището, тя ще ти позволи да влезеш. Но не тя решава дали ще ти бъде разрешено да си тръгнеш. Това се прави с гласуване, като най-вероятно ще бъдеш принуден да останеш. Много Изменници се страхуват, че ако те пуснем да си идеш, ти ще разкриеш местоположението на града.

Лоркин кимна.

— Разбирам.

— Помисли си добре — каза тя. — Но трябва да знам решението ти преди да тръгнем довечера.

Тя се отдалечи и седна в сянката на една голяма скала. „Стои на стража“ — реши Лоркин. Той отново легна, макар да знаеше, че няма да може да заспи, след като трябва да вземе толкова важно решение.

— Ако решиш да се прибереш, никой няма да те осъди за това — разнесе се глас наблизо.

Лоркин се обърна на другата страна и видя, че Чари го наблюдава, подложила под глава свитата си ръка като възглавница.

— Тази, другата фракция, която изпрати човек да ме убие — те ще опитат ли отново, ако дойда в Убежището? — попита той.

— Не — отвърна без колебание тя. — Преди много време едната от четирите ни кралици решила, че в Убежището няма да бъдат извършвани такива неща като убийствата. Подозирам, че някои от хората ни са решили, че щом извън града ни това може да е добър политически инструмент, той може да се използва и вътре в него. В Убежището убийството винаги е убийство, освен ако не е екзекуция, която е наказание за убийство.

Лоркин кимна. „И точно това очаква Тивара“.

— Има ли вероятност някой Изменник да поиска да разчете съзнанието ми?

— Всички ще поискат да надникнат в главата ти. Но няма да им бъде позволено, освен ако сам не го пожелаеш. Принудителното разчитане на мисли също е сериозно престъпление. То би ни доближило твърде много до ашаките.

— Значи ако откажа, сигурно ще искат да разберат дали имам добри намерения, преди да ме допуснат в града.

— Ще умират от желание да го направят. Но законите са си закони. Някои от тях са малко шантави. Например, че кралицата може да реши дали някой чужденец може да влезе в града, но не и дали може да си тръгне.

— Щом няма да мога да си тръгна, какво ще се очаква от мен?

— Да спазваш законите ни, разбира се. — Тя сви рамене. — Което включва работа. Не можеш да очакваш да те храним и да ти осигурим постеля, без да ни помагаш по някакъв начин.

— Така е справедливо.

Чари се усмихна.

— Други въпроси?

— Не — Лоркин се излегна по гръб. — Все още не.

Откакто се бе присъединил към Говорителката Савара и спътниците ѝ и бе разбрал, че може би ще се наложи да остане завинаги в Убежището, той бе прекарал много време в размишления. Междувременно си беше направил списък на причините защо трябва и не трябва да отива там. Списъкът „не трябва“ бе доста къс:

„Дойдох в Сачака да помагам на Денйл, а не да се впускам в разни приключения — дори те да доведат до намирането на потенциален съюзник на Гилдията“.

Той нямаше властта да преговаря за сключването на съюз. Но бе напълно достатъчно да наведе Изменниците на мисълта за преговори и след това да уреди среща с гилдийски магьосник, който да има тази власт. Като Денйл, например.

„На майка няма да ѝ хареса“.

Но решението си беше негово. Въпреки това при мисълта за нея го изпълни копнеж и чувство за вина. Не му хареса мисълта, че повече нямаше да я види. Нито да поговори с нея. Все още не бе имал възможността да използва кръвния пръстен, без да го разкрие на останалите. Ако влезе в Убежището, щяха ли да го претърсят? Ако Изменниците намерят пръстена, щяха ли да го отнемат? Щом не му вярваха до такава степен, че да му позволят да напусне града, те едва ли щяха да го оставят да използва магически предмет, позволяващ му да предаде всичко, което знае, на Гилдията.

Той започна да си мисли, че скоро трябва да го използва, дори само за да успокои майка си. А след това да намери някое място, където да го скрие.

„Запазването на пръстена е друга причина да не отида в Убежището. Макар да е нищожна. И може лесно да бъде отхвърлена“.

А причините да отиде бяха много повече. Първата бе Тивара. Той дори не се сещаше да я изостави. Ако не говори от нейно име пред съда, тя може би щеше да бъде екзекутирана. Тя бе спасила живота му и щеше да загине заради това. И вината щеше да е изцяло негова.

„Дори да знаех, че всичко ще бъде наред, мисълта да не я видя повече... — гърдите му се стегнаха и сърцето му заби ускорено. Той се намръщи. — Освен това не е само задължението ми да я спася. Аз я харесвам. Много. Не бих могъл да я изоставя, дори тя да не изпитва същите чувства към мен“.

Той се замисли за думите на Чари: „Не всеки мъж е подходящ за нашата Тивара. Не се тревожи за това“. Жената смяташе, че Тивара го намира за привлекателен. Но тя въобще не го показваше. Тя изглеждаше решена да го отблъсне, мръщеше се, когато той разговаряше с нея и се опитваше да го убеди да се върне у дома. И всеки път Чари го уверяваше, че Тивара чувства вина за това, че не му е казала по-рано каква е цената за влизане в Убежището и че не иска той да жертва свободата си заради нея.

„Но ако я оставя да ме убеди да се прибера у дома, тя не само ще е спасила живота ми, а и вероятно ще жертва нейния заради мен. Не мога да го позволя!“

Тивара не бе единствената причина да иска да отиде в Убежището. Да дойде чак дотук, да се сближи с тези Изменници и да не се опита да уреди преговори между тях и Гилдията щеше да е голям пропуск. Той се съмняваше, че непознати често получават възможността да влязат в града и да направят такова предложение. Дори Изменниците да отхвърлят идеята, той поне щеше да е успял да я насади в съзнанията им.

Но колко реалистична бе надеждата, че едно толкова потайно общество ще се съгласи един ден да търгува с Гилдията?

„Ами ако искат да научат Лечителските умения, ще се наложи да го направят“.

Възможно бе Изменниците да решат, че е по-безопасно да откажат Лечителството и да останат скрити от света, който ги бе затворил в капана на Убежището. Но рискът си заслужаваше. Той трябваше да признае, че се чувства задължен да изкупи вината от предателството на баща си. Макар че никога нямаше да им даде познанието за Лечителството без разрешението на Гилдията, той можеше да се погрижи да получи благословията им. Смяташе, че поне това дължи на Изменниците.

„Ако всичко върви по план, ние ще получим нещо в замяна. Може би ще е само способността да блокираме разчитането на съзнания, но аз имам усещането, че те могат да ни предложат много повече. Сигурен съм, че това блокиране се постига посредством някакъв специален скъпоценен камък, подобен на кръвния. Това ще ни предложи за изследване една изцяло нова област от магията.“

Гилдията в никакъв случай нямаше да се съгласи да търгува с Изменниците, докато те държат Лоркин. В края на краищата, ако наистина искаха Лечителски умения, щеше да се наложи да го пуснат. Междувременно Чари беше споменала някакви архиви. Ако са били укривани в продължение на няколко векове, в тях сигурно имаше историческа информация, която Денил не бе откривал досега. Архивите можеха да помогнат за преоткриването на древната магия. Която Гидията би могла да използва за своя защита.

„Ако такава магия наистина съществува, може да бъде използвана за защита и аз може би ще успея да предам тази информация на Гилдията“.

Лоркин въздъхна. Може би гледаше твърде оптимистично на нещата, като смяташе, че един ден Изменниците ще се съюзят с Гилдията и Обединените земи, а той ще си върне свободата. Може би просто се самозалъгваше.

Но все пак Изменниците бяха много по-добри хора от онези, които управляваха останалата част на Сачака. Те ненавиждаха робството, например. Смятаха всички за равни — мъже и жени, магьосници и немагьосници.

Освен това имаха изключително влияние в страната чрез шпионите си. Трябваше да признае, че вероятността един ден да вземат властта в Сачака изглеждаше изключително привлекателна. Той не се и съмняваше, че първото нещо, което щяха да направят, бе да забранят робството. Но се съмняваше, че ще се откажат от черната магия. И все пак това щеше да е голяма стъпка към превръщането на Сачака в една от Обединените земи.

„Как да се откажа и да се върна в Арвис, след всичко, което видях тук? Робите, ужасната йерархия, основана върху наследството и черната магия. Обществото на Изменниците не може да е по-лошо от това“.

Имаше толкова много причини да отиде в Убежището. И толкова малко да се върне в Арвис.

Не бе осъзнал, че се е изправил, докато не установи, че стои на краката си. Решителността и непоколебимостта му подействаха наистина ободряващо. Той се промъкна между дремещите жени и отиде до мястото, където Савара седеше облеганата на стената със затворени очи.

— Ще дойда в Убежището — каза ѝ той, досещайки се, че жената не спи.

Очите ѝ се отвориха и се впиха в неговите. Тя го гледаше със смущаващо интеллигентния си поглед. Лоркин се усети, че мисли за това колко красива ще да е била като млада.

— Добре — каза тя.

— Но ще трябва да ме оставите да се оправя с посланик Денил — додаде той. — Той няма да се откаже. Ако се срещнете с майка ми, ще разберете защо. Накрая или той ще намери Убежището, или ще се наложи да го убие. Аз доста го харесвам и ще се радвам, ако не се стигне до фатален край. А ако го направите, това сигурно ще доведе до последствия, които няма да са от полза за Изменниците.

— И как ще го убедите да спре да ви преследва?

Той се усмихна мрачно.

— Знам какво да му кажа. Но ще трябва да разговаряме насаме.

— Съмнявам се, че ашаките ще ви пуснат да се върнете.

— Ще трябва да го примамим по-далеч от тях.

Тя се намръщи и се замисли.

— Мисля, че може да го уредим.

— Благодаря ви.

— Сега поспете. Ще трябва да ги оставим да се доближат до нас, а междувременно можем да си починем добре.

Той се върна обратно при дюшека си и установи, че Тивара е седнала и го гледа.

— Какво? — попита той.

— Не се заблуждавай, че между нас има нещо повече, отколкото в действителност — каза тя с тих глас.

Лоркин я зяпна и усети как в него започнаха да се надигат съмнения. Тя отвърна на погледа му, после рязко се обърна и легна с гръб към него. Той седна на дюшека си, разяждан от притеснения.

„Може би това все пак е едностранно“.

— Не се тревожи — прошепна Чари. — Тя винаги прави така. Колкото повече харесва някого, толкова повече го отблъсква от себе си.

— Млъквай, Чари! — изсъска Тивара.

Лоркин лежеше на твърдата земя с ясното съзнание, че сънят няма да дойде. Това щеше да е един много дълъг ден. И той започна да

се чуди дали животът в град, пълен с такива жени, няма своите значителни недостатъци.

Докато Регин разказваше за последния етап от ичанското нашествие, Сония отново наруга Сери и се опита да не слуша. След като излязоха от Гилдията, тя и лецителят, който бе донесъл съобщението, отпътуваха с каретата към болницата.

„Оттогава минаха толкова много часове, сякаш всичко се е случило вчера“.

Тя си спомни, че бяха позакъснели. Един от лецителите, който бе постъпил отскоро в болницата, я бе забавил с въпросите си за протокола. Сония му каза, че може да попита всеки лецител в болницата, както и някои от помощниците, но той като че ли не им се доверяваше. Когато Сония най-накрая успя да се измъкне, Регин вече я чакаше.

Той пристигна в покрита кола, която използваше за превоза на хранителни припаси до семейния им дом. Тя се чувстваше съвсем не на място в задната част на старата двуколка, където двамата бяха седнали върху празните щайги. Но това бе добра идея. Ако бяха пристигнали с карета на Гилдията, щяха да привлекат много внимание.

Той бе донесъл и няколко протрити стари палта, които да облекат над мантиите си. Тя му бе изключително признателна за това и дори се чувстваше леко засрамена, задето не се е сетила, че трябва да се маскират.

„Добре де, толкова неща са ми на главата. Повече, отколкото знае Регин. И макар че Сери е наясно с отвличането на Лоркин, аз така и не успях да му съобщя, че Денил всеки момент може да го открие“.

Когато пристигнаха на мястото, към тях се приближи един мъж и ги оповести, че домакинът им ги чака — просто трябва да почукат на последната врата вляво. Те влязоха в старата касапница, чийто собственик беше принуден да се премести на друго място, когато кварталът стана твърде богат и претенциозен. Сега използваша сградата за склад.

„Когато пристигнахме, слънцето залязваше. Аз се притеснявах, че сме къснели. Не трябваше да бързам толкова“.

Въведоха ги в изненадващо добре обзаведена стая. Един необичайно изглеждащ мъж се надигна от скъпото си кресло и им се поклони. Той бе тъмен като лонmareц, но кожата му имаше отличителен червеникав оттенък, а странните му удължени очи й напомниха за рисунките на опасните хищници, които бродеха в планините.

Той обаче говореше без акцент. Представи се като Скелин и им предложи питие. Те отказаха. Тя предположи, че Регин също като нея няма намерение да омайва сетивата си преди възможния сблъсък на магьосници.

„Може би трябваше да изпия онова питие“.

Скелин очевидно бе въодушевен от срещата. Когато най-накрая спря да се възторгва от присъствието на истински магьосници — и самата прочута Черна магьосница Сония — той им разказа своята история. Заедно с майка му напуснали родната им страна — земя, която се намира далеч на север — когато той бил още дете. Крадецът Фарин го бе отгледал като свой наследник. Той си спомняше малко за родната си земя и се смяташе за киралиец.

Сония започна да го харесва, макар да не бе забравила, че той е вносител на роет. Сери пристигна последен и Скелин изведнъж стана сериозен. Той им обясни капана си. Беше научил, че отстъпничката работи за един продавач на роет, който си купува доставките от работник в тази сграда. Днес е трябвало да дойдат да вземат още, но никога не казвали точен час. Понякога идвали в късния следобед, понякога късно вечерта. Скелин бе оставил хора, които веднага да му съобщят, щом двамата се появят. Трябваше само да чакат.

„И ето че чакаме — помисли си тя. — Часове наред. А аз просто искам да се върна при Оусън и да разбера дали Денил е намерил Лоркин“.

Вместо това двамата с Регин трябваше да разказват истории за Гилдията. Скелин знаеше как тя е станала магьосница, но не и как Регин е бил приет в Гилдията. Макар историята му да не беше необичайна или вълнуваща, тя очевидно заинтригува Скелин. Той искаше да разбере как е организирано обучението им в Университета. За правилата там. За дисциплините и какво включват те.

Не им стана особено приятно, когато ги помоли да му разкажат за ичанското нашествие.

— Сигурно имате невероятни истории — каза Крадецът и се ухили. — Аз не съм бил тук, разбира се. С майка ми все още не сме били пристигнали в страната.

Регин я бе спасил от припомнянето на най-болезнения период в живота ѝ, като се зае да разказва случилото се. Тя се зачуди дали той се е усетил колко трудно щеше да ѝ бъде. Почувства още по-голяма благодарност към него.

„Тази вечер трябва да му благодаря за три неща — помисли си тя. — За двуколката, за палтата и за това, че ме спаси от споделянето на някои неприятни спомени. По-добре...“

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване по вратата. Скелин отвърна и на прага се появи един слаб мъж с черни дрехи.

— Тук са — каза той и бързо излезе.

Сония облекчено въздъхна колкото се може по-тихо. Всички се изправиха.

Скелин ги изгледа.

— Ако искате, оставете палтата си тук. Никой, освен мен и отстъпничката, няма да ви види — той се усмихна. — С нетърпение очаквам да видя прочутите ви сили в действие. Последвайте ме!

Те се измъкнаха през друга врата и се озоваха в дълъг коридор. През прозореца в дъното се промъкваше слаба светлина.

„Почти е съмнало. Били сме тук цяла нощ! — изпълниха я лоши предчувствия. — Дали Денил е намерил вече Лоркин? Ами ако Оусън е изпратил някой да ме търси и е открил, че ме няма? А дори и да не е пратил, приятелите ми в болницата трудно ще попречат на новия лечител да ме търси, за да ми задава още въпроси. Някой сигурно вече е забелязал отсъствието ми“.

Но това нямаше да има значение. Когато двамата с Регин се върнеха в Гилдията заедно с отстъпничката, повече нямаше да се налага да прикрива излизането си от болницата. Ако Ротан беше прав, това вече нямаше да интересува никого. Вниманието на всички щеше да бъде привлечено от откритието, че в града живее магьосник, който не само не е член на Гилдията, а и работи за престъпник.

Но ако беше сбъркал — и двамата щяха да преживеят големи неприятности.

ГЛАВА 27

КАПАНЪТ ЩРАКВА

Докато излизаше от стаята след Скелин, Сония и Регин, Сери си напомни да ѝ се извини за непоносимо дългата нощ, веднага щом останат насаме. Може би защото я познаваше толкова добре, той бе усетил колко неудобно се бе почувствала тя при въпросите на Скелин за ичанското нашествие.

„Макар че бих очаквал от човек, който е проявил достатъчно акъл да стане толкова могъщ Крадец за толкова кратко време, да се усети, че тя едва ли ще иска да говори за битката, в която е загинал човекът, когото е обичала“.

Сери бе изпълнен с благодарност към Регин, който бе поел инициативата и бе спасил Сония от разказването на историята. Иронията не му беше убягнала. Едва ли някога му беше хрумвало, че някой ден ще благодари точно на Регин за това, че е проявил съчувствие.

В края на дългия коридор имаше стълби, по които се изкачиха на горния етаж на старата сграда. Скелин ги поведе през една затворена врата. Той хвана дръжката и погледна към Сония и Регин.

— Готови ли сте?

Двамата магьосници кимнаха.

Скелин отвори вратата и влезе вътре, след което бързо отстъпи встрани, сякаш не искаше да застава между магьосниците и техните жертви. Сери последва Сония и Регин в стаята, която беше пълна с щайги и осветена от фенери, разположени край стените. Четирима души се обърнаха да видят новодошлите. Тримата бяха мъже, а четвъртата — жена с наметало и вдигната качулка, която закриваше цялото ѝ лице, с изключение на тъмната кожа на брадичката ѝ. Двама от мъжете не изглеждаха загрижени или изненадани от нахлуването. Третият мъж отмести поглед от Скелин към магьосниците и се втренчи в мантиите им. Той изглеждаше стреснат и уплашен.

Но реакцията на жената бе най-театрална. Тя отстъпи назад и вдигна ръце, сякаш за да се предпази от удар. Въздухът слабо

завибрира. Сония и Регин се спогледаха многозначително. „Това е някаква магическа атака!“ — предположи Сери. Магьосниците насочиха вниманието си към жената. Тя извика изненадано и притисна ръце към тялото си.

„Това дали беше неволно движение? — помисли си Сери. — Изглежда сякаш нещо невидимо се е увило около нея“.

Магьосниците се поколебаха, сякаш чакаха нещо, но нищо не се случи. Сония отново погледна към Регин, после се приближи до жената.

— Как се казваш? — попита тя.

— Ф-форли — отвърна жената с треперещ глас.

— Знаеш ли, Форли, че всички магьосници в Обединените земи трябва да са членове на Гилдията на магьосниците?

Жената преглътна звучно и кимна.

— Ти член ли си? — попита Сония. В гласа ѝ не се усещаше обвинение, а само любопитство.

Жената примигна, после завъртя глава към Скелин.

— Аз... не исках.

Сония се усмихна и макар това да бе успокояваща усмивка, в нея се усещаше и мъничко тъга.

— Сега трябва да те отведем в Гилдията. Там няма да те наранят, но ти си нарушила закона. Ще решат какво да правят с теб. Ако ни съдействаш, това ще е добре за теб в дългосрочен план. Ще дойдеш ли мирно с нас?

Форли кимна. Сония ѝ подаде ръка. Силата, която двамата с Регин бяха оказали върху нея, за да държат ръцете ѝ прилепнали към тялото, бе премахната и раменете ѝ се отпуснаха. Тя колебливо протегна ръка и хвана ръката на Сония. Двете отидоха при Регин. Всички в стаята въздъхнаха с облекчение. Сери отбеляза, че Скелин изглежда доволен. Сония и Регин изглеждаха, строги, но също излъчваха облекчение. Форли...

Сери се намръщи, отиде до жената и свали качулката ѝ. Щом видя лицето ѝ, той се смрази.

— Това не е тя. Това не е отстъпничката.

Настъпи миг мълчание, след което Скелин се изкашля.

— Разбира се, че е. Тя използва магия, нали?

Той погледна към Сония и Регин.

— Да — потвърди Регин.

— Значи има две отстъпнички? — каза Сери. — Когато я видях може и да бе сумрачно, но Форли изобщо не прилича на жената, която видях да прави магия.

— Тя има тъмна кожа и е на точната възраст. Ти си я видял отгоре. Как може да си сигурен?

— Формата на лицето ѝ не е същата — и кожата на жената бе по-светла. В нея имаше лонмарска кръв, предположи той. Имаше и типичната за лонмарците фигура. Но жената, която беше видял в заложната къща, имаше съвсем различно телосложение. — И е твърде висока! — и твърде покорна, за да е убийцата на семейството му.

— Това не ми го каза преди — отбеляза Скелин.

Сери го погледна.

— Сигурно не съм сметнал за необходимо да навлизам в подробности, щом в града има само една жена, която използва магия.

— Щеше да ми е от полза да го знам — Скелин се намръщи за миг, след което въздъхна и сви рамене. — Добре де, пак ще свърши работа. Ти ще можеш да разпознаеш другата.

Сери погледна към Сония и видя, че тя клати слисано глава. Той си спомни колко притеснена бе да не открият как се разхожда из града без разрешение. Щом изправи тази отстъпничка пред Гилдията, те щяха да разберат, че е нарушила забраните им.

— Това ще представлява ли проблем за теб? — попита той.

— Ще се погрижим да не представлява — отвърна твърдо Регин. — Но може да се окаже проблем за теб. Щом се разчуе, че сме заловили тази ж... — той погледна жената и се поправи. — Форли, другата отстъпничка ще започне да действа по-предпазливо и няма да е лесно да я открием.

— Не че досега ни е било лесно — додаде Скелин.

Регин погледна Крадеца.

— Ще ни помогнете ли и за нея?

— Разбира се — усмихна се Скелин.

Когато погледът на магьосника се премести към Сери, той се поклонил.

— Както винаги.

— Тогава ще чакаме следващото ви съобщение — рече Сония. — Междувременно трябва да се върнем в Гилдията колкото се може по-

бързо — погледът ѝ се отмести встрани. Проследявайки го, Сери установи, че първите лъчи на зората бяха започнали да се промъкват в стаята.

— Да. Вървете! — каза Скелин. Той махна презрително с ръка на тримата мъже, които все още стояха край щайгите и ги гледаха със смаяни изражения на лицата. — Продължавайте работата си! — каза им той. — Позволете ми да ви придружа — изрече, обръщайки се към магьосниците. — Оттук.

Форли не каза нищо, докато вървеше с похитителите си. Те слязоха обратно по стълбите, минаха по широкия коридор и се върнаха в стаята, където бяха прекарали по-голямата част от нощта. Магьосниците облякоха палтата си и излязоха на улицата. Скелин им пожела всичко добро и каза, че ще се свърже с тях веднага, щом има какво да им съобщи. Когато стигнаха до края на пътя, Сери спря.

— Хайде, успех и така нататък — каза той на Сония. — Ще държа връзка.

Тя се усмихна.

— Благодаря за помощта, Сери.

Той сви рамене, после се обърна и забърза към мястото, където го чакаше Гол, прикрит в сянката на една врата, която се намираще точно срещу сградата на старата кланица.

— Кой беше това? — попита едрият мъж, като пристъпи напред да посрещне Сери.

— Черната магьосница Сония и лорд Регин.

— Нямам предвид тях — Гол завъртя очи. — Жената.

— Отстъпничката.

— Не, не е тя.

— Не нашата, а друга.

— Шегуваш ли се?

Сери поклати глава.

— Ще ми се. Изглежда, преследването на нашата отстъпничка продължава. Ще ти обясня по-късно. Да си вървим. Нощта беше доста дълга.

— Така си е — промърмори Гол. Той се обърна назад. Сери проследи погледа му и видя, че Регин и Сония все още стоят до двуколката им.

— Странна работа. Сония бързаше да се прибере — каза Сери.

— Цялата работа ми се стори странна още от самото начало — оплака се Гол.

„Прав е — помисли си Сери. — И няма нищо по-странно от самата Форли. Как погледна към Скелин, когато Сония ѝ зададе въпрос... сякаш очакваше инструкции“.

Не бъркаше. Нещо не беше наред. Но нали бяха заловили магьосник-отстъпник? Може би не точно онзи, когото подозираше за избиването на семейството си, но поне бяха намалили с един отстъпниците, които можеха да бъдат наети от безскрупулни типове като самия него. Животът в престъпния свят на града беше достатъчно опасен и без наоколо да се мотаят продажни магьосници.

„Макар че нямаше да е зле да имам някой под ръка на повикване. Това щеше много да улесни търсенето на убиеца на семейството ми“.

Той бе сигурен и за още нещо. Залавянето на другата отстъпничка нямаше да бъде толкова лесно.

Лоркин седна на сухия път и зачака. Някъде долу няколко сачакански магьосници и техните роби, един туземец от племето Дюна и един киралийски посланик, се приближаваха към него. Някъде горе чакаха Тивара и Чари. А навсякъде около тях се бяха разположили Изменници, готови да задействат капана, който бяха подготвили.

Той беше сам.

Въпреки увереността на Говорителката Савара, знаеше, че онова, което бяха планирали, е опасно. Тя не искаше да му каже как планират да отделят Денил от спътниците му. Не му отговори и на въпроса дали смятат да убият някого. Той предположи, че това няма да се случи, защото се стараеха по всякакъв начин да не дават поводи на сачаканците да навлязат на тяхна територия, а отмъщението за смъртта на един ашаки щеше да доведе точно до това.

Савара му беше казала, че той няма да разполага с много време. Щом атаките разбереха, че Денил е отведен умишлено далеч от тях, веднага щяха да тръгнат да го търсят. И ако Лоркин бе все още с него, щяха да го заловят.

Лоркин въздъхна и огледа голия, скалист пейзаж. От седмици не беше оставал сам. Щеше да му бъде приятно, ако обстоятелствата не бяха такива. Но той бе сигурен, че го наблюдават.

„Ако не беше така, щях да се опитам да се свържа с майка ми“.

Кръвният пръстен представляваше притеснителен товар. Нямаше да се изненада, ако Изменниците го претърсят преди или веднага след пристигането му в Убежището. Макар да не се отнасяха към него като към заплаха, той не можеше да очаква да му вярват безрезервно.

„И когато го направят, ще открият пръстена на майка. Личи си, че в подвързията на бележника ми е пъхнато нещо. Веднага ще проверят. Ще го намерят и ще ми го отнемат, за да не мога да ѝ съобща къде се намирам. Мога ли да им вярвам, че ще го запазят?“

Той не бе подготвен да поеме този риск. Досега бе измислил само две решения — да го скрие някъде или да го даде на Денил. И се беше спрял на второто.

„Чакай малко... това означава, че мога да го използвам точно сега. Няма значение дали някой ще ме види и ще разбере какво правя. Денил ще го вземе и ще го отнесе със себе си“.

Лоркин се изненада от облекчението, което изпита при тази мисъл, но не и от внезапната неохота, която последва. Въпреки че искаше просто да обясни на майка си какво възнамерява да направи и да я увери, че всичко е наред, тя щеше да направи всичко възможно да го разубеди.

Все пак бе длъжен да опита. И не разполагаше с много време.

Лоркин бръкна в дрехите си и извади бележника. Порови из подвързията и измъкна пръстена. Пое си дълбоко дъх и го сложи на пръста си.

— Майко?

— Лоркин!

В съзнанието му като приглушена музика проникнаха вълни от облекчение и тревога.

— Добре ли си? — попита тя.

— Дя. Нямам много време за обяснения.

— Добре... давай тогава.

— Някой се опита да ме убие, но бях спасен от една жена, която е член на група, наричаща се Изменниците. Трябваше да напуснем Арвис, защото имаше голяма вероятност отново да се опитат да ме убият. Сега пътуваме към тайния им град. Отивам с нея, но има голяма вероятност повече да не ми позволят да го напусна, за да не разкрия местоположението му.

— Трябва ли да отиваш?

— Да. Тя не трябваше да убива моя убиец. Ако не говоря в нейна защита, може да я екзекутират като убийца.

— Тя те е спасила и сега ти искаш да спасиш нея — Сония се поколеба. — Така е справедливо, но заслужава ли си да бъдеш затворен за това?

— Мисля, че мога да променя мисленето им. Но може да отнеме време. Гилдията не знае нищо за тях. Искам да науча колкото се може повече. Те притежават магия, каквато никога не сме виждали.

— Магията, заради която отиде в Сачака?

— Може би. Няма как да знам, докато не отида там.

Тя помълча известно време.

— Не мога да те спра... Дано си прав, че ще успееш да ги убедиш да те пуснат. В противен случай ще се наложи сама да идвам да те измъквам.

— Първо ми дай няколко години.

— Години!

— Разбира се. Не може да промениш цяло общество за една нощ. Но ще се опитам да го направя по-скоро.

— Добре... не забравяй от време на време да си слагаш пръстена.

— А, това вече е проблем. Подозирам, че ще ме претърсят. Ако намерят кръвния пръстен, ще ми го вземат. Те са решени да запазят в тайна местоположението на града им и като се има предвид какво представлява останалата част от Сакача, не мога да ги обвиня. Смятам да го предам на Денил.

— Още ли не си говорил с него?

— Не. Но скоро ще се срещнем. Трябва да го откажа да ме преследва, защото Изменниците ще го убият. Дали не можеш да накараш Оусън да го спре?

— Сега не мога. В града съм.

Лоркин долови някакво движение.

— Трябва да вървя.

— Успех, Аоркин. Внимавай. Обичам те.

— И аз те обичам.

Той пхна пръстена в джоба си и се изправи. Движението, което бе доловил, бе на една от Изменниците, която бавно се придвижваше

по ръба на клисурата. Вниманието ѝ като че ли бе съсредоточено в нещо, което се намираще под нея. Сърцето на Лоркин подскочи.

„Дано Денил поддържа силен щит“.

Унх се движеше пред тях, стрелкаше се в различни посоки и отново се връщаше на същото място. Той поклати глава, обърна се и махна на Денил. Незнайно защо туземецът бе решил да говори само с него, ако имаше да съобщи нещо.

— Следите спират тук — каза мъжът и посочи земята. Той погледна нагоре към скалната стена, която бе надвиснала над тях. — Да опитаме ли там?

Денил вдигна глава и прецени разстоянието. Стената не беше кой знае колко висока. Създаде диск от сила под краката им. Хвана мъжа малко над лактите и туземецът направи същото. Двамата го бяха правили много пъти днес, дали за да се изкачат на някой хребет или стена, или за да се спуснат от ръба на клисура.

Отблизо туземецът миришеше на пот и подправки, комбинация, която не беше много приятна, но не го и отвращаваше. Денил се концентрира и издигна диска нагоре.

Двамата профучаха покрай скалната стена и се приземиха отгоре ѝ. По ръба минаваше тесен перваз. Денил ги спусна в средата му. Над главите им, на фона на синьото небе, се очертаваха планинските върхове.

— Щом магьосниците могат да правят така, защо просто не прелетят над планините и не намерят града на Изменниците? — попита Унх.

Денил го погледна изненадано. Досега мъжът не бе задавал въпроси за способностите му.

— Левитацията изисква концентрация — отвърна той. — Колкото по-далеч от земята се намира човек, толкова по-голяма концентрация е нужна. Не съм сигурен защо. Но колкото по-високо се издигаме, толкова по-лесно се дезориентираме и накрая падаме.

Мъжът сви устни и кимна.

— Разбирам.

Той се извърна и започна да претърсва земята. Миг по-късно изсумтя със задоволство. Наведе се над пропастта, поглеждайки към сачаканците, които го гледаха озадачено.

— Следата продължава тук — извика той и тръгна по хребета.

Денил изчака, наблюдавайки как Сачаканците издигат един по един робите си върху скалното лице.

— Продължаваме да навлизаме в планината — каза член на ашаките и се огледа. — Някой стигал ли е дотук досега?

— Кой знае? — отвърна друг. — От векове се опитваме да ги намерим. Все някой е стигал.

— Съмнява ме, че сме се доближили до тях — обади се трети. — Иначе досега да са се опитали да ни спрат.

Ачати се засмя и изтупа прахта от дрехите си.

— Няма да поемат риска да наранят нашия киралийски приятел. Те не се притесняват да ни нападнат, но няма да посмеят да убият магьосник от Гилдията, защото така ще подтикнат съседите да ни помогнат да отървем Сачака от проблема с Изменниците.

— Тогава по-добре да стоим близо до посланика — каза първият ашаки. После снижи гласа си. — Макар не толкова близо, че да се налага да търпим вонята на следотърсача.

Останалите се засмяха. Денил погледна над главите им и видя, че Унх стои на стотина крачки от тях и му маха. Беше повече от очевидно, че туземецът предпочита неговата помощ пред тази на сачаканците. „Не го обвинявам. Макар че трябва да призная, че не мирише особено добре. Но пък се обзалагам, че това се отнася и за мен, след като дни наред съм бродил из планината без баня или смяна на дрехите“.

Той стигна при Унх и двамата продължиха напред. Скоро се наложи да се спуснат от другата страна на хребета, после да изкачат останалите две стени. И всеки път Унх успяваше да открие следата. Времето течеше и скоро слънцето се спусна ниско над хоризонта. Двамата стигнаха до тясна клисура. На входа ѝ Унх се поколеба, после махна с ръка на Денил да тръгне редом с него.

— Вдигни магическата бариера — каза му той. — И я дръж силна.

Денил последва съвета на мъжа. Той усети как косъмчетата по гърба му настръхват, докато двамата с туземеца бавно вървят по средата на клисурата. Той се обърна назад и видя, че сачаканците ги следват с намръщени лица и хвърлят подозрителни погледи към стените на клисурата. След неколкостотин крачки стените започнаха да се раздалечават и дъното на клисурата се разшири.

Пред очите им се разкри малка долина. Унх въздъхна и промърмори нещо.

В този миг въздухът се изпълни с трясък и пукот. Звукът се бе разнесъл зад гърбовете им. Денил и Унх се обърнаха рязко и инстинктивно вдигнаха ръце, за да се предпазят от камъните, които се посипаха върху магическата им бариера. Те отстъпиха назад. Клисурата бе обвита в прашна мъгла.

Тя постепенно слегна и разкри огромна купчина камъни.

„Къде са сачаканците? Под нея ли са погребани?“ Денил пристъпи напред, но една ръка го спря. Той се обърна към Унх, но мъжът не гледаше него. Той се бе обърнал към долината. Проследявайки погледа му, Денил забеляза самотна фигура, която вървеше към тях.

Сърцето му прескочи един удар.

„Лоркин!“

— Всичко ще бъде наред — каза младият магьосник. — Щитовете им са силни. Скоро ще се измъкнат и ще се опитат да стигнат до теб, така че не мога да остана дълго — той се усмихна и спря на няколко крачки от Денил. — Трябва да поговорим.

— Определено — съгласи се Денил.

Лоркин изглеждаше добре. Дори беше хванал малко тен. Носеше робски дрехи, но изглежда се чувстваше удобно в тях. Може би защото вече бе прекарал няколко дни с тях.

— Да поседнем — каза Лоркин. Той отиде до един широк камък и се настани. Денил намери друг. Унх остана прав. Туземецът наблюдаваше Лоркин с предпазливо, многозначително изражение.

Внезапно всички звуци в клисурата утихнаха. Денил предположи, че Лоркин е създал бариера, която да заглуши разговора им. „Да го заглуши от Унх или и от Изменниците?“

— Сигурно имаш много въпроси — каза Лоркин. — Ще се постарая да им отговоря.

Денил кимна. Откъде да започне? Как се обърка всичко?

— Кой уби робинята в стаята ти?

Лоркин се усмихна накриво.

— Жената, с която пътувам. Тя ми спаси живота.

— Тивара?

— Да. Мъртвата в стаята ми се опита да ме убие. Тивара каза, че другите ще се опитат да довършат започнатото дело и ми предложи да ме отведе на безопасно място.

— Кой иска да те убие и защо?

Лоркин се намръщи.

— Малко е сложно за обяснение. Не мога да ти кажа кой, но мога да ти кажа защо. Заради баща ми. Но не защото е убил някакъв ичани, а заради нещо друго, което е направил. По-скоро не е направил. Спомняш ли си, че някой му е помогнал да избяга от Сачака, като го е научил на черна магия?

Денил кимна.

— Този човек е бил Изменник. Баща ми се съгласил да им даде нещо в замяна и не изпълнил обещанието си. Всъщност не е имал правото да го даде, но подозирам, че отчаяно е искал да се върне у дома и е щял да се съгласи на всичко — Лоркин сви рамене. — Трябва да оправя този проблем с Изменниците. И... има разни други неща.

Трябва да им разкажа какво се случи с Рива — робинята, която Тивара уби — или Тивара ще бъде обвинена в убийство и екзекутирана. Така че трябва да спреш да ме преследваш.

— Защо ли очаквах да чуя точно това? — рече Денил и въздъхна.

— Ако не спреш, ще те убият — Денил никога не бе виждал лицето му толкова сериозно. — А те не искат. Според мен не искат да убиват и сачаканците... всъщност с удоволствие биха ги унищожили, но не сега и не на това място. Знаят много добре, че с изтрепването на повече хора, за да скрият града си ще тръгнат да ги търсят още по-ожесточено.

Денил кимна.

— Значи искаш двамата с Унх да се престорим, че сме изгубили следата.

— Да. Или каквото там е необходимо, за да се сложи край на търсенето.

„След случилото се сигурно няма да ми е много трудно да убедя сачаканците да се откажат — помисли си Денил, поглеждайки към купчината камъни в клисурата. — Ами Унх? Предполагам, че ще изпълни заповедите ми. Но може би истината ще свърши повече работа. Ако реша, че няма нужда да търсим Лоркин повече, дали атаките ще продължат търсенето?“

Тогава Денил си спомни за скъпоценните камъни. Той погледна напрегнато Лоркин.

— Не го правиш само заради баща си и тази жена, нали?

Младият магьосник примигна и се усмихна.

— Не. Искам да науча повече за Изменниците. Те нямат роби и обществото им е устроено по съвсем различен начин от останалата част на Сачака. Мисля, че практикуват форми на магия, за които не сме чували — или не сме виждали от хиляди години. Мисля, че те са добри хора, с които може да установим приятелски отношения. Мисля... мисля, че трябва да повлияем върху добрата им страна, защото един ден може да си имаме работа с тях, вместо с хората, които днес управляват Арвис.

Денил изруга.

— Ако се стигне до война, не взимай страна! — предупреди го той. — Ако изгубят, няма да си защитен от последиците.

— Не очаквам да бъда — Лоркин сви рамене. — Осъзнавам какви проблеми може да създаде това на Гилдията. Засега е най-добре всички да се държат така, сякаш съм я напуснал. Не съм сигурен колко време ще остана тук — той се намръщи. — Има голяма вероятност да не ме пуснат, за да не разкажа на останалите къде се намира града им. Между другото, обясних всичко това на майка.

— О! Добре! — Денил подтисна въздишката си на облекчение. — Осъзнаваш ли какъв ужас изпитвах, че трябва да й разкажа за изчезването ти?

— Да — Лоркин се засмя. — Съжалявам за това — лицето му придоби сериозно изражение и той се намръщи. После наведе поглед и разтвори пръстите на едната си ръка. На дланта му лежеше кръвен пръстен. Той го подаде на Денил с очевидна неохота. — Вземи го. Не смей да го нося повече с мен. Ако го намерят, това няма да ми помогне в опитите ми да спечеля доверието им, а не искам да попада в други ръце.

Денил взе пръстена.

— На Сония ли е?

— Да — някакво движение привлече погледите им. Над купчината камъни се вдигна прах. Погледът на Лоркин проблесна и той се изправи. — Трябва да вървя.

В този момент Унх се обърна и ги погледна. Денил отново си спомни за пещерата със скъпоценните камъни.

— Приятелят ми тук — той е от племето Дюна, между другото, разказа ми нещо интересно онзи ден. Хората му имат познанието да създават камъни като онези в Пещерата на абсолютното наказание.

В очите на Лоркин проблесна интерес.

— Освен това ми каза — продължи Денил, — че Изменниците са откраднали това познание от народа му. Не е зле да го имаш предвид. Новите ти приятели сигурно имат някои не особено приятни черти.

Младият магьосник се усмихна.

— Че кой ги няма? Но ще го имам предвид. Това е интересна информация. Много интересна! — той присви очи за миг, после погледна към Денил и го хвана за ръката. — Довиждане, посланик! Надявам се новият ти помощник да се окаже по-полезен от мен!

Денил стисна ръката му. В този миг звуците отново се появиха и той подскочи стреснато. Лоркин се отдалечи, като се спря да каже нещо на туземеца. Денил се изправи, отиде при Унх и двамата изпратиха с погледи отдалечаващия се магьосник.

— Какво ти каза той? — попита Денил, когато Лоркин се изгуби от погледа му.

— Каза: „Ти си единственият, който е в опасност“ — отвърна Унх. — Има предвид, че Изменниците се страхуват, че може да ви отведе в града им.

— Не и без помощта на магьосник, може би.

Туземецът го погледна и се усмихна.

— Не.

— Значи трябва колкото се може по-бързо да те махнем оттук. Какво ще кажеш да се прехвърлим с левитация над тази купчина камъни и да видим дали някой от сачаканските ни спътници е успял да се измъкне.

— Добра идея — съгласи се туземецът.

Когато най-после се разделиха със Скелин, Сония искаше едновременно да изкрещи от яд и да заликува от облекчение.

„Досега Денил би трябвало не само да е открил Лоркин — помисли си тя, — но сигурно се е провела и битка, погребали са

мъртвите и са отпразнували победата. Оусън сигурно е спрял да се чуди къде съм, установил е, че изобщо не съм ходила в болницата и е наредил на Калън да започне да се подсилва за предстоящото ми търсене.“

И всичко това за нищо. Е, не съм за нищо. Все пак бяха намерили една отстъпничка. Само че не онази, която търсеха.

Поне се бе отървала от Скелин и най-накрая се прибираще в Гилдията.

Но тогава се случи нещо, което изпепели цялото ѝ желание да побърза да научи новините. В главата ѝ прозвуча гласът на Лоркин. И тя долови отсенки от чувствата му.

Усещането бе много поучително. Беше забравила колко ефективен може да е кръвният пръстен при прехвърлянето на съзнанието на приносителя му. За съмсем кратко време тя не само успя да научи, че Лоркин е жив, а и че не се страхува за живота си и е изпълнен с надежда. Макар да не бе съмсем сигурен как ще се отнасят към него хората, при които се намира, той ги уважаваше и смяташе, че са добронамерени към него. Беше лапнал по жената, която го бе спасила, но това не бе единствената причина да се чувства задължен към нея.

„О, Лоркин. Защо винаги трябва да е замесена жена?“

Важното бе, че е в безопасност, предвид ситуацията, в която се намираше. Тя би предпочела да си бъде вкъщи и не ѝ харесваше вероятността тези Изменници да не му позволят да напусне града им, но той бе решил да поеме този риск и тя не можеше да направи нищо, за да му попречи.

„Поне се намира далеч от хората, които са се опитали да го убият.“

Тя се качи в двуколката в много по-добро настроение. Но преди да успеят да се отдалечат, Форли започна да пъшка и се хвана за главата и стомаха. Един бърз преглед показа на Сония, че жената се влияе изключително силно от поклащането на двуколката и бяха принудени да кажат на кочияша да намали скоростта.

Тя се чудеше дали Лоркин и Денил вече са се срещнали. И дали Оусън вече я търси, за да ѝ предаде добрите новини.

Двуколката забави още повече ход. Навън се разнесоха викове и кочияшът започна да вика в отговор. Колата спря и Сония и Регин се

спогледаха намръщено. Форли започна да скимти от страх.

Всички подскочиха стреснато, когато някой започна да думка по вратата.

— Черна магьоснице Сония — извика някой. Млада жена, предположи Сония. — Покажи се. Хванала си погрешната жена.

Сония премести задното покривало на двуколката и го повдигна. Улицата беше празна, с изключение на неколцината души, които се виждаха в далечината. Чуването се повтори.

— Работя за Сери — каза жената. — Аз...

— Знаем, че това е друга отстъпница — извика Сония. — Сери ни каза.

Появи се слаба млада жена, която погледна намръщено Сония.

— Тогава... не си... не знаеш... — момичето спря и си пое дълбоко дъх. — Значи ще оставиш другата на свобода?

Сония я погледна втренчено.

— Не и ако зависи от мен.

— Добре... Знаем къде се намира истинската отстъпничка. Наблюдавах ви от покрива на една от съседните сгради и случайно я видях да прави същото. Мисля, че все още е там.

Регин промърмори една ругатня. Сония се обърна и го погледна.

— Вървете — каза той. — Аз ще заведа Форли в болницата и ще се върна.

— Но... — „Ами ако жената вече си е тръгнала? Отсъствието ми от болницата може и да е останало незабелязано. Ако не е, тогава ще мога да тръгна след нея. Но ако излезе от двуколката и някой ме види...“

— По-добре вървете вие — каза тя на Регин. — Ако ме разпознаят, Гилдията ще ми забрани да...

— Вие трябва да я заловите. — Регин я погледна напрегнато и лицето му неочаквано пламна от гняв. — Хората трябва да ви видят как го правите. Трябва да си спомнят, че сте нещо повече от една лечителка. Че ограничаването в тази област е истинска загуба — той посочи с ръка улицата. — Вървете! Преди да се е измъкнала.

Сония се взря в него, после отметна платнището и скочи на пътя. Палтото ѝ се разтвори и очите на младата жена се разшириха, когато видя черната мантия. Сония се усети и бързо се закопча.

— Как се казваш?

— Аний — момичето се изпъна. — Последвай ме! — то се затича право към старата кланица.

— Каза ли на Сери? — попита Сония.

Момичето поклати глава.

— Не можах да го намеря.

Двете навлязоха в лабиринта от улички, притичвайки от сянка в сянка. Сония почувства как сърцето ѝ започна да бушува в странна смесица от отдавна забравено вълнение и нещо далеч по-първично. „Аз съм като ловец, който гони пляквата си“ — помисли си тя. Но после се сети какво е усещането да бъде гонена и изплашена, преследвана от могъщи магьосници и това бързо я отрезви. „И все пак тази жена не е необучено дете. Защо ни е наблюдавала? Знаела ли е за капана на Скелин? Сигурно. Как е научила за това? Тя ли е изпратила Форли вместо себе си?“

Когато се приближиха до кланицата, Аний сви в една странична уличка. В другия ѝ край се виждаше оживен път.

— Видях я на покрива на тази сграда — каза момичето. — Има едно местенце от другата страна, откъдето ще можете да се изкачите...

Аний се наклони да свие в една малка, затънтена алея, но изведнъж се спря и отстъпи назад.

— Ето я! — изсъска тя и посочи с пръст. Сония погледна нагоре, улови някакво движение и настръхна. После побърза да издигне защитна бариера около тях. Жената бавно левитираше в страничната алея и скоро се изгуби в сенките.

— Можеш ли да я заловиш тук? — попита Аний.

Внезапно се разнесе звук от бързо приближаващи се стъпки.

— Има само един начин да разберем — отвърна Сония и погледна към Аний. — Връщай се обратно. Когато Регин се върне, веднага ми го доведи. Може да имам нужда от помощ.

Аний кимна и се приготви да побегне. Сония отвори щита си, за да пусне момичето навън. Когато се обърна, жената тъкмо се беше появила от страничната алея.

Сония пристъпи напред и издигна бариера, за да ѝ препречи пътя. По тъмното лице на жената се изписаха изненада, объркване и уплаха. Тя присви странните си, косо разположени очи. Нанесе силен удар върху бариерата на Сония. Това не беше пробен удар — беше го нанесла с цялата си сила, по-голяма от очакваното. Миг по-късно

последва втори удар. Барьерата потрепери и падна, преди Сония да успее да я подсили.

Жената изскочи от задънената алея и побягна към пътя. Сония хукна след нея, като не спираше да издига бариери, за да я възпре, но жената ги събаряше със силни удари. Миг по-късно отстъпничката се озова сред хората, които се движеха по пътя.

Сония стигна до изхода на улицата. Видя как спира и се обръща, за да я погледне. Около нея беше пълно с народ. Когато забеляза характерната червеникаво-кафява кожа, Сония разбра защо Сери бе толкова сигурен, че Форли не е жената, която бе видял. В съзнанието ѝ проблесна лицето на Скелин и Сония настръхна. Същата червеникава тъмна кожа. Същите странни очи. „Тази жена е от същата раса!“

Устните на отстъпничката се разтеглиха в усмивка. Опасна, триумфираща усмивка.

„Тя си мисли, че няма да посмея да използвам магия при всичките тези хора наоколо и е права. Освен това не ми се иска да я нараня. Макар че ако ме накара да я убия, това доста ще опрости нещата за Гилдията“.

За да заслужи тази съдба, тя трябваше да извърши много поужасни неща от това да бъде магьосник-отстъпник и да работи като изнудвачка за продавач на роет. Като например да избие семейството на Сери.

„Трябва ни жива, за да разберем дали е виновна или дали знае кой го е извършил. Освен това трябва да открием откъде идва и дали там има други магьосници като нея. Както и да узнаем защо ни е наблюдавала, когато залавяхме Форли.“

Ако убие някого, щеше да ѝ е много трудно да спечели прошката на Гилдията за това, че е нарушила правилата.

Сония извлече енергия от източника си. Много енергия. Нямаше представа колко дълго щеше да успее да задържи жената. Макар да знаеше как да извлича сила от магьосници и хора, дори от животни, и да я съхрани в себе си толкова дълго, колкото е необходимо, тя не го беше правила повече от двайсет години. Беше ѝ забранено, освен ако не ѝ наредят Висшите магове.

Сега бе толкова силна, колкото преди да научи черната магия. Не по-силна, отколкото като ученичка.

Но тя бе изключително силна ученичка.

Сония запрати енергията си над главите на хората, които се намираха между нея и отстъпничката, и обгради жената с кълбо от сила. Жената веднага започна да нанася удари във всички посоки, но макар и много силни, Сония бе предвидлива и не спираше да поддържа здрава бариерата си. Проблясъците и вибрацията на магията накараха хората да се разбягат на всички страни. Сония разкопча палтото си и го хвърли настрана. Когато тълпата се съвзе достатъчно от страха и се спря да гледа, тя не искаше да се чудят защо го е облякла.

Когато излезе от уличката и тръгна към отстъпничката, черната ѝ мантия се развя на вятъра. Тя чу възклицания от всички страни, където несъмнено се бяха струпали зяпачи, но остана съсредоточена върху жената. Отстъпничката изръмжа и засили атаките си върху бариерата. Сония я заздрави още повече, опитвайки се да не се тревожи за това колко бързо изчерпва енергията си.

„Колко ли дълго ще издържа? Колко ли дълго ще издържи тя?“

От едната ѝ страна се разнесе шум. Първоначално Сония не можа да осъзнае какво става, но после едва не изгуби концентрация от изненада.

Тълпата ликуваше.

Сред виковете тя дочу един по-различен звук. С крайцеца на окото си зърна приближаваща се фигура. Някой, облечен в лилаво.

— Имате ли нужда от помощ? — разнесе се младежки глас.

Алхимик. Не го познаваше.

— Да — отвърна тя. — Елате.

Пропусна го през бариерата си и му подаде ръка.

— Влейте ми енергията си.

— По старомодния начин? — попита той изненадано.

Тя се засмя.

— Разбира се. Мисля, че ще успеем да се справим с една обикновена отстъпничка.

Той хвана ръката ѝ и тя почувства как магията му се влива в нея. Побърза да я насочи към ограничителната бариера. Алхимикът извика и тя осъзна, че към тях се приближава друг магьосник. Този път лечителка. Жената хвана другата ѝ ръка и Сония очакваше жената да се предаде. Но тя не спираше да се бие.

Въпреки това ударите ѝ ставаха все по-слаби и по-слаби. Когато жената хвърли последните си сили срещу бариерата и атаката ѝ секна,

Сония изпита неочаквана жалост. Раменете на отстъпничката увиснаха. Тя изглеждаше изтощена и примирена.

Сония пусна ръцете на колегите си и ги погледна.

— Благодаря ви.

Алхимикът сви рамене, а лечителката промърмори нещо като „по всяко време“. Сония отново насочи вниманието си към отстъпничката. Приблужи се към нея с отмерени крачки. Алхимикът и лечителката крачеха редом с нея, оставайки в обсега на бариерата ѝ. Когато спря пред отстъпничката, жената я погледна навъсено.

— Как се казваш? — попита Сония.

Жената не отговори.

— Знаеш ли закона, който се отнася до магьосниците в Обединените земи? Законът, според който всички магьосници трябва да са членове на Магьосническата гилдия?

— Знам го — отвърна жената.

— Но ето те теб, магьосница, която не е член на Гилдията. Как стана така?

Жената се засмя.

— Не ми трябва вашата Гилдия. Научих магията много преди да дойда в тази земя. Защо трябва да ви се кланям?

Сония се усмихна.

— Защо, наистина?

Жената я погледна намръщено.

— И така — продължи да я разпитва Сония. — От колко време живееш в Обединените земи?

— От много — жената се изплю на земята.

— Щом не ти харесва, защо стоиш тук?

Жената я погледна застрашително.

— Как се нарича родината ти?

Отстъпничката стисна упорито устни.

— Добре тогава — Сония сви ограничителната бариера поплътно около жената. — Независимо дали ти харесва или не, Магьосническата гилдия е задължена от закона да се разправи с теб. Сега ще те отведем при тях.

Лицето на жената се изкриви от гняв и тя нанесе удар по ограничителната бариера, но той беше твърде слаб. Сония се замисли дали да не изчака, докато жената се измори, но реши да не го прави. Тя

сви бариерата още повече и я използва, за да тласне отстъпничката към средата на пътя. След това твърдо, но внимателно продължи да я бутва напред. Лечителната и алхимикът вървяха плътно до нея.

И те подкараха към Гилдията втората отстъпничка, заловена в този ден, по улици, пълни с любопитни зяпачи.

ГЛАВА 28

ВЪПРОСИ

Превръзката върху очите на Лоркин дразнеше кожата му, но ръцете му бяха държани от Изменници и той не можеше да се почеше.

— Сега спираме — каза една от жените и внимателно го дръпна. — А сега отново ще се издигнем.

Другата жена пусна ръката му и той се възползва от възможността да се почеше. После се напрегна и усети тежестта в стомаха си, когато започнаха да се издигат. След няколко мига пак усети неравната земя под краката си. Жената отново го побутна да върви.

— Внимавай, тук земята се накланя! Наведи глава!

Обгърна го изненадващ хлад и той предположи, че са навлезли в сянка. И това не беше всичко. Въздухът беше влажен и се усещаше лека миризма на гниеща растителност и мухъл. Водачката му спря.

— Сега има стъпала. Надолу! Четири са.

Той опипа ръба с пръстите на краката си, после бавно пристъпи напред. Стъпалата бяха широки и плитки, а по отекващия звук той разбра, че е влязъл в пещера или стая. Някъде отстрани се чуваше капене на вода.

— Оттук нататък е равно.

Докато вървеше, той си помисли, че не е съвсем така. Земята беше гладка, но определено се усещаше наклон. Той се заслуша в стъпките на групата и в звука на водата. Ако правеха някакви завой, вероятно бяха твърде широки и бавни, за да ги усети.

Някъде отпред дойде звука на вятър, шумоляща растителност и далечни гласове. След още няколко крачки, съдейки по шумовете, които го заобикаляха, той разбра, че е излязъл на открито. Почувства топлината на слънчевите лъчи върху лицето си и лекия повей на вятъра върху кожата си. Чу някой да казва името на Савара.

Без предупреждение свалиха превръзката от очите му и той започна да примигва, заслепен от обедното слънце. Преди очите му да

привикнат със светлината, Изменницата, която го беше водила, го потупа по ръката, давайки му знак да продължи да върви.

Савара поведе групата по пътека, заобиколена от високи, полюляващи се растения. На върховете им се забелязваха едри класове и той осъзна, че това е краят на нива. Пътеката тръгна рязко нагоре и пред очите му се разкри широка долина.

От всички страни я заобикаляха стръмни скали. Беше покрита с ниви, намиращи се на различна височина, като на отделни тераси. Зеленината се спускаше до продълговатото тясно езеро, което се намираше на дъното на долината. „Използвали са всяко едно кътче — помисли си той. — Че как иначе ще изхранят цял един град с хора? Но къде са сградите?“

Някакво движение на близката скала отговори на въпроса му. Някой надничаше през отвор в скалното лице. Миг по късно той осъзна, че цялата стена, от единия до другия край на долината, бе осеяна с дупки.

„Град, изсечен в скалата“. Той поклати смаяно глава.

— Намерихме го заедно с долината — разнесе се познат глас зад гърба му. Той погледна изненадано Тивара. Откакто се бяха присъединили към групата на Савара, тя почти не му бе продумала.

— Естествено, ние го разширихме — продължи тя. — Шейсет години след заселването на първите Изменници, голяма част от старите помещения се срутила и трябвало да бъде заменена.

— Колко навътре продължава?

— В повечето случаи само колкото за една или две стаи. Представи си го като град с мащабите на Арвис, но по-издължен и заострен в едната си страна. От време на време земята се тресе и части от него се срутват. Макар вече да можем много по-добре да преценяваме коя скала е добра за нови стаи и след това ги заздравяваме с магия, хората се чувстват по-спокойно, ако живеят по-близо до повърхността.

— Напълно ги разбирам.

Сега вече можеше да види, че част от основата на стената е насечена от здрави сводове, през които хората излизаха или се връщаха в града. Другаде се забелязваха по-малки, разположени наредко отвори. Сводовете предполагаха, че това е официален вход към общо

помещение и Лоркин не се изненада, когато Савара го поведе към един от тях.

Но не след дълго тя бе принудена да спре. Беше започнала да се събира тълпа. Много от хората се бяха втренчили в него. Някои го гледаха с откровено любопитство, но други бяха изпълнени с подозрение. Трети изглеждаха разгневени, но не на него. Вниманието им бе насочено към Тивара.

— Убийца! — извика някой, последван от викове на съгласие. Но някои от хората се намръщиха, дори изразиха протеста си на глас.

— Дайте път — нареди Савара с твърд глас, в който обаче не се усети гняв.

Хората се подчиниха. Лоркин забеляза, че всички гледат Савара с уважение. „Тя определено е от Изменниците, които е добре да спечеля на своя страна“ — помисли си той, докато групата следваше водачката си към сводовете и влезе в града.

Пред очите му се разкри широка, но ниска зала, подкрепяна от няколко редици колони.

— Говорителко Савара — чу се нечий глас. — Радвам се да те видя отново при нас.

Гласът принадлежеше на ниска, закръглена жена, която идваше към тях от дъното на залата. Думите бяха произнесени с приповдигнат тон. Савара забави крачка.

— Говорителко Калия — отвърна тя. — Събрахте ли Масата?

— Всички са там, с изключение на нас двете.

Лоркин усети как някой го побутна по ръката и погледна Тивара. Тя произнесе почти беззвучно нещо, но той не можа да го разбере, затова се наведе към нея.

— Другата фракция — прошепна тя. — Водачката им.

Той кимна, че е разбрал, след това огледа внимателно жената. „Значи тя е наредила да бъде убит“. Беше по-възрастна от Савара, може би по-възрастна и от майка му, ако пълнотата ѝ не изглаждаше бръчките, които обикновено би имала една жена на нейната възраст. Острият ѝ поглед и свитите ѝ устни обаче противоречаха на мекия ѝ глас. Той реши, че ѝ придават злобно изражение. Но може би я възприемаше изкривено, защото знаеше, че тя му желае смъртта. Може би за останалите тя имаше излъчването на мила майчица.

Калия огледа останалите членове на групата на Савара и ноздрите ѝ се разшириха. Лоркин осъзна, че робските дрехи, които носят той и някои от останалите, съвсем не бяха подходящи за това място. Савара се обърна към две от спътничките си.

— Отведете Тивара в стаята ѝ и застанете на стража.

Те кимнаха и погледнаха към „убийцата“ която пристъпи напред. Без да го погледне или да му каже нещо, тя тръгна нанякъде. Савара се обърна към друга от придружителките си.

— Намери Евана и Найша, и колкото се може по-скоро ги прати да заменят Ишия и Ралана.

После се обърна към последните две жени.

— Вървете. Починете си и се нахранете.

Когато жените се отдалечиха, Савара се обърна към Лоркин.

— Надявам се, че си готов да отговаряш на много въпроси.

Той се усмихна.

— Готов съм.

Но когато тя и Калия застанаха от двете му страни и го поведоха извън залата, той осъзна, че не се чувства готов. Знаеше, че тук има кралица, но внезапно осъзна, че Тивара и Чари са пропуснали да му обяснят как е разделена властта на по-долните стъпала. Знаеше, че жените от двете му страни са Говорителки, но нямаше представа как се вписват в йерархията и се почувства като истински глупак, че не се бе сетил да попита.

„Савара попита дали Масата е събрана. Предполагам, че нямат предвид някаква мебел. И двете са част от нея, затова предполагам, че е някаква група от сорта на Висшите магове. И има някой, който води протокола и церемониите също както Разпоредителя Оусън на съветите на Гилдията“.

Светлината в коридора беше приглушена, но достатъчна, за да се осветява пътя им. В нея се долавяше цвят, който се преливаше и сменяше. Той се огледа, търсейки източника и осъзна, че идва от ярки точки, вградени в тавана.

„Скъпоценни камъни! Магически скъпоценни камъни!“ Той се опита да ги различи в скалата, но те грееха твърде ярко, за да може да ги види. Пред очите му заплуваха цветни петна и той бе принуден да отмести поглед.

Коридорът не беше дълъг и скоро Савара и Калия го въведоха в една голяма стая. В единия ѝ край се виждаше изсечена продълговата каменна маса. Край нея седяха четири жени, а други два празни стола очакваха Говорителките. В дъното на масата седеше жена с прошарени коси, която имаше същия изморен вид като на Оусън.

„Предполагам, че това е Разпоредителката на Изменниците“.

На по-близкия край имаше друг стол, по-голям и украсен със скъпоценни камъни, който бе празен. Останала част от залата също бе празна. Подът бе изсечен на стъпала, върху които бяха подредени възглавнички. „За публиката, макар днес тук да няма никого“.

Савара го накара да застане пред масата, а тя и Калия заеха местата си.

— Добре дошъл, Лоркин от Магьосническата гилдия на Киралия — каза жената с изморен вид. — Аз съм Рияя, Ръководител на Масата. Това са Ивали, Шая, Калия, Лана, Халана и Савара — Говорителки на Изменниците.

— Благодаря ви, че ме допуснахте в града си — отвърна той и се приведе в лек поклон, насочен към всички тях.

— Разбрах, че си дошъл доброволно в Убежището — каза Рияя.

— Да.

— Защо?

— Най-вече за да говоря в защита на Тивара на процеса ѝ.

— И още?

Той се поколеба, обмисляйки как да започне.

— Разбрах, че баща ми е дал на народа ви обещание, което е нямал право да изпълни. Бих искал по някакъв начин да уредя този проблем.

Говорителките се спогледаха. Някои изглаждаха скептично настроени, в очите на други проблесна надежда.

— Това ли е единствената ти друга причина?

Лоркин поклати глава.

— Макар да съм само помощник на Посланика на Гилдията в Сачака, аз знам, че част от задълженията ни като посланици, включват откриването и поддържането на мирни отношения с други народи. Изменниците са част от Сачака, затова ако не се опитаме да установим връзка с тях, значи пренебрегваме важна част от страната. Дори малкото, което знам за Изменниците, ми подсказва, че вашият

мироглед съответства повече на ценностната система на Обединените земи. Например вие отхвърляте робството — той си пое дълбоко дъх.

— Ако има някаква възможност за установяването на взаимноизгодни връзки между нас, аз се чувствам задължен да я проуча.

— А каква ще е нашата полза от подобен съюз? — попита Калия с пълен с недоверие глас.

Лоркин се усмихна.

— Търговия.

Калия се изсмя остро.

— Вече се опитахме да търгуваме честно с вашия вид и после горчиво съжалявахме за това.

— Сигурно имате предвид баща ми — рече той. — Казаха ми, че Изменниците са се съгласили да го обучат на черна магия в замяна на лечителските му умения? Правилно ли съм разбрал?

Седемте жени се намръщиха.

— Черна магия? — повтори Рияя.

— Висша магия — обясни Лоркин.

— Тогава значи е истина — рече Рияя.

Лоркин поклати глава.

— Само Висшите магове на Гилдията, с разрешение от водачите на Обединените земи, могат да вземат такова решение. Баща ми е нямал право да ви предлага това познание.

Жените започнаха да говорят в един глас и макар че Лоркин не можеше да разбере какво му казват, общото настроение бе очевидно. Те бяха ядосани, но и озадачени.

— Защо тогава обеща? Нима от самото начало е възнамерявал да наруши дадената дума?

— Ясно е защо го е направил — каза Лоркин. — Бил е...

Но Калия и жената, която седеше до нея продължаваха да говорят и (поне от онова, което успяваше да чуе) да се съгласяват една с друга за това, че на киралийците не трябва да се вярва.

— Оставете го да говори — намеси се рязко Рияя. Двете жени млъкнаха. Калия скръсти ръце и го погледна с високомерно очакване.

— Баща ми е бил отчаян — напомни им Лоркин. — Години наред е бил роб. Знаел е, че страната му е в опасност. Сигурно в името на сигурността на страната му си е позволил да забрави за личната си

чест. След като години наред е бил... роб, смятате ли, че му е останало много лично достойнство?

Той млъкна, осъзнавайки, че допуска твърде много чувство в думите си.

— Искам да ви попитам нещо — каза той.

— Не можеш да ни задаваш въпроси — усмихна се подигравателно Калия. — Трябва да изчакаш до...

— Аз искам да чуя този въпрос — прекъсна я Савара. — Някой друг желае ли?

Останалите жени се поколебаха, но след това кимнаха.

— Кажете, Лоркин — подкани го Риая.

— Казах ми, че вашите хора са знаели, че баща ми е бил роб доста време, преди да му предложат замяната. Защо сте му предложили помощта си едва след като сте могли да спечелите нещо от това? Защо сте поискали толкова висока цена за помощта си, когато през цялото време сте спасявали хората си от подобна участ?

Последните му думи бяха заглушени от бурни протести.

— Как смееш да оспорваш щедростта ни! — изкрещя Калия.

— Той е бил мъж и чужденец! — възкликнаха останалите.

— Единствената дъщеря на кралицата ни умря заради него!

— Ако беше спазил думата си стотици други щяха да бъдат спасени!

Погледът му се плъзна по гневните им лица и той изведнъж съжали, че си е позволил да говори. Трябваше да очарова и да омае тези жени, а не да ги ядосва. Но погледът му срещна очите на Савара. И той видя как тя кима одобрително.

— Ще ни дадеш ли онова, което баща ти ни обеща? — попита троснато Калия.

Жените веднага утихнаха и го погледнаха напрегнато. „Те отчаяно искат да овладеят лечителството — помисли си той. — И защо не? Мечтата да си защитен от всяко нараняване, болест и смърт е нещо могъщо. Но те не осъзнават колко е могъщо това познание. Предимствата, които ще им даде над враговете им. И как може да бъде използвано както за помощ, така и за нанасяне на вреда“.

— Не съм упълномощен да го направя — каза им той. — Но съм готов да ви помогна да го спечелите чрез преговори и размяна с Гилдията и Обединените земи.

— Размяна? — Риая се намръщи. — За какво?

— За нещо със същата стойност.

— Ние ви дадохме висшата магия! — възкликна Калия.

— Да, вие сте дали на баща ми черната магия — посочи Лоркин.
— Тя не е нещо ново за Гилдията, нито е нещо, което те смятат за равностойно на лечителството.

Лоркин очакваше да чуе нови възражения срещу това, но жените се умълчаха замислено. Савара го погледна с присвити очи. Това подозрение ли беше?

— А какво от онова, което имаме, може да бъде сметнато за равностойно? — попита Риая.

Той сви рамене.

— Все още не знам. Току-що пристигам.

Калия въздъхна шумно.

— Няма смисъл да губим време във фантазии за търговия и съюзи. Местонахождението на Убежището се пази в тайна. Не можем да допускаме разни чужденци да идват и да си отиват заради търговия или нещо друго.

Риая кимна. Тя погледна жените, след което се обърна към Лоркин.

— Все още не сме готови да обмисляме подобни въпроси като търговски отношения с Гилдията. Савара предупреди ли те, че няма да ти бъде позволено да напуснеш Убежището?

— Да.

Тя се обърна към Говорителките.

— Някоя от вас вижда ли причина този закон да не бъде приложен спрямо Лоркин?

Всички поклатаха глави. Дори Савара, забеляза той. Почувства как стомахът му се свива.

— Приемаш ли това? — попита го Риая.

Той кимна.

— Да.

— Тогава вече ще се подчиняваш на законите на Убежището. Така че се постарай да ги научиш и да им оказваш уважението, което заслужават. Тази среща приключи! — Риая погледна към Савара. — Тъй като ти го доведе тук, ти ще отговаряш за това да е послушен и полезен.

Савара кимна, после се изправи и му махна с ръка да я последва. Докато излизаха от стаята, Лоркин почувства как го обзема странна меланхолия. Той знаеше, че ще трябва да плати за идването си с Тивара в Убежището. Макар да бе подготвен да го приеме, част от него все още се бунтуваше.

И тогава той си спомни думите на Рияя. „Все още не сме готови да обмисляме подобни въпроси...“ Все още. Това не означава „никога“. Можеха да минат години, докато съберат смелост и сила да излязат извън своята планина, но трябваше да го направят, ако искат да получат онова, което предлагат Обединените земи.

„Макар че щом са откраднали магията на скъпоценните камъни от племето Дюна — помисли си той, — по-добре да внимавам да не опитат нещо такова и при мен“.

Аний протегна ръка, за да погали фината кожа на седалката на каретата, после плъзна пръсти по инкрустираните със злато ръбове.

Когато погледна към пода. Сери развеселено установи, че символът на Гилдията — „У“ увенчан с диамант — бе изработен от друг вид вградено дърво, което бе полирано до блясък.

— Пристигнахме — рече Гол с възхищение в гласа.

Сери погледна през прозореца. Портите на Гилдията зееха отворени. Каретата леко намали, докато минаваше през тях, след което отново ускори ход, за да ги откара пред Университета. Спря пред стълбището му и кочияшът скочи, за да им отвори вратата. Когато Сери изскочи навън, на вратата се появи фигура с черна мантия.

— Сери от Северния квартал! — рече Сония и му се ухили.

— Черна магьоснице Сония! — отвърна той и превзето се поклони. Очите му проблеснаха развеселено. — Това е Аний — каза той. — Гол вече познаваш.

Сония кимна на дъщеря му.

— Не се досетих, че си онази Аний — промърмори тя. — Но пък не съм те виждала, откакто ми стигаше до коляното.

Аний се поклони.

— Нека не говорим за това — рече тя. — Аз съм телохранител на Сери, нищо друго.

— И Гилдията ще научи само това — увери я Сония. После погледна към Гол. — Радвам се да видя, че не си станал по-висок.

Мъжът бързо се преви в поклон. После отвори уста, но я затвори, очевидно твърде впечатлен от околната обстановка, за да измисли някакъв духовит отговор.

— Влезте! — покани ги с жест Сония и тръгна нагоре по стълбите. — Всички очакват с нетърпение да чуят разказите ви.

Сери долови сухотата в гласа ѝ и я погледна внимателно. Той бе едновременно поласкан и изненадан от поканата ѝ да посети Гилдията, за да разпознае отстъпничката, но тя го беше уверила, че го е споменала единствено като един неин стар приятел. Съществувахе вероятността някои от по-възрастните магьосници да го помнят отпреди двайсет години и да знаят, че е станал Крадец, но тя бе минимална. Въпреки това си струваше риска, ако това означаваше, че убиецът на семейството му е разкрит.

Освен това разбираше, че тя се притеснява да не би Гилдията да ограничи свободата ѝ още повече, след като е научила, че броди без разрешение из града. Фактът, че се е свързала с Крадец, нямаше да облекчи нещата, макар че това вече не бе забранено от никакъв закон.

И въпреки че отстъпничката бе заловена, по отношение на Гилдията, въпросът изобщо не бе приключил.

— Как върви срещата? — попита той.

— Имаше много спорове — започна тя.

— Разбира се.

— По-зле от обичайното. Винаги съм подозирала, че ако някой магьосник от страните извън Обединените земи пожелае да живее в някоя от нашите държави, той ще възрази срещу законите ни. Но винаги съм предполагала, че това ще бъде сачакански магьосник.

— Отстъпничката каза ли ти откъде идва?

— Не. Отказва да говори. Както и Форли, макар че според мен при нея е повече от страх, отколкото от упоритост.

Двамата изкачиха стълбището и тя ги поведе през фоайето, все така пълно с невъзможно деликатните спираловидни стълбища, които Сери помнеше от последното си посещение двайсет години по-рано. Гол и Аний се оглеждаха, зяпнали от възхищение, и Сери едва сдържа смеха си. Сония без колебание ги поведе по широкия коридор. Той свършваше при широката Голяма зала, в която се намираше старата

постройка, представляваща Заседателната зала. Сграда в сградата. Сери не вярваше, че ченетата на Гол и Аний ще могат да увиснат повече.

— Ще прочетете ли мислите й? — попита той Сония.

— Очаквам най-накрая да го направим. Точно за това са повечето спорове. Тъй като не ни е известно нищо за мястото, откъдето идва тя, няма как да знаем дали разчитането на съзнанието няма да бъде прието като непростима обида.

— Но иначе няма как да разберете откъде е дошла — каза Аний.

— Да.

— Точно затова и ние сме тук. Имаш нужда от доказателство, че тя е извършила нещо незаконно.

Сония стигна до вратата на Заседателната зала, която бавно се отвори. Тя погледна към Аний и се усмихна накриво.

— Да. Нещо повече от това, че е използвала магия за самозащита.

Двете крила на вратата се отвориха широко и Сери затаи дъх. Залата бе пълна с магьосници. Това бе гледка, пред която малцина немагьосници нямаше да изпитат благоговение и страх. Особено като се имаше предвид всичката магическа сила, която притежаваха.

„Като че ли са свършили добра работа в замяната на хората, които изгубиха по време на ичанското нашествие“ — отбеляза той. Разположените стъпаловидно кресла и от двете страни бяха заети, но редиците столове в средата бяха празни. „Те бяха за учениците — сети се той. — Което е добре. Сред тях може да има много от бедняшките квартали, които ще ме разпознаят“.

Сония тръгна напред с развята мантия. Сери я последва с Гол и Аний от двете му страни. Двамата отбягваха погледите на наблюдаващите ги магьосници, съсредоточавайки се върху сцената в дъното на залата.

Там ги очакваше един магьосник със синя мантия. „Разпоредителят“. Мъжът не бе същият, който Сери си спомняше от преди ичанското нашествие. Той щеше да е по-възрастен.

Зад Разпоредителя бяха разположени амфитеатрално още кресла. „Висшите магове“. Сери огледа лицата. Някои му изглеждаха познати, други — не. Той разпозна Ротан, магьосникът, който бе наставлявал

Сония през първите ѝ години в Университета. Възрастният мъж срещна погледа му и кимна.

Пред Висшите магове стояха две жени. Сери разпозна Форли, която изглеждаше изплашена до смърт. Другата жена се обърна, за да види кой се приближава и сърцето на Сери подскочи.

„Да, това е тя“.

Когато жената го погледна, кръвта му изстина. Той не бе успял да я огледа добре на слабата светлина в заложната къща, макар да бе видял достатъчно, за да я разпознае, ако я срещне отново. А когато я бе зърнал на улицата пред магазина беше твърде далеч. Но тук, под ярката светлина на толкова много магически кълба, той забеляза нещо, което не бе имал възможността да установи досега.

Тя имаше същите странни очи като на Скелин. Двамата бяха от една и съща раса.

„Гилдията едва ли трябва да научава това — реши той. — Скелин въобще няма да е доволен, ако насоча вниманието на магьосниците към него. Макар че Сония сигурно е забелязала приликата. Едва ли е казала на някого, защото това би означавало да разкрие, че е ползвала помощта на Крадец...“

Когато Сония спря пред Висшите магове, Сери, Аний и Гол се поклониха. Тя ги представи на магьосниците и обясни, че Сери е въпросният приятел, който пръв е забелязал чуждоземната отстъпничка и е насочил вниманието ѝ към нея. Когато завърши, Разпоредителят погледна към Сери.

— Първо, Гилдията ви благодари за оказаната помощ в залавянето на тези магьосници-отстъпнички — каза той. — Второ, благодарим ви, че ни помагате и днес — той посочи двете жени. — Разпознавате ли някоя от тях?

Сери се обърна към Форли.

— За пръв път видях Форли преди няколко дни, когато беше заловена — той посочи другата жена. — Тази я видях преди няколко месеца. Двамата с Гол търсехме един убиец и уликите, които събрахме, ни принудиха да шпионираме един собственик на заложна къща и неговият клиент — тази жена. Видяхме я да използва магия при отварянето на една каса.

Отстъпничката продължаваше да го гледа и когато той се обърна към нея, присви очи.

— Смятате ли, че тази жена е убийцата, която сте търсили?

Сери сви рамене.

— Не знам. При убийството е била използвана магия. Тя има магия. Но нямам доказателства, че е извършителят.

Разпоредителят се обърна към Гол.

— Вие сте били заедно с работодателя си в нощта, когато той е шпионирал тази жена.

Гол кимна.

— Бях.

— Правилно ли описа той какво се е случило? Има ли някакви подробности, които вие да сте забелязали, а той не?

— Всичко е така — отвърна едрият мъж.

Накрая Разпоредителят погледна към Аний.

— А вие бяхте ли там?

— Не — отвърна тя.

— Виждали ли сте тази жена да използва магия?

— Да. Видях я за пръв път преди С... Черната магьосница Сония да я залови. Тя наблюдаваше как залавят Форли. Стори ми се странно. След това я видях да използва магия, за да убие няколко птици, които вдигаха доста шум, докато се биеха и щяха да привлекат вниманието към нея. Досетих се, че тя също може да е отстъпничка и затова отидох при Черната магьосница Сония.

Разпоредителят се замисли, после изгледа поред Сери, Гол и Аний.

— Има ли още нещо, което можете да ни кажете за някоя от двете жени?

— Не — отвърна Сери. Той погледна към дъщеря си и телохранителя. Двамата поклатиха глави.

Разпоредителят се обърна към Висшите магове.

— Някакви въпроси?

— Аз имам един — каза магьосникът с бялата мантия. Той сигурно е Върховният повелител, сети се Сери. Сония му беше казала, че цветът на мантията му е бил променен след като е било взето решение, че Черните магьосници (естествено) трябва да носят черно.

— Виждал ли си някога друг човек със същите физически характеристики като тази жена? — мъжът посочи отстъпничката. — Като изключим пола ѝ, естествено.

— Може би веднъж или два пъти — отвърна Сери.

— А знаеш ли откъде идват тези хора?

Сери поклати глава.

— Не.

Магьосникът кимна, после даде знак на Разпоредителя, че няма повече въпроси. Изпълнен с облекчение. Сери осъзна, че очаква с нетърпение да напусне това място. Макар и човек с власт в подземния свят, той не бе свикнал да бъде наблюдаван от толкова много хора. „Крадецът работи най-добре, когато е незабележим. По-добре да го познават по репутацията му, отколкото да бъде център на внимание“.

— Благодаря ви за помощта, Сери от Северния квартал, Аний и Гол — каза Разпоредителят. — Можете да си вървите.

Сония отново ги поведе. Веднага щом вратата на Заседателната зала се затвори зад гърбовете им. Сери въздъхна с облекчение.

— Това помогна ли? — попита Аний.

Сония кимна.

— Мисля, че да. Сега разполагат с показанията на свидетели, че жената е нарушила закона. Единствения път, когато е използвала магия в присъствието на магьосници, е за да се защити, когато я залових и я доведох тук.

— Това, че е нарушила закона, означава ли, че ще разчетете съзнанието ѝ?

— Вече е решено — Сония се усмихна мрачно. — Но сега няма да се чувстват толкова зле, че ще го направя.

— Ти ли ще го направиш? — попита Сери.

Усмивката ѝ се стопи.

— Или аз, или Калън. Подозирам, че ще изберат Калън, защото той не е участвал в преследването и не е нарушавал никакви правила.

Сери се намръщи.

— Ще ти създадат ли проблеми заради това?

— Не мисля — отвърна тя и сбръчи разтревожено вежди. — Калън не изглежда особено доволен. Досега не е намерил време да повдигне този въпрос, но все някога ще го направи. Никой друг не го е споменавал, но съм сигурна, че няма да се размине така — тя въздъхна и отстъпи назад към залата. — Трябва да се връщам. Ще ви съобщя как е минало — поколеба се за миг, след което се усмихна. — О, да!

Лоркин се свърза с мен. Жив и здрав е. Ще ви разкажа по-подробно следващия път.

— Страхотни новини! — отвърна Сери. — Доскоро.

Тя им махна, бутна едното крило и се вмъкна вътре. Сери погледна Аний и Гол.

— Да видим дали каретата ни чака.

Те се ухилиха и го последваха към изхода на Университета.

Когато Ачати, Денил, останалите ашаки и Унх стигнаха до пътя, откриха, че робите, които бяха изпратили напред са подготвили каретата и конете и ги очакват. Ашаките, които бяха дошли да помогнат, се обърнаха към Денил и се сбогуваха с него.

— Съчувстваме ви — каза единият от тях. — Сигурно е много дразнещо помощникът ви да бъде съблазнен от някаква жена.

— Да — отвърна Денил. — Но поне знам, че е отишъл по своя воля и не е в опасност... или поне не вярва да е. И... отново се извинявам за поведението му. Не беше нужно да ви поставя в опасност.

Друг от мъжете сви рамене.

— Заслужаваше си заради възможността да се опитаме да направим нещо срещу тях или да открием града им, макар и всичко да завърши с неуспех.

— Но... вие сигурно нямаше да продължите да преследвате Изменниците, без те да бъдат принудени да ви убият? — каза Денил.

Ашаките се спогледаха и Денил внезапно разбра причината за привидното им безгрижие. Те не искаха да признаят, че са били превъзхождани числено или че са се провалили в задачата си, затова се преструваха, че всичко е наред. Всъщност през цялото време са били наясно за поетия риск и се бяха страхували. Но щеше да е проява на грубост да ги накара да си го признаят.

— Обаче ашаки Ачати ми каза, че сме успели да навлезем по-навътре в територията им от всички останали, които са опитвали някога — рече той, вмъквайки тон на гордост и възхищение в гласа си.

Ашаките закимаха и се усмихнаха.

— Ако някога все пак решите да си върнете помощника, обадете ни се — рече най-разговорливият от тях. — Кралят няма да се

поколебае да събере малка армия за тази цел. Ние винаги си търсим някакво оправдание, за да ги прочистим.

— Ще го имам предвид! — увери ги той. — Ценя предложението ви. — Той се обърна и погледна към Унх. — Познавам и добър следотърсач, когото да извикам.

Туземецът леко наклони глава, но не промени изражението на лицето си. Сачаканците не казаха нищо, докато най-мълчаливият от тях не се прокашля.

— Според вас какво ще направи Гилдията по въпроса с лорд Лоркин?

Денил поклати глава.

— Не знам — призна той. — Но сигурно ще ми изпратят нов помощник. Да се надяваме, че изборът им ще бъде по-добър от моя.

Сачаканците се засмяха. След това разговорливият сачаканец потри ръце.

— Тогава да поемаме по пътя си.

След като се сбогуваха, сачаканците си тръгнаха. Унх кимна още веднъж на Денил и този жест означаваше много повече от сбогуванията на сънародниците му. Групата им се отдалечи сред облак прах. Денил и Ачати се качиха в каретата, а двамата роби на сачаканеца се настаниха отвън. Колата се залюля и потегли плавно по пътя.

— Така е по-добре — каза Ачати. — Удобство. Уединение. Възможност за редовни бани.

— Определено очаквам с нетърпение първата.

— Подозирам, че помощниците ни също бързат да се приберат у дома, макар да не успяха да отърват Сачака от няколко Изменници.

Денил потрепна.

— Отново се извинявам за това, че ви причиних толкова неудобства за нищо.

— Не беше за нищо — поправи го Ачати. — Вие бяхте длъжен да го потърсите, аз бях длъжен да ви помогна. Младият мъж можеше да се намира в опасност. А това, че не беше, не омаловажава пътуването ни.

Денил кимна, благодарен за проявеното от сачаканеца разбиране.

— Предполагам, че трябва да се извиня и от името на Лоркин. Сигурен съм, че щеше да ни уведоми по-рано за решението си, ако бе

имал възможност.

— Може би е решил къде да отиде едва след като е разговарял с вас — сви рамене Ачати. — Не бихме тоя път напразно. Всъщност дори бе доста поучителен за това как мислят киралийците и как мислите вие. Аз, например, си бях създам различно впечатление за мотивите на това толкова усърдно търсене на помощника ви. Помислих си, че може... между вас да има нещо повече от обикновена лоялност между колеги магьосници и киралийци.

Денил го погледна изненадано.

— Решили сте, че сме...!?

— Любовници — изражението на мъжа беше сериозно. Той извърна поглед встрани. — Моят роб е много красив и талантлив. Той ме обожава. Но това е обожанието, което един роб изпитва към добрия господар. Аз ви завиждах за вашия помощник.

Неспособен да отмести изненадания си поглед от Ачати, Денил се опита да намери подходящ отговор, но не откри такъв. Ачати се засмя.

— Не може да не сте го усетили.

— Ами... да, но трябва да призная, че ми отне време.

— Бяхте твърде зает.

— Да разбирам ли, че сте ме проучили добре?

Ачати поклати глава.

— Стараем се да проучим всичко за посланиците, които Гилдията ни изпраща. А изборът ви на другари не е нещо тайно в Имардин.

— Не е — съгласи се Денил, сецайки се за Тайенд и приемите му.

Ачати въздъхна.

— Аз мога да си купя другар, всъщност съм го правил много пъти. Някой красив. Някой добре обучен да доставя удоволствие на господаря си. Може и да попадна на някой умен и достатъчно духовит, с когото да мога да разговарям и дори да имам късмета да бъда обичан от този роб. Но винаги ще ми липсва нещо.

Денил го погледна замислено.

— И какво е то?

Устата на мъжа се изкриви в несиметрична усмивка.

— Рискът. Само когато знаеш, че другият винаги може да те напусне, можеш да оцениш, когато избере да остане. Само когато не им е лесно да решат дали те харесват или не, можеш да оцениш, когато изберат първото.

— Равноправие.

Ачати сви рамене.

— Или почти. За да намеря някой, който да ми е напълно равнопоставен, трябва доста да огранича избора си. Все пак като пратеник на краля, аз съм един от най-влиятелните хора в страната.

Денил кимна.

— Никога не ми се е налагало да се замислям върху разликите в общественото положение. Макар че сигурно щеше да ми се наложи, ако другарят ми бе прислужник.

— Но прислужникът може да си тръгне.

— Да.

— С прислужниците могат ли да се водят интересни разговори?

— С някои сигурно може.

Ачати разкърши рамене и се отпусна.

— Нашите разговори ми допадат.

Денил се усмихна.

— Радвам се, защото до Арвис ще можете да разговаряте само с мен.

— Наистина — сачаканецът присви очи. — Мисля, че ми допадат не само разговорите ни.

Денил отново остана без думи. Изненадата бе последвана от смущение, което бе изместено от любопитство и той дори се почувства до голяма степен поласкан. „Този сачаканец — който току-що посочи, че е един от най-влиятелните в страната — всъщност ми се предлага! Как да постъпя? Как мога да отблъсна някой като него, без да проявя неучтивост или да предизвикам политически последици? И дали изобщо искам да го направя?“

Той усети как косъмчетата на врата му настръхват. „Той е по-млад от мен, но не с много години. Изглежда добре за сачаканец. Добра компания е. Държи се добре с робите си. Но... О! Една такава връзка може да се окаже политически опасна!“

Ачати отново се засмя.

— Не очаквам нищо от вас, посланик Денил. Само изказвам мнение. И възможност. Нещо, върху което да се помисли. А засега нека продължим с разговорите. Все пак не бих искал да разруша приятелството ни, като ви предложа нещо, което би ви смутило.

Денил кимна.

— Какво вече казах, схващам малко бавно.

— Въобще не е така — ухили се Ачати. — Иначе нямаше да ви харесвам толкова. Бяхте твърде зает. Съсредоточен върху една цел. Сега вече можете да обърнете внимание и на други неща. Като например колко време ще отнеме на Гилдията да избере и да ви изпрати новия ви помощник.

— Едва ли някой ще пожелае да заеме този пост след онова, което се случи с Лоркин.

Ачати се засмя.

— Може и да останете изненадан. Може някои да дойде с надеждата да бъде отвлечен на тайно място, управлявано от екзотични жени.

Денил изпъшка.

— О дано не стане така! Наистина се надявам да не стане така.

ГЛАВА 29

ОТГОВОРИ И НОВИ ВЪПРОСИ

Сония седна в креслото си и зачака Висшите магове да се успокоят. Беше се опитала да попречи на призоваването на Сери пред Гилдията, но след като се разбра, че външни хора са помогнали на нея и Регин да открият отстъпничките, обичаят на Гилдията да проучва всички гледни точки в дадена ситуация направи призоваването им неизбежно. Тя представи Сери като стар приятел, а не като Крадец. Неколцина щяха да направят връзка с Крадеца на име Сери, който бе помогнал на нея и Акарин по време на ичанското нашествие, но повечето бяха забравили тази част от историята. Онези, които предпочитаха да пренебрегнат участието ѝ в поражението на нашествениците, не бяха обърнали внимание на имената на помощниците ѝ, а тя се надяваше, че малцината, които бяха проявили интерес, щяха да разберат причините ѝ да не привлича толкова внимание към стария си приятел.

Само Калън, който и без това се вълнуваше прекадено много от нейната персона, можеше да направи връзката. Но той поне бе дискретен. Нямаше да го обяви пред цялата Гилдия. Щеше да се посъветва с останалите Висши магове.

Подразни я това, че привикването на Сери не бе доказало нищо повече от онова, което вече знаеха. Жената очевидно бе отстъпничка. Бе използвала магия пред стотици хора, включително алхимика и лечителката, които бяха помогнали на Сония да я залови. Освен това я бе използвала и в неуспешния си опит да се противопостави на магьосниците, които я бяха отвели във временния ѝ затвор в Купола.

Но Гилдията и най-вероятно кралят се притесняваха да не обидят чуждата страна. Особено когато не бяха сигурни коя точно е тя.

В началото на съвета един от съветниците на краля бе донесъл карта и им показа някои от най-отдалечените земи. Жената продължи да мълчи и отказа да отговори на въпроса откъде идва. Съветникът направи няколко предположения предвид физическата ѝ характеристика. И да беше прав, тя не го показа по никакъв начин.

— Нямаме друг изход — каза Върховният повелител Болкан с твърда нотка в гласа. — Трябва да разчетем съзнанието ѝ.

Разпоредителят Оусън кимна.

— Призовавам Черен магьосник Калън и Черна магьосница Сония да се спуснат до площадката. Черният магьосник Калън ще разчете съзнанието на безименната отстъпничка, а Черната магьосница Сония ще разчете съзнанието на Форли.

Макар да го очакваше, Сония изпита леко разочарование. Нямахше как да накара Калън да потърси в съзнанието на чуждоземната жена отговорите на някои определени въпроси. Като например дали жената е убила семейството на. Сери.

Тя последва Калън до площадката, без да сваля поглед от Форли. Жената беше преbledняла и я гледаше с широко отворени очи.

— Ще ти кажа всичко — избъбри Форли. — Няма нужда да ми четеш мислите.

— Глупава жена — разнесе се глас със странен акцент. — Не знаеш ли, че не могат да ти прочетат мислите, ако не им позволиш?

Сония се обърна към чужденката и осъзна, че всички магьосници са направили същото. Погледът на жената бродеше по лицата им и изражението ѝ бавно се променяше, когато виждаше съжалението и присмеха по лицата им. Когато Калън се спря пред нея, в очите ѝ се появиха съмнение и страх.

Той протегна ръце към главата ѝ, като същевременно я обездвижи с магия.

Сония не искаше да гледа мъките ѝ, затова се обърна към Форли, която потрепна.

— Аз не съм магьосница — каза жената, поглеждайки от Сония към Върховните магове. — Накараха ме да излъжа. Те казаха... че ще убият дъщеря ми и децата ѝ, ако ви кажа. — Форли си пое треперливо дъх и избухна в сълзи.

Сония постави ръка на рамото ѝ.

— Знаеш ли къде се намират?

— Така... мисля.

— Те все още не знаят, че вече си ни казала. Ще доведем децата преди да разберат.

— Б-благодаря.

— Но се боя, че трябва да проверя дали ми казваш истината. Обещавам ти, че няма да боли. Всъщност няма да усетиш нищо. Дори няма да разбереш, че съм вътре. А аз ще се постарая да приключа бързо.

Форли впери поглед в Сония и кимна.

Магьосницата притисна нежно длани към слепоочията на жената и проникна в съзнанието ѝ. Веднага я заляха вълни от страх и тревога. Тя внимателно се понесе из мислите на Форли за дъщеря ѝ и двете ѝ внучета и за мъжете, които ги бяха отвели. Сония разпозна мъжа, който бе изнудвал Форли — това бе търговецът на роет, който бе с нея при залавянето ѝ.

Сония си спомни за магическата сила, която бе почувствала откъм Форли. Сигурно някой друг я бе изпратил. Може би истинската отстъпничка, която ги бе наблюдавала през прозореца.

— Кой използва магия, когато ви намерихме?

— Не знам.

— Къде са дъщеря ти и децата сега?

В съзнанието на Сония проблеснаха лабиринт от улички и временни убежища, сред които изпъкна една определена къща. Семейството на Форли се намираше в един от останалите бедняшки квартали в града.

— Ще ги намерим, Форли. Ще накажем хората, които ти причиниха това.

Сония отвори очи и свали ръцете си. По лицето на Форли можеше да се прочете надежда и решителност.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Сония се обърна към Висшите магове и им разказа какво е научила.

— Препоръчвам един или няколко от нас да отидат с Форли да освободят децата ѝ колкото се може по-скоро.

Последваха одобрителни кимания. Вниманието им бе привлечено от звуците, които издаваше чужденката. Калън бе притиснал ръце към слепоочията ѝ и лицето ѝ изразяваше изненада и ужас.

Всички наблюдаваха мълчаливо и когато Калън най-после отпусна ръцете си, Сония чу всеобща въздишка на облекчение. Магьосникът отстъпи назад и се обърна към Висшите магове.

— Името ѝ е Лоранда — обяви той. — Тя идва от Игра, земя отвъд голямата северна пустиня. Странно място, където магията е забранена и се наказва със смърт. Но магьосници са и онези, които издирват и наказват магьосниците. Те отнемат децата на екзекутираните, за да поддържат броя си — той поклати удивено глава пред това лицемерие и жестокост.

— Лоранда научила магията като млада и била принудена да напусне страната си заедно с новородения си син. Те успели да прекосят пустинята при Лонмар, след това преминали през Елийн до Киралия. Тук са били приети от един Крадец, който ги защитавал в замяна на магическите ѝ умения. Този Крадец накрая осиновил момчето и го направил свой наследник. Посветил го в престъпния свят, а майка му го обучила на магически умения — Калън погледна към Сония и се намръщи. — Името на сина е Скелин, един от Крадците, които Черната магьосница Сония и лорд Регин споменаха като свои помощници при залавянето на отстъпничката. Той, естествено, не е искал да открият майка му, затова уредил Форли да заеме мястото ѝ. Дори използвал собствената си магия, за да изглежда така, сякаш Форли ги напада — той погледна към Висшите магове. — Откакто е дошъл на власт, Скелин изпращал майка си да избива конкурентите му Крадци. Чрез убийства и съюзи той възнамерявал да се издигне до крал на подземния свят.

Сърцето на Сония подскочи. „Тази жена е Ловецът на Крадци!“

Калън се поколеба и смръщи чело.

— Освен това внася роец, който му помага да обвързва хората към себе си. Не само бедните, но и богатите. И магьосниците. Изглежда, смята, че щом привикнем към опиата, ще може лесно да ни манипулира.

Сред магьосниците се надигна мърморене и те започнаха да обсъждат чувото. Сония долови презрителни коментари за заблудата на Скелин, но настръхна при споменаването на роеца. Сети се за каменоделеца Берин, чието пристрастяване не бе успяла да изцели. Щом пристрастяването към роеца не можеше да бъде изцелено и Скелин го знаеше, то планът му можеше и да е успял.

— Какво си ти? — попита чужденката, вперила поглед в Калън. Очите ѝ се плъзнаха към Сония. — И ти?

Сония отвърна на въпроса ѝ с лека усмивка. Скелин и майка му бяха магьосници, но очевидно не бяха черни магьосници. „Поне за това можем да сме благодарни. Можем да предположим, че Игра не е населена с черни магьосници. Достатъчни са ни притесненията със Сачака“.

Разпоредителят Оусън се обърна към залата и вдигна ръце. Гласовете утихнаха и настъпи тишина.

— Сега знаем истината. Едната от пленничките ни е невинна, другата е убийца и отстъпничка. В града има още един отстъпник, когото трябва да заловим. Лоранда ще бъде затворена. Форли е свободна. Някои неща трябва да бъдат свършени веднага, затова слагам край на този съвет.

Залата се изпълни с шума от стотици изправящи се магьосници, които разговаряха помежду си. Оусън отиде бързо при Сония.

— Вземете Форли и бързо намерете децата — нареди тихо той. — Преди Лоранда да се сети да предупреди Скелин за предателството ѝ.

Сония го погледна изненадано и кимна. „Разбира се. Достатъчно е да се свърже мисловно с него и да му разкаже какво се случи тук“.

— Ще взема лорд Регин, ако е възможно.

Той кимна.

— Щом бъдат спасени, ще изпратя Калън след Скелин.

Сърцето ѝ се стопли от благодарност. Поведението на Оусън беше студено към нея, но не беше човек, неспособен на състрадание към останалите. Когато той се отдалечи, Сония се огледа и откри Регин да стои до едно от стълбищата и да я наблюдава. Тя му махна.

— Това уместно ли е?

Гласът на Калън се чу през разговорите и тропота от стъпките на Висшите магове. Тя се обърна и видя, че той гледа намръщено Оусън.

— Ако успеете да съберете подкрепата на Висшите магове против това решение, аз съм готов да изпратя някой друг.

Калън погледна към магьосниците, които излизаха от залата, след това към Сония и присви устни.

— Вие решавате това, не аз — каза той.

Когато Регин се приближи, Сония се усмихваше, наслаждавайки се на триумфа си. Щом Оусън ѝ вярваше достатъчно, за да я изпрати в

града, може би останалите от Гилдията щяха да ѝ простят за това, че бе нарушила правилата толкова много пъти през последните седмици.

— Искате ли да ми помогнете в новата ми задача? — попита тя Регин.

Магьосникът повдигна вежди и дори успя да се усмихне.

— Винаги!

Тя улови Форли под ръка.

— Да идем да намерим семейството ти.

Лоркин не бе съвсем сигурен колко време бе минало, откакто го бяха затворили в тази стая. Тя нямаше прозорци и той не можеше да използва слънчевата светлина за ориентир. Докато беше с Тивара, бе пътувал през нощта, а беше спал през деня, което се промени при пътуването с Чари, и сега не можеше да съди за часовете само по това кога му се доспива. Нито пък можеше да използва глада си, защото се хранеше когато имаше възможност, а не в определени часове.

Храната му се поднасяше според някакъв модел и той започна да го използва, за да брой дните. Семплото ядене от сладка зърнеста каша и плод бе последвано няколко часа по-късно от по-обилна храна, съставена от месо и зеленчуци. След поредния интервал му носеха по-лека храна от плоски хлебчета и чаша топло мляко. Храната беше обикновена, но му се струваше прекрасна след откънатите остатъци, с които се хранеше, докато пътуваше с Тивара.

Бяха му казали, че ще остане тук до процеса на Тивара. Досега бяха минали два дни и половина, предполагаше той. Развличаше се, като четеше бележника си и записваше наблюденията си върху всичко, което бе научил досега за Изменниците. Освен това вписваше въпросите, на които щеше да търси отговори, когато бъде свободен да го направи. Всеки път, когато му носеха храна, Лоркин успяваше да зърне Изменницата, която охраняваше вратата му. Винаги бе жена, но не винаги една и съща. Нямаха ли мъже-магьосници? Или никой от тях не беше проявил желание да го охранява? Или просто не вярваха на един мъж да охранява друг мъж?

Той прекарваше и много време в сън. Макар да бе успял да изцели напълно изтощението и болките, винаги бе по-добре да позволи на тялото само да възстанови енергията и здравето си.

Светлината идваше от вграден в тавана скъпоценен камък. Той успя да го разгледа, като стъпи на леглото си. Но не можеше да го проучва дълго, заради силната светлина. Допря ръката си до него и установи, че не излъчва топлина. Повърхността му бе шлифована също като камъните, използвани в бижутата.

Дали това бе естествената му форма или бе обработван от човешка ръка? Щеше ли да свети вечно или постепенно можеше да угасва?

Въпросите без отговори равномерно се натрупваха в главата и бележника му. Той се чудеше как да научи законите на Убежището, както му бе предложила Риая. Трябваше ли да помоли някой да го научи? Какво щеше да се случи, ако почука по вратата, за да привлече вниманието на пазачката и да я помоли да му стане учителка?

От доста време си мислеше това. Но преди да събере смелост да опита, той чу гласове отвън. Седна с лице към вратата точно когато тя се отвори.

Влезе една жена, която не беше виждал досега и го огледа от глава до пети.

— Лорд Лоркин — каза тя. — Елате с мен.

Той отбеляза, че атмосферата в града е различна. Наоколо се виждаха повече хора и много от тях като че ли чакала нещо. Когато го видяха, го разглеждаха с любопитство, но очакването, което витаеше във въздуха, определено се отнасяше до нещо друго.

„Процесът на Тивара? — зачуди се той. — Защо иначе ще ме изкарват от стаята?“

Предположението му се оказа вярно, когато отидоха в същата стая, където се бе изправил пред Масата на Говорителките. Около нея седяха същите седем жени, но този път украсеният със скъпоценни камъни стол бе зает. В него седеше стара жена и го наблюдаваше замислено. Стаята беше пълна с народ. Стъпаловидните седалки бяха заети, а наоколо стояха изправени мъже и жени. Срещу входа се намираше друга, по-малка врата, която не бе забелязал досега. На прага ѝ стояха Тивара и две друти жени. В стаята витаеше усещането, че тази среща продължава от доста време. Искаше му се да може да разбере колко добре върви.

— Не се покланяш на кралица Зарала — промърмори в ухото му водачката му. — Притискаш длан към гърдите си и я гледаш докато не

ти кимне. А сега застани пред Масата и отговаряй на въпросите им.

Лоркин направи каквото му беше казано. Кралицата се усмихна и му кимна, след като той притисна ръка към сърцето си. После вниманието ѝ се насочи към Рияя.

— Лорд Лоркин, бивш помощник на Посланика на Гилдията в Сачака, Денил — каза Ръководителката на Масата и гласът ѝ отекна в залата. — Вие дойдохте в Убежището, за да говорите в защита на Тивара на този процес. Времето настъпи. Разкажете ни как се срещнахте с Тивара.

— Тя беше робиня в Дома на Гилдията.

— Където срещнахте и Рива.

— Видях Рива едва в нощта на смъртта ѝ.

Рияя кимна.

— Как се озова Рива във вашата стая онази нощ?

Лоркин прехапа устни.

— Вмъкнала се е, докато спях.

— И какво направи?

— Събуди ме — той отблъсна нежеланието си да опише точно какво се е случило. — Тя се вмъкна в леглото ми и... ъъ... беше много по-мила с мен отколкото се изискваше.

Върху устните на Рияя се появи лека усмивка.

— Значи нямате навика да вкарвате робините в леглото си?

— Не.

— Но не я отпратихте?

— Не.

— Какво се случи след това?

— В стаята се появи светлина. Видях как Тивара намушка Рива.

— И после?

— Тивара обясни, че Рива е възнамерявала да ме убие — той усети как лицето му пламва. — С някакъв вид магия, който не бях чувал дотогава. Тя каза, че ако остана в Дома на Гилдията, ще има и други опити да ме убият.

— Повярвахте ли ѝ?

— Да.

— Защо?

— Другата робиня — Рива — каза нещо. — Той се опита да си спомни точно думите ѝ. — Тя каза: „Той трябва да умре“. Очевидно

ставаше дума за мен.

Риая повдигна вежди. Тя погледна към шестте жени и кралицата, след което се обърна към Лоркин.

— След това какво се случи?

— Напуснахме сградата и отидохме в едно имение — в помещенията на робите. Те много ни помогнаха. Но в следващото имение, където отидохме, робите ни бяха подготвили капан. Опитаха се да ни упоят. След това вече не вярвахме на никого — докато не се появи Чари.

Риая кимна и се обърна към Масата.

— Някакви въпроси към лорд Лоркин?

Първата жена кимна. Лоркин си припомни името ѝ от първата среща. „Ивали, мисля.“ Тя погледна Лоркин право в очите.

— Някога лягал ли си с Тивара?

— Не.

Сред публиката се разнесе мърморене. Лоркин забеляза, че то прозвуча като протест. Ивали отвори уста, за да зададе друг въпрос, но размисли и погледна към останалите.

— Тивара уби ли някой друг, докато пътувахте заедно? — попита Лана.

— Доколкото знам, не.

— Защо не тръгнахте към Киралия? — попита Шая.

— Тивара каза, че това ще е най-предсказуемото решение, което убийците ни очакват.

— Какво дадохте на посланик Денил, след като го убедихте да спре да ви преследва? — попита Савара.

Лоркин я погледна изненадано, но не заради внезапната смяна на темата. Щом го беше видяла, защо не го беше попитала досега? Изражението на лицето ѝ бе неразгадаемо. Той реши, че е най-добре да каже истината.

— Кръвния пръстен на майка ми. Знаех, че най-вероятно ще ми го отнемете, щом стигнем тук, а едва ли щеше да ѝ хареса да попадне в чужди ръце.

В стаята се разнесе ниско мърморене, което бързо утихна.

— Използвахте ли го, след като Тивара уби Рива?

„Тивара не знаеше, че го нося със себе си... поне така си мисля“ — той устоя на желанието си да я погледне.

— Имате ли други кръвни пръстени?

— Не.

Савара кимна, за да покаже, че няма повече въпроси.

— Ще се подложите ли на разчитане на съзнанието, за да потвърдите истинността на думите си? — попита Калия.

Всички в стаята се умълчаха.

— Не — отвърна Лоркин.

Последваха възклицания и мърморене. Той срещна погледа на Калия и го издържа. „За колко глупав ме смята? Ако позволя на някой да влезе в главата ми, той веднага ще тръгне да търси тайната на Лечителството, а аз ще трябва да забравя всички надежди за напускането на това място“.

— Благодаря ви, лорд Лоркин. Моля, застанете до изхода.

По навик той кимна с уважение, след това се обърна и кимна на шестте жени и кралицата, в случай, че жестът му бъде приет като нежелана проява на благоразположение към Ръководителката. Лоркин забеляза, че до вратата стои пазачката, която го бе довела, отиде и застана до нея. Тя го погледна замислено и кимна.

— Добре се справи — промърмори тя.

— Благодаря — отвърна той. После погледна към Тивара. Тя се мръщеше, но щом срещна погледа му се усмихна измъчено.

— Сега започват обсъжданията — обяви Риая.

Жените около масата започнаха да разговарят, а залата се изпълни с шум. Лоркин се опита да долови разговора на Говорителките, но шумът му пречеше да чуе нещо повече от откъслечни фрази. Около масата със сигурност бе издигната магическа бариера, която да ги отдели от шума. Затова той започна да разглежда събраните в залата хора с надеждата да научи колкото се може повече, преди да го върнат в килията му без прозорци.

Той забеляза, че по стълбите са насядали много двойки, но всички останали бяха жени. Край стените обаче се бяха събрали предимно мъже, облечени в семпли дрехи. Някои от Изменниците носеха практични панталони и туники, а други предпочитаха дълги ризи от фино платно, пристегнати в кръста с колан. Той с изненада установи, че ризите се носят и от мъже, и от жени.

Никой не носеше ярки цветове. Лоркин предположи, че вносът на бои в града е затруднен, а при ограниченото пространство за

отглеждане на култури бе отдадено предпочитание на растенията за храна.

Макар да се опитваше да фокусира вниманието си върху публиката, той не се сдържаше и от време на време хвърляше по някой поглед към Тивара. И всеки път установяваше, че тя го гледа. Но повече не му се усмихна. Изглеждаше замислена. И притеснена.

Най-накрая гласът на Рияя се издигна над всеобщата глъч.

— Приключихме обсъжданията — обяви тя.

Стаята утихна. Рияя погледна към жените около масата и се обърна към Тивара.

— Ти предложи да позволиш на Говорителката Халана да разчете съзнанието ти. Ние обсъдихме всички възможности, разрешени от закона, но не открихме друг начин да проверим твърденията ти. Моля, пристъпи напред и свали менталния си щит.

Откъм публиката се разнесоха шепот и мърморене. Лоркин си спомни откъс от разговора на Чари и Тивара по време на пътуването им. Тивара бе казала, че ще позволи на Изменниците да разчетат съзнанието ѝ, а Чари се беше уплашила. „Не можеш да го направиш — бе изсъскала тя. — Ти обеща...“

„Какво е обещала? На кого?“ Лоркин гледаше как жената, която бе спасила живота му, излезе напред с вдигната глава и застана пред предводителките си. Главата му се замая от прилива на чувства. „Толкова е горда. И красива“. После го връхлетяха познатите съмнения. „Ще ми се да знаех дали Чари е права за отношението на Тивара към мен. Ако греши, не ми се иска да се правя на глупак, опитвайки се да я спечеля. Но ако е права... ако Тивара ме харесва... но наистина отблъсква от себе си онези, които ѝ се възхищават... ще ми стигне ли решителността да я убедя?“

С цялата си душа вярваше, че ще успее.

Тивара спря пред масата и протегна лявата си ръка. Тя се поколеба и се намръщи. Лоркин примигна изненадано и ужасено, когато забеляза, че от дланта ѝ капе кръв. Жената разтърка палеца си и стисна нещо, което бе твърде малко, за да успее да го види. После го пусна на масата. „Прав бях — помисли би той. — Менталният щит е подобен на кръвния камък“.

На лицата на предводителките бе изписано мрачно съчувствие. Той видя как Халана се изправи и протегна ръце към Тивара, която

леко се наведе напред. Възрастната жена допря длани до слепоочията ѝ и затвори очи.

Последва продължително мълчание, докато всички ги наблюдаваха с очакване. Когато Халана най-после отдръпна ръцете си, тя не каза нищо. Просто седна на мястото си. Тивара взе менталния си щит и се отдалечи от масата.

— Какво научи? — попита Рияя.

— Всичко, което ни каза Тивара, е истина — рече Халана.

В залата се разнесе всеобща въздишка. Рияя постави ръце на масата.

— Тогава е време да гласуваме — тя погледна към Тивара, след което се обърна към публиката. — Решихме, че не е било необходимо Тивара да убива Рива. Трябвало е да я отблъсне от Лоркин или да ги раздели по някакъв друг начин. Но освен това признаваме, че не е имала време за колебания, когато я е хванала в процеса на извършване на престъплението. Тивара е действала така с цел да бъдат изпълнени нарежданията на кралицата и за да предотврати възникването на ситуация, която би застрашила Убежището и хората ни в Сачака — тя се поколеба и погледна към Говорителките. — Трябва ли Тивара да бъде екзекутирана за убийството на Рива?

От шестте жени, които седяха край масата, само две вдигнаха ръце. Останалите не помръднаха, притиснали длани към повърхността ѝ. Лоркин предположи, че щом Калия е вдигнала ръка, жестът ѝ означава подкрепа.

— Четири против, две за — каза Рияя. После огледа публиката. За голяма изненада на Лоркин хората също гласуваха. — Мнозинството е против — обяви Рияя. Тя погледна към кралицата, която бе поставила ръката си с дланта надолу върху масата. — Отговорът е „не“.

Всички свалиха ръцете си. Лоркин отбеляза, че Рияя изглежда доволна.

— Смъртта на другарка-Изменница е сериозен проблем — продължи тя. — И независимо какви са причините, наказание трябва да бъде наложено. Тивара трябва да остане в Убежището през следващите три години, след което ще получи поста разузнавач или наблюдател и ще трябва да работи усърдно, за да достигне предишното си положение. През тези три години тя трябва да посвети един от

всеки шест дни за благого на семейството на Рита — Рияя погледна към Тивара. — Приемаш ли тази присъда?

— Да.

— Тогава е решено. Свободна си. Този процес приключи и законът на Убежището бе спазен. Нека песента на камъните продължи.

— Нека песента на камъните продължи — отвърна публиката.

Всички в залата се раздвижиха и наставаха. Лоркин гледаше Тивара. Тя бе забила поглед в пода. Поклати леко глава и погледна към Савара. Възрастната жена ѝ се усмихна одобрително. След това тя повдигна въпросително вежда и погледът ѝ се премести върху Лоркин. Той примигна, после видя как Тивара завърта очи, обръща се и тръгва към вратата в дъното на стаята. Там стоеше Чари. Младата жена се усмихваше широко. Погледна го и му намигна.

Някой го подръпна за ръкава. Пазачката му се усмихваше.

— Трябва да те отведе в стаята ти — усмивката ѝ се разшири. — Новата стая.

Той почувства как притесненията му се изпаряват.

— Дали случайно няма да имам прозорец?

Тя му махна с ръка да я последва.

— Не. Но ще имаш компания и ще можеш да влизаш и излизаш когато пожелаеш — стига да не напускаш Убежището, разбира се. Между другото, аз съм Витра.

— Приятно ми е, Витра.

Тя се изкиска.

— Вие, киралийците, се изразявате много странно — рече тя. — Толкова сте учтиви.

— Мога да бъда и груб, ако искаш.

Тя се разсмя.

— Няма нужда. По пътя ще ти дам няколко съвета как да се сближиш с хората тук.

Заслушан внимателно, Лоркин тръгна с жената към града.

Сери гледаше замислено дъщеря си. Днес не се справяше добре с уроците си, но пък и Гол допусна няколко нетипични грешки. И двамата все още се намираха под влияние на сутрешното си посещение в Гилдията и им беше трудно да се съсредоточат върху тренировката.

„Не бива да позволяват на това да повлияе на концентрацията им — помисли си той. — Ще трябва да се самозащитавам, ако телохранителите ми отново получат шанса да зърнат късче от живота на богатите и могъщите“.

Почукване по вратата привлече вниманието им. Намираха се в пивницата на Гриндър и Сери бе разпратил хората си да информират онези, които искат среща с него, че сега е моментът.

Той кимна на Гол, който отиде до вратата и леко я откряна, преди да я отвори широко. В коридора стоеше мъж, който изглеждаше също толкова замаян, колкото Аний и Гол, след като напуснаха Гилдията.

— Черната магьосница Сония, лорд Регин, две жени и две деца искат да ви видят — каза той.

— Доведи ги.

Мъжът кимна и бързо се отдалечи. Аний и Гол стояха и се хилеха един на друг.

— Хайде де, заемете местата си — нареди им Сери.

Те бързо застанаха от двете страни на стола му. Гол зае поза, която изглеждаше повече нелепа, отколкото застрашителна. Аний сви пръсти в юмрук, както правеше винаги, когато бе нервна. Сери поклати глава, въздъхна и зачака.

Стъпките се чуваха все по-ясно и стаята изведнъж като че ли се изпълни с магьоснически мантии. Първо се появи черната на Сония, после червената на Регин. След тях се появиха Форди и една по-млада жена, които изглеждаха много кротки. В едната си ръка младата жена носеше малко момиченце, а с другата държеше ръката на малко по-голямо момче.

Аний и Гол се поклониха непохватно, но с ентузиазъм.

— Сери — каза Сония, после кимна на дъщерята и приятеля му. — Аний и Гол. Благодаря ви, че дойдохте в Гилдията. Опитах се да го предотвратя, но когато Гилдията разследва нещо толкова сериозно като магьосник-отстъпник, тя е склонна да проявява изключителна старателност.

— Всичко е наред — отвърна Сери. Той се обърна към Гол. — Донеси няколко стола.

Старите столове, които обикновено стояха в средата на стаята, бяха отместени в дъното, за да освободят място за тренировките. Гол

тръгна към тях, но Сония вдигна ръка, за да го спре.

— Аз ще го направя.

Аний, Форли и другата жена зяпнаха изненадано, когато тежките столове се издигнаха във въздуха и се понесоха към средата на стаята, като се подредиха в кръг, който включваше стола на Сери. Гол се ухили доволно. Той бе виждал доста магически номера по времето, когато Сери бе работил за бившия Върховен повелител.

— Дойдохме да ти кажем какви са резултатите от разследването ни — каза Сония, след като седна. — И да поискам една услуга.

— Услуга? — Сери завъртя очи с престолено отчаяние. — Пак се почна.

Тя се усмихна.

— Да. Можеш ли да намериш безопасно място, където да се скрият Форли, дъщеря ѝ и децата?

Сери погледна към жените. Те му се усмихнаха колебливо. Докато сядаше, младата не пусна нито едно от децата си. Момичето седеше в скута ѝ, а момчето бе седнало на облегалката на стола.

— В опасност ли са?

— Да. Накарали са я да се яви на мястото на Лоранда — истинската отстъпничка.

— Но вие сте заловили истинската отстъпничка... нали?

— Да. И не. — Сония се поколеба и го погледна замислено. — Лоранда е майката на Скелин.

Сери усети как ледени тръпки полазват по цялото му тяло. Сърцето му заблъска в гърдите. „Майката на Скелин. Ето защо се ядоса, че не съм му казал, че съм огледал доста добре отстъпничката! Това щеше да му подсказже, че номерът с Форли няма да мине! Но той така или иначе щеше да се провали, защото не знаеше, че някои от магьосниците в Гилдията могат да четат мисли без разрешение“.

— Едва ли се чувства прекрасно в момента — рече сухо Сери.

Регин се засмя.

— Да. Но за нещастие той успя да се измъкне от магьосниците, които бяха изпратени да го заловят, така че отново имаме отстъпник на свобода, който знае, че сме по петите му.

Сери го погледна.

— Скелин е магьосник?

Сония кимна.

— Точно затова искаме да помогнеш на Форли. Той я е изнудвал, като е взел дъщеря ѝ и децата, и е заплашил да ги убие. Надяваме се да е твърде зает да се крие, за да се занимава с отмъщения, но по-добре да не поемаме този риск.

Сери погледна към Форли и сви рамене.

— Разбира се, че ще ѝ помогна.

— Няма да е зле самият ти да вземеш допълнителни мерки — додаде Регин.

Сери се усмихна на сдържаното изказване на магьосника. „Много по-вероятно е да подгони мен, отколкото да търси Форли. Може би трябва да потърся помощта на някой друг Крадец за нея. Някой, който не обича Скелин...“

Има и още нещо — каза Сония. — Лоранда е... беше... Ловецът на Крадци. Скелин я изпращал да избива конкурентите му. Имал е големи планове за себе си. Искал е да стане крал на престъпния свят. Смятал да използва роета, за да държи всички — дори Гилдията — в подчинение.

Когато Сери се замисли колко могъщ бе станал Скелин, това не му се стори чак толкова невъзможно. „Колко хора вече контролираше? Отсега нататък ще трябва да бъда много внимателен в подбора си на партньори“.

— Знаете ли дали Лоранда е убила семейството на Сери? — попита Аний.

Сърцето му се сви. Той погледна към дъщеря си, благодарен, че му е спестила задаването на този въпрос, но въпреки това изпълнен със страх от отговора.

Сония се намръщи.

— Не знам. Не аз разчитах съзнанието ѝ, а не можех да накарам Калън да го направи пред всички.

„Това щеше да разкрие много повече за мен, отколкото би ми допаднало“.

— Ще се опитам да разбера — обеща тя. — Дори да не ги е убила тя, ако задачата ѝ е била само да проникне в убежището ти с магия, тя ще знае кой го е направил. Или кой го е наредил.

— Сигурно е Скелин — рече Регин. — Освен ако не е поработвала на страни за други клиенти.

— Поне знаем, че Скелин не е действителният убиец — каза Гол.
— По това време той разговаряше със Сери.

Аний леко изхъмка.

— В това няма смисъл. Защо да изпраща някой да убива семейството на Крадеца, когото е поканил, за да преговарят евентуален съюз?

Всички се умълчаха, замислени.

— Може би Лоранда знае — предположи Гол.

Сери поклати глава, озадачен.

— Поне едно нещо знам със сигурност. Трябва да заловим още един отстъпник.

— Ако все още е в Киралия — каза Регин.

— О, все още е тук — увери го Сери. — Не е хвърлил толкова време и усилия за изграждането на малката си империя, за да се измъкне после нанякъде. Не, тук има хора, богати и бедни, които ще се избият да му помагат — някои, защото са длъжни, а други, защото ще спечелят от това. Това го няма никъде другаде.

Сония кимна.

— Влиянието му над града вече достига опасни висини, но подозирам, че бъде ли премахнат, империята му ще се срути. Трябва да го намерим! — тя погледна към Сери. — Ще ни помогнеш ли отново?

Той кимна.

— Не бих пропуснал това забавление.

Тя се усмихна и се изправи. Регин я последва.

— Трябва да се върнем в Гилдията. Благодаря ти, че ще се погрижиш за Форли и семейството ѝ.

Сери погледна към жената, която го гледаше с очакване.

— Ще намеря някое безопасно място за вас. Къде е баща им? — двете жени смръщиха вежди толкова ядосано, че Сери не се сдържа и се разсмя. — Значи няма да мислим за това! — той се обърна към Сония и я поведе към вратата. — Обзалагам се, че си привлякла много внимание по пътя за насам.

Тя се усмихна печално.

— Да. И всичките ти клиенти долу ще говорят за това месеци наред.

— Може пък да е за добро — каза Регин, който вървеше след нея.
— Това ще напомня на всички, които смятат да помогнат на Скелин, че

ти имаш доста могъщи приятели.

— Няма да е зле, ако решат, че все още сте тук. Това ще ни даде известно време да планираме нещата, преди да си тръгнем. През кухнята се стига до един страничен изход.

— Значи ще минем оттам. Благодаря за помощта — каза Сония.
— И се пазете.

— Винаги го правя — извика той след тях, докато се отдалечаваха по коридора. После затвори вратата и огледа останалите хора вътре. Видът на децата накара сърцето му да се свие и той прогони болезнените спомени. — Гол, отведи семейството на Форли на долния етаж и виж дали не са гладни.

— Готово — отвърна Гол. Махна им с ръка и те излязоха след него от стаята.

Сери отново седна на стола си и въздъхна. После погледна към Аний. Тя се мръщеше, но не разтревожено, а озадачено.

— Какво има? — попита той.

Тя го погледна, после отвърна глава.

— Помниш ли онзи магьосник от Гилдията, който беше облечен като Сония?

— Да. Черен магьосник Калън.

— Изглежда ми познат. В първия момент не го разпознах заради мантията.

— Виждала си го без мантия?

Тя го погледна и се засмя.

— Не точно по начина, по който си го представяш. Но тогава не обърнах особено внимание на облеклото му.

— А какво правеше той? — попита Сери.

Тя сбръчи замислено чело, но след миг погледът ѝ се проясни.

— Аха! Точно така! Един ден отидох с приятеля ми да вземе роет. Не за мен, разбира се — очите ѝ проблеснаха, щом улови сериозния му загрижен поглед. — Докато уговоряхме сделката, отпред спря една карета. Мъжът вътре искаше роет и не му се чакаше. Успях да видя лицето му.

— Калън?

— Да.

— Сигурна ли си?

— О, да! — очите ѝ проблеснаха. — Обръщам особено внимание на хора, които изглеждат така, сякаш правят нещо, което не трябва.

Сери изсумтя.

— Това обхваща почти всички в тоя град.

Тя се ухили.

— И особено ако това, което науча за тях, може да се използва по-късно — поправи се тя. — Смяташ ли, че Сония ще прояви интерес? Чувам, че много магьосници взимат роец.

— О, според мен ще прояви! — отвърна Сери. — Мисля, че ще ѝ се стори много интересно. Това ще е добро извинение да се промъкна отново в болницата. Или по-добре да изчакам, когато имам и някакви новини за Скелин — той погледна към Аний и се намръщи. — Ще трябва много да внимаваме на кого се доверяваме. Скелин има много приятели и сега вече се съмнявам, че съм един от тях. Трябва да помогнем за залавянето му, без да се оставим да ни хване. Очакват ни щури дни.

Аний кимна, после се усмихна и завъртя очи.

— Колко пъти да ти повтарям? Вече никой не използва думата „щури“.

ЕПИЛОГ

С едно последно магическо усилие Лоркин забележи остатък от прах, коса, хранителни остатъци и неопределими частици в малка купчинка и отиде да вземе кош, в който да ги изхвърли. Бяха минали няколко седмици, откакто се бе нанесъл в мъжкото отделение. Това бе една голяма зала, пълна с няколко редици тесни легла. Сега повечето бяха празни, но по принадлежностите, напъхани под тях, можеше да се съди, че си имат постоянни обитатели. Макар да знаеше имената на повечето от тях, имаше неколцина, които оставаха за три-четири дни и после отново изчезваха, без да се представят на никого.

— Тези легла са за мъжете, които не искат да живеят повече със семействата си и които нямат жена — каза му Витра. — Няма достатъчно място, за да може всеки да има отделна стая.

— Има ли и женско отделение? — попита Лоркин.

— Може да се каже — тя сви рамене. — Понякога приятелки и сестри делят една стая.

В началото той представляваше интерес за мъжете-изменници, които го засипаха с въпроси за Киралия, за това как е дошъл в Убежището и какво смята да прави тук. За тяхно удоволствие той не можеше да отговори на последния въпрос. Дори и не помисляше да сподели интереса си към Тивара, а те се мръщеа на плановете му за преговори между техния народ и Обединените земи.

— Ти си магьосник — посочи един от тях. — Сигурно ще ти възложат нещо, в което се използва магия.

Въпреки уверенията на Савара, че ще му намери работа, все още не го бяха извикали, за да му възложат някаква задача. Затова мъжете го оставиха да поддържа чистотата на стаята им. Те се изненадаха, когато разбраха, че не знае как се прави това и се впечатлиха, когато им каза, че в Гилдията е имал прислужници, които да вършат тези неща вместо него. Но това не го спаси от задълженията му. Обясниха му набързо какво трябва да свърши и го оставиха да се оправя сам.

Той от своя страна им зададе много въпроси, научи за правилата и законите на Убежището, включително и правилата за добро държане, към които се придържаха всички, за да избегнат неизбежните за живота в такава близост конфликти.

Както го беше предупредила Чари, Убежището се управляваше от жени. Но макар мъжете да нямаха право да заемат най-висшите позиции на властта, те участваха в други дейности. Основателките бяха решили, че Убежището трябва да е най-вече място, където командват жените, но също така и структура, в която властва равноправието. Лоркин бе впечатлен да открие, че тук мъжете имат много повече свобода и уважение, отколкото жените в Киралия. Беше се притеснявал, че в обществото на Изменниците ще бъде точно обратното. Това му помогна да се замисли колко несправедливо към жените е всъщност киралийското общество. Макар че все пак беше много по-добро от много други общества — като лонмарското. И останалата част от Сачака.

Въпреки това в много случаи жените се предпочитаха пред мъжете. Мъжете се обучаваха в магия; но не и в черна магия. Само жените знаеха как да се предпазват от бременност и всички деца им принадлежаха.

Лоркин намери онова, което търсеше в един малък склад до главната стая — и дори там, отбеляза той, имаше вградени в тавана скъпоценни камъни, които да осветяват помещението. Той грабна един плетен кош и го провери за дупки.

— Според мен ще стане скоро.

Гласът беше мъжки и прозвуча откъм главната стая. Лоркин се поколеба.

— Не — отвърна друг мъж. — Ще минат години, преди да сме напълно подготвени.

— Но те удвоиха бойните тренировки. Никога досега не сме изпращали толкова разузнавачи.

— И имаме стотици камъни, които са израсли само наполовина. Няма да има война, докато не узреят, а за това са нужни месеци, ако не и година — мъжът въздъхна. — Гладен съм.

„Война?“ Лоркин погледна към коша, осъзнавайки, че ако се помотае още тук и някой от мъжете влезе в склада, за да вземе нещо за ядене, веднага ще разбере, че са били подслушвани. Затова излезе

бързо навън и щом ги видя, се спря и се усмихна. Те го погледнаха изненадано.

— Поздрави — каза той, макар да знаеше колко странен им се струваше поздравът му. — Рано сте се върнали. Да ви приготвя ли нещо?

Двамата мъже се спогледаха, после онзи, който бе казал, че е гладен, тръгна към склада.

— Не, но благодаря за предложението.

Лоркин започна да прибира боклука в коша. Не беше лесно да прехвърли ситните прашни частици от пода в кръглият плетен съд и той се концентрира дотолкова, че изгуби представа за останалите.

— Лоркин — разнесе се остър женски глас зад гърба му.

Той замръзна. Което бе по-добре, отколкото да подскочи стреснато, помисли си, разпознавайки гласа. Изправи се, обърна се към жената и ѝ се усмихна учтиво.

— Говорителко Калия — каза той.

Тя го огледа от глава до пети. Лоркин носеше обикновени панталони и туника, каквито предпочитаха останалите мъже, на които не допадаха универсалните ризи.

— Последвай ме! — каза тя.

После се обърна на пети и закрачи към изхода. Лоркин остави коша на пода и забърза след нея. Пътюм погледна към двамата мъже, които се намръщиха съчувствено.

Калия вървеше доста бързо за човек с толкова къси крака и едро тяло. Лоркин установи, че прави по една крачка на всеки две нейни, но въпреки това тя като че ли не се изморяваше. Той си помисли, че всеки, който ги види, веднага ще разбере кой командва. „И това няма да съм аз. О, колко ниско паднах, откакто напуснах дома...“

Бързата ѝ крачка и изражението на лицето ѝ показваха нежелание да разговаря с него, но все пак това бе жената, която бе поискала Тивара да бъде екзекутирана. Той нямаше да ѝ позволи да го уплаши. Или поне нямаше да ѝ позволи да разбере, че го е страх.

— Къде отиваме? — осмели се да попита той.

— На място, където ще можеш да вършиш по-подходяща работа от това да чистиш стаята си — тя извърна глава към него, погледът ѝ бе остър и пресметлив. — Тук, в Убежището, ние се опитваме да даваме на хората задачи, които да отговарят на характера и уменията

им. Не съм сигурна, дали работата, която ще ти дам, отговаря на характера ти, но със сигурност отговаря на уменията ти.

Някак си тя успя още повече да ускори крачката си, намеквайки, че не желае да разговаря повече. Когато стигнаха до един голям свод се спря леко запъхтяна. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна, посочвайки му голяма зала от другата му страна.

И тук, като в мъжкото отделение, имаше няколко редици легла. Но вместо да са празни по това време на деня, повечето от тях бяха заети с мъже, жени и деца. Позната миризма подразни обонянието му, като към нея се добави нещо, което не можа да разпознае.

Миризма на болест и лекарства.

Стомахът му се сви, но не от наличието на толкова много болни хора. Той осъзна, че Изменниците бяха открили най-добрия начин да му отмъстят за предателството на баща му. И да подложат на изпитание собственото му решение да ги обучи в лечителските умения, само ако му предложат нещо равностойно в замяна.

— Това е лечебницата — каза му Калия. — От сега нататък ще работиш тук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.